

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CATHERINE DOYLE & KATHERINE WEBBER

*'Twin Crowns cast a spell on me. I was thoroughly bewitched
by this marvellous book'* – SARAH J. MAAS

TWIN CROWNS

ONE THRONE. TWO PRINCESSES.

TWIN CROWNS

İKİZ TAÇLAR İÇİN ÖVGÜ

"TWIN CROWNS, THE PRINCESS BRIDE'in tüm cazibesine ve GAME OF THRONES'un tüm risklerine sahip - ama Wren ve Rose kendi liglerinde. Bağımlılık yapıcı, bayıltıcı, hassas ve canlı - tüm kalbimle sevdim.

Kiran Millwood Hargrave, *The Mercies* ve *The Girl of Ink and Stars* kitaplarının çok satan yazarı

"Son derece komik, hızlı tempolu ve romantizm yüklü olan TWIN CROWNS, çocukluk battaniyeleri ve kavanozlardaki şekerlemeler kadar tanıdık ve nostaljik bir hikaye sunmayı başarırken, aynı zamanda ciddiyeti, cazibesi ve yeniden keşfedilen kız kardeşliğin ilginç hikayesiyle tamamen canlandırıcı. TWIN CROWNS o kadar keyifli ki okuduktan günler sonra bile hala sırtıtıyorum.

Roshani Chokshi, *The Gilded Wolves* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
ve Aru Şah serisi

'Başından sonuna kadar mutlak bir zevk. TWIN CROWNS göz kamaştırıcı bir mücevher kitap. Büyüleyici başlangıcından muhteşem sonuna kadar büyü, zekice, şaşırtıcı ve saf eğlence. Kötü kralları, seksi haydutları ve kalp dolu kardeş hikâyelerini seviyorsanız, bu kitabı mutlaka okumalısınız.

Stephanie Garber, *New York Times* ve *Sunday Times*'in çok satan yazarı
Caraval

"TWIN CROWNS, üzücü macera, büyüleyici zekâ ve karmaşık dünya kurgusunun ışıltılı karışımıyla ilk sayfalardan itibaren beni büyüledi. Keyifli bir romantizm ve iki unutulmaz

Anlatıcılar ve ben bu muhteşem kitapla büyüledim! Sakın kaçırmayın!

Sarah J Maas, *A Court of Thorn and Roses* serisinin #1 *New York Times* çoksatan yazarı

'Doyle ve Webber okuyuculara cüretkâr bir aldatmacanın ikiz olay örgüsünü sunuyor, muhteşem ortamlar ve çok çekici iki aşk... bu tehlikeli entrika ağında her iki ikizi de destekleyeceksiniz.

Kendare Blake, *Üç Karanlık*'ın 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı
Taçlar serisi

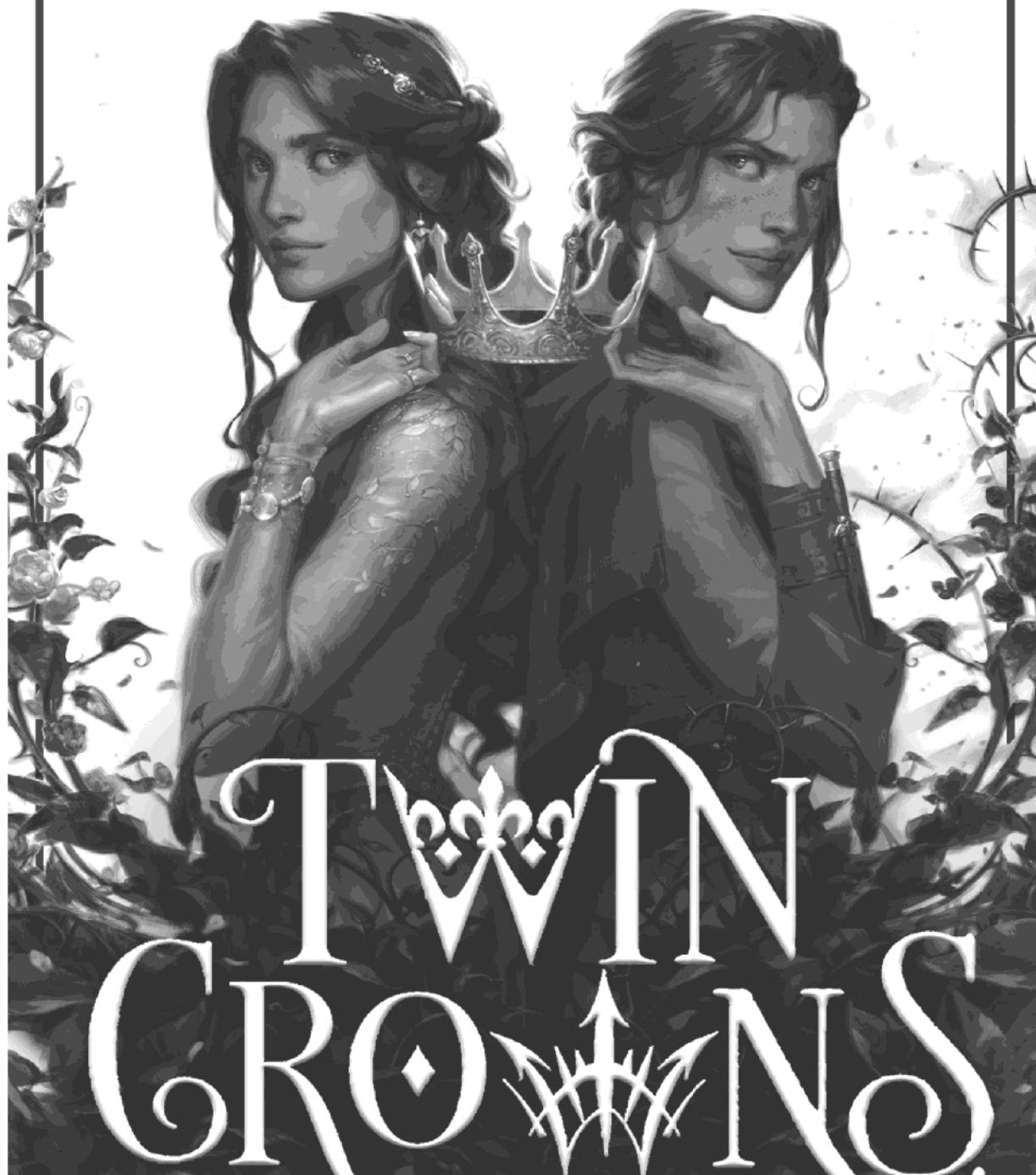
'TWIN CROWNS'u okumak başımı döndürdü. Macera, romantizm, İKİ inanılmaz kahraman, büyü, kardeşlik... Bayıldım.

Laura Wood, *A Sky Painted Gold* kitabının yazarı

"Taze, komik ve heyecan verici.

Louise O'Neill, *The Surface Breaks* kitabının çok satan yazarı

CATHERINE & KATHERINE
EDWYLE WEBBER

İlk olarak İngiltere'de 2022 yılında Electric Monkey tarafından, Farshore An
imprint of *HarperCollinsPublishers*'ın bir parçası olarak yayımlanmıştır.
1 London Bridge Street, Londra SE1 9GF

farshore.co.uk

HarperCollinsPublishers

1. Kat, Watermarque Binası, Ringsend Yolu Dublin 4,
İrlanda

Metin telif hakkı © Katherine Webber ve Catherine Doyle 2022

Kapak illüstrasyonu © Charlie Bowater 2022

Sayfa 1 illüstrasyonu © Shutterstock 2022

Yazarların manevi hakları korunmuştur eISBN 978 0

7555 0365 0

978 0 0085 4307 5 (Wren)

978 0 0085 4519 2 (Rose)

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının ve telif hakkı sahibinin önceden izni alınmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

İnternette güvende kalın. Bu kitapta listelenen tüm web sitesi adresleri baskıya girdiği anda doğrudur. Ancak, Farshore üçüncü taraflarca barındırılan içerikten sorumlu değildir. Lütfen çevrimiçi içeriğin değişebileceğini ve web sitelerinin çocuklar için uygun olmayan içerikler barındırabileceğini unutmayın. İnternet kullanırken tüm çocukların gözetim altında tutulmasını tavsiye ederiz.

*Jane için,
Her yönden en iyi kardeş*

*Güvenle uç, küçük Wren.
Rose, güçlü ve doğru büyü.*

Anadawn Sarayı'nın altın kapıları batan güneşin altında parılıyordu, her bir sivri uç bir hançer kadar keskindi. Bu manzara Wren Greenrock'un midesini bulandırdı. Uzaktan bakıldığında bile hayal ettiğinden daha uzundular ve ağır zincirleri rüzgârda belli belirsiz şıngırdıyordu.

Saray arazisini çevreleyen ormanın kenarında çömeldi. Hava, ağaçların güvenliğinden ayrılmak için fazla aydınlıktı; daha fazla yaklaşmak için gecenin karanlığını beklemesi gerekecekti. Ayağının altında bir dal kırıldı. Wren irkildi.

"Dikkatli ol," diye tısladı arkasından gelen bir ses. Shen Lo onun yanında belirdi. Tamamen siyah giyinmişti ve yüzü kısmen kapalıydı.

bir yılan gibi hızlı ve sessiz. 'Gözlerin ayaklarının üzerinde olsun, Greenrock. Sana öğrettiklerimi unutma.'

'Eğer gözlerimi ayaklarımdan ayırmazsam, bizi gördükleri yerde öldürecek olan korkunç görünümlü saray muhafızlarını nasıl sayacağım, Shen?

Shen'in koyu renk gözleri ileri geri hareket ederek muhafızları izledi. Sadece alt avluda on iki, kapıları koruyan altı kişi daha vardı; hepsi de tertemiz yeşil üniformalar giymiş, kılıçlarını kalçalarına dayamışlardı. "Onları haklayabilirim.

Wren nefesini dışarı üfledi. "İçeri girerken şüphe çekmemeye çalıştığımıza göre, arkamızda on sekiz ceset bırakmamayı tercih ederim.

'O zaman bir şaşırtmaca? Bir geyik yakalayıp avluda serbest bırakabiliriz.

Wren ona yan gözle baktı. "Seni neden yanımda getirmeye karar verdiğimi bana hatırlatır mısın?

"Çünkü büyükannen öyle yapmanı söyledi," dedi Shen, kendini beğenmiş bir şekilde. 'Ve ben olmasaydım, çölden geçmeyi asla başaramazdın.

Wren dalgın bir şekilde tuniğindeki kumları fırçaladı. Önünde hâlâ bir görev olsa da, kavurucu çöl güneşinden kurtulduğu için mutluydu. Bir ciğer dolusu temiz havayı içine çekerek midesinde kaynayan sinirleri yatıştırmaya çalıştı.

Zihninin gözünde büyükannesi Banba'yı canlandırdı; Eana'nın batı kıyısında, güçlü elleriyle Wren'in omuzlarını sıkıyordu.

'Anadawn Sarayı'nın taş kalbini kırıp tahtında hak ettiğin yeri aldığında, Eana'nın tüm rüzgârları senin adını söyleyecek. Cadıların cesareti seninle olsun, minik kuşum.

Wren gözlerini Anadawn'ın doğu kulesinin en üst penceresine dikti ve şimdi o cesaretten bir parça toplamaya çalıştı. Ama sadece göğsünde bir sinek kuşu gibi çırpınan kalbi vardı.

"Burası hâlâ eve benzemiyor mu?" dedi Shen.

Başını acımasızca salladı. "Bir kaleye benziyor.

"Sen her zaman meydan okumayı sevmişsindir.

Wren tedirgin bir şekilde, "Bu işle boyumu aşan bir işe kalkıştığımı düşünmeye başlıyorum," dedi. Ama bu planı yapan Banba'ydı ve ikisi de Wren'in bu plana uymak zorunda olduğunu biliyordu.

Shen yere çöktü ve kendini bir ağaca yasladı. 'Gece çöktüğünde güneye, nehre doğru gideceğiz ve

Sazlık. Duvarlar orada daha eski; tutunmak daha kolay olmalı. Devriyeler arasında kayabiliriz.'

Wren'in eli belindeki ipli keseye gitti. Ortha'dan ayrıldıkları sabah büyükannesi tarafından ona verilmiş ve bir tılsım gibi Wren'in eline sıkıştırılmıştı. *'Sihirini elinin altında tut ama gözlerden uzakta. Anadawn'da şüpheli cadılar önce idam edilir, sonra sorgulanır.*

"Muhafızları büyüleyebilirim," dedi Wren kendinden emin bir şekilde. "Uyku büyülerim artık şimşek hızında.

"Biliyorum," dedi Shen. 'Kimin üzerinde çalıştığını unutma.

Wren bacaklarını uzattı ve onun omzuna yaslandı. Kuş cıvıltıları arasında saray hayatının uzak seslerini dinlediler, bir o yana bir bu yana gidip gelen hizmetkârları ve görev yerlerinde dimdik duran muhafızları izlediler.

Wren'in bakışları güzel bir gül bahçesinin ortasından çıkıntı yapan mermer bir heykele takıldı. Dudağını büktü. Bu ünlü Eana Koruyucusu'ydu; bin yıl önce bu kıyıları, büyüünün son kalıntılarını da yok etmek amacıyla işgal eden, açgözlü bir hırsa sahip saplantılı bir adamdı. Çok az kişinin hayatta kaldığı acımasız bir savaşta Koruyucu, Eana'nın son cadı kraliçesi Ortha Starcrest'i tahttan indirmeyi ve krallığı kendi adına çalmayı başarmıştı. Ve cadı nüfusunu tamamen yok etmeyi başaramamış olsa da - çünkü bir krallığın atan kalbini nasıl kesip atabilirsiniz? - Koruyucu'ya bugüne kadar hâlâ tapılıyordu. Ve cadılara olan nefreti yaşamaya devam etti.

Shen onun bakışlarını takip etti. "Kraliçe olduğunuzda o iğrenç heykelle ne yapacaksınız?" diye sordu. 'Onu paramparça mı edeceksin? Benim heykelimle mi değiştireceksin?

"Onu küçük parçalara ayıracağım," dedi Wren. 'Ve sonra onları bu çirkinliği ilk kim yaptırdıysa ona yedireceğim. Her seferinde bir kaşık.

O anda güllerin arasında dolaşan birini fark etti. Wren'in yaşlarında bir kızdı bu. Koyu renk saçları gevşek bukleler halinde beline kadar uzanıyordu ve üzerinde dolgun etekli, ince pembe bir elbise vardı. Narin çenesi gökyüzüne doğru eğilmişti, sanki düşüncelere dalmış gibiydi.

Wren istemeden de olsa ayağa kalktı.

Shen pelerinin ucundan çekti. "İn aşağı.

Uzaktaki kafesleri işaret etti. "Şu kızı görüyor musun? Shen gözlerini kıstı. "Ne olmuş ona?

"Bu o. O benim kız kardeşim. Wren kalbinde, gerilen bir iplik gibi garip bir çekim hissetti. Çıldırııcı bir an için o altın kapılara doğru koşmak istedi. "Bu Rose.

Shen yavaşça ayağa kalktı. "Prenses Rose gül bahçesinde dolaşıyor," dedi kısık bir kıkırdamayla. 'Bence bu da en az diğerleri kadar kesin bir işaret... bir de yüzünün sana benzediği gerçeği var.

Wren gözlerini kırpmadan öyle sert bakıyordu ki. Dünyanın öbür ucunda bir ikiz kız kardeşi olduğunu bilerek büyümüştü ama onu burada kanlı canlı görmek hayatında ilk kez nutkunun tutulmasına neden olmuştu.

Shen ona döndü. "Sakin bana plan hakkında tereddüt ettiğini söyleme?"

Wren'in aklının bir köşesinde büyükannesinin yüzü sertleşti. *'Anadawn'a vardığında kalbini ormanda bırak. Bir anlık zayıflık hepimizi mahvedecek.*

Bakışları hâlâ Rose'un üzerindeyken çenesini dikleştirdi. "Asla.

Prenses Rose Valhart gözlerin üzerinde olmasına alışkındı.

Saray muhafızları hiç uzakta değildi, üniformalarındaki altın düğmeler güneş ışığında parlıyordu. Hizmetçiler de onu aynı dikkatle izliyor, çoğu zaman o daha dile getirmeden ihtiyaçlarını tahmin ediyorlardı. Bir de saray kâhyası Chapman vardı ki, onun etrafında pervane gibi dönüp dururdu. Günün her anında nerede olduğunu biliyor ve Rose'un oyalanma ve hayal kurma eğilimine rağmen asla geç kalmamasını sağlıyordu.

Elbette tebaası da onu izliyordu. Eshlinn'in başkentine gitmeye cesaret ettiği nadir zamanlarda, onu bir an olsun görebilmek için sokaklarda sıraya girerlerdi. Ne de olsa o onların sevgili prensesiydi, adını aldığı çiçek kadar güzel, kokusu kadar tatlı ve saftı.

En azından Rose onun hakkında böyle düşündüklerini *varsayıyordu*. Hiçbiriyle konuşmasına izin verilmiyordu, sadece kirpiklerini kırıştırıyor ve uzaktan parmaklarını sallıyordu. Ama Kraliçe olduğunda her şey değişecekti. Krallığının uzak diyarlarını ziyaret etmeye ve orada yaşayan insanlarla tanışmaya kararlıydı. Onlarla konuşmak ve onları tanımak... onların da kendisini tanımasını sağlamak.

Rose bazen yıldız kuşlarının bile onu olması gerekenden daha yakından izlediğine yemin ederdi. Ama sonra, her zaman hayalperest bir hayal gücüne sahip olmuştu. Chapman bunun için Rose'un en iyi arkadaşı Celeste'i suçluyordu. Gülmekten yerlere yığılana kadar her biri bir öncekinden daha tuhaf olan aptalca hikâyeler anlatmaktan zevk alırlardı. Bazen en derin arzularını bir parşömen parçasına yazar ve mum ışığında yakarak dileklerinin küllerini gece gökyüzüne savururlardı.

Rose her zaman aşkı diledi, Celeste ise macerayı seçti. Rose bazen ikisine de sahip olup olamayacağını merak ederdi. Ama macera dolu bir hayat bir kraliçeye göre değildi. Hayallerinin heyecanı ve bahçelerinin vahşi güzelliğiyle yetinmek zorundaydı. Çiçek tarhından pembe bir gül koparıp sapından düzgünce keserken gülümsedi. Bir diğerine uzandı... ve sonra dondu kaldı.

Birdenbire birinin onu izlediğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. *Yeni* birinin. Çenesini kaldırdı, altın kapılardaki muhafızların ötesini ve batan güneşin gölgelikleri alevlendirdiği gölgeli ormanı görmeye çalıştı.

Göğsünde bir ağrı belirdi. Avucunu göğsüne bastırdı. Bu öğleden sonra çok mu fazla şekerli çörek yemişti? Ya da belki de sadece sinirleriydi. Taç giyme törenine az bir zaman kala, önünde *oldukça* fazla şey vardı.

"Rose! Tanıdık bir ses sessiz bahçeyi yarıp geçerek onu irkiltti. "Burada tek başına ne yapıyorsun?

Hayatındaki onca insan arasında hiç kimse Rose'u Kingsbreath kadar dikkatle izlememişti. Daha birkaç dakikalıkken hayatını kurtaran Willem Rathborne, neredeyse on sekiz yıldır onun koruyucusuydu ve bunu göstermek için yeterince ak saçı olduğu kesindi. Şimdi ona doğru yürürken kaşlarını çatmıştı, yüzünü buruşturması onu çok yaşlandırmıştı.

Rose içgüdüsel olarak mükemmel bir reverans yaptı, pembe elbisesi etrafında dalgalanıyordu. "Yatak odam için taze çiçekler topluyordum.

Willem burnundan ıslık çalarak i geçirdi. 'Bu bir hizmetinin işi. Karanlıkta burada olmamalısın.

Rose onu rahatlatmak için hafifçe güldü. 'Güneş daha yeni batmaya başladı. Eshlinn'in sokaklarında gezip tozmaya da hiç niyetim yok. Bahelerimde tamamen güvendeyim.

Willem babasına en yakın kişi olmasına rağmen, aralarında her zaman bir mesafe olmuştu. Rose hayatı boyunca onun onayını almak için yanıp tutuşmuştu ve şimdi ona Kraliçe olmaya hazır olduğunu her zamankinden daha fazla göstermek istiyordu. Krallık ve gelecek konusunda ona güvenilebileceğini.

Başka bir çiçeğe uzandı. "ok fazla endişeleniyorsun, sevgili Willem.

Kingsbreath ona sertçe baktı. 'Sana daha kaç kez kafanı bulutlardan ekmeni söylemem gerekiyor Rose? Her zaman tetikte *olmalısın*. Tehlike pusuda-'

Rose i çekerek onun yerine cümleyi tamamladı: "Her yerde ve hiç kimseye güvenilmez," dedi. Willem hayatı boyunca onun güvenliği konusunda takıntılı olmuştu ama şimdi taç giyme töreni yaklaştığı için tam anlamıyla paranoyaklaşmıştı.

Kendine, bu kadar endişelenmesinin tek nedeninin onu önemsemesi olduğunu hatırlattı. Nazik bir elini onun koluna koydu. "Willem, Büyük Koruyucu'nun gözetimi altında Anadawn'a hiçbir zarar gelemeyeceğini biliyorsun.

Ne de olsa onun heykelinin altında duruyorlardı, Rose'un soylu atasının mermer bakışları sessizce sarayı izliyordu. Onu izliyordu. Özel olarak, Rose heykeli her zaman biraz zorba bulmuştu. Bahelerindeki ışığı engelliyordu ve gölgesindeki gller hiçbir zaman diğerleri kadar uzamıyordu ama hiç olmamasındansa yakınında olmasını tercih ederdi. Ona kutsanmış olduğunu hatırlatıyordu.

"Gel. şimdi. Willem parmaklarını onun bileğine doladı. "Odana iek gnderteceğim.

Rose onun peşinden, baş döndürücü akşam havasından, romantizm ve macerayla ilgili tüm düşüncelerden uzaklaşıp sarayın uzanan gölgelerine doğru ilerlerken soldu.

Kraliçe olduğumda her şey daha güzel olacak, diye kendi kendine söz verdi kulesinin merdivenlerini tırmanırken. İstersem btin gece dans edeceğim ve kimse bana ne yapacağımı söylemeyecek.

Yatak odasının kapısını iterek açarken merdiven boşluğundaki nöbetçiye gülümsedi. Parmaklarını dikenlere batırdığını ancak kapı kolundaki kana bakınca fark etti.

Beyaz sarayın üzerindeki gökyüzü yıldızsızdı ve Wren'in içi rahat değildi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve rüzgâr ısıırıyordu. Pelerinini daha sıkı çekti. "Bir şeyler doğru gelmiyor.

"Evet, şaka yapmıyorum," diye fısıldadı Shen karanlıktan. "Saraya girmek üzereyiz.

Wren arkadaşına alaycı bir bakış fırlattı. "*Genel olarak* demek istedim, Shen.

"Bu işin kolay kısmı," diye hatırlattı ona. Güney duvarını çoktan aşmışlar ve devriye gezerken iki saray muhafızını uyutmuşlardı. Artık önlerinde sadece karanlıkta bir takma diş gibi yükselen doğu kulesi vardı. 'Sadece el ele. Ayak ayak üstüne.'

"Yerçekimi seni ilgilendirmiyor olabilir Shen Lo, ama geri kalanımız onun kurallarına göre oynamak zorundayız.

Shen'in sırtışı ay ışığında parlıyordu. "Devam et. Ben hemen arkada olacağım. "Düşersen beni tutacak mısın?

"Hayır, ama inerken size el sallayacağım.

"Her zamanki gibi centilmen. Wren avuçlarını taşa bastırdı. Döşemede, nasırlı parmaklarını oyuklara sokup kendini yukarı çekebileceği kadar ince oluklar vardı. Vücudunu kuleyle aynı hizada tuttu, pelerini tokası boğazına dayanana kadar arkasından döküldü.

"*Şimdi odaklan, benim küçük Wren'im,*" diye yankılandı büyükannesinin sesi kafasının içinde. *'Saray kapılarından içeri girdikten sonra hataya yer yok.*

Wren'in nefesi havada filmsi bulutlar oluştururken, büzgülü kesesi sanki orada olduğunu hatırlatmak istercesine usulca kalçasına vuruyordu. Çok geçmeden yüzünden aşağı ter damladı ve gömleğinin yakasının altında birikti. Parmakları ağrımaya başladı, bir böcek gibi kuleye tırmanırken bacaklarındaki kaslar çığlık atıyordu. Elden ele, ayaktan ayağa.

Arkasında, Shen karanlıkta bir gölge gibi hareket ediyordu.

Kulenin penceresi görüş alanına girdi. Cam gibi bir göz gibi Gümüşdil Nehri'ne bakıyordu. Sürgüsü açıldı, serin havayı ve bu gece onunla birlikte gelen haydutları karşılamak için bir santim aralık bırakılmıştı.

Wren tokaya doğru hamle yaptı. Kendini dar çıkıntıya doğru çekerken pencere acı bir *gıcırtyla açıldı*. Sessizce odaya süzülürken omzunun üzerinden Shen'e sırtıma dürtüsüyle savaştı. Yerçekimine lanet olsun.

Ay ışığı onun ardından içeri süzüldü ve yatak odasını inci gibi parçalara ayırdı.

Wren hançerini çizmesinden kurtardı ve bir elini ipli kesesinin üzerinde tutarak dışarıdaki merdiven boşluğunda konuşlandığından şüphelendiği saray muhafızına karşı kendini hazırladı. Sessizlik arttığında kendini rahatlamaya bıraktı. Yatak odası beklediğinden daha görkemliydi. Fildişi duvarlarda saçaklı duvar halıları asılıydı ve yaldızlı gardıroplar loşlukta hayalet gibi belirliyordu. Etrafa göz gezdirirken halı ayak seslerini yuttu.

Aynada kendi hayalet yansımasını gördü ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Saç örgüsü çözülüyor, kaçan saç telleri yüzünün etrafına saçılıyor, inatçı kir ve kum lekeleri

son iki günde birikmiş. Sanki çölde geriye doğru sürüklenmiş, sonra da bir bataklıkta içine daldırılmış gibi görünüyordu.

Taze güllerden oluşan bir vazoda hastalıklı bir tatlılıkla kokulandırıyordu. Wren burnunu kırıştırdı. *Ugh*. Bu iğrenç koku Ortha'nın yabani funda kokusundan ve okyanustan yuvarlanan deniz yosunlarının tanıdık tınısından çok uzaktı. Buna alışmak zorunda kalacaktı.

İpeğin ani hışırtısı onu odanın ortasındaki dört direkli yatağa çekti. Örtü, esen rüzgârda sis gibi kayarak Eana'nın veliaht prensesini ortaya çıkardı.

Prens Rose Valhart bir tablo kadar güzel, uykudaki bir kedi kadar sakin ve nazikti.

"Rose için tehlike çok uzak bir düşünce," dedi Wren'in kafasının içindeki büyükannesinin sesi. *"Senin geldiğini asla göremeyecek."*

Wren göğsündeki öfkeli gümbürtüyü duymazdan gelerek uyuyan prensese baktı. Ona doğru olan çekim şimdi daha da güçlüydü, sanki kalbinin etrafını saran bir yumruk gibiydi. "Merhaba kardeşim," diye fısıldadı. "Sonunda karşılaştık."

Rose uykusunda gülümsüyordu. Kestane kahvesi saçları bir hale gibi etrafına yayılmıştı. Ay ışığında solgun teni parlıyordu, yanaklarının elmacıklarında çil yoktu. Yüzleri aynı olsa da Rose'un ne yakıcı çöl güneşini ne de deniz rüzgârının buz gibi kırıncasını gördüğü belliydi.

Bazıları için şans.

Yatağın üzerine bir gölge düştü.

"Işığımı engelliyorsun Shen," diye fısıldadı Wren.

"Sizi rahatsız etmemeye çalışıyorum. Şen pencere kenarına çömelmişti. "Belki istersin diye, bilirsin, -" boğazını temizledi - "bir duygu."

Wren sinirlendi. "Duygusal bir şey yaşamıyorum."

"Sakin ol. Büyükannene söylemem. Bacaklarını salladı ve sessizce odanın içine süzüldü. "Benimleyken kendin olabilirsin."

Tırmanırken, siyah saçlarının telleri deri kravatından kurtulmuş ve alnına doğru uzanmıştı. Bunun dışında tertemiz görünüyordu.

Wren ona şöyle bir baktı. "Hiç terledin mi?" "Tabii ki hayır."

Sesini alçak tuttu. "Peki. Sen ne düşünüyorsun?"

'Kesinlikle senden daha güzel uyuyor. Sen iğrenç bir salyalısın.'

Wren koluna yumruk attı.

Yanağının iç kısmındaki gülümsemeyi çiğnedi. 'Senin daha çok çilin var. Ve onun saçları seninkilerden daha koyu.

Wren kaşlarını çatarak elini örgüsünün üzerinden geçirdi. "Eminim çok daha iyidir.

"Seni tekrar o pencereden aşağı atacağım, Shen.

Rose arkasını dönerken iç çekti. Göz kapakları titredi. Artık çok yakın olduğu için, Wren aniden kız kardeşinin gözlerine bakma arzusuna kapıldı. Rose onu tanıyacak mıydı? Çılgılık atacak mıydı? Acaba o-

"*Wren!*" diye tısladı Shen. "Yap şu lanet büyüü! Rose uykusunda mırıldandı.

"Celeste?

Wren'in içinden bir panik şimşeği geçti. İpli kesesinden bir avuç Ortha kumu çıkardı ve avucunu açtı. Büyü parmaklarında toplandı. Kelimeler hızlı ve gevşek bir şekilde döküldü. "*Topraktan toza, karanlıkta sürünüyoruz, lütfen prensesi tekrar uyut!*

Rose gözlerini kırpıştırarak açtı.

Avucundaki kumu üflerken Wren'in kalbi tekledi. Altın kanatlı ateşböcekleri gibi süzüldükten sonra prensesin soluğunu da alarak yok oldu. Göz kapakları düştü ve baygın bir şekilde yastığına yaslandı.

Wren kesesinin ipini sıktı. Parmakları titriyordu. Onları avucunun içinde ezdi. O tereddüt anı gerçekten de aptalcaydı. Wren doğu kulesinde ne bulacağını bilmiyormuş gibi değildi. Bir ikiz kardeşi olduğunu her zaman biliyordu. Ne de olsa onun hayatını çalmak için yetiştirilmişti ama Rose'u burada, bu kadar yakın, sıcak ve *canlı* görmek onu birdenbire ... şey, bir *duyguyla* doldurmuştu.

"Gözlerini gördün mü?" diye fısıldadı.

"Zümrüt kadar yeşil. Shen'in bakışları ay ışığında çok parlaktı. Sanki ruhunun hareketlerini okuyormuş gibi onu izliyordu. "İyi misin?

"Ben iyiyim. Wren ince bir şekilde gülümsedi. "Acele etmeliyiz. Bana ipi ver.' İpi çözmeye koyuldu. "Seni demirleyeceğim.

"Harika," dedi Shen, tenteyi geri çekerek. "Ben gidip kız kardeşini kaçıracağım.

Wren ipi en yakındaki yatak direğine bağladıktan sonra pencereden dışarı fırlattı. Arkasını döndüğünde Shen odanın ortasında duruyordu, prenses omzuna asılmıştı. Olağanüstü bir gizlilikle

tekrar pencere pervazına tırmandı. Kendini beyaz kuleden aşağıya bırakırken ip gerildi, Rose'un siyah saçları yosun gibi sırtına döküldü.

"Bekle!" diye tısladı Wren. Pelerininin kancasını çözdü ve pencereden dışarı fırlattı. "Bu gecelik çölde ona pek iyi gelmeyecek.

Shen onu kopçasından yakaladı, hem de hiç sallanmadan. "Ben de senin kötü ikiz olduğunu düşünmüştüm.

Wren dilini dışarı çıkardı. "Umarım sana cehennemi yaşatır.

'İyi şanslar, Wren. Seni tahtta göreceğim. Shen karanlığa gömülürken göz kırptı ve arkasında sadece sözlerinin yankısını bıraktı.

Wren hemen harekete geçti ve ipi toplayıp komodinin üzerindeki çarşaf yığınının altına gömdü. Tırmanış kıyafetlerini çıkardı, çamurlu pantolonunu ve bol gömleğini topladı ve yatağın altına doldurdu. Hançerini de yastığının altına yerleştirdi.

Çekmecelerden birinde mavi bir gecelik buldu ve silkerek üzerine geçirdi, ipeğin tenine değmesinin keyfini çıkardı. Orta kısmı biraz büyüktü ve askıları dar omuzlarında bol duruyordu ama temiz ve lüks bir yumuşaklıktaydı.

Wren sırtıttı. Bir ay sonra ay tekrar dolunay olduğunda, lükse doycaktı. Tek yapması gereken, fark edilmeden on sekizinci yaş gününe, yani Rose'un uzun zamandır beklenen taç giyme törenine ulaşmaktı. Ve sonra Kraliçe olacaktı; ada ülkesi Eana'nın tek hükümdarı. Onu yıkmakta ve tam olarak istediği gibi yeniden inşa etmekte özgür olacaktı.

Aynen bir zamanlar olduğu gibi.

Kraliçe olduğunda, Wren nihayet Kingsbreath'ten, Koruyucu'ya olan çılgınca bağlılığı on sekiz yıl önce kendi ailesinin öldürülmesine neden olan adamdan intikam alabilecekti. Willem Rathborne'u gül bahçesinde görmek bile Wren'in parmaklarının kaşınmasına neden olmuştu. Ama sabırlı olmayı öğrenmişti. Önce tacı alacak, sonra da intikamını alacaktı.

Rose'un tuvalet masasına yerleşti ve bitmek bilmeyen kokulu yağ kavanozlarını ve keskin krem kaplarını karıştırdı. Bir prenses için ne kadar çok parfüm! Wren aynada örgüsünü çözdü, gözleri karanlıkta zümrüt gibi parlıyordu. Dudakları çatlamıştı, teni çölden gelen çillerle benek benekti ve saçları başının üstünde bir kuş yuvası gibiydi.

"Hmm," diye mırıldandı. "Pek prenses sayılmaz.

İpli kesesinden bir tutam kum çıkardı, gözlerini kapadı ve zihninin ortasında Rose'un bir görüntüsünü canlandırdı. Kolunu kaldırdı ve sessizliğe büyüsunu sundu: *"Topraktan toza, duruş ve zarafetle, lütfen kız kardeşimin yüzünü takmama yardım et."*

Kum, başının tepesine değmeden kayboldu. Wren sihrinin tüy kadar hafif dokunuşundan, teninin altındaki nazik karıncalanmadan keyif aldı. Yanaklarının parlamışını, güneşten bronzlaşmış teninin hafif pembe bir allık için çillerini döküşünü izledi. Saçları kalınlaştı, koyulaşan bukleler beline ulaşana kadar uzadı ve gürleştı.

Aynaya bakıp sırttı. "Merhaba, Prenses.

Wren ellerini ters çevirdi ve sert nasırlarını saklamaya karar verdi. Bu nasırlar ona Ortha'nın rüzgârla parçalanmış kayalıklarını ve bu kayalıkların omurgasına tünemiş, yeni bir dünyayı bekleyen cadıları hatırlatıyordu.

Wren'in büyükannesinin onlara vaat ettiğı dünya. Sanki Banba'nın düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, serseri bir rüzgâr içeri girdi ve bir parfüm şişesini devirdi. Wren irkildi.

Kapı sert bir şekilde çalındı ve ardından bir saray muhafızının sert sesi duyuldu. "Orada her şey yolunda mı, Prenses Rose?

Wren nefesinin altında küfretti. Sesinin kız kardeşininki gibi çıkması için dua ederek, "Çok iyiyim, teşekkürler," diye karşılık verdi. 'Şu sinir bozucu rüzgâr! Sadece biraz temiz hava alıyordum.

Aceleyle pencereyi kapattı, gözleri odanın karşısındaki kapı koluna takılmıştı. Sonra sessizlik. Ve onunla birlikte yavaş yavaş rahatlama geldi. Wren cama yaslandı.

'Bunu yapabilirim,' diye kendine hatırlattı. "Ben bunu yapmak için doğdum.

Wren tüm hayatını bu değişime hazırlanarak geçirmişti. Büyükannesinin dikkatli rehberliğı altında Ortha sahillerinde büyüsunu geliştirmiş ve ok gibi hızlı büyüler yapabilecek hale gelmişti. Shen'le birlikte uzun saatler boyunca gizlilik ve kendini savunma alıştırmaları yapmış, ne zaman saldırıp ne zaman sessiz kalması gerektiğini anlamıştı. Banba'nın karısı Thea, Wren'e kraliyet görgü kurallarını öğretmişti. Wren bir prenses değildi ama nasıl prenses gibi davranacağını öğrenmişti. Dilini nasıl tutacağını ve küfürlerini nasıl hapsedeceğini, ağırbaşlı bir şekilde nasıl gülümseyeceğini ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi nasıl neşeyle zıplayacağını.

Sonuçta, bu saray duvarlarının dışındaki hayatı hiç bilmeyen bir kızı oynamak ne kadar zor olabilir ki?

Wren kendini dört direkli yatağa attı ve bir denizyıldızı gibi yüzüstü yere düştü. Yastıkların arasına gömüldü ve kız kardeşinin geride bıraktığı sıcaklığa gömüldü. Eğer kanı değişimin başarısından dolayı uğuldamıyor olsaydı, bu konuda garip hissedebilirdi. Shen'in sağ salim kurtulduğunu, Ortha Starcrest'in ruhunun onu sağ salim evine, cadıların onun onuruna adını verdikleri uçurum kenarındaki cennete götüreceğini umuyordu.

Wren yan döndü ve elini yastığının altına soktu. Hançere dokunmak serindi; bu yabancı yerde bir rahatlıktı. Elinin altındayken uyku hızla geldi. Eviyle ilgili tüm düşüncelerini geride bırakarak karanlığa gömüldü.

Sabah olduğunda, Eana tahtının varisi Rose Valhart olacaktı. Tatlı, saf ve tehlikeli.

Rose, Huzursuz Kumlar'ın sesini hiç duymamıştı. Eshlinn'in başkentinin dışına bile hiç çıkmamıştı. Anadawn Sarayı'nın altın kapılarının ötesine geçtiği nadir durumlarda, her zaman bir refakatçinin eşliğinde ve bir sürü saray muhafızının yakın takibindeydi.

Ama prenses sık sık Eana'da hiç gitmediği yerleri hayal ederdi. "*Ben Eana'yım; Eana da benim,*" diye fısıldardı yatmadan önce, düşünceleri krallığının uzak diyarlarına yönelirdi. Geceleri kendini Wishbone Körfezi'nin beyaz kumlu kıyılarında dolaşırken, Errinwilde'ın yemyeşil ovalarında dört nala koşarken ya da tezgahların terbiye edilmiş etlerle dolup taşıdığı güneydeki kalabalık pazar yerlerini keşfederken hayal ederdi

ve parlak renkli baharatlar. Rose da Ganyeve ölü'nü ve üzerinde altın bir para gibi süzölen güneşı hayal ediyordu ama kumlarının efsanevi uğultusu daha önce hiç bu kadar net olmamıştı.

Bu rüyada, sanki ona sesleniyorlar, onu uyandırmaya çalışıyorlardı.

Yatak odasının beyaz duvarlarını görmeyi umarak gözlerini açtı. Bunun yerine, Ganyeve'nin üzerinde yükselen kehribar rengi bir güneş gördü ve kumlarının şarkısının kulaklarında çınladığını duydu.

Bir anda başka şeylerin etkisi altına girdi. Dudakları kurumuş ve boğazı kurumuştı. Ağzında kum vardı, taneleri yüzünün kenarlarına benek benek dökölmüştü. Öfkeyle gözlerini kırıştırdı. Hâlâ rüya görüyor olmalıydı. Çölde, bir atın üzerinde yarı yığılmış bir halde uyanmasını başka nasıl açıklayabilirdi ki...?

Bir at mı?

Panik, atın nal sesleriyle eş zamanlı olarak Rose'un vücudunda titreşti.

Başka bir şey aniden ve endişe verici bir şekilde netleşince kaskatı kesildi. Yalnız değildi.

Nazik bir ritimle yükselip alçalan sert bir göğse yaslanmıştı. Bir kol gevşekçe beline dolanmış, onu yerinde tutuyordu. Hemen tepki vermemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalışarak sakinleştirici bir nefes aldı.

Sakin ol. Eğer şimdi hislerinin kontrolünü kaybederse, işi biterdi. Parmaklarını hafifçe büktü. Güzel, elleri çözülmüştü. Kucağına baktı. Orada da ip yoktu. Onu kaçırın kişi belli ki onu hafife almıştı. Onları bir sürpriz bekliyordu. Gözleri daldı, zihni çılgınca dönmeye başladı. At dörtlüala gidiyordu ama kum yumuşaktı ve sürpriz yapma şansına sahipti. İçine yayılan korku onu ele geçirmeden önce en iyisi şimdi saldırmaktı.

Cesaretinizi bulun. Onu bir silah olarak kullanın.

Rose böğürürcesine bir çığlık atarak dirseğini sertçe aşağı itti ve attan atladı.

Ancak ayakları kuma çarptığında, acil inişten daha ilerisini planlamadığını fark etti. Ayrıca - ve en önemlisi - çöl kumunun bu kadar kavurucu derecede *sıcak olmasını* beklemiyordu. Ya da *yalınayak* olacağını. Ve *geceliğiyle*.

"Yanan yıldızlar!" diye küfrederek bir o yana bir bu yana zıpladı.

"Bu şaşırtıcı derecede etkileyiciydi," diye bir ses geldi yukarıdan.

Rose onu kaçıran adamla yüzleşmek için döndü. Tamamen siyah giyinmiş ve o muhteşem atın üzerinde oturan adam çarpıcı bir figür oluşturuyordu. Yüzü yükselen güneş tarafından halelenmişti ve yüz hatlarını seçemese de bir tür haydut olduğunu açıkça söyleyebiliyordu.

Sakin ol, diye hatırlattı kendine, kalp atışları kulaklarında gümürderken bile. Geçmişte Rose ne zaman kendi kaçırılma ihtimalini aklına getirse, her zaman en büyüleyici elbiselerinden birini giyerdi. İkinci favori geceliğini ve bir başkasının kaba ve kesinlikle kötü kokan pelerinini değil. Ve bu kadar çok kum olduğunu hiç hayal etmemişti.

Yine de durumun kontrolünü ele geçirmesi gerekiyordu, hem de hızlıca. O, yüce ve asil Koruyucu tarafından korunan bir prensesi. Ona hiçbir zarar gelmeyecekti. Rose omuzlarını geriye atarken kendi kendine bunu söyledi, korku hâlâ göğsünü dövüyordu. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama beni hemen saraya geri götürmenizi talep ediyorum.

Haydut sadece ona baktı. At biraz kişnedi. Rose'un burnundan aşağı bir damla ter damladı. Yüzünü buruşturdu. Prenseslerin terlememesi gerekirdi. Ama prensesler de sık sık böyle ayak ayak üstüne atmaz, utanç verici bir köylü dansına kapılmazlardı.

"Hemen şimdi! Beni hemen geri götür!" dedi, ayağını sıcak kumlara vururken irkildi. "Sana emrediyorum!

"Aman Tanrım," diye mırıldandı haydut. Tek bir yumuşak hareketle attan indi ve ona doğru bir adım attı.

Geri çekilin! Geri çekil diyorum sana! Rose ona atmak için bir avuç kum aldı.

Haydut saçlarını geriye doğru tararken içini çekti. Rose onun yüzünü ilk kez net bir şekilde gördü. Koyu renk gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve taştan kesilmiş gibi görünen bir çenesi vardı. Teni altın sarısıydı ve saçları siyahtı, uzun telleri deri bir kayışla yüzünden uzakta toplanmıştı. Şimdi daha yakın olduğu için, onun ilk düşündüğünden daha genç olduğunu fark etti. Kendi yaşına yakındı.

Bu ona güven telaşı verdi. Onunla başa çıkabilirdi.

Elindeki bir avuç kumu ona doğru fırlattı. 'Sana son bir şans vereceğim. Dizlerinin üzerine çök ve bana gereken saygıyı göster. Sonra da atını bana ver ki eve dönebileyim. Eğer bunu yaparsan, sana daha hafif bir ceza vermek için elimden geleni yapacağım.

Haydut ona bakmaya devam etti. Bu ne küstahlık! Ama içinden geçen öfke dalgasını memnuniyetle karşıladı. Korkmaktansa öfkelenmek daha iyiydi. Onu dinlemezse ne yapacağını düşünmesine izin vermeyecekti.

Boğazını temizledi. "Ve ayrıca... Bana doğru yönü göstermene ihtiyacım olacak.

Haydut gülme cüretini gösterdi, bu da Rose'u daha da öfkeliendirdi. O Prenses Rose Valhart'tı ve bir ay içinde Eana'nın Kraliçesi olarak taç giyecekti. O gülünecek biri *değildi*.

Yine de haydut gülmeye devam etti.

Ona ters ters baktı. "Ölmek istiyor olmalısın.

"*Prenses,*" dedi hoşgörüyü. 'Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz diz çökeceğim. Ama benim atımı almayacaksınız. Fırtına benim gibi: çölde doğmuş ve vahşi. Sırtışı sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. "Onunla başa çıkamazsın.

Rose'un yanaklarında çöl sıcağıyla hiç ilgisi olmayan bir kızarıklık belirdi. 'Bu ne cüret! Mükemmel bir binici olduğumu göreceksin.

"O inişi kesinlikle başardın.

Rose ona bir avuç kum daha fırlatmayı düşündü ama bundan vazgeçti. Pek bir etkisi varmış gibi görünmüyordu. Ne yazık ki başka hiçbir silahı yoktu. "Büyük Koruyucu adına yemin ederim ki, oyalandığın her dakika cezan daha da kötüleşiyor. Saçlarını savurdu ve sesindeki titremeyi gizlemek için sesini yükseltti. "Ve senin kim olduğunu bilmek istiyorum.

Haydut çenesini sıvazladı ve Rose onun sadece emrini düşünüyormuş gibi yaptığını anlayabildi. 'Seni saraya geri *götürmek, en başta seni saraydan götürme* amacımı tamamen boşa çıkarır, bu yüzden sana bir uzlaşma önereceğim. Benim adım. O kadar alçaktan eğildi ki alnı neredeyse kumu öpecekti. "Ben Shen Lo.

Rose ona baktı. 'Beni neden kaçırdın, Shen Lo? Altın mı istiyorsun? Sana altın verebilirim. Ülkedeki diğer herkesten daha değerli olduğunu biliyordu. Çok daha fazla. Ne de olsa o Eana'nın geleceğiydi. Bu yüzden bu kadar yakından korunuyor, sürekli gözetim altında tutuluyordu. Ama *belli ki* yeterince dikkatli değilmiş, diye düşündü ekşi ekşi. Şimdi çölde yapayalnızdı ve onu sadece Koruyucu izliyordu.

Özgürlüğünü satın alması gerekiyorsa, bunu burada ve çabucak yapacaktı.

Kavurucu Ganyeve'e doğru daha fazla yol almadan önce.

Kendisine Shen Lo diyen hayduttan "Ee, adam kaçırın?" diye sordu. "Fiyatını söyle.

Doğrulurken iç çekti. 'Paranızı istemiyorum, Prenses. *Kaçırın* terimini de sevmiyorum. Ben daha çok bir suç ortağıyım. Shen, aracı adam. Ben sadece sizi A noktasından B noktasına götürmekle görevliyim.

Rose eve dönüş yolunu satın alamayacağını anlayınca paniğe kapılmamaya çalıştı. Özgürlüğü için takas edebileceği hiçbir şeyi yoktu. *Korkunu görmesine izin verme.* "Peki B noktası nerede?

"Oraya vardığımızda sana söylerim," dedi yardımcı olmadan. "Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu Rose.

'Gidecek uzun bir yolumuz var ve öğleden önce geçebildiğimiz kadar çok yeri geçmemiz gerekiyor,' diye devam etti, sanki onu duymamış gibi. 'Güneş tepedeyken çölde olmak istemeyiz. O zaman benim için bile çok sıcak olur. Onu değerlendirirken kaşları çatıldı. "Ve sen şimdiden solmaya başladın.

Rose, "Ben solmuyorum," diye homurdandı.

"Yine de öğlene kadar Altın Mağaralar'a ulaşmalıyız.

'Eğer beni geri götürmezsen, Kingsbreath beni bulur,' diye tehdit etti. 'Beni güvende tutmaya adanmış koca bir ordum var.

"Pek de iyi bir iş çıkarmıyorlar," dedi Shen dikkatle. 'Dürüst olmak gerekirse, daha zorlu bir mücadele bekliyordum.

'Beni bulduklarında - ve bulacaklar - seni gördükleri yerde öldürecekler,' diye devam etti Rose. 'Beni kendin iade edersen senin için çok daha iyi olur. O zaman Kingsbreath sana merhamet gösterebilir.

Shen kuma tükürdü. 'O pis sıçan merhametini koruyabilir. Onun için hiç merhamet olmayacak.

Rose'un nefesi kesildi. 'O pis ağzına dikkat et! Bu senin Kingsbreath'in! Eğer bu şekilde konuştuğunu duysaydı, dilini keserdi. Ve *aynı zamanda* babama en yakın kişi olduğu için, beni kaçırmaya cüret ettiğin için önce senin kafanı keserdi.

'Benim durduğum yerden daha çok bir tutsak gibi görünüyor. Her hareketini kontrol etmiyor mu?' Shen homurdandı. "Sizi o kuleden aldığım için bana teşekkür etmelisiniz Prenses.

Rose'un korkusu bir başka öfke patlamasıyla alevlendi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, *haydut*. Şakağından aşağı bir ter damlası süzüldü. Bu terk edilmiş sıcakta soğukkanlılığını korumak giderek zorlaşıyordu. 'Ve beni hemen şimdi saraya geri götürmezsen başına getireceğin acıdan da haberin yok.

Shen'in gözleri parladı. "Bu kelimeyi bilmene bile şaşırdım: *acı çekmek*. Bir an birbirlerine ters ters baktılar. Sonra adam içini çekti. "Seninle burada tartışmak ne kadar eğlenceli olsa da, öğlen güneşi hakkında söylediklerimde ciddiydim. Fırtına hızlıdır ama o kadar da değil. Şimdi atınıza geri dönün.

Rose ondan bir adım uzaklaştı. "Hayır.

Başını gökyüzüne kaldırdı. '*Bütün gün uyuyacakmış, öyle* söylediler. Prenses bütün gün erken uyandığında onunla ilgilenecek benden başka kimsenin olmaması ne kadar da *uygun*. Rose'a geri döndü. 'Beni peşinden koşturma. İkimiz için de eğlenceli olmaz.

'Korumalarım benim için geliyor,' dedi, yerinde durarak. "Bir adım daha ileri gitmeyeceğim.

'Kimse senin için gelmeyecek. Bunu garanti edebilirim.'

Rose onun koyu renk gözlerindeki eminliğe vurulmuştu. Atın üzerinde uyandığından beri ilk kez gerçek bir korku yüreğini kapladı. "Yalan söylüyorsun.

Shen ona doğru ilerledi. "Atınıza geri dönün, Prenses.

"Şuraya bak! Omzunun üzerinden işaret etti. "İşte benim Muhafız Yüzbaşım. El sallamaya başladı.

Shen geriye doğru baktı ve orada hiçbir şey bulamayınca küfretti. "Buna kandiğima inanamıyorum.

Arkasını döndüğünde Rose geceliğiyle kum tepesinden aşağıya doğru koşmaya başlamıştı bile. Elbette bir planı yoktu. Ama korumaları şimdi yakınlarda olmalıydı. Çölde o kadar uzakta olamazlardı, değil mi? Ve haydut ne derse desin, saray onun için gelecekti. Askerleri gerekirse iz sürücü tazılarla Eana'nın her karışını tarardı. Tek yapması gereken haydutun dikkatini onların gelmesine yetecek kadar dağıtmaktı.

Rose! Dur! Shen yaya olarak onu kovalıyor, atı da kum tepesinin üstünden şaşkınlıkla onu izliyordu.

Rose koşmaya devam etti, ayakları her adımda batıyordu. İstedikinden çok daha fazla ivme kazanıyordu ve kumlar keskin bir şekilde eğildiğinde dengesini kaybetti.

Yüzüstü kuma düştü.

Kadına yakışmayan bir inilti çıktı içinden. "Ayağa kalk! Shen bağırdı.

"Çabuk!

Rose toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla başını kaldırdı ve ağzından bir tutam kum tükürdü.

"Ayağa kalk! Kum tepesinden aşağıya doğru koşarken Shen'in sesi bir anda yükseldi.

Rose onu görmezden geldi. Hırsız, adam kaçıran bir çöl haydudundan emir alacak değildi. Kendi istediği hızda hareket edecekti. Olabildiğince yavaş ve zarif bir şekilde ayağa kalktı ama bacakları kumla kaplıydı ve titriyorlardı. *Fena halde.*

Kendini sabitlemeye çalışırken, sorunun dizlerinde olmadığını dehşetle fark etti. Kum tepesinin kendisi sallanıyordu.

Kalbi boğazına kaçtı. "Kumlar kayıyor!" "Bu kum değil!"

Bu bir kan böceği!"

Kum tepesi etrafında çalkalanmaya başladığında Rose çılgılık attı. Keskin abanoz kıskaçlar kumu delip geçerek her yere savurdu ve sonra yaratığın geri kalanı sıçrayan bir karanlık kütle halinde ortaya çıktı. Sert deriden kabuğu ve o korkunç, parlak kıskaçların altında cüceleşen bir düzine cılız bacağıyla devasa bir şeydi.

Rose tökezleyerek uzaklaştı.

Arkasındaki haydut bir gölge gibi hareket ediyordu - daha önce hiç görmediği kadar hızlıydı. Havada uçtu, çizmesinden bir hançer kaptı ve onun üzerinden sıçrayıp böceğin tam önüne inerken hançeri havaya kaldırdı. "Sana kalkmanı söylemiştim!" dedi omzunun üzerinden. "Kan böcekleri kalp atışlarınızı duyabilir. Terinin kokusunu alırlar ve-"

Böcek saldırdı. Shen bir ters taklayla kıskaçtan kurtuldu. Rose yaratığın kafasına indiğinde nefesi kesildi ve hançerini tek bir hamlede gözlerinin arasındaki etli kısma sapladı. Böceğin çılgılığı çöl havasını ikiye böldü. Yaratık öfkeyle çırpınıp kıskaçlarını Shen'e saplarken Rose kulaklarını kapattı.

"Dikkat et!" diye bağırdı ama artık çok geçti. Bir kıskaç bacağına kesmişti. Kan fişkırmaya başlayınca irkildi ama hançerini sabit tuttu ve sonunda sefil yaratık kumun üzerine bir yığın halinde yığılana kadar böceğin kafasının derinliklerine doğru çevirdi.

Rose'un başı tehlikeli bir şekilde döndü ve bir an için bayılabileceğini düşündü. "O öldü," diye nefes aldı. "Onu sen öldürdün."

Shen böceğin üzerinden kaydı. Altın zinciri dövüş sırasında gömleğinden kaymıştı. Gömleğinin içine aceleyle geri sokarken Rose ucunda sallanan yüzüğü fark etti. Uzun bir süre öylece durdu, derin derin nefes aldı, sonra hançeri gömleğine sildi ve çizmesine geri soktu. Başını kaldırıp Rose'a baktı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Yine de bu sefer sesindeki titremeyi engellemeyi başaramadı. Kan böceklerinin masal kitaplarındaki efsaneler olduğunu düşünmüştü."

Onu öldürebilecek korkunç derecede gerçek yaratıklar. Çölde başka hangi iğrenç yaratıklar saklanıyordu? "Ve sen... sen iyi misin?"

"Peki," dedi sertçe.

Bakışları adamın bacağındaki açık yaraya kaydı.

'Sorun yok,' diye ısrar etti. 'Buradan uzaklaşmamız gerek. Diğer kan böcekleri geliyor olabilir ve kan böceği yemeyi seven şeyler bu ölünün kokusunu alacaktır. Çenesini sertleştirdi. "Ve inanın bana Prenses, kan böceği yiyen hiçbir şeyle savaşmak istemeyiz.

Rose yutkundu. "O şey beni öldürebilirdi. "Kolayca.

"Sen benim hayatımı kurtardın.

Shen'den boğuk bir kahkaha kaçtı. 'Bana fazla güvenme. Seni bir kan böceğine kaptırırsaydım başım büyük belaya girerdi. Ya da bu konuda başka bir şey. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve o kadar yüksek sesle ılık çaldı ki Rose irkildi.

Fırtına dörtnala kum tepesinden aşağı indi.

'Dinleyin Prenses, saray sizin için birini gönderse bile, hiçbir Eshlinn doğumlu at Fırtına kadar hızlı gidemez. Bize asla yetişemezler. Fark etmediysen söyleyeyim, çölün ortasındayız.

Rose etrafına bakınarak ufuktaki şekilleri seçmeye çalıştı. 'Bu imkânsız. Kimse çölden *geçemez*.

Ganyeve Çölü, Eana adasının ortasında sarmal bir yılan gibi uzanıyordu, bir engerek yılanının ısırtığı kadar ölümcül ve tehlikeliydi. Onu geçmenin -en azından tek parça halinde- tek yolu, kenarlarından kıvrılan ve kıyıdaki balıkçı köylerine giden küçük çöl kasabalarını birbirine bağlayan tozlu Kerrcal Yolu'nu kullanmaktı. Akıllı başında hiçbir Eanan çölün kalbinden geçen bir patika açmayı hayal etmezdi. Bu deliliğe ya da ölüme giden en kesin yoldu. Genellikle her ikisine de.

Ve yine de... gözlerinin görebildiği kadarıyla *hiçbir şey ve hiç* kimse yoktu. Doğudaki gündeğümü köyü Gallanth'ın muazzam saat kulesi neredeydi? Ya da ünlü kırmızı duvarlı Dearg kasabası? Buradan Mishnick Dağları'nın gölgesini bile göremiyordu. Tüm bu yerler hiç gitmediği ama ülkesinin haritalarını incelerken hafızasına kazınmış yerlerdi. Ona ait olan yerler. Bir gün ziyaret edeceğine dair kendine söz verdiği yerler. Kraliçe olduğu zaman.

Artık sadece güneş, gökyüzü ve kum vardı. Ve Shen Lo.

Sırıttı. 'Ben bu çölde doğdum ve birçok kez at sürdüm Prenses. Burayı avucumun içi gibi bilirim.

Rose haydutu yeni gözlerle değerlendirdi. Ona her zaman çölü geçmenin imkânsız olduğu öğretilmişti ama işte bu çekilmez çocuk - kendisinden biraz daha büyüktü- bunu yaptığını iddia ediyordu. *Hem de birkaç kez.* Ve daha da imkânsız olanı, bunu şimdi yapıyor olmasıydı. Onunla birlikte.

Şaşkınlığı yerini temkinliliğe bıraktı. "Benden ne istiyorsun, Shen Lo?

Shen onunla göz göze geldi ve daha önce hiç kimsenin cesaret edemediği bir şekilde küstahça ona baktı. "Hiçbir şey.

Rose kaşlarını çatı. "Anlamıyorum...

"Şunu anla," dedi. 'Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Bana güvenmeyi deneyebilir misin?

Kalın kalın yutkundu ve hâlâ titreyen uzuvlarına lanet okudu. Eğer şimdi onunla gitmezse, bu çölde ölecekti. Kaçana kadar hayatta kalmak zorundaydı. "Pekâlâ. Ama sadece şimdilik.

"Artık yeter. Shen kumun üzerine diz çöktü ve bacağına basamak olarak kullandı.

Onun yanından hızla geçti. "Oh, lütfen. Bir ata nasıl binileceğini biliyorum," dedi, kendini atın sırtına atarken. Düzgünce yere indi, öne doğru eğildi ve Storm'un kulaklarının arasını okşadı.

Shen onun arkasından sıçradı. "İyi anlaştığımızda daha kolay olmuyor mu?

Nefesi Rose'un ensesini gıdıkladı. Rose'un omurgası sertleşti. O anda kendi kendine bir yemin etti. Bu kaçırılma olayından sağ kurtulacak ve tahtına geri döndüğünde, tekrar güce sahip olduğunda, hayduda bunun bedelini ödetecekti.

Shen bir kolunu onun beline doladı. Huzursuz Kumlar'da ilerlerken, "Dayan Prenses," dedi.

Gün doğumundan çok sonra, Wren kapının çalınma sesiyle uyandı. Yatağında doğruldu ve çenesindeki salyayı sildi. Normalde, şafak martıları şimdiye kadar gıcırdayan duvarlarında feryat ediyor, Ortha'nın çocukları kapısını çalıyor, macera için burnunu arıyor olurdu. Ama Anadawn'ın üzerindeki gökyüzü sessizdi ve her nasılsa uyuyakalmıştı. *Çürüyen sazanlar!*

Yataktan fırladığında güneş ışığı odayı şurup gibi bir sıcaklıkla doldurdu. Wren dün geceki büyüünün tuttuğundan emin olmak için aynada kendine bir göz attı, tam o sırada saçları kırlaşmış, yuvarlak yüzlü bir kadın kıcıyla içeri daldı. Elinde büyük bir bakır sürahi vardı. "Günaydın Prenses Rose," dedi mavi gözleri parlayarak. 'Bu kadar geç uyumak sana yakışmadı. Hoş bir rüya görmüş olmalısınız?

Gösteri zamanı.

Wren saçlarını geriye attı ve boğazını temizledi. "Oh, *çok* hoş," diye bağırdı. "Rüyamda vahşi siyah bir atın üzerinde Huzursuz Kumlar'da dörtnala koşuyordum!

Yaşlı kadın ona göz kırptı ve Wren'in kalp atışları göğsünde yavaşladı. Kaderi bir bıçağın ucunda dengede dururken bir yaş geçer gibi oldu ve sonra hizmetçi başını geriye atıp hırıltılı bir kahkaha attı.

'Oh, merhamet! Bana kabus gibi geliyor. O güneş beni diri diri yakacak! Yatak odasını koşar adımlarla geçip dar bir kemerden geçerek bitişikteki banyo odasına girerken kendi kendine kıkırdadı. "İki dakika içinde banyonu hazırlayacağım, aşkım.

Wren'i zafer seli kapladı ve kaygısız bir prenses gibi kıkırdadı. "Ne kadar *harika*. Teşekkür ederim-" Konuşmasının ortasında dondu kaldı. Onun adı. Lanet olası adı neydi? Bir kenara not etmişti ama zihni uyku yüzünden hâlâ bulanıktı. *Düşün!* Buraya gelmeden önce hepsini ezberlemişti - Rose'un yakın çevresinin isimlerini ve tanımlarını, taç giyme törenine gitmek için kandırması gereken insanları - büyükannesine her gece beş kez ezberden okuyordu. Bazen daha fazla. *Celeste? Hayır. Cam? Bu aşçı. Oh! Bu ... AGNES!*

Agnes başını kemerin arkasına doğru eğdi. 'Ne oldu Prenses? Başka bir nehir örümceği mi? Çılgınca zemini taradı. "Ağaç böceği mi? Emory'yi arayacağım.'

Wren boğazını temizledi. "Ben... hayır. Hayır, her şey yolunda. Sadece teşekkür ediyordum.

Ve beni zararsız bir yaratıktan kurtarması için bir erkeğe ihtiyacım yok.

Agnes'in yüzü farklı şeyler söylüyordu. Wren'in banyosunu hazırlamaya dönmeden önce rahatlayarak iç çekti. Wren hançerini yastığının altından çıkarıp saklamak için o anı değerlendirdi.

Büyükannesi kafasının içindeki Wren'e kaşlarını çattı. *Dikkatsiz bir cadı ölü bir cadıdır.*

Wren Ortha'da küçük bir kızken, her gün Lia adında başka bir genç cadıyla birlikte yüzerdi. O da bir büyücüydü. Lia denizi o kadar çok severdi ki, Wren çoğu gün öğle yemeği için onu kıyıya sürüklemek zorunda kalırdı. Ama bir sabah, Wren hâlâ uyurken, Lia bir büyü kullanarak boynuna solungaçlar oydu ve kendini bir denizkızına dönüştürdü. Okyanusun derinliklerine doğru yüzdü ve bir balık gibi yüzmenin heyecanına o kadar kapıldı ki yüzeye dönüp büyüünü yenilemeyi unuttu. Ne zaman ki

Şişmiş ceset sonunda kıyıya vurunca, Banba onu diğer genç cadılara bir uyarı olarak üç gün üç gece boyunca pişmesi için orada bıraktı.

Dikkatsiz bir cadı ölü bir cadıdır.

Wren bunu asla unutmayacaktı.

"Banyonuz köpürüyor, Prenses! Agnes kapı çerçevesinin ardından ona sırtıttı. 'Siz yıkanırken ben de kahvaltınızı getireyim. Bu sabah özel bir isteğiniz var mı?'

"Oh... her zamanki gibi!

Wren geceliğini çıkarıp küvete girmeden önce Agnes'in gitmesini bekledi. Zevkle inledi. Su yumuşak, sabunlu ve lezzetli bir şekilde ılıktı - okyanusun tuzlu ısırığından çok farklıydı. Eğer her sabah Prenses Rose olmak için gereken buysa, Wren buna kesinlikle alışabilirdi. Bütün köpükleri patlattıktan ve parmakları kırışana kadar ıslandıktan sonra ipek bir bornoz giydi ve yatak odasında kendisini bekleyen bir ziyafetle karşılaştı. Kendi kendine kıkırdadı.

Bu Rose'un her zamanki hali miydi?

Kız kardeşi kesinlikle zevk
sahibiydi. İştahından
bahsetmiyorum bile.

Süslü kaseler dolusu yaban mersini ve ahududu, hâlâ asma dalında duran üzümler ve Wren'in avuç avuç yiyip bitireceği kadar lezzet fışkıran narlar vardı. Ardından, kalın dilimlenmiş bir tabak çavdar ekmeği, ısıtılmış ve tereyağı sürülmüş, üzerine taze marmelat ve bal gezdirilmişti. Taze sıkılmış portakal suyu ve bir yüksük koyu kahve vardı ki Wren kan dolaşımında hızla aktığını hissedebiliyordu.

Kahvaltıdan sonra, kendini patlayacak gibi hissettiğinde, Wren pencereyi açarak sabah esintisini karşıladı. Baharın sonlarıydı ve Anadawn'ın beyaz sarayının bulunduğu Eshlinn'in başkentinde çiçekler açmıştı. Saray duvarlarının ötesindeki ağaçlar sabah güneşinde tembelce sallanıyordu. Dışarıda, avluda, zümrüt yeşili bir bayrağın üzerinde altın bir şahin kanatlarını açmış uçuyordu. Eana tepesi yiğitçe dalgalanıyordu.

Yüzyıllar önce, Wren doğmadan ve krallık cadılardan çalınmadan çok önce, o şahine binen bir kadın vardı. Ama arma, Eana'daki pek çok şey gibi, Koruyucu tarafından değiştirilmişti. Burası hâlâ ona tapınılan bir yerdi, uzun bir ölümlü Valhart hükümdarları silsilesinin ilkiydi, ülkeyi cadılardan kurtarma görevi yakın zamanda

Entrikacı Kingsbreath, Rose'un koruyucusu ve akıl hocası Willem Rathborne tarafından yeniden canlandırıldı. Günleri sayılı olan bir adam.

Ama önce Wren'in endişelenmesi gereken daha büyük şeyler vardı.

Büyüsünü yenilemek için makyaj masasına oturdu. Bir tutam daha Ortha kumu ve dikkatle seçilmiş birkaç kelime Rose'un günün geri kalanında görünmesini sağlayacaktı. Büyücülüğün beş dalından yalnızca büyücülerin büyülerini takas etmek için toprağa ihtiyacı vardı. Bu zor bir zanaattı, bu yüzden Wren büyülerini yönlendirmek için kafiyeler kullanırdı. Ama yeterince pratik yaparsa, bir gün artık kelimelere ihtiyaç duymayacağını biliyordu. Sadece düşüncelerine.

Thea gibi şifacılar, zanaatları için kendi enerjilerini kullanırlardı. Shen gibi savaşçılar hafif ayaklı olarak doğar ve güneş tarafından şarj edilirlerdi. Banba gibi fırtınacılar fırtınalarını bir tutam rüzgârdan örür ve tek bir şimşek kıvılcımından cehennemler yaratırlardı ve Kahinler de öngörülerini için gece gökyüzüne yönelirlerdi - yıldızkuşlarının yıldızların arasından geleceğin desenlerini çıkarmasını izlemek için açık bir alan - gerçi bu zanaat o kadar nadirdi ki, Wren şahsen bir kahinle hiç karşılaşmamıştı bile.

Wren yetenekli bir büyücüydü ama çocukluğunun çoğunu Banba gibi bir fırtına olmayı özleyerek geçirmişti. Zamanla, zanaatıyla yapabileceğinin en iyisini yapmayı öğrenmişti. Bunu sadece olduğu kişi olarak değil, geldiği yer olarak da kabul etmeyi.

Ne de olsa Wren'in annesi bir büyücüydü. Wren, bir gün kralın gül bahçesine ve kısa bir süre sonra da kalbine giren sıradan bir saray bahçıvanı olan Lillith Greenrock'un hikâyelerini dinleyerek büyümüştü. Annesi bu soğuk ve düşmanca yerde kim olduğu için ölmüş olsa da, Wren içinde aynı yeteneğe sahip olduğu için mutluydu. Herhangi bir büyüye sahip olduğu için.

Öte yandan Prenses Rose cadı değildi. Lillith'ten yeşil gözleri ve uysal mizacı dışında hiçbir şey miras almamıştı. Ya da en azından Wren kız kardeşini hep böyle hayal etmişti. Değerli kulesinde şımartılarak büyümüşken nasıl başka türlü olabilirdi ki? Onu yıkayacak hizmetçileri ve örümceklerinden kurtulacak uşakları varken! Wren'in kesinlikle uysal bir yanı yoktu. O Banba'nın yarattığı bir fırtınaydı ve Eana'nın tacı başına oturduğunda, sefil Koruyucu'nun ve ona tapan herkesin hatırasını yok edecekti.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamayan Wren odayı geçti ve kız kardeşinin gardırobunu açtı. Whisperwind Kayalıkları'nda yaşamak elbiseleri en iyi ihtimalle kullanışsız, en kötü ihtimalle de ölüm tuzağı haline getiriyordu ama şimdi...

Eana'nın en güzel elbiselerinden bazılarını giydiğinde, giysi giydirme oyunu oynayan bir çocuğun baş döndürücü heyecanına kapıldı.

Korsesi beyaz çiçeklerle incelikle işlenmiş, peygamber çiçeği mavisi ipekten bir elbise seçti - Agnes'in dönüşü için tam zamanında. Yaşlı kadın Wren'in giyinmesine yardım ederken gevezelik ediyordu ve Wren kız kardeşinin hizmetçisiyle bu kadar samimi olmasına şaşırsa da, konuşmalarının tek bir kelimesine bile konsantre olamıyordu. Sadece bağcıklar belini sıktıkça sıkarken nefesinin çaresiz hırıltısını duyuyordu. Kız kardeşi *her* gün kendini bu yeni cehenneme mi atıyordu? Kraliçe olduğunda Wren, Eana'nın uzun süredir acı çeken asil kadınlarını pantolonun basit mucizesiyle tanıştırmak zorunda kalacaktı.

Agnes gider gitmez Wren hançerini korsesinin içine soktu - her ihtimale karşı - ve sonra kendini mücevherlerle donatmaya koyuldu. Rose'un güney kıtasına bir gemi filosu göndermeye ve kalanıyla yeni bir meyve bahçesi satın almaya yetecek kadar bileziği vardı. Bu çok saçmaydı! Eğer Wren bunlardan herhangi birini Ortha'da takmaya cesaret ederse, bir saksağan gelip onu alıp götürecekti.

Görkemli altın tacı gördüğünde Wren sevinçten nefesi kesildi. Rose'un gardırobunun en üstündeki cam bir kutuda kendi kaidesinin üzerinde duruyordu ve onu tüneğinden indirmek için dört deneme ve bir tabure kullanması gerekti. Karmaşık bir sıra zümrütle işlenmiş, ağır, parlak ve kakmalı, canavar gibi bir şeydi. Yeşil ve altın - Eana'nın renkleri.

Wren tacı takmayı denedi ve aynada kendine bakıp sıırıttı. Her yeri ışıldı, sanki içinden bir yıldız tarafından aydınlatılmış gibiydi. 'Ben gerçekten krallığımın mücevheriyim,' diye mırıldandı.

Eteklerini ileri geri salladı.

Çalkala, çalkala.

"Eana'nın atan kalbi.

Çalkala, çalkala.

"Ve ne istersem giyebilirim.

Çalkala, çalkala.

"Çünkü küçük prensesler böyle yapar.

'Aman Tanrım, Prenses Rose! Yüce ve asil Koruyucu adına ne yapıyorsunuz?'

Wren çalkalamanın ortasında dondu kaldı. Rathborne'un yüzü zihninde canlanınca midesi bulandı. Ama... hayır. Bu o değildi. Aynada, arkasında duran kısa boylu, çatık kaşlı bir adam görebiliyordu. İnce bedenini cüceleştiren bordo bir frak giymişti, cömertçe savrulan siyah saçları mükemmeldi.

İnce bakımlı bıyığıyla uyum içindeydi. Elindeki parşömen tomarını göğsüne bastırmış, öyle bir dehşet ifadesiyle ona bakıyordu ki, yağlı boya bir tabloya benziyordu.

Onu hemen tanıdı - Chapman. Willem Rathborne'un koştururan yardımcısı; saraydaki gözü kulağı.

Wren ayakkabısının topuğu üzerinde döndü ve boynuna doğru tırmanan şiddetli kızarmayı görmezden geldi. "Günaydın Chapman," dedi parlak bir sesle. "Ben de tam... *pek çok* mücevherimin envanterini çıkarıyordum.

Chapman panik içinde ellerini salladı. 'Kaldır şunu! Eana'nın kraliyet taç giyme tacı bir oyuncak *değildir*.

Wren dondu kaldı. *Olamaz*. Tıslayan taç giyme tacını takıyordu! Rathborne'un en sevdiği casusun önünde! Banba onu şimdi görebilseydi, bir kasırgada denize savururdu.

Tacı o kadar hızlı kopardı ki bir tutam saçı da beraberinde götürdü. Tacı şifonyerin üzerine koyarken, "Sadece uyduğundan emin olmaya çalışıyordum," dedi. "Ne mutlu ki uyuyor!"

Chapman'ın bıyığı onaylamaz bir ifadeyle seğirdi. "Geçen sefer de böyle demiştin.

Wren şaşırmış görünmemeye dikkat ediyordu. Kız kardeşinin tam da bu noktada durup aynı şeyi yaptığını düşününce midesi bulandı. Her nasılsa bu Rose'a kendini çok daha gerçek hissettiriyordu ve Wren kız kardeşini bu şekilde düşünmekten hoşlanmıyordu - tahta giden yolda bir engelden ziyade bir insan olarak.

Suçluluk duygusu uyandırmadan önce bu görüntüyü bir kenara itti ve aynada saçını düzeltti. "Evet, en iyisi emin olmak, değil mi Chapman?"

"Önceliklerinizi sıraya koymanız çok daha iyi olur," diye homurdandı. "Öğleden sonraki randevuna geç kaldın!"

Wren gözlerini kırıştırdı. "Benim... *ne*?"

"Koruyucu adına, sakın bana unuttuğunu söyleme!" diye bağırdı Chapman. 'Kingsbreath için zamanı iyi kullanmanın ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyorsun. Saat öğleyi çoktan geçti!"

"Geç kaldım," dedi Wren yavaşça. "Bir randevu için. *Benim randevum için*. Evet. Tabii ki. Yüzünü sakinliğin mükemmel bir resmi olarak tutarak aynaya döndü. Bir *randevu* kesinlikle beklenmedik bir gelişmeydi ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. "Tanrım. Zaman nereye gitti?"

Chapman, "Belki de başka bir hayatında buna gücenmişsinizdir," diye iç geçirdi. 'Her zaman iki adım gerisinde gibi görünüyorsun. Şunu da eklemeliyim ki, prense kur yapmakta en başta ısrar eden sendin. Chapman kulağının arkasından tüy kalemını çıkardı ve parşömen parçasına sapladı. "Hepsi burada, programda!

Wren onun işaret ettiğı yazıyı hemen hemen okuyabiliyordu.

Öğlen 12 - saat 1 arası: Prenses Rose ve Prens Ansel alt bahçede ikindi çayı içiyor.

Prens Ansel de kim?

Chapman dilini şaklattı. 'Bazen kafanın içinde bir elek olup olmadığını merak ediyorum. Daha dün programının üzerinden geçtik. Onu odadan dışarı çıkardı. 'Gel bakalım. Bir dakika daha oyalanırsan Kingsbreath kafamı uçuracak.

Wren dilini ısırđı ve Chapman'ı bir dolambaçlı taş merdivenden sonra diğerine kadar takip etti, muhtemelen Shen'le dün gece gizlice dolaştıkları sert yüzlü saray muhafızlarının yanından geçti.

Wren çevre ülkelerden tanıdığı bütün prensleri gözden geçirdi ama Prens Ansel'i bir türlü bulamadı.

"Şimdi neden kaşlarını çatıyorsun?" dedi Chapman endişeyle. 'Prens Ansel randevunuzda sizi gülümserken görmek isteyecektir.

"Sadece biraz gerginim," dedi Wren çabucak. 'Ya Prens Ansel benden hoşlanmazsa? Ya beni mülayim bulursa? Ya da şımarık? Ya da fazla giyinmiş? Ya da az giyindiğimi?

Ya da ne bileyim, TAMAMEN FARKLI BİR KİŞİ?

Chapman elini reddedici bir şekilde salladı. "Saçmalık. Siz Eana'nın ünlü güzelisiniz ve adınızla anılan küçük bir servetiniz yok. Ve her şeye rağmen ilk randevunuz oldukça iyi geçti, değil mi? Yine de o satranç oyununu kazanmasına izin vermeliydin diye düşünüyorum. Kimse gösteriştten hoşlanmaz.'

Wren kız kardeşine bir parça saygı duyduğunu hissetti. "Belki de beynim o kadar da kevgir değildir.

Önlerindeki koridor, geniş avluya bakan mermer bir kemere doğru yükseliyordu. Chapman ondan yana döndü, giderken bir şeyler mırıldandı ama Wren onun gevezeliklerine katılamayacak kadar şaşkındı. Artık akıntıya kapılmıştı, soluk taşların üzerinde altın rengi güneş ışığının çağlayanında süzölüyordu.

Ve işte oradaydı, gül bahçesinin kenarında onu bekliyordu.

Prens Ansel.

Wren'in gözleri büyüdü. *Tıslayan deniz yosunu.*

Ansel *yakışıklıydı.*

Rose olmak her geçen dakika daha da keyifli hale geliyordu.

Soluk altın renkli dağ çölün içinden beklenmedik bir şekilde yükseldi. Değişen kumların arasında oldukça sağlam görünüyordu ve öğlen güneşinde muhteşem bir şekilde parlıyordu.

O kadar parlaktı ki Rose'un gözlerini kısarak bakması gerekti ama bu hoş bir manzaraydı. Saatlerdir at sürüyorlardı. Kilometrelerce kum, sadece dalgalı kum tepeleriyle noktalanıyordu. Hiç bu kadar yorulmamıştı. Kalçaları acıyor, sırtı ağrıyor ve terden sıılsıklam oluyordu. Çölde hızla ilerlerken attan düşmemeye o kadar odaklanmıştı ki, önlerinde uzanan şeyden ne kadar korktuğunu düşünmesine izin vermemişti.

Ya da Anadawn'daki herkesin ne kadar telaşlı olduğunu. Willem'in muhafızları ne kadar şiddetle sorgulayacağını çok iyi hayal edebiliyordu.

vereceği cezalar. Kingsbreath ne zaman öfkelenirse, tüm Anadawn titrerdi. Ve her zaman birileri bunun bedelini öderdi.

Ve sonra Celeste vardı. Kesinlikle panik içindeydi! Biraz şans verilse Rose'un peşine kendisi düşerdi ve muhtemelen onu bulmak için çok daha iyi bir iş çıkarırdı da... Ama Rose şu anda en iyi arkadaşını düşünemezdi. Ya da Anadawn'ı. Kendini kaybetmeyi göze alamazdı. Odaklanmalı ve tetikte kalmalıydı.

Fırtına onları dağın dibine, kayaya oyulmuş dört kemerli açıklığın olduğu yere götürdü. Shen attan atladı ve Rose'a elini uzattı.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti ama çıplak ayakları kavurucu kuma değdiğinde dizleri büküldü.

Yere düşmeden önce onu yakaladı. "Sakin ol.

Rose ona ters ters baktı. "Kadınlarla hep atınızla konuştuğunuz gibi mi konuşursunuz?

"Gurur duymalısın. Bu dünyada Storm'dan daha fazla saygı duyduğum kimse yok. Shen'in bakışları keskinleşti ve yüzü aniden ciddileşti. "Güneş ateşine yakalanmış gibi görünüyorsun. Adam elinin tersiyle alnına bastırınca Rose donakaldı. "Önce alın kızarır. Parmağını elmacık kemiği boyunca gezdirerek Rose'un nefesinin boğazında düğümlemesine neden oldu. "Ve yanaklar beyazlaşır.

Elini bıraktı ve dişlerinin arasına bir küfür sıkıştırdı. 'Yüzünün kapalı olduğundan emin olmalıydım. Güneşte ne kadar az zaman geçirdiğini fark etmemiştim.

Rose ondan bir adım uzaklaştı. 'Düşündüğünüz kadar narin değilim. Güneşte bolca vakit geçiriyorum. Sık sık bahçelerimdeyim.

'Yine de biraz su içmelisin. Gel, içeride bolca var.'

Mağaraların içi kutsanmış bir serinlikteydi. Girişten içeri süzülen ışık duvarlarda parıldayan bir kaleydoskop oluştururken, ayaklarının dibindeki doğal bir havuzda pırıl pırıl berrak su birikiyordu. "Fırtına'nın içtiğinden daha yüksekten içmenizi tavsiye ederim," dedi Shen, tam da at başını eğip açgözlülükle havuzdan su içerken.

Rose leğene tiksintiyle baktı. 'Seninle birlikte içmemi mi istiyorsun? At mı? Ellerimi kullanarak mı?'

Shen ellerini kavuşturdu ve derin derin içti. 'Bu su Eana'daki en temiz sudur. Mishnick Dağları'ndan aşağıya doğru süzülür.

hemen kuzeyinde-'

"Mishnick Dağları'nın nerede olduğunu biliyorum," diye tersledi. "Onlar bana ait.

'Bu çöl de öyle ama sen bu konuda hiçbir şey bilmiyor gibisin. ...' Shen parmaklarını suyun altında gezdirdikten sonra saçlarını taradı ve yüzüne dökülen telleri düzeltti. 'Kilometrelerce uzaktaki tek tatlı su bu, ister için ister tükenin Prenses. Bu size kalmış.

Rose isteksizce geceliğinin kollarını sıvadı ve ellerini suda duruladı. "Oh! Çok soğuk! Tadı da harikaydı - serin, temiz ve taze - ama bunu belli etmemeye özen gösteriyordu.

Shen onu dikkatle izledi. "İtiraf et. O havasız eski sarayda içtiğin sudan daha iyi.

"Atınızla olduğu kadar bu suyla da gurur duyuyor gibisiniz.

Çarpık bir şekilde sırttı. "Çöl atı, çöl suyu, çöl adamı... Eana'da bulabileceğiniz en iyi şeyler.

"Oh, lütfen.

Bir yudum daha su içmek için eğildi ve Rose'un bakışları omzunun üzerinden duvarların garip sembollerle kaplı olduğu yere kaydı.

Boğazına balık kılçığı gibi bir nefes takıldı. "Cadı işaretleri!

Bir araya getirilmiş çizgi ve dairelerin uyumsuzluğundan biraz daha fazlasıydılar ama Rose onların gerçekte ne olduklarını biliyordu. Aynı işaretler ailesinin öldürüldüğü gece sarayın duvarlarını da boyamıştı. Ve uzun zaman önce taştan silinmiş olmalarına rağmen, bazen sabah güneşi saraya vurduğunda, mürekkebin geride bıraktığı gölgeleri takip edebiliyordu.

Shen'i onlardan uzaklaştırmaya çalıştı. "Geri çekil!

Adam kıpırdamayınca önüne atladı ve kollarını başının üzerine kaldırdı. Kollarını bir ileri bir geri, sonra da daireler çizecek şekilde sallarken, bir yandan da havayı şiddetli bir şekilde üflerken içinde korku vardı. 'Gitti! Gitti! Büyük Koruyucu'nun iradesiyle, git!

Göz ucuyla Shen'in kendisine telaşla baktığını görebiliyordu. "Ne yapıyorsun?

Rose ayini kısa bir süreliğine durdurarak ona ters ters baktı. 'Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan arkamda kalmanı öneririm. Eana'daki herkes bir cadının lanetini bu şekilde savuşturabileceğini bilir.

Shen bir kaşını kaldırdı. "Bu önlemi daha önce duyduğumu söyleyemem.

"Benimle birlikte olduğun için şanslısın. Rose bir kez daha cesaretini topladı ve yanaklarını şişirdi. Kalçalarını sallamaya başladı, kolları başının üzerinde çılgınca dönüyordu. Daha önce hiç bu kadar taze cadı işaretleriyle karşılaşmadığı için işe yarayıp yaramadığını anlayamıyordu ama başının dönmeye başladığını hissediyordu ve bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Kalbini acıtan bir keskinlikle Celeste'i diledi. Ne zaman sarayda belli belirsiz cadı işaretlerine rastlasalar, birlikte cadı koruma dansı yaparlardı. Korkuları kahkahaya dönüşene kadar dönüp durur ve oflayıp puflarlardı. Rose en iyi arkadaşının yanında kendini cesur hissedirdi, sanki her şeyle yüzleşebilirmiş gibi. Her şeyi *yapabilirmiş gibi*. Ama Celeste bu lanetli çöl mağaralarından çok uzaktaydı. Ve daha da kötüsü, bunu hiç hak etmeyen çekilmez bir haydutu koruyordu!

Shen onun etrafında dolanırken ellerini arkasında birleştirdi. 'Demek bu küçük dansın işe yaradığını gördün? Cadıları uzaklaştırdığını gördün mü?

'Tabii ki hayır! Saray muhafızları gerçek bir cadının bana yaklaşmasına asla izin vermez. Rose bu düşünceyle ürperdi. "Onları gördükleri yerde öldürürler. Yapmaları gerektiği gibi.

Shen'in yüzü karardı. "Demek doğruymuş. Cadı cinayetlerini destekliyor musun?"

Rose dans etmeyi bıraktı. Adamın bakışlarıyla gözünü kırpmadan karşılaştı. "Halkımın korunmasını destekliyorum.

Shen'in ağzı sert bir çizgiydi. 'Söyleyin bana Prenses, nasıl *etkileyici derecede yetkin* muhafızlar bu cadıların kokusunu alır mı?"

Rose onun sesindeki alaycı ifade karşısında kaskatı kesildi ama kendini yemlemesine izin vermedi. "Bilmen gerekir. Eana'daki herkese onları nasıl fark edecekleri öğretilir. Çoğunlukla yalnızlar. Genellikle aileleri ve arkadaşları yoktur. Sudan korkarlar ve doğrudan güneş ışığında uzun süre duramazlar,' dedi ve yıllar boyunca cadılar hakkında öğrendiği her şeyi sıraladı. "Ama basit gerçek şu ki, bir cadıyı yeterince uzun süre izlerseniz, her zaman zanaatlarını ortaya çıkaracaklardır. Ne de olsa kendi kara büyülerinin cazibesine karşı koyamazlar. Kötülük her zaman er ya da geç dışarı sızar. Bu yüzden Anadawn'da şüpheli cadılar bile ağır şekilde cezalandırılmalıdır. Willem bunun bir örnek teşkil etmesi ve diğerlerini uzak durmaları konusunda uyarması açısından önemli olduğunu söylüyor.

"Şimdi öyle mi?" dedi Shen kuru bir sesle.

Rose bakışlarını cadı işaretlerine çevirdi. "Birkaç yıl önce bir terzim vardı, ölçülerimi alırken iğnelerini sürekli bana batırıyordu. İlk seferinde bunun bir kaza olduğunu düşünmüştüm. İkincisinde, sinirlerinin parmaklarını titretip titretmediğini merak ettim. Ve üçüncüsünde, şey...

Üçüncü kez olduğunda Willem'e bildirmekten başka çarem kalmadı. O da korkumu doğruladı.

Shen onun yanında bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. "Hangisiydi?

"Bir çeşit büyücülük için kanımı topladığını! Haydut gözünü bile kırpmadı. "Öldürüldü mü?

Rose bocaladı. "Hayır. Ben... ben onun hayatının bağışlanmasını istedim. Çok gençti, korkmuştu ve *emin olamıyordum*... İtiraf etmeyi reddetti. Willem onu sorguladığında bile. Gözlerini yumdu, o korkunç anıyı, şikâyetinin nasıl elinden uçup gittiğini, Willem'in ne kadar çabuk üzerine atladığını, ona olan korumacılığının onu korkunç bir cehennem gibi tükettiğini unutmaya çalıştı. "Böyle bir ceza... bana doğru gelmedi.

"Görünüşe göre bir kalbin var.

"Merhameti zayıflıkla karıştırma," diye uyardı Rose onun gülümsemesini görünce. "Willem bir daha kimseyi lanetleyemesin diye ellerinin kesilmesini emretti.

Gülümsemesi dağıldı. "Ne de geçimimi sağlayabilirim.

"Halkımı korumak için gerekliydi. İş işten geçtikten sonra Celeste'e nasıl hıçkırı hıçkırı ağladığını hatırlarken Rose'un sesi titriyordu. Şimdi bile, terzinin başına gelenlerden duyduğu suçluluk hâlâ içindeydi. 'Koruyucu bize büyü'nün toprağa ait olduğunu öğretti. Eana'ya. Onu kendimiz için kullandığımızda, toprak acı çeker. Cadılar bencildir. Sadece güce önem verirler ve bunu elde etmek için kime zarar verdiklerini umursamazlar. Ekinleri mahvederler. Nehirlerin taşmasına ve körfezlerin donmasına neden olurlar.'

Shen homurdandı. "Sanırım kışı düşünüyorsun.

Rose yılmadan devam etti. 'Çocukları yataklarından çalarlar. Aşıkları mahvetmek için lanetliyorlar. Kasaba ve köylere veba saçarlar. Her biri birer şeytan. Tekrar mağara duvarına döndü ve sembollere yenilenmiş bir nefretle baktı. 'Kraliçe olarak ilk işim, Büyük Koruyucu'nun bin yıl önce Eana'ya ilk ayak bastığında başlattığı işi bitirmek olacak. Yakında, cadılar bu ülkede uzak bir anıdan başka bir şey olmayacak ve halkım sonunda güvende olduklarını bilerek rahatça uyuyabilecek. Suçlayıcı bir tavırla işaretleri gösterdi, korku boğazını tırmalıyor ve sesini çatlatıyordu. Ve ailemle aynı kaderi paylaşma konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacağım.

"Onları bu kadar genç yaşta kaybettiğin için üzgünüm," dedi Shen, leğene geri dönerek. Ellerini duruladı, üzerindeki kiri temizlemeye özen gösterdi.

Tırnaklar.

Rose ona tepeden baktı. 'Cadıların yaptıkları için üzgün ol. Onlardan biri ben daha birkaç saniyelikken annemin boğazını kesti. Babamı zehirledi. Willem olmasaydı beni de öldürecekti. Willem onu, annemin üzerinde kullandığı bıçağı benim üzerimde tutarken yakaladı.

Shen'in çenesi seğirdi. 'Cadıya ne yaptı? Onu boğdu mu? Yaktı mı? Onunla *dans mı etti*?'

"Kaçtı. Bu düşünce Rose'un içini burktı, bu cadının hâlâ dışarıda bir yerlerde, başladığı işi bitirmek için bekliyor olabileceği fikri eski bir korkuyu midesine indirdi. Sonra ne olduğunu bilecek kadar büyüksün. Onun zalim yürekli korkaklığı halkını savaşa mahkum etti.

"Lillith'in Savaşı. Shen başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin arkasında bir gölge hareket etti. "Adını annenden aldı. Kendisi de bir cadıydı. Bir büyücüydü, değil mi?

Rose ona ters ters baktı, öfkesinin sıcaklığı yanaklarında alevlendi. "Annem *ıslah olmuş bir cadıydı*," dedi, kelimeyi neredeyse tıslayarak. "Babamla birlikte olabilmek için sihrinden vazgeçti. Ama cadılar onu affedemedi. Bu yüzden onu öldürdüler.

Shen doğrulurken dudağını büktü. Ve sonra askerleriniz binlerce masum cadıyı öldürdü.

"Masum cadı diye bir şey yoktur.

Kollarını kavuşturdu. "Bahse girerim ki ıslah olmuş cadı diye bir şey yoktur.

'Kibrinden başka bahse girecek bir şeyin yok. Sende kalabilir,' diye tersledi Rose.

Shen onun yanından geçip gitti ve parmaklarını sembollerin üzerinde gezdirme cesaretini -ya da belki de aptallığını- gösterdi. "Cadılar seni burada rahatsız etmez," dedi, Rose'un neredeyse inanacağı bir kesinlikle. 'Gerçek şu ki, eskiden Ganyeve'nin kalbinde saklı bir krallık vardı. Tüccarlar onu bulmaya giderken gelip bu mağaralarda dinlenirlerdi. Bu işaretler bir lanet değil. Onlar sadece anılar, "Ben buradaydım" diyen semboller. Elini bıraktı ve sesi çok kısıldı. "Ve şimdi değil.

Rose bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştı -ki bu da büyük ihtimalle doğru olmadığı anlamına geliyordu- ama merakının aniden yakınlaşmasına engel olamadı. Shen'in sesindeki sessiz hürmet de dikkatini çekmişti. "Peki bu hayali krallığa ne oldu?

"Bir gün çöl onu yuttu.

"Ne acımasız bir peri masalı. "Bu bir peri masalı değil, Prens.

Rose kısa ve keskin bir kahkaha attı. 'Eana ülkesinin sadece *bir* hükümdarı var ve o da karşınızda duruyor. Bu tür saçmalıkların Anadawn'ın uzun yıllara dayanan tarihi kayıtlarında hiç yer almadığını söylememe gerek yok, bu arada ben de birçok kez okudum.

Shen omuz silkti. "Belki de bu çölün hareketleri hiçbir zaman sizi ilgilendirmemiştir.

Rose gözlerini kırptırdı. "*Affedersiniz?*

Shen, şırıl şırıl akan şelaleye dönerken, "İzninizle," dedi.

Rose sessizce öfkeleni. Alçak bir haydutun saçmalıklarının onun için hiçbir şey ifade etmediğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Ama içtikçe, onun sözlerinin içine ektiği belirsizlikten kurtulamıyordu. Burası *onun* krallığıydı, onun değil. Ne kadar tuhaf olurlarsa olsunlar, *tüm* gizli yerlerini ve gizli hikâyelerini bilmeliydi.

Shen sudan dönerken, "Kaynaşman bittiğinde beni takip et," dedi. Kaçacak yeri olmadığını bilen bir haydutun tembel güveniyle mağaraların derinliklerinde dolaşırken Rose da arkasından bakakaldı.

Prens Ansel bir asker gibi yapılıydı, o kadar uzundu ki Wren'in onu tamamen içine alabilmesi için çenesini eğmesi gerekiyordu. Omuzları geniş, kolları kalın ve kaslıydı. Soluk tenliydi ve koyu renk saçlarında bakır teller vardı. Gümüş brokar işlemeli lacivert bir frak, koyu renk bir pantolon ve siyah deri çizmeler giymişti. Zarif bir şekilde dikilmişti. Yüzü de çok zarıftı. Gözleri geniş ve griydi - tam olarak fırtınalı bir denizin tonundaydı ve çenesinin sert kenarı bir gülümsemenin en ufak ipucuyla yumuşatılmıştı. Wren onun dudaklarına o kadar dikkatle bakmasaydı bunu hiç fark etmeyebilirdi.

Avluda birbirlerinden ayrı dururlarken, muhtemelen bir şeyler söylemesi gerektiği aklına geldi. "Günaydın, merhaba!"

Kelimeler soluk soluğa çıktı. Tekrar denedi. "Özür dilerim, geciktim. İzimi *tamamen* kaybettim-'

"Özür dilemene gerek yok, çiçeğim. Wren gözlerini kırptırdı ama Ansel'in ağzı hareket etmiyordu. Sadece... ona bakıyordu.

Arkasından çok daha zayıf bir adam çıktı. Porselen teni, zarif burnu ve geniş, gülümseyen ağzıyla yanında yükselen meşe ağacına kıyasla bir fidandı. "Her zamanki gibi beklediğime değdiniz.

Eğilirken elini döndürdü, kalın sarı saçlarının telleri gözlerine döküldü.

Wren'in heyecanı içine işledi. Başını eğdi ve hayal kırıklığını reverans yaparak maskeledi. "Çok nazıksınız.

Gerçek Prens Ansel ona dirseğini uzattı ve Wren, yanından geçerken sessiz arkadaşının fırtınalı bakışlarını görmezden gelerek dirseği almak için acele etti.

Çalıların parlak ve havanın baş döndürücü olduğu gül bahçesine girdiler. 'Bu öğleden sonra biraz telaşlı görünüyorsun, çiçeğim. Umarım muhafızımın sürekli varlığı seni rahatsız etmiyordur. Ansel başını savurarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. 'Anadawn sarayına *son derece* güvendiğimi biliyorsun. Geldiğimiz andan beri saray misafirperverlikten başka bir şey yapmadı ama korkarım kardeşim özel bir muhafız *konusunda ısrar ediyor* ve Yüzbaşı Tor Iversen'i o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki artık ailemizden biri sayılır. Neyse ki az konuşan bir adam. Arka planda kaybolup gidiyor.

Wren omzunun üzerinden bakamayacak kadar utanmıştı. Ansel onun hatasını fark etmemiş olabilirdi ama askeri onun salyalarını akıtmasına yakından, acı verici ayrıntılarla tanık olmuştu. "Sorun değil. Avlunun uzak köşelerine konuşlanmış saray muhafızlarını işaret etti. "Sessizliğe alışkırım.

Ansel, Wren'in iltifat etmeye çalıştığını düşündüğü bir ifadeyle, "Senin kadar güzel bir hazinenin bir bekçisi olmalı," dedi. "Biliyor musun, kardeşim uzun zamandır günün herhangi bir saatinde onu öldürmek isteyen en az on kişi olduğuna inanıyor," dedi kıkırdayarak. Alarik en güvendiği korumalarını her zaman bir kol mesafesinde tutar. Aile yemeklerinde bile! Ya da belki de *özellikle* aile yemeklerinde demeliyim. Kız kardeşimin oldukça sinirli bir yapısı var.

Alarik. Wren'in içinden bir korku dalgası geçti. Tüm Eana'da bilinen tek bir kraliyet Alarik'i vardı ve o da iyiliğiyle tanınmıyordu. Alarik

Felsing, kuzey kıtasındaki buzlu Gevra krallığının demir yumruklu hükümdarıydı; kaba kuvvet ve sınırsız zalimlikle yöneten genç, vahşi bir kral.

Olamaz.

'Otur, çiçeğim. Pek iyi görünmüyorsun. Bahçenin ortasına kurulmuş bir masaya ulaşmışlardı. Minyatür salatalıklı sandviçler ve meyveli tartlardan oluşan bir tabağın yanı sıra dumanı tüten bir demlik nane çayı onları bekliyordu.

Tor, avluya ve onun ötesindeki Eshlinn ormanına bakan uzun, sarı bir gül çalısının yanında durdu. Wren ona bakmamak için elinden geleni yaptı ama bakışlarının garip, haince kaymasına engel olamadı. Bu sefer, ilk seferinde gözden kaçırdığı şeyi fark etti - etkileyici kılıcı. Kabzası buzlu camdan yapılmıştı ve güneş ışığında bir buz saçağı gibi parlıyordu. Kını gece mavisiydi ve gümüşle işlenmişti - üniformasıyla aynı renkler.

Gevra renkleri.

Wren şimdi gerçekten kendini iyi hissetmemeye başlamıştı. Ayaklarının üzerinde sallandı ve Tor'un kolu onu sabitlemek için uzandı.

"Rose? Masanın karşısındaki Ansel'in yüzü endişeyle buruştu. "İyi misin?

Wren askerin kolunu görmezden geldi ve sandalyesine çöktü. "Sadece biraz sıcak, hepsi bu.

Ansel bilerek başını salladı. "Burada baharın ılıman geçtiğini biliyorum ama Gevra'da büyüdükten sonra bu ılık öğleden sonraları bana çöl gibi geliyor.

'O zaman seni Ganyeve'den uzak durman konusunda uyarıyorum. Yüzünüz eriyip yok olur,' dedi Wren dalgınca.

Kaşlarını kaldırdı. "Başkentin dışına hiç çıkmadığını söylememiş miydin?

"Ya da ben öyle *duydum*," diye ekledi aceleyle. "Ve eğer yardımı olacaksa, bugün beklediğimden çok daha sıcak. Tor'a baktı, sonra garip bir şekilde güldü. "Her neyse. Burada neyimiz var?

Masanın ortasında küçük, ahşap parçalarla dolu süslü bir kutu duruyordu. Ansel çenesini ona doğru eğdi. "Bugün satrançta kendimi tekrar utandırmak yerine, bir bulmaca çözmek isteyebileceğini düşündüm. Kaderin cilvesine bakın ki ikimiz de iyi bir masa oyununun heyecanını yaşıyoruz.

Wren çay fincanına uzanırken, "Ah, hafif, düzenli eğlence," dedi. "Benim favorim.

"Çilekli tart?" diye sordu Ansel, kendisi için bir tane kopararak.

Yudumlarken başını salladı ve kız kardeşinin neden bir Gevran prensine kur yapmaya karar verdiğini anlamaya çalıştı.

Ansel onaylayarak, "Gördüğüm kadarıyla kendine iyi bakıyorsun," dedi.

Bu kesinlikle olmazdı. Prens olsun ya da olmasın, onun nasıl yemek yediği konusunda yorum yapmaya hakkı yoktu. Wren elini uzattı ve bütün bir tartı ağzına attı. 'AKLIMI BAŞIMDAN ALDI,' dedi dudaklarından kırıntılar uçuşurken. "MMM, DELSHSSS!

Prensin parlak mavi gözleri kocaman oldu.

Wren anlamlı bir şekilde çiğnerken kutudan bir yapboz parçası çıkardı ve aralarına koydu. Beyaz bir bulanıklık.

"Öte yandan, iştahını tatmin eden bir kadın da bir o kadar çekici olabilir. Ansel bir yapboz parçası çıkardı ve Wren'inkine bağladı. Ah! Ne hayırlı bir başlangıç.

Wren kalın bir sesle yutkundu ve ağzındaki muhallebi parçasını sildi.

"Ben olsam

"Seni ertelemekten *nefret ediyorum*.

"İmkansız. Ansel yapbozun köşesine bir parça yerleştirdi. Gri bir leke. Wren tahta kutuyu karıştırarak başka bir tane aradı. Bu nasıl bu *kadar sıkıcı olabiliyordu?*

Prens mahcup bir gülümsemeyle, "Bu aylardır yaşadığım en eğlenceli şey," dedi. Wren onun güzel dişleri olduğunu kabul edebilirdi, her ne kadar ürkütücü derecede parlak olsalar da. 'Bu kadar çekici bir arkadaşlığa alışık değilim. Her geçen gün, sarayını bana açtığı için Kingsbreath'e daha da minnettar oluyorum.

"Sanırım sarayımı kastediyorsun. Wren iki gri lekeyi birbirine bastırdı ve yerine oturduklarında Willem Rathborne'un boynunun tatlı tatlı kırıldığını hayal etti. Kana susamış Gevra ulusuyla ne işi olabilirdi ki?

'Evet, kesinlikle çok iyi baktı. Özellikle de zavallı ailenizin başına gelenlerden sonra...' Ansel ensesini ovuşturdu, gözlerinde keder birikmişti. "Ne korkunç koşullar. Tam da evim dedikleri yerde öldürülmek ve ardından gelen tüm o korkunç savaş meselesi. Seni yanlarına aldıkları için Kingsbreath'lere minnettar olmalısın.

Wren yüzünü kontrol etmeye dikkat ediyordu. "*Öfkeni dizginle, küçük kuş,*

Banba'nın kafasının içindeki sesi onu uyardı. '*Seni canlı canlı yaksa bile.* '

Wren'in anne ve babasının hikâyesi romantik olduğu kadar trajikti de; zamansız ölümleri Eana'nın her köşesinde yankılanıyordu. Krala aşık olmak Wren'in annesini hayatı için korkutmuş olmalıydı ama Koruyucu Savaşı'nda dökülen kanlar çoktan geride kalmıştı - ve anlatılanlara bakılırsa Wren'in babası cadılara karşı ataları kadar kin beslemiyordu. Ne de olsa, başka türlü bir tanesine nasıl aşık olabilirdi ki? Banba, Lillith Greenrock'un kalbini bir Valhart'a açmasının umut olduğunu söylemişti - uzun süredir savaş halinde olan iki soy arasındaki bir evlilikle nihayet birleşen bir krallık olasılığı. Hem Koruyucu'nun hem de cadıların soyundan gelecek ve bir gün barışı getirecek bir çocuğun hayali.

Ama sonra Lillith doğum yaptıktan hemen sonra öldürüldü ve tüm umutlar onunla birlikte yok oldu. Kral Keir kısa bir süre sonra yatak odasında zehirlenmiş olarak bulundu. Willem Rathborne bunu yapanın kıskanç bir saray cadısı olduğuna yemin etti - kendisinden birinin bir Valhart'la evlenmesi düşüncesine dayanamayan bir ebe - bu iddia, kısa bir süre sonra onu Gümüşdil Nehri boyunca kaçarken gören birkaç tanık tarafından desteklendi.

Rathborne'un hikâyesi zekice bir yarı gerçek içeriyordu. Ebe gerçekten de şifacı bir cadıydı. Ve Gümüşdil'i geçerek hızla kaçtı ama suçluluk duygusundan değil. Hayatı için. Onun kaybolduğunu gören saray muhafızları, kollarına sarılmış miyavlayan bebeği fark etmemişlerdi.

Sadece geride kalanlardan bahsettiler.

Zavallı yetim Prenses Rose ve öldürülen anne babasının hikâyesi, Kingsbreath'in Lillith'in Savaşı'nı başlatmak için ihtiyaç duyduğu tek şeydi; Koruyucu'nun bin yıl önce başlattığı işi bitirmek için tasarlanmış kanlı, beyhude bir savaş. Sonunda Eana'daki son cadıların da kökünü kazımak için. Neredeyse hepsi - büyücüler ve şifacılar, fırtınacılar ve savaşçılar ve hatta kahinler - Kingsbreath'in emrinden sonraki haftalar içinde yok edildi. Hayatta kalan birkaç şanslı kişi batıdaki rüzgârlı gizli bir kıyı yerleşimine kaçtı ve buraya son hüküm süren cadı kraliçenin adını vererek Ortha adını verdiler.

Ve aradan geçen yıllar boyunca kimse - ne Willem Rathborne ne de Rose'un kendisi - diğer ikizden haberdar değildi. Annesinin zanaatını miras alan kız. Bunca yıl sonra cadılar için krallığını geri almak üzere geri dönen kız.

Söz konusu olan gururdan çok daha fazlasıydı ama Wren kendini tutamadı. "Willem sadece babamın danışmanıydı. *Şak!* Bir bulmaca parçası daha. "Yani, aslında *onu* yanına alan *bendim*.

Ansel kaşlarını çattı. "Ama sen sadece bir bebektin.

'Bu da onu daha da etkileyici kılıyor. Değil mi? Wren Tor'a bir kez daha baktı. Bakışları uzaktaki ağaçlardaydı ama çatık kaşlarından onun da kulak misafiri olduğunu anlayabiliyordu. Ellerini çenesinin altında birleştirdi. 'Ama vahşice öldürülen ebeveynlerden bahsetmeyelim. Öğleden sonramızı mahvedeceğiz.

Ansel'in yanaklarında bir allık belirdi. 'Korkarım açmamam gereken bir konuyu açtım, çiçeğim. Lütfen beni affet.

Masanın öbür ucuna uzandı ve Rose kılığındaki Wren'in elini tutmaktan başka çaresi yoktu. Elinin titrekliliği sinirlerini ele veriyordu ama Wren bunu fark etmemiş gibi yaptı. Her şey affedildi.' Kutudan üç parça daha çıkardı ve onları yerlerine yerleştirdi... *Şak! Şak! Şak!* Griler beyaza dönüşüyordu.

"Senin de bir bulmaca şampiyonu olduğunu bilmeliydim," dedi Ansel hayranlıkla. "Sana zar zor yetiştirebiliyorum.

Lütfen dene, diye düşündü Wren, bir parça daha alırken. *Böylece bu cehennem sıkıntısı sona erebilir.*

Vızıldayan bir yaban arısı onları konuşmalarından alıkoydu. Ansel irkilerek ayağa fırladı ve elindeki çay fincanı havada süzüldü. Wren hiç düşünmeden hamle yaptı ve fincan yere düşüp parçalanmadan bir kalp atışı önce onu serçe parmağına taktı.

"Vay canına, ne kadar etkileyici!" diye nefes nefese kaldı prens. 'Özellikle de son randevumuzda yanlışlıkla satranç tahtasını devirdiğini düşünürsek. Sence de öyle değil mi, Tor?

Tor sıkıca gülümsedi. "İyi yakaladınız, Majesteleri.

Wren bir iniltiyi bastırdı. Elbette kız kardeşi sakar bir aptal olacaktı. "Daha çok şanslı bir av gibi," dedi ve çay fincanını yavaşça masa örtüsünün üzerine geri koydu. Kafasını kaldırdığında nefesi kesildi. Beyaz bir karaltı gül çalılarının arasından fırlamış, doğruca ona doğru geliyordu.

"Çürüyen sazan!" Geriye doğru tökezledi ve sandalyesine takılarak yere düştü.

Elske! Yere yat! Tor'un emri gök gürültüsü gibi havada yankılandı. Tamamen yetişkin bir *kurt olduğu anlaşılan karaltıya* doğru sıçradı ve masanın üzerine atlamadan önce güçlü bir kolla onu sardı.

"Sana o canavarı kontrol etmeni söylemiştim, Tor!" diye bağırdı Ansel. "Prensesi ölesiye korkuttun!

"O sadece sizi korumak istiyordu, Majesteleri. Wren kurdun kulaklarının arkasını kaşdı ve kurt da Wren'in yüzünü yaladı. Wren kurdu zerre kadar suçlamadı. "Elske ben emretmedikçe bir pireye bile zarar vermez.

Öyle bile olsa. Burası kurdunun oynayabileceği bir yer değil Tor. O bir zincire ait. Gevra'da hayvanlarımızı evcil hayvan olarak değil, asker olarak eğittiğimizi hatırlatmama gerek yok herhalde. Ansel Wren'in ayağa kalkmasına yardım etti ve koruyucu bir kolunu beline doladı. 'Korkacak hiçbir şeyin yok, çiçeğim. Kendimi seninle en korkunç canavarların arasına bile atabilirim.

Korkunç yaban arısı hariç, dedi Wren.

Tor sırtını dikleştirerek ayağa kalktı. Wren onun Ansel'in sözlerinden rahatsız olduğunu görebiliyordu ama canavarını savunmaması gerektiğini de biliyordu. Prens az önce söylediği her şeye rağmen, Elske'nin evcil bir hayvan olduğu çok açıktı.

Wren, Ansel'in kucağından fırladı. Daha önce hiç kurt görmemişti ve bu kurdun güzelliği onu oldukça etkilemişti. Daha yakından bakmak için diz çöktü. Elske'nin kürkü yeni yağmış kar rengindeydi ve gözleri buzullar kadar solgundu.

"Merhaba tatlı kız," diye mırıldandı Wren.

Elske parlak gözlerini kırıştırdı, sonra başını Wren'in kucağına yasladı ve eteklerini kemirmeye başladı.

Ansel boğazını temizledi. "Sevgilim, bulmacamız.

"Tutacaktır. Wren yüzünü kurdun kürküne bastırdı. Vahşi çam ve macera kokuyordu. Kulaklarının arkasını kaşırken, "Ah, sen çok tatlısın," diye mırıldandı.

"Elske yabancılara pek sıcak davranmaz. Wren askerin bakışlarını başının tepesinde hissedebiliyor ve sesinde bir merak belirtisi sezebiliyordu. "Özellikle de bu ülkede.

"O bir prenses. Wren başını geriye eğdi, gözleri onunkilerle buluştu. Kısa bir an için kendini tamamen denizde hissetti. "Sevgi sevgiyi çağırır.

"Bu prens prensesini çağırıyor. Ansel parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi. "Gel, çiçeğim. Bulmacamızı heyecan verici sonucuna kadar görmeliyiz.

Tor keskin bir ıslık çaldı. Elske başını Wren'in eteklerinden kaldırdı ve efendisine doğru ilerledi. Wren ayağa kalktı ve darağacına doğru yürüyen bir mahkûmun melankolisiyle masaya döndü.

Ansel olağanüstü bir çabuklukla, onun canını sıkmaya geri döndü. Kalan enerjisini lanet olası bulmacayı ve onunla birlikte randevularını bitirmeye harcadı. Bugünden sonra, Chapman'ın programından prensle daha fazla buluşmayı çıkarmanın bir yolunu bulması gerekecekti. Aksi takdirde taç giyme töreninden önce can sıkıntısından ölebilirdi. Griler ve beyazlardan oluşan parçalar yavaş yavaş kendilerini yüksek bir kale şeklinde düzenleyerek

Buzlu bir dağ silsilesinin kalbine. Yukarıda güneş yok, sadece ucsuz bucaksız beyaz bir gökyüzü.

"Grinstad Sarayı," dedi Ansel zafer kazanmış bir edayla, yapbozun son parçasını yerleştirirken. Son bir çıt! hayalet tamamlandı. "Evlendiğimizde, çiçeğim, işte burada yazlayacağız.

Wren'in kalbi gıcırdayarak durdu. Sessiz bir dehşet içinde prence baktı.

Ansel kafasını çevirdi. 'Bu da ne? Başka bir yaban arısı mı?

Nereye?"

Wren yüzünü buruşturduğunu gizlemek için öksürüyormuş gibi yaptı ama vücudundan geçen şiddetli şok karşısında hiçbir şey yapamadı. Rose'un ne zamandan beri *tıslayan* bir nişanlısı vardı? Ve neden o kadar yer varken Gevra'dan koparılmıştı? Bunu düşündükçe kendini daha da huzursuz hissediyordu.

"Rose?" dedi Ansel endişeyle. "İyi misin?

Wren zayıf bir sesle, "Sadece düşünümüzü düşünüyordum," dedi.

"Bazen o kadar heyecanlanıyorum ki kusacağımdan korkuyorum.

Ansel'in sırtışı inci gibi dişlerinin her birini ortaya çıkardı. "Yakında karım olacağın fikrinin bende de kelekler uçuşmasına neden olduğunu itiraf etmeliyim.

Wren gülümseyerek nefes verdi. Onun kelekleri yoktu. Akrepleri vardı ve şu anda onu canlı canlı yiyorlardı. Chapman, kolunun altına sıkıştırdığı kıymetli programıyla onu almak için hemen geldi ve onu rahatlatı. Prens Ansel'le vedalaştı ve Chapman'ı saraya kadar takip etmeden önce muhafızlarına son bir kez gizlice bakmasına izin verdi.

"Derhal Willem ile konuşmam gerekiyor.

Chapman telaşla ona göz kırptı. "Kingsbreath ziyaretçi kabul etmiyor, *hele de* programda olmayanları!

"O zaman beni programa ekle.

"Oh, hazır başlamışken kanatlarım da çıksın mı?" diye alay etti. Wren ona ters ters baktı. "Lütfen Kingsbreath'e Prens Ansel'le evliliğim hakkında acilen konuşmak istediğimi söyleyin. Bazı düşüncelerim var.

Chapman ona parmağını salladı. "Kafasında çok fazla düşünce olan bir kız günleriyle yeterince meşgul değildir," diye azarladı. Hem bugün iyi bir gün değil. Bir saat içinde Celeste ile ata binmeye gideceksin. Doğru kulesinin dibinde durdu. 'Yukarı çık ve üstünü değiştir. Seyise atını hazırlamasını söyleyeceğim.

Wren yüzünü buruşturdu. Celeste Rose'un en iyi arkadaşıydı. Rathborne'un değerli doktoru Hector Pegasi'nin kızı olarak sarayda Rose'la birlikte büyümüş, iki kız hızla birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Kandırılması en zor kişi o olacaktı ve az önce öğrendiklerinden sonra Wren bunu deneyecek durumda değildi.

"Gerek yok," dedi merdivenleri çıkmaya başlarken. 'Korkarım iptal etmek zorunda kalacağım. Korkunç bir baş ağrım var.

Baş ağrısının adı Ansel'di. Saraya kadar kız kardeşine ihanet etmek ve onun hayatını çalmak için gelmemişti, sonunda tacını bulmaca takıntılı bir Gevran prensiyle paylaşacaktı. Bir Anadawn öğleden sonrası içinde bir şey çok açık ve kaçınılmaz hale gelmişti: Wren hayatının geri kalanında kendini bu adama -ya da başka birine- bağlamaktansa Elske'ye yem olmayı tercih ederdi.

Başka çaresi kalmayan Rose, haydutu mağaranın derinliklerine kadar takip etti. Mağara genişlediğinde, bir kayanın altına sıkıştırılmış erzak yığınının rastladılar. "İyi şans. Her şey hâlâ burada. Shen deri bir çuvalı aldı, içinden iki elma ve bir parça kabuklu ekmek çıkardı. 'Ha! Bu sefer böcekler de girmemiş!

Rose'un midesi guruldadı. Artık o kadar acıkmıştı ki ekmeğin bayatlamaya başlamasını ve elmaların küçük ve etli olmasını umursamıyordu. Shen birkaç sert kurutulmuş et parçası çıkardı ve bir tanesini iştahla ısırdı. "Kuzu şeritleri benim favorimdir. Tadı harika ve sonsuza kadar dayanıyor.

Ona bir tane uzattı.

"Özel çöl kuzularından yapıldığını söylemediğine şaşırdım. Rose kuzu parçasını baş ve işaret parmakları arasında tutarak inceledi. "Sonsuza kadar dayanır derken, bu et parçası tam olarak ne zamandır o torbanın içinde çürüyor?

"Sadece bir ısırık al.

Biraz ısırıldı. "Çiğnenebilir ama... çok lezzetli. Hakkını vermeliyim. Yine de yakın zamanda Anadawn aşçılarından bunu isteyeceğimi sanmıyorum. Yüzü aniden düştü. "Ah. Aşçılar. Beni özleyecekler. Çoğu akşam Cam'in en yeni eserinden biraz denemek için mutfağa inerim. O harika bir fırıncıdır. Her zaman yeni tarifler dener. Son zamanlarda bir Gevran dondurması üzerinde çalışıyor ve bu konuda ne kadar zorlanıyor. Bu anıya gülümsedi. Rose'un Anadawn'daki en mutlu günlerinden bazıları, sıcak mutfaklarında Cam ve Celeste'le gülüp eğlenerek geçiyordu. Geceleri yatarken saçları genellikle pudra şekeri gibi kokar ve uzak köylerden gelen tatlı baharatları hayal ederek uykuya daldı. 'Yine de doğru yapacaktır. Her zaman öyle yapar.

Shen kaşlarını çattı. 'Gevranlıların tatlıları olmasına bile şaşırdım. Onların acımasız kralı her şeyden nefret etmiyor mu?

"Diline dikkat et," dedi Rose, anılarından fırlayarak. "O zalim kralın kardeşiyle nişanlıyım.

Shen bir parça kuzu eti tükürdü. "Sen BETROTHED misin?

Aman Tanrım. Sakin ol, haydut. Tabii ki nişanlıyım. Rose hafif bir hayal kırıklığıyla karmakarışık saçlarını savurdu. Keşke saçlarını parlatmak için yanında bir fırça olsaydı. "Beni gerçekten bu kadar uygunsuz mu buluyorsun?

Shen sanki devrilmek üzereymiş gibi görünüyordu. Yavaşça yere çöktü.

"Ben bir prensesim," diye devam etti, umutsuzca kırıışmış geceliğini düzelterek. "Kendi ulusumuzun iyiliği için kendimizi başka uluslarla evlendirmek bizim işimiz.

Rose uzun zamandır gençliğin ve güzelliğin onun gerçek gücü olduğunu biliyordu. Willem ona bunu çok erken yaşta öğretmişti. Kendini bildi bileli nişanlanmasını planlıyor, ona ve krallığına iyi davranacak potansiyel talipleri gözden geçiriyor, Eana'nın iyiliği için evleneceği ve yönetmesine yardımcı olacak güçlü bir eşe sahip olacağı güne hazırlanıyordu.

"Bekle. Şen hâlâ anlamaya çalışıyordu. "Tam olarak *kiminle* evleniyorsun?

"Prens Ansel Felsing, Gevra kralının kardeşi. Rose bir kayanın üzerine tünemiş, Shen'in derinleşen kaşlarını görmekten zevk alıyordu. Nedenini tam olarak anlayamasa da, üstünlüğü ele geçirdiğini hissediyordu. "Bu kadar iyi eşleştiğim için çok şanslıyım.

Prensi düşünerek kendi kendine gülümsedi. Ona her baktığında mavi gözlerinin nasıl da açıldığını - sanki dünyanın en güzel kadınıymış gibi. Rose onun ilk buluşmalarındaki sıcaklığını, elini nazikçe tutuşunu, çocukluğuyla ilgili sorular sormasını ve şakalarına gülmesini çok sevmişti. Mektuplarından onun uygun bir eş olacağından şüphelenmişti ama şimdi nihayet yüz yüze tanıştıklarına göre, Rose birlikte oldukça güzel bir hayatları olduğunu hayal edebiliyordu.

"Kralın bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum," dedi Shen. "Neden Alarik'le evlenmiyorsun?

"Çünkü ben Ansel'e *aşığım*," dedi Rose hararetle. 'Prens başlı başına bir ödül. Hem zaten Alarik bir gelin aramadığını açıkça belirtti. Onun aklı başka şeylerde.

"Savaş gibi, şüphesiz.

Rose onu görmezden geldi. "Emrimdeki Gevran ordusunun gücüyle, Eana şimdiye kadarki en güçlü Eana olacak. Shen'in memnun bir kedi gibi gülümseyerek kıvranmasını izledi. Sonunda onu kaçırdığına pişman olmaya başlamış gibi görünüyordu. "Ve Ansel ile ben sonsuza dek mutlu yaşayacağız.

Shen bacaklarını tekmeleyerek bir altın tozu bulutu yarattı. "Bu konuda çok emin görünüyorsun.

"Onunla tanıştığım an kaderimizde birlikte olmak olduğunu anladım. "Başka bir erkekle tanıştın mı?

"Tabii ki var, seni kaba! Düşündüğün kadar manastıra kapanmış biri değilim.

Shen, "Saray duvarlarının dışında tanıştığınız birinin adını söyleyin. Ve sadece bir isim uydurma.

Rose ona alaycı bir bakış fırlattı. "Marino Pegasi," dedi kibarca. "Ve seni temin ederim, o da benim sana olan küçümsemem kadar gerçek. Marino en iyi arkadaşım Celeste'in kardeşi. Zengin bir tüccar denizci ve oldukça da yakışıklı bir denizci.

Shen homurdandı. "Peki bunun konuyla ne ilgisi var?

"Eğer sebepsiz yere aşık olacak bir tip olsaydım, ki bunu ima ediyorsun, Marino'ya sadece yakışıklılığı için aşık olurum. Sanki Shen'e bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. "Bence

birçok kadın çoktan sahip oldu. Celeste onları Wishbone Körfezi'nde görmüş, en güzel elbiseleriyle rıhtım boyunca geçit töreni yapıyorlar, geminin gelmesini bekliyorlar. Bu onu çıldırtıyor elbette.

Shen düşünceli bir tavırla, "Eminim bundan yeterince hoşlanıyordur," dedi. 'Ama şu rüya gibi Marino'dan bahsetmiyoruz. Prensizden bahsediyoruz.

"Sizi temin ederim, Ansel'in *pek çok meziyeti* var. Rose prensin parlak mavi gözlerini ve uzun kirpiklerini hatırlayınca gülümsedi. "Öncelikle çok terbiyeli biri," dedi dikkatle. Ve gerçekten kraliyet mensubu olmanın ne demek olduğunu anlıyor. Her zaman yüz çift gözün üzerinizde olmasıyla büyülemek. Etrafınız insanlarla çevriliyken bile kendinizi yalnız hissetmek. Bana çok değer veriyor. Bana bu kadar tapıldığını hissettiren biriyle daha önce tanışacağımı sanmıyorum. Ve satrançta nezaketle kaybediyor.' Shen çileden çıkarıcı bir sessizlikle daha fazlasını bekliyordu. Rose kaşlarını çatı ve Ansel'de başka neleri sevdiğini düşünmeye çalıştı. "Saçları güneş ışığında altın gibi parlıyor. Ve... ve kusursuz giyiniyor.

Shen'in tek söylediği 'Hmm,' oldu.

İçini çekti. 'Ne düşündüğün umurumda bile değil, ama *sen* ne yapıyorsun?

Aşkını biliyor musun, Shen Lo?"

"Belli ki sizin kadar değil, Prens. Ayağa kalktı. "Size ve damadınıza en iyi dileklerimi sunarım. Mağarada volta atarken kendi kendine mırıldandı. "Gevra... *Gevra... Sana* iyi şanslar, Wren.

Rose'un kulakları diken diken oldu. "Wren kim?"

Shen etrafında döndü. "*Shen*," dedi hızla. "Sana iyi şanslar *Shen*," dedim.

"Korkuyor musun, haydut? Rose aniden kazandığı zaferin tadını çıkarıyordu. Ne de olsa *tüm* Gevran ordusuyla tek başına yüzleşmek hiç de küçük bir görev değil.

Ona baktı, dudaklarında bir sırıtma seğiriyordu. 'Sanırım çölde bir gün bile dayanamazlar. Kesinlikle erirlerdi.

Onun kendini beğenmişliğine sinirlenen Rose, elindeki kuzu etini ona fırlattı. 'Al şu çürümüş koyun etini. İstemiyorum onu.

Shen kolaylıkla yakaladı. Benim için daha fazlası,' dedi ve ağzına attı. Belki de paylaşılarak fazla nazik davranıyordum. Biz arkadaş değiliz. Bunu hatırlaman senin için daha iyi olur.

"Kendini unutuyorsun, Çölün Shen Lo'su. Rose'un sözleri küçümsemeyle doluydu. 'Şu anda sana bağımlı olabilirim ama aramızdaki gücün gerçekte kimin elinde olduğunu hatırlaman sana yakışır.

Kadın ona öyle bir bakış fırlattı ki, adam göz temasını kesti.

Elindeki malzeme yığınının karıştırmaya başladı. 'Uyumamız gerek. At sürmek için çok sıcak. Ona yırtık pırtık yatak örtülerine benzeyen bir şey attı.

Rose onu elinin tersiyle itti. "Bu da ne böyle?" Shen abartılı bir eğilmeyle, "Bu sizin yatağınız leydim," dedi.

"*Ekselansları,*" diye düzeltti Rose onu. "Ve ben bir avuç paçavranın üzerinde uyumuyorum!

"Ya bu ya da mağara zemini, *Majesteleri.*

Rose daha önce hiç kimsenin unvanını ona bu şekilde tıslamadığından emindi ve bunu umursamadığını fark etti. Boğazını temizledi. Peki ben başımı nereye koyacağım?"

'Mağarada istediğin yeri seçebilirsin. Yine de ben tam buraya gideceğim. Shen yatağını açtı. İçinden bir örümcek sıçradı. Rose bir çığlık attı.

Haydutun yakınında uyuyamazdı; bu tamamen uygunsuz olurdu. Ama ondan çok uzaklaşmak da istemiyordu. Cadı işaretleriyle kaplı bir mağarada yalnız kalamazdı.

"Ben gidiyorum... tam buraya. Yatağını kayanın diğer tarafına doğru açtı. Cadı işaretleri duvardan ona bakıyordu. Titredi ve doğrulup oturdu.

"Aslında, ben buradan gideceğim. Shen'i görebileceği ama hâlâ ondan birkaç metre uzakta olduğu bir yere doğru geri çekildi. Şimdi pelerin için minnettar hissediyordu. Ne kadar kötü koksa ve sert olsa da, battaniye olarak mükemmel iş görüyordu.

"İyi uyuklar Prenses," dedi Shen esneyerek.

Rose'un uyumaya hiç niyeti yoktu. O uyuyana kadar bekleyecek, sonra atını alıp Anadawn'a dönecek ve onu bayat ekmeği ve tel tel olmuş koyun etiyle baş başa bırakacaktı. Zihninde Eana'nın haritasını görebiliyordu, ortasında geniş ve altın rengi Ganyeve uzanıyordu. Rose burayı haydut gibi bilmiyordu ama bir yön seçip yeterince uzun süre at sürerse, eninde sonunda çıkış yolunu bulacağını biliyordu.

Yana doğru yuvarlandı ve esneme ve gerinme hareketi yaptı. Bu zamanı kendini sakinleştirmek için kullanacağını düşündü, gözlerini kapatıp en sevdiği Eana valsinin melodisini usulca mırıldanırken, kendini sevgili Ansel'yle dans ederken hayal etti. *Adımlar, süzülüşler, dönüşler...* Mağaranın öbür ucunda kendi kendine kıkırdayan Shen'i görmezden geldi. Birazdan uyuyacaktı ve o da ait olduğu yere, sarayına geri dönecekti. Onun uğultusu

Sessizleşti... Adım, süzöl, dön, bir hayali vals daha ve sonra kesinlikle Shen uyuyacaktı... *Adım, süzöl, dön...*

Rose sarsılarak uyandı. Mağara tozlu pembeler ve turuncularla aydınlanmıştı, bu da dışarıda bir yerlerde güneşin batmakta olduğu anlamına geliyordu.

Saatler geçmişti.

Oh, kırıntılar!

Fark ettiğinden daha yorgun olmalıydı. Ama bu bir mazeret değildi. Kaçmak için eline geçen tek fırsatı neredeyse heba ediyordu...

Neyse ki Shen'in horultuları küçük mağaranın içinde çınılıyordu. Haydut hâlâ derin uykudaydı.

Ben bir aptalım ama şanslı bir aptalım.

Rose ayağa kalkmaya çalıştı. Uyuyan haydutun yanından sürünerek geçerken, onun ayakkabılarını çıkardığını fark etti. Ne güzel. Sadece bir aptal çöle ayakkabısız çıkmaya cesaret edebilirdi. Eğildi ve sonra uzanmanın ortasında durdu. Atı çoktan almıştı. Onu çölde yalınayak dolaşmaya bırakmak zalimlik olurdu. Kraliçeye yakışanın bu olduğuna karar verdi, ona ayakkabılarını bırakacaktı. Ve onun hayatını da bağışlayacaktı. İyi bir at için iyi bir takas.

Fırtına mağara girişinin yakınında uyuyordu.

Rose atın kulağına 'Uyan,' diye fısıldadı.

Storm homurdandı ve uyumaya devam etti. Rose onu yanından dürtükledi. Storm'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Telaş içinde kişnedi.

"Şşşt, şşşt, korkma!" diye tısladı Rose. 'Beni tanıyorsun, hatırladın mı? Ben senin prensesinim.

Storm sadece daha yüksek sesle inledi.

"Ayakkabılarımı almayı düşündüğünü gördüm," diye bir ses geldi arkasından. Rose'un yüreği ağzına geldi. 'Onları bıraktığında şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Oldukça kibarsın. Neyin kibar olmadığını biliyor musun? At hırsızlığı.

"Adam kaçırmak da öyle," dedi Rose. Ve kaçmaya çalıştığım için beni suçlayamazsın. Kumların altın dalgalar gibi kaydığı çöle baktı.

"Yani ben uyurken atımı çalıp kaçmaya çalışıyordun.

"Çok önemli bir noktada yanılıyorsunuz. Rose dönüp ona ters ters baktı. 'Yakında bu toprakların Kraliçesi olacağım. Hiçbir şey *çalmama* gerek yok.

"Siz Valhartlar istediğinizi alıp kendinize mal etme eğilimindesiniz.

Rose ona 'Ben Eana'yım,' diye hatırlattı. Ve Eana da benim. Kendi ülkemden çalmak, kendi kulağımı çalmaktan daha kolay değildir.

'Evet, evet, öyle demiştiniz. Hepsi sana ait. Bu at hariç. Bu at bana ait. Shen ıslık çaldı ve Storm anında ayağa kalktı. Tek bir akıcı hareketle onun sırtına atladı ve Rose'a bakmak için döndü.

"Eee? Geliyor musun?"

Ona kaşlarını çatı. İkisi de bu mağarada kalırsa öleceğini ve çölde yaya olarak dolaşamayacağını biliyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Oraya vardığımızda sana söylerim. "Bu bir uzlaşma sayılmaz.

Shen'in gülümsemesi tembelceydi. 'Atın üzerinde olan benim. Ödün vermek zorunda değilim.

Rose'un kaşları daha da çatıldı. "Belki de kendini Anadawn zindanlarında bulduğunda sana da aynı şeyi söylerim.

"Şu anda Anadawn'da olmadığımıza göre, bu konuda endişelenmeme gerek yok, değil mi? Dişlerini şaklattı ve Storm mağaralardan uzaklaşmaya başladı. Omzunun üzerinden baktı, kahverengi gözleri batan güneşte erimişti. "Bana katılmak için son şansın.

Rose çölde tek başına olmaktansa haydutla birlikte daha güvende olacağını biliyordu. Ve kesinlikle yakında bir medeniyet işaretine ulaşacaklardı. Ulaştıklarında attan atlayacak ve yardım için çığlık atacaktı ve o zaman, *ah, o zaman*, Shen Lo üzülecekti.

Onun peşinden gitti. 'Tahtıma geri döneceğim. *Ve* sevgilime. "Bu gece olmaz Prenses," dedi adam, at yavaşlıyordu.

Ama yakında, diye düşündü Rose, tırmanırken.

"Biliyor musun," dedi Shen, Fırtına hızlanmaya başladığında, "düşündüğümden daha enerjiksın. Özellikle de bir prenses için.

Rose omzunun üzerinden ona baktı. "Kaç tane prenses tanıyorsun?"

Güldü, sesi göğsünden çıkıp kızın içine doğru gürledi. Bu, kalbinin tamamen nahoş olmayan bir şekilde çarpmasına neden oldu. 'Sen de düşündüğümden daha cesursun. Ya da en azından öyle olmaya çalışıyorsun. Sesi yakındı

Kulağı, nefesi teninde sıcaktı. Rose yutkundu. "Yardım edemem ama buna hayranım.

"Ah, utanmaz, adam kaçırın bir haydut tarafından takdir edilmek," dedi kuru bir sesle ve adam tekrar güldüğünde, bu gülüş kadının içinde sıcaklıkla ilgisi olmayan bir başka sıcaklık patlamasına neden oldu. "Yine de, sanırım beklediğim kadar korkunç değilsin.

"Bu beni ... katlanılabilir bulduğunuz anlamına mı geliyor?

Rose onun sesindeki sırtışı duyabiliyordu. "Beni eve götürürsen senden daha çok hoşlanırım," diye homurdandı.

"Bunu neden yapamayacağımı zaten anladığımıza göre, yolculuğumuzun geri kalanını mümkün olduğunca *katlanılabilir kılacağıma* söz vermeme ne dersiniz? Sesini fısıltıya düşürdü. "Asla bilemezsiniz Prenses, belki de eğlenirsiniz.

Mağaraların ötesinde, batmakta olan güneş çölü renk cümbüşüne boyuyor, değişen kumlar menekşe ve altın rengi bir okyanus gibi parıldıyordu. Anadawn'ın bakımlı bahçeleri gibi yumuşak bir güzellik değildi. Ya da ötesindeki ormanlar gibi vahşi bir güzellik de değildi. Rose'un kalbini delip geçen ve ona Eana adasının gerçekte ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar azını gördüğünü hatırlatan keskin, vahşi bir güzellikti.

"Kesinlikle yapmayacağım," dedi, sözlerini yalanlayan gülümsemesini göremediğine şükrederek.

Wren öfkesini kontrol etmeye çalışarak doğu kulesindeki pencereden dışarı baktı. Altın kapıların hemen ötesinde, kambur bir tepenin zirvesinde, camla kaplı abartılı mermer bir bina olan Koruyucu Kasası bulunuyordu. Buranın bir ibadet yeri, Eana halkının yıllardır başlarına bela olduğuna yemin ettiği büyücülükten korunmak için güvenli bir sığınak olması gerekiyordu. Bu gece, orada asılı bir adam vardı.

Wren gözlerini ondan alamıyordu. Agnes'e göre adam başkent Eshlinn'den gelen bir marangozdu. Hizmetçi, Wren'in sahte baş ağrısını duyunca akşam yemeğini odasına götürmekte ısrar etmişti. Rose'un yatak odasına bağlanan yan odada, tavandan tabana kitap raflarının bir masanın etrafında kümелendiği gerçek bir ziyafet hazırlamıştı.

küçük okuma masası. Badem ve nar soslu ördek kızartması, tereyağlı yeşillikler ve fondan patateslerin ardından taze pişmiş elmalı crumble vardı.

Wren tek bir lokma bile mideye indirememişti. Agnes'in üç gün önce Kingsbreath'in kahvaltı sandalyesi altına çökene kadar sarayda çalıştığını söylediği ölü marangoza kafayı takmıştı. Muhafızlar koltuk minderinin altında garip işaretler bulunca marangozu sorguya çekmişlerdi.

"*Peki o bir cadı mıydı?* Wren soğukkanlılığını zorlukla koruyarak sormuştu.

Agnes sadece iç çekti. "*Kingsbreath'in ne dediğini biliyorsun, aşkım. Cadılar söz konusu olduğunda, üzölmektense güvende olmak daha iyidir.* Wren dehşetini gizlemekte iyi bir iş çıkaramamış olmalıydı, çünkü Agnes onun sırtını sıcak daireler çizerek ovmaya başladı. "*Eğer yardım edebilirsen, bu konuda çok fazla düşünmemek en iyisi. Bu sana sadece kâbus gördürür.*

Yaşlı kadın odadan çıkar çıkmaz Wren elindeki kadehi kitaplığa fırlattı.

Bütün bu lanet krallık bir kabus, diye bağırarak istedi. *Hepimiz bir kâbusun içinde yaşıyoruz!* Yatak odasına geri döndü ve Rose'un makyaj masasını devirerek parfümlerini yere saçtı. Neler olup bittiğini görmek için kafasını içeri eğen şanssız saray muhafızına saç fırçasını fırlattı ve ardından Rose'un sahip olduğu tüm şatafatlı yüzükleri odanın diğer ucuna fırlatarak teker teker duvara çarpmalarını izledi.

Ancak o zaman oturabildi ve kendini yemek yemeye zorladı. Önündeki haftalar ve Anadawn'ın onun için hazırladığı kötü sürprizler için gücünü koruması gerekiyordu. Eğer Willem Rathborne gözlerinin önünde cadıları öldürecekse, Prenses Rose gibi davranması çok daha zor olacaktı.

Chapman'a acilen Rathborne'la konuşmak istediğini söylemesine rağmen, Kingsbreath hâlâ onunla görüşemeyecek kadar meşguldü. Wren beklemeye alışkındı ama bu boş duracağı anlamına gelmiyordu. Bu gece halıda volta atmak yerine, Rathborne'un odasına gidip neler yaptığını öğrenmeye karar verdi. Anadawn'ın düzeni hakkında biraz bilgisi vardı ama şimdi buradayken, sonsuz koridorlar ve dolambaçlı kuleler hep aynı görünüyordu.

Gece yarısı görevi için Rose'un zarif geceliklerinden birini giydi. Uzun ve kıpkırmızıydı, ipek o hareket ettikçe sessizleşiyordu. Rose'dan aldığı bir bilezik

Kız kardeşinin dipsiz mücevher çekmecesini hançerini her ihtimale karşı kolunun altına sabitlerken, ağırbaşlı bir gülümseme ve hızlı bir uyku büyü kulesindeki muhafızların icabına baktı.

Wren'in ayak sesleri taş zemin boyunca yankılanıyor, aplik ışığı onu gölge ve alev içinde bırakıyordu. Merdivenlerden üçüncü kata çıktı ve kralın yatak odasına, babası Kral Keir Valhart'ın neredeyse on sekiz yıl önce zehirlenmiş olarak bulunduğu odaya yöneldi. Willem Rathborne'un o zamandan beri kendine ait olduğunu iddia ettiği odaya.

Geçmiş kral ve kraliçelerin portreleri duvarlardan ona bakıyordu - Büyük Koruyucu'nun soyundan gelenler, çatık kaşlar ve yaldızlı taçlardan oluşan sonsuz bir çizgi halinde uzanıyordu. Onlardan çok önce Eana'yı yönetmiş olan cadı kraliçe ve krallara dair hiçbir anı yoktu ama Wren buna pek şaşırmamıştı. Tarih galiplere aitti ve öyle görünüyordu ki Anadawn Sarayı'nın dolambaçlı salonları da öyleydi.

Kraliçe olduğunda, tüm bunlar değişecekti. İlk cadı Eana'nın ve ondan sonra hüküm süren herkesin portresi bu duvarlarda gururla asılı duracaktı. Büyü korkulan değil kutlanan bir şey olacaktı ve buraya bir arayışla gelen her cadı için Anadawn'da bir rol - ve bir sığınak - olacaktı.

Ortha'daki son günlerinde, Wren ve Banba denizle çevrili kayalıklara çıkmışlardı; uğuldayan bir rüzgâr etraflarını sarmış, sanki sadece ikisi yeni bir ufka doğru durmaksızın ilerliyormuş gibi hissetmişlerdi.

"Senin için tüm dünyayı yerle bir edebilirim, küçük kuş. Büyükannesi onu kendine çekmişti, pelerini Wren'in yanağını tırmalıyordu. 'Sırf sana zarar gelmesin diye binlerce adam öldürürdüm ama artık seni özgür bırakmanın zamanı geldi. Seni eve göndermenin. Halkın için o altın kapılardan bir yol açacak mısın? Benim için bir yol açacak mısın?"

Banba ona gözlerinde öyle bir inançla bakmıştı ki, Wren kendini bir metre boyunda hissetmişti. Onda sadece bir büyükanne değil, bir aile de bulmuştu. Onu yetim bırakan ülkeye ait olmanın bir yolunu. Ve hiç tereddüt etmeden, *"Senin için her şeyi yaparım, Banba,"* demişti. Ve bunda ciddiye.

Ortha'da ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı ama dünyanın kıyısında yaşamaktan, soğuğa ve rutubete gömülmeğe, seslerini duyurabilmek için rüzgâra karşı bağırmaktan bıkmışlardı - hepsi bıkmıştı. Ne zaman bir fırtına kıyı şeridini sarssa kayalıkların altına sınıyor ve ne zaman keşfedileceklerini asla bilemeden hep yukarı bakıyorlardı. Cadılar huzuru hak ediyordu. Onlar hak ediyordu

Gerçekten kendilerine ait olan bir yerde yaşamak için. Bin yıllık sürgünün ardından Wren onları evlerinde karşılayacaktı.

'O tahtı ele geçirmek için ne gerekiyorsa yap küçük kuş. Eana seni affedecektir. Banba bileğinin bir hareketiyle rüzgârı dindirmiş, kıyıya doğru dönerlerken elini Wren'inkine dolamıştı. *"Seni affedeceğim.*

Wren saray koridorunun sonundaki köşeyi döndü ve olduğu yerde durdu. *Tıslayan deniz yosunu!* O kadar dalmıştı ki, önüne gelene kadar Kingsbreath'in yatak odasını fark etmemişti. Ahşap kapının iki yanında iri yarı iki asker nöbet tutuyordu. 'Oi! Aşağıda gizlenen kim?'

Wren'in midesi bulandı. Artık geri dönmek için çok geçti - çoktan fark edilmişti. Omuzlarını geriye attı ve adımlarını gevşetti. "İyi akşamlar beyefendi. Ben de Willem'i arıyordum?

Parlak kırmızı sakallı, soluk benizli ve çilli olan sağdaki muhafız bakışlarını diğerine çevirdi. "Kingsbreath şu anda biraz rahatsız, Majesteleri.

Ürkekliği Wren'in ilgisini çekti. "Oh. Nasıl yani?

Sol taraftaki siyah saçlı, zeytin tenli ve gözlerinin altında koyu halkalar olan muhafız kaşlarını kaldırdı. 'Sarayda tek başınıza dolaşmak için çok geç bir saat Prenses. Bir sorun mu var?'

"Bir kabus gördüm.

Muhafızlar birbirlerine bir kez daha baktılar. Wren suratını astı. "Çok korkutucuydu.

Sakallı olan boyun eğdi. "Kingsbreath az önce çıktı," diye kabul etti. 'Biraz papatya çayı içmek için mutfağa gitseniz iyi olur. Hanımım sinirlere iyi geldiğini söylüyor.

Bu Wren'in arkasını dönüp kaçması için mükemmel bir bahaneydi ama şimdi kendine engel olamıyordu. "Nereye gitti?

"Batı kulesine kadar.

"Ralph," diye tısladı diğeri. "Nerede olduğunu söylememen gerekiyor.

"Yanan yıldızlar, Gilly, bu sadece Prenses Rose.

"Ah, evet, batı kulesi," dedi Wren hafifçe. 'Yıllardır oraya çıkmadım. Bilmem gereken bir şey var mı?

Ralph'ın yanakları sakalı kadar kızardı. "Kayda değer bir şey yok.

"Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok, Prenses," diye temin etti Gilly onu. 'Sarayın duvarlarını aşacak bir tehdit yok.

haberimiz olmadan.' Göz kırptı. 'Biz krallığın en iyisiyiz. Öyle değil mi, Ralph?'

Ralph göğsünü kabarttı. "Hiçbir şey bizi geçemez, Prenses.

Wren'in yüzünü asmaması için çaba sarf etmesi gerekti. 'Yüce Koruyucu'ya şükürler olsun ki siz iki iyi asker her şeyi mükemmel bir şekilde kontrol altına almışsınız. Belki de bu gece rahat uyuyabilirim.

Gilly dişlerini göstererek sırttı. "Umarım öyledir. Dügün için güzellik uykusuna ihtiyacın olacak.

"İyi geceler beyler. Çalışmaya devam edin.'

Askerler çenelerini eğdiler. "İyi geceler, Prenses.

Wren arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Köşeyi döner dönmez tedbiri elden bıraktı ve koşmaya başladı. Batı kulesine giden koridora ulaştığında, uzaktan gelen bir konuşmanın gürültüsünü duydu. İpli kesesinden bir tutam kum çıkardı ve çok iyi uyguladığı büyülerinden birini söyledi. "*Topraktan toza, bu taş zeminde, ayak seslerim hiç duyulmasın.* Kum düşerken kayboldu ve yaklaşırken çıkardığı gürültüyü de beraberinde götürdü. Yaklaşırken gölgelerden uzak durdu.

'... buraya yaptığım gece ziyaretlerinden kimseye bahsetme,' diye alçak, tehditkâr bir ses geldi. Wren'in tenini tırmalayan bu sesin kime ait olduğunu daha önce hiç duymamış olmasına rağmen biliyordu.

Rathborne.

Ailesinin katilinin yakınlığı Wren'in içine bir korku şoku gönderdi. Hayatı boyunca bu adamla karşılaşmaya hazırlanmıştı ama yine de parmaklarındaki ani titreme ve kulaklarındaki nabız atışları onu çarptı.

'Kişisel işlerimin saray yemi olarak sunulmasına izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı Chapman?'

"Evet, efendim. *Elbette* efendim,' dedi Chapman'ın cılız sesi. Her zamanki gibi, son derece sağduyulu davranacağıma güvenebilirsiniz.

Wren ileride Rathborne'un gölgeli suretini seçebiliyordu. Uzun boylu ve bir tüy kalem kadar inceydi ve sinir bozucu bir zarafetle hareket ediyordu. Ateş ışığı solgun teninde titriyor, saçlarının grileşen tellerini kehribar rengine çeviriyordu. Chapman onun yanında bir saray faresi gibi koşuşturuyordu. Etrafları muhafızlarla çevriliydi; her iki yanda birer, arkada da iki muhafız.

"Siz dördünüz ben dönene kadar burada bekleyeceksiniz ve eğer birinizin uzaklaştığını duyarsam, sizi Koruyucu'nun Kasası'ndan asarım.

Rathborne hemen boynundaki sicim parçasından bir anahtar çıkardı ve kulenin kapısına yerleştirdi. Omzunun üzerinden bakmak için durakladı. 'Chapman, koridorlarda uygunsuz bir şey var mı diye devriye gez. En ufak bir şüphe bile hissedersen alarm ver.

Chapman parşömenini kolunun altına sıkıştırdı ve coşkulu bir selam verdi. "İçiniz rahat olsun. En küçük bir güve bile beni geçemeyecek. Sağını solunu kokladı ve hemen ardından devriyesine çıktı.

Batı kulesinin kapısı açılırken inledi. Rathborne tek başına içeri girdi ve kapının büyük bir gürültüyle arkasından kapanmasına izin verdi. Muhafızlar kapının iki yanına dizilmişlerdi, sırtları dik, bakışları tetikteydi.

Wren bir süre gölgelerde oyalandı ama kısa süre sonra Rathborne'un geri dönmeyeceği anlaşıldı. Az önce neye tanık olduğunu anlamaya çalışarak geldiği yöne doğru gitti. Doğu kulesine döndüğünde, Chapman'ın sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Küçük sansar odasının dışındaki muhafızları sorguluyordu ve Wren onun kendisini kontrol etmek için yatak odasına girecek kadar ileri gideceğinden şüphe etse de, konuşmalarının ortasında geri dönemezdi. Muhafızların büyüünün etkisiyle hâlâ yarı uykulu olmaları yeterince kötüydü.

Merdiven boşluğundan hızla inerek kulenin derinliklerine indi ve orada Chapman'ın gitmesini bekledi. Karanlıkta Wren'in endişesi daha da artmaya başladı. Yumruklarını gözlerine bastırdı ve nefes alışını sakinleştirmeye çalıştı. Rathborne sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi sarayın etrafında sinsice dolaşıyordu ve ne olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da içinde kötü bir his vardı. Kingsbreath'in kaçamakları ve Rose'un sürpriz Gevran nişanlısı arasında her şey birdenbire çok daha karmaşık hale gelmişti.

Wren ne kadar çabuk Kingsbreath'le yüz yüze gelirse, neler olup bittiğini o kadar çabuk anlayabilirdi. Buraya kadar başkalarının komplolarıyla engellenmek için gelmemiştir. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin taç giyme törenini engellemesine izin vermeyecekti.

Hafif bir esinti Wren'in yanaklarını gıcıklayarak onu panikten uyandırdı. Merdivenlerin altındaki kapının altından geliyordu. Kapı sert bir itmeyle açıldı ve Wren kendini tozlu fiçiler ve eski mobilyalarla dolu, kullanılmayan bir mahzende buldu. Karanlığın içinde esintiyi takip ederek bir süpürge dolabına ulaştı. Açarken parmakları karıncalandı, kemiklerinde derin ve ilkel bir şey kıpırdandı. Buradaki hava eski büyülerle doluydu ve onu çağırıyordu.

İçeri adım attı ve duvara kazınmış bir çift beyaz sembolden başka bir şey göremeyinceye kadar kapının arkasından kapanmasına izin verdi. İki küçük yıldız gibi karanlığın içinde parlıyorlardı.

Cadı işaretleri.

Parmağını taşların üzerinde gezdirdi ve duvar alçak, iniltili bir ses çıkardı. Taşlar birbirinden ayrılarak dar bir açıklık ortaya çıkardı. Kapıdan içeri adımını attığında sıcak hava Wren'in yanaklarını gıdıkladı. Geçit soğuk ve nemliydi, karanlık, duvarlardaki oyuklardan titreyen mor alevlerle tüylenmişti.

"Everlight'lar," diye fısıldadı Wren. Fırtınalar tarafından yakılırlardı ve sönene kadar yanmak üzere tasarlanmışlardı - bu ne kadar uzun sürerse sürsün. Her kış, Alev Festivali sırasında, Banba Ortha'nın kayalık kıyıları boyunca devasa gümüş şenlik ateşleri yakardı. Yedi gün yedi gece boyunca, sanki deniz gökyüzünü yutmuş ve tüm yıldızlar içten içe yanıyormuş gibi görüne kadar yanarlardı.

Mor ışıkları takip ederken Wren'in adımları hızlandı. Thea ona bir zamanlar Anadawn Sarayı'nın altında var olan tüneller ağından bahsetmişti ama Wren -herkes gibi- eski geçitlerin Rathborne'un on sekiz yıl önce iktidara gelmesiyle kapatıldığına inanıyordu.

Wren'in kahkahası tünel boyunca yankılandı. Kibirli aptal bir tanesini kaçırmıştı! Ama tabii ki kendini ona asla göstermeyecekti. Girişi koruyan cadı işaretleriyle, Eana'daki tüm kilitlerden daha güçlü olan o iki basit sembolle değil.

Wren, nehir suyunun keskin kokusu esintiyi kendisine ulaşana kadar Anadawn'ın derinliklerine doğru yol aldı. Sonra koşmaya başladı ve tünelin sonuna, gece gökyüzünün eski bir rögarın ızgarasından parıldadığı yere varana kadar durmadı. Izgarayı kenara itip kendini nehir kıyısına atarken rüzgâr yüzünü gıdıkladı. Sümüksü kamışların arasından sürünerek geçerken çamur geceliğini lekeledi, ta ki sonunda Gümüşdil'in kıyısında tek başına durana kadar. Wren'in kahkahası nehrin rüzgârında yükseldi. Anadawn'ın karşısına çıkardığı engeller ne olursa olsun, cadılar onu korumaya devam ediyordu. Bu gece ona bunu göstermişlerdi. Yakındaki bir hışırtı onu zaferinden alıkoydu. Başını tam zamanında çevirdiğinde tanıdık beyaz bir bulanıklığın hızla koştüğünü gördü

sazlıkların arasından ona doğru.

"Elske, HAYIR!" diye bağırdı ama kurt heyecanlı bir köpek yavrusu gibi Wren'in üzerine atladı ve ağırlığının tüm gücüyle ikisini de devirdi. Wren kıkırdadı ve

Kurt yüzünü yaladıkça kıvranıyordu. Çok uzun sürdü ama sonunda onu itmeyi başardı. Ayağa kalkmak için çabaladığında ve kendini Elske'nin efendisiyle yüz yüze bulduğunda hâlâ gülüyordu.

Oh, çürüyen sazan.

Kaptan Tor Iversen, Wren'e sanki nehirden çıkarılmış bir hayaletmiş gibi baktı. "Prenses Rose? *Siz misiniz?*"

Wren yüzündeki salyayı silmek için kolunu kullandı. "İyi akşamlar asker," dedi yumuşak bir sesle. "Hava ne kadar güzel, değil mi?"

Tor şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sizi bu kadar geç bir saatte buraya getiren nedir, Majesteleri?"

Wren midesinde garip bir sıkışma hissetti. "Geç mi oldu? Fark etmemiştim. Yanaklarının kızardığının fazlasıyla farkındaydı. "Sadece biraz egzersiz yapıyordum. Daha etkili olması için kollarını salladı.

Tor'un kaşları kalktı ve bakışlarını geceliğinin üzerinde gezdirdi. İyice nemlenmiş ve çamurla kaplanmıştı. "Bir Anadawn prensesi egzersiz yapmak için bunu mu giyer?"

"Oh, biliyorum, *umutsuzca* pisim. Wren, yatmak için giyinmiş olduğu gerçeğini kabullenmeyi reddederek havalı bir şekilde güldü. En azından geceliğinin terliklerini örtmesine şükretti. "Ama ben sazlıklarda koşmayı tercih ederim. Dizlerim için çok daha iyi. Belli belirsiz adamın kaslı kollarını işaret etti. "Bunu sana söylememe gerek yok, asker. Kesinlikle egzersize yabancı değilsin.

Tor, "Bu türe aşına değilim," dedi.

"Eana'da işleri farklı yapmayı severiz. "Belli ki.

Wren, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi, "Belki de bunun aramızda kalması en iyisi olur," dedi. "Prens Ansel'in beni böyle... darmadağın bir halde görmesini hiç istemem.

Tor'un dudakları titredi ama gülümsemeye direndi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri.

Elske Wren'in ipli kesesini koklamaya başladı. Elini üzerine bastırdı, kurdun bir şekilde içinde ne olduğunu hissedebileceğinden korkuyordu. Ve bunun onu ne hale getirdiğini. Ve sevgili Ansel'den bahsetmişken, uyuyan prensini yapayalnız bırakmışsın. Muhafızın keskin bakışlarını belinden uzaklaştırmak için parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Senin görev yerinde olman gerekmiyor mu?"

Tor kaskatı kesildi. Wren onun görev anlayışını sorgulayarak açıkça gücenmesine neden olmuştu ama bundan zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Kaşları çatılmıştı. 'Ben kendi

Dönüş yolunda,' dedi. "Elske kendini huzursuz hissediyordu, ben de onu yürüyüşe çıkardım. Wren kurda gülümsedi. "O hissi bilirim.

Tor, Elske'nin kulaklarının arkasını kaşıdı ve üniformasının keskin hatları ve kılıcının tehditkâr parıltısıyla çelişen bir yumuşaklık geldi. "Evinden çok uzakta ama gece yarısı ayı onu rahatlatıyor.

"Peki ya efendisi?" dedi Wren, kendini tutamayarak. Çocukken bile parmaklarını Banba'nın şenlik ateşlerine fazla yaklaştırı, tehlikenin çıtırtısından zevk alırdı. Ayrıca, Gümüşdil'in çamurlu kıyılarında kirli geceliğiyle alevlerin içinde dans ediyordu bile. "Sen de mi evini özlüyorsun?

"Bir askerin evi kılıcının olduğu yerdir.

Wren homurdandı. "Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın.

"Söylediğim her şeyde ciddiyim, Majesteleri. Ona baktı ve Wren onun gözlerindeki gümüş rengi benekleri fark etti. "Egzersizinizi böldüğüm için özür dilerim. Adamın kendi dürüstlüğü hakkında bir şey mi ima ettiğini merak etti. "Size kulenize kadar eşlik etmemi ister misiniz?

Karanlıkta çok uzun süre oyalanmışlardı ve Gevran rahatsızdı. Eğer biri onları burada birlikte görürse, sorular sorulacaktı. Prenses Rose asla böyle riskli bir durumda yakalanmasına izin vermezdi. Wren bunu o lanet tünelden çıkmadan önce düşünmüş olmayı diledi.

"Korkarım rotamı henüz tamamlamadım. Nereye gittiğini sormamasını umarak omzunun üzerinden belli belirsiz işaret etti. 'Seni görevinden alıkoymama izin verme asker. Zaten çok uzun süredir yoktun.

Diken battığında Tor'un çenesi seğirdi. Çenesini eğdi. "Pekâlâ, Majesteleri.

Wren ondan uzaklaşırken kollarını savurdu. Sazlıkların arasından geri dönerken Gevran'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, ayakları çorak çamurun içine girip çıkıyordu. Wren ancak Tor'un merakından vazgeçip saraya döndüğünden emin olunca ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek rögara doğru sürünmeye başladı. Tünele geri döndüğünde, atalarının ışıkları yanlarından geçerken dans ediyordu ve Wren içten içe bunun kendi hayal gücü olduğunu bilse de, kendisine güldüklerine yemin edebilirdi.

Rose ve haydut karanlık gecede uzun süre at sürdüler. Kumlar uzayıp gidiyor, ufku yutuyordu. Gökyüzü kadife bir goblen gibiydi, mordan çivit mavisine ve nihayet mürekkep siyahına dönüşüyordu. Yıldızlar tüm ihtişamlarıyla ortaya çıkıyor, sanki birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlarmış gibi her biri bir öncekinden daha parlak parlıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" dedi Shen, kulağına yaklaşıp. "Bahse girerim çölün böyle görünebileceğini hiç bilmiyordun.

"Sanırım güzel," diye kabul etti Rose. "Eğer bu tür şeyleri seviyorsan.

Adam güldü ve Rose bu sesin ne kadar tanıdık gelmeye başladığını... ne kadar hoş bulmaya başladığını fark ederek tedirgin oldu. Aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak koltuğunda kaydı. Bir esinti başlığının ucunu karıştırdı.

Pelerin ve deniz suyunun hafif kokusu burnunu gıdıkladı. "Bu pelerin kime ait acaba?"

Bir arkadaş,' dedi Shen. Sonra durakladı. Senin bir arkadaşın olmasını isteyen bir arkadaş.

O.'

Rose pelerini daha sıkı çekerek, "Sadık bir tebaaya benziyor," dedi. Shen homurdandı. "Onun gibi bir şey.

Gece ata binmek gündüz ata binmekten çok daha keyifliydi. Gece Serin hava Rose'un yanaklarını öpüyor, hilal sanki bir sırrı biliyormuş da söylemiyormuş gibi sırıtıyordu. Shen ata binerken mırıldanıyordu ve Rose bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de, bu oldukça hoş bir sestti.

Ve onu daha da neşelendiren şey, uzaklarda Mishnick Dağları'nın ayla gölgelenmiş görüntüsünü seçebilmesiydi. Hâlâ inanılmaz derecede uzaktaydılar ama onları görmek, yakında başka medeniyet işaretlerine - belki de bir kasaba ya da köye- rastlayabileceklerine dair güvenini artırdı.

Boynundaki madalyonu sıkıca kavradı. *Yakında sana döneceğim, benim tatlı Ansel'im.*

Şimdiye kadar ikinci randevularını kaçırmıştı bile. Zavallı prens endişeden aklını kaçırıyor olmalıydı! Ansel'in Anadawn'daki günlerinin, onunla vakit geçirmek için o kadar yol kat ettikten sonra ne kadar boş geçeceğini düşündükçe suçluluk duyuyordu. Ansel'in arama ekibine katılıp katılmadığını ve şu anda Eana kırsalında dolaşıp onu arayıp aramadığını merak etti. Bu düşünce Rose'un yüzüne gizli bir gülümseme getirdi.

"O da ne?" dedi Shen, omzunun üzerinden eğilerek. "Şu oynayıp durduğun şey mi?"

Rose yumruğunu madalyonun etrafına kapattı. Üzerindeki elmas kar taneleri avucuna battı. "Bilmen gerekiyorsa, bu sevgilimden bir hediye. Bunu kendisi tasarladı ve Grinstad'dan buraya kadar benim için getirdi.

"Görebilir miyim?"

"Tabii ki hayır. Bu madalyon şimdiye kadar çaldığınız tüm ziynet eşyalarından daha değerli.

Shen dilini şaklattı. "Hırsız olduğumu düşünmen çok kaba. "Beni çaldığınızı düşünürsek, bu adil bir ifade. Rose nefes verdi Yüksek sesle. Hep böyle çekilmez misin?"

"Kime sorduğuna bağlı. Rose daha ne olduğunu anlamadan Shen madalyonu boynundan çıkarmıştı. Madalyonu aya doğru tuttu, yıldız ışığı madalyonun elmas kar tanelerine vuruyordu, sonra kısık bir ısıklık çaldı. "Bu pahalı görünüyor.

"Geri ver onu! Rose koltuğunda iki büküm oldu ve umutsuzca madalyona doğru hamle yaptı. "O benim!

Shen onu ulaşamayacağı bir yere salladı. 'Dikkatli ol Prenses. Tüm bu kıpırdanmalar sizi düşürebilir.

"Madalyonumu geri vermeni emrediyorum!" diye öfkelenildi Rose.

Rose'u telaşlandırmak için madalyonu açmaya başladı. "Beyaz atlı prensin burada senin için ne bıraktı? Kendi portresini mi? Sonsuz aşk yemini mi?"

"Sakin onu açayım deme!

Madalyon Shen'in avucunda açılarak sarı bir saç şeridini ortaya çıkardı. '*Yukarıdaki yıldızlar*, Prenses. Sakın bana bunun düşündüğüm şey olduğunu söylemeyin...'

Rose madalyona doğru hamle yaptı ama adam onu savurdu. Serseri bir esinti saçın etrafını sararak onu havaya kaldırdı.

"Hayır! Aşkım! Rose attan atladı, umutsuzca peşinden koşarken ayakları kuma battı. Madalyonun kendisi güzel bir şeydi ama Ansel'in saçının hediyesi çok daha değerliydi. Aralarında verilmiş bir söz gibiydi - şimdi bozmakta olduğu bir söz.

Shen'in kahkahası onun ardından süzüldü. 'Bu senin aşkın değil, Prenses.

Bu

... saç.'

"Ansel'e dair sahip olduğum tek şey bu!" diye bağırdı Rose. "Belki de eve hiç dönemezsem ondan kalan tek şey bu olacak!

Shen atının üzerinde sessizliğe gömüldü. Altın rengi saçları çöl gecesine karışana kadar onun kumların üzerinde sıçrayışını izledi. 'Kalp atışlarına dikkat et. Başka bir kan böceğinin dikkatini çekmek istemezsin.

Rose ona doğru döndü, sözleri sıkılmış dişlerinin arasından geliyordu. "Tek *istediğim* eve gitmek.

Shen, "Kendine zarar vermeden önce ata geri dön," dedi. 'Sevgilinin saçları için üzgünüm. Bu çöl rüzgârlarının kendine has bir aklı var. Dudakları seğirdi. Ve işte. Değerli madalyonunu geri alabilirsin. Şanslısın ki, benim zevkime göre değil.

Onun üzerinde sallandırdı.

Rose onu geri kaptı. Madalyonu boynuna yerleştirirken içini çekti, sonra Storm'un sırtına çıktı ve düzgünce önüne indi

Shen.

Bu çölü ne kadar çabuk geçerse, o kadar çabuk kaçabilirim.

Üstelik Ansel'in bir tutam buğday sarısı güzel saçları vardı. Anadawn'a döndüğünde onun için kesinlikle bir tutam daha kesebilirdi.

Sessizce yollarına devam ettiler.

"Madalyonunu aldığım için özür dilerim," dedi Shen bir süre sonra. "En iyi anım değildi.

Rose kararlı bir şekilde önüne baktı. "Neden sana inanmıyorum?" "Bunu telafi etmek istiyorum.

"O zaman beni Anadawn'a geri götür.

"Bunu yapamayacağımı ikimiz de biliyoruz. Ama sizi hoşunuza gidebilecek başka bir yere götürebilirim.

Rose canlandı. Bu yeni yerde insanlar olabilirdi. Sonunda kaçmak için gerçek bir şansı olabilirdi. "Dinliyorum...

"Neredeyse vardık. Shen, Fırtına'ya iki dalgalı kum tepesinin arasından rehberlik etti ve Rose hayal kırıklığına uğrayarak 'başka bir yer'in sadece 'çölde bir yer' anlamına geldiğini fark etti.

Değişen kumulların arasında beklenmedik bir vaha vardı - küçük beyaz çiçeklerle kaplı çöl çalıları ve yüksek kaktüslerden oluşan bir kütle. Ve hemen ötesinde, parıldayan siyah bir havuz.

Shen, Fırtına'dan atladı ve onu takip etmesini bekledi. "Dikenlere dikkat et.

"Benim adım Rose," dedi Rose alaycı bir ifadeyle. "Dikenlerle aram iyidir. Ve o pırıltılı havuzu yakından görmek isteyerek attan indi ve dikenli çalıların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen Shen'i takip etti.

Havuz, gece gökyüzünü yansıtan elmaslar gibi parlıyordu. Sudan kıvrıla kıvrıla yükselen buhar onu daha yakına çağırıyordu. Rose sırtı, kenara ulaştığında beklenmedik bir baş dönmesine kapıldı. Çölde gizli bir hazine bulmuştu, Anadawn'da asla hayal edemeyeceği bir yer. Öne doğru eğildi ve yansımasını bir an için görmeye çalıştı.

'Burası Balor'un Gözü. Doğal bir kaplıca. Ganyeve Çölü'ndeki her şeyde olduğu gibi, haydut bununla da gurur duyuyor gibiydi. "Tüm Eana'da buranın varlığından haberdar olan sadece bir avuç insan var.

Ve şimdi ben de onlardan biriyim, diye düşündü Rose gururla.

Çünkü ben Eana'yım, Eana da benim.

"Oldukça güzel bir şey," diye itiraf etti. "Sadece içine girene kadar bekleyin.

Rose aniden kendine geldi. "Seninle oraya girmeyeceğim!" diye sıçradı. 'Bu... Yani, ne... Kim olduğunu sanıyorsun... *Asla* yapmam. Ben nişanlıyım!

Sakin olun Prenses. İtibarınızı zedelemeye çalışmıyorum. Ben pınarın diğer tarafına oturacağım. Shen, kumla karışık geceliğini ve keçeleşmiş saçlarını işaret etti. "Tabii kirli bir çöl faresi gibi görünmeye devam etmek istemiyorsanız.

Gömleğini çıkarmaya başladı.

Rose'un gözleri irileşti, sonra hızla kapattı. Elbette ilk görmesi gereken üstsüz adam kocasıydı. Ama nedense zihninde Ansel'i şık bir çiftetelli ya da belki de zarif bir şekilde dikilmiş bir fraktan başka bir şeyle hayal edemiyordu.

'Çölü geçerken hep burada dururum. Saatlerce at sürdükten sonra kaslarımı rahatlatıyor," diye devam etti Shen, sanki sadece havadan sudan konuşuyorlarmış ve o anda gömleksiz değilmiş gibi. Rose tek gözünü dışarı dikti ve hemen tekrar kapattı.

Bunu *neredeyse çıplak yap*.

Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. *Yanan yıldızlar!*

"Artık bakabilirsin. Shen'in sesi aniden uzaklaşmıştı. Rose gözlerini açtığı anda onu kaplıcanın uzak bir köşesinde, başını arkaya eğmiş ve kollarını iki yana açmış bir halde buldu. Müstehcen derecede rahat görünüyordu.

"Keyfini çıkar," diye seslendi. 'Ben iyiyim. İyiden de öte. *Harikayım*. Ben gidip Storm'la bekleyeceğim. Dönerken madalyonunu kavradı. "Keyfin bilir," dedi Shen, buharın içine daha da yerleşerek.

Rose bir adım uzaklaştı ve sonra durakladı. "Ben... oldukça kirliyim. "Kirlisin.

"Ve ağrıyor. İç çekti. "Gerçekten banyo yapmak isterdim. Elbette Ansel iyi hijyenin önemini takdir ederdi. Ne de olsa kusursuz bir şekilde bakımlıydı. Ve bir prenses her zaman temiz olmalıydı. Bunu anlayacaktır. Tanrı aşkına, o Rose Valhart'tı, Eana'nın ünlü güzeliydi! Esir olsun ya da olmasın, dağınık bir çöl faresi gibi görünerek ülkeyi baştan başa dolaşması doğru olmazdı. Özellikle de yakın zamanda kurtarılmayı umuyorsa. Tebaasının onu bu acınası halde görmesine izin veremezdi. Onu tanıyamayabilirlerdi bile!

Kararını vermişti, Rose ayak parmağını daldırdı. *Oh! Çok sıcaktı!* "Ne kadar derin? Kızardı. "Ben yüzme bilmem.

"Bana olan güvenin kadar derin," dedi Shen.

"Gerçek bu olsaydı ayak bileklerime kadar gelmezdi.

Shen kıkırdadı. "Ayakta durabileceksin. Rose hala tereddüt ettiğinde, ifadesi yumuşadı. "Bir şeyi nasıl yapacağınızı bilmemenin utanılacak bir tarafı yok Prenses.

Özlemle buharı tüten suya baktı. Hayatında hiç olmadığı kadar pis ve hayal bile edemeyeceği kadar acılıydı. Ve sanki kimse bunu öğrenecekmiş gibi... 'Gözlerini kapat. Ve arkana dön. Ciddiyim!'

Shen onun istediğini yaptığında şaşırdı. Rose derin bir nefes alarak önce pelerinini, sonra da geceliğini çıkardı. Altına pembe bir kombinezon ve narin iç çamaşırlarını giydi. Son olarak madalyonunu çıkardı ve yavaşça bir kayanın üzerine bıraktı. *Oh, Ansel, affet beni.*

Rose kaplıcaya adımını attı ve su tenine değerken keskin bir nefes aldı. Sıcaklığın içine yerleşti ve iç çamaşırını aşağıya çektiğinden emin oldu. Zevkle iç çekti.

Shen boğazını temizledi.

'Şimdi arkana dönebilirsin. Ama kendi tarafınızda kalın,' dedi Rose.

Shen sırtarak kendini yeniden toparladı. "İtiraf etmeliyim ki bir prensesle banyo yapacağım hiç aklıma gelmezdi.

'Birlikte banyo yapmıyoruz. Alanı paylaşıyoruz. Varlığında kalmana izin veriyorum.

Shen bakışlarını yıldızlara çevirdi. "Nasıl isterseniz, Prenses.

Rose kendini rahat bıraktı ve su neredeyse çenesine kadar gelene kadar battı. Sonra başını arkaya yatırdı, yıldızlara bakarken saçları bir hale gibi etrafında dalgalanıyordu. Çarpan kalbini sakinleştirdiler.

Uzun bir süre boyunca tek ses, ara sıra kumların fısıltısı ve suyun taşlara vuran şırıltısıydı. Tanığı sadece gökyüzü olan ve eve dönmek için ne kadar çaresiz olsa da Rose, gecenin bir yarısı bu dumanı tüten kaplıcada oturmağın aslında oldukça güzel olduğunu kendi kendine itiraf edebilirdi. Yanında bir çöl haydudu olsa bile. Ve bunu ona asla yüksek sesle söylemese de, bu gerçekten de şimdiye kadar yaptığı en iyi banyoydu. Agnes'in Anadawn'da yaptırdığı, köpük dağları ve parfümlü sabunlarla dolu banyolardan bile daha iyiydi.

Anadawn. Rose ilk kez onun yokluğunda neler olduğunu merak etmiyordu. Saray kargaşa içinde olmalıydı. Belki de tüm Eshlinn de. Askerleri onu bulmak için bütün gün ve bütün gece at sürüyor olmalıydı. Belki de

Kingsbreath de onlarla birlikte at sürüyordu ve endişeden öylesine bitkin düşmüştü ki onu bulana kadar durup dinlenmeye cesaret edemiyordu.

Tabii...

Rose diğer düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı ama o düşünce çoktan içine işlemişti. Görünüşün Willem için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. İtibar her şeydi ve Rose'un ki ile Eana'nın ki el ele gidiyordu. Gevra'yla olan anlaşmalarının bozulmasını istemezdi. Kral Alarik prensesin kaybolduğunu öğrenirse, kardeşi Ansel'i evine geri gönderebilir ve müttefik olacak daha güvenli bir ulus arayabilirdi. Kingsbreath zeki bir stratejistti. Muhtemelen bu olayın gizli kalması için elinden geleni yapacak, sarayda halka açık bir saray kurarken, en iyi Anadawn askerlerini gizlice Rose'u bulmaya gönderecekti. Belki de Ansel onun gittiğini bile bilmiyordu. Belki de hastalandığını ve kulesinde saklandığını düşünüyordu!

Ama bazı insanlar onun yokluğunu kesinlikle fark edecekti. Celeste böyle bir numaraya asla kanmazdı. Cam ve diğer aşçılar da onun ziyaretlerini özleyecekti. Bir de Agnes vardı. Sevgili hizmetçisi yakında sorular sormaya başlayacak ve o da endişeden deliye dönecekti. Hepsi öyle yapacaktı.

Rose geri dönmek zorundaydı.

Ve yine de... İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, küçük bir parçası Eshlinn'in dışında olmanın, Eana'nın hiç görmediği kısımlarını keşfetmenin macerasından zevk alıyordu... Asla bilemeyeceği yerleri.

Bazen, sarayın sessizliğinde, Rose kaderinin iplerinin etrafını sardığını hissettiğinde, boğulabileceğini düşünüyordu. Çöl havasında - ve bu sıcak kaynakta - neredeyse bir panzehir gibi hissettiren bir şey vardı. Hasta olduğunu bilmediği bir yanını yatıştırıyordu.

Her neyse, kendi ülkesi olduğunu iddia ettiği Eana'yı daha fazla görmek onun için o kadar da kötü bir şey değildi. Hiç değilse bu kaçırma olayı eğitici oluyordu. Ve bunun yararlarını kim tartışabilir-

Havuzda gürültülü bir sıçrama oldu. Rose çenesini indirdiğinde Shen'in aniden ayağa kalktığını, eğilirken omuzlarından suların süzüldüğünü gördü. Hafifçe küfrediyordu ve elleri, kan böceğinin kısıpıyla onu kestigi uyluğuna bastırılmıştı.

Kesik ciddi görünüyordu. Rose ay ışığında bile bunu anlayabiliyordu.

Ve daha da kötüsü, hâlâ kan sızıyordu. "Yaralanmışsın!" diye bağırdı.

Shen inledi. "Suyun yardımcı olacağını düşünmüştüm ama daha da kötüleşiyor.

Rose daha önce hiç bir erkeğin bacağına dokunmamıştı - hatta bir erkeğin çıplak bacağını bile *görmemişti* - ama adamın acı çektiği çok açıktı ve onca kanı görmek içinde derin ve ilkel bir şeyleri harekete geçirdi. Ona yardım etmek istedi. Birdenbire ona yardım etmek *zorunda kaldı, bu* dürtü o kadar güçlüydü ki onu havuzun karşısına geçirdi. "Bakmama izin ver.

Daha ne olduğunu anlamadan suyun içinde diz çökmüş ve parmaklarıyla kesiğin kenarlarına hafifçe bastırmaya başlamıştı. Derin ve kızgındı ve iltihaplanmaya başlamıştı. *Ah, yıldızlar!* Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Birden parmak uçları karıncalanmaya başladı.

Şen bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Elini onun elinin üzerine bastırdı. "Kıpırdama," dedi sert bir sesle. "Bu yardımcı oluyor.

Rose elini olduğu yerde bıraktı. Nefes alış veriş yavaşladı ve içinde hafif bir çekilme hissetti. Korkunç bir an için bayılacağını düşünene kadar görüş alanının kenarlarında yıldızlar parıldadı. Parmaklarındaki karıncalanma hissi şiddetlendiğinde nefesi kesildi ve sonra başladığı gibi aniden durdu.

"*Ah*. Shen uzun ve rahatlamış bir iç çekti. Elini kaldırdı.

Rose parmaklarını adamın bacağından çekti. Gözlerini iki kez kırpıştırdı, sonra ayağa fırladı.

Yara gitmişti!

Deri kendini tekrar dikmiş ve arkasında açık kahverengi bir çizgi bırakmıştı.

Geriye doğru sendeledi. 'Sen. . . bunu sen yaptın. Bu cadı büyü! Sen bir cadısın!'

Shen'in gözleri kocaman açılmıştı, dudaklarında sessiz bir sözcük vardı: "*Hayır.*" "*Evet,*" diye *bağırdı* Rose. "Sen yaptın! Yaptığını gördüm!

Shen sanki buna inanamıyormuş gibi başını salladı. "Bunu sen yaptın. Bir süre sessizlik oldu, Rose'un kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu. Düzgün *göremiyordu*. Ve sonra Shen hayatında duyduğu en kötü beş kelimeyi söyledi.

"Rose, sen *şifacı* bir *cadısın*.

"Yalancı! Sözüğü geri al! Panik boğazını pençeleyerek onu boğdu. "Ben cadı falan değilim! Ben cadı falan değilim!

Bir cadı, bir cadı, bir cadı.

Shen sadece ona baktı.

'Ben yapmış olamam! Bu mümkün değil! Rose'un cadılara karşı duyduğu korku, parmaklarındaki karıncalanmayı, yarasının iyileşmesini nasıl şiddetle istediğini, neredeyse bunu nasıl *arzuladığını* hatırlarken bile bedenini yakıp kavuruyordu...

Dengeli bir nefes verdi. Hayır, o bir cadı değildi. Damarlarında akan Valhart kanıydı. Büyük Koruyucu tarafından kutsanmış kan.

Rose, Koruyucu tarafından kutsanmıştı.

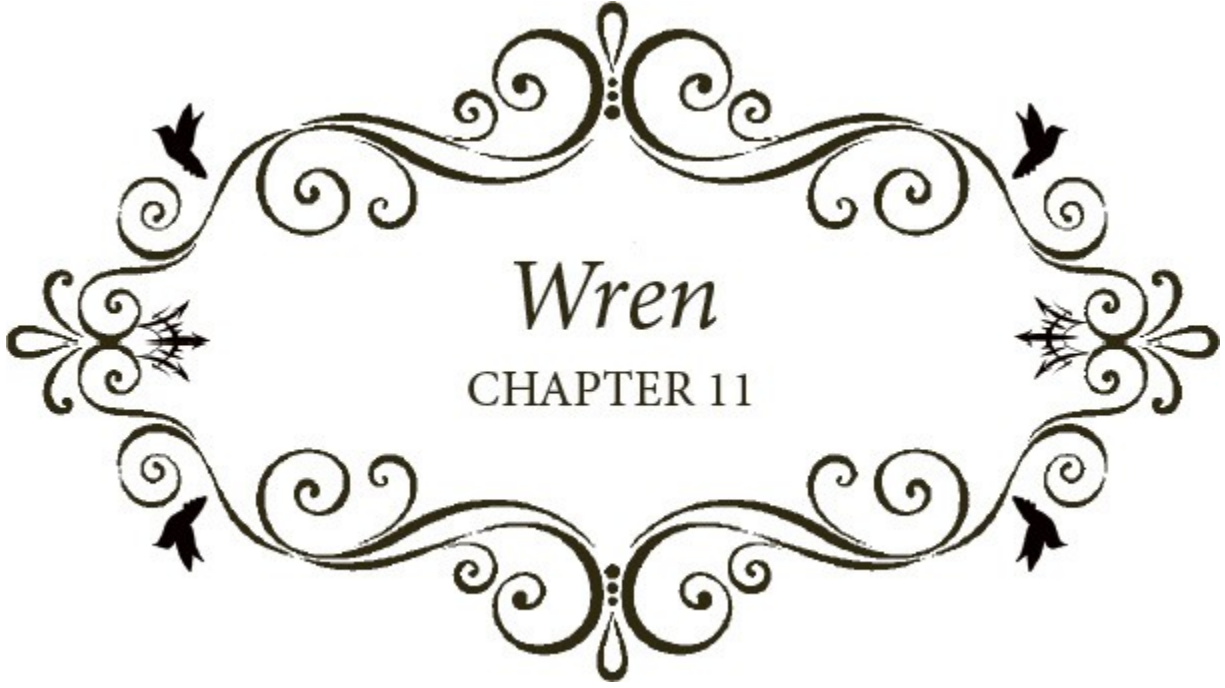
"Ben cadı değilim," diye tekrarladı mantıklı bir şekilde. "Cadı olsaydım *bilirdim*. Gözlerini hain parmaklarına dikti. Hâlâ başı dönüyordu. Sıcak su yüzündendi. Ve belki de kan görmekten. "Cadı olan sensin.

Shen omuz silkti. "Haksız değilsin.

Rose titremeye başladı. Suçlamayı ortaya atarken bile adamın bunu bu kadar açık bir şekilde itiraf edeceğini tahmin etmemişti.

'Ama bu havuzdaki tek cadı ben değilim. Ve kesinlikle bir şifacı da değilim,' diye devam etti. "Bunu sana söyleyecek kişinin ben olacağımı düşünmemiştim ama sen, Eana'nın Gülü, kesinlikle bir cadısın. Parmağını kalçasında gezdirerek soluk pembe yara izini takip etti. Görünüşe bakılırsa etkileyici bir yara izi.

Rose hemen bayıldı.

Prens Ansel misafir odasındaki pencerenin yanında durmuş, dünyayı seyrediyordu. Wren kız kardeşinin nişanlısının profilini inceledi ve içinden Willem Rathborne'a lanet okudu. Acil olarak ilgilenmesi için iki not daha gönderdikten sonra, hâlâ onun yüzünü göstermesini bekliyordu. Kingsbreath ondan uzak durmaya devam ederse, bu mide bulandırıcı angajmandan sıyrılıp planına devam edemeyecekti. Gökyüzü gri ve şişkindi, sarayın üzerine kasvetli bir sis çökmüştü ama Ansel'in ruh hali rahatsız edici derecede parlaktı. 'Yağmurun sesinde çok büyüleyici bir şey var. Bana minik ayakların pıt pıt sesini hatırlatıyor.

Wren alnını cama dayadı ve mutlu prenses düşünceleri düşünmeye çalıştı.

İlkbaharın sonlarıydı - günlerin daha ıslak değil, daha sıcak geçmesi gerekiyordu. Ama fırtına sarayı bir hapishaneye çevirmişti ve saatler hızla akıp gidiyordu. Sabahı yatak odasında dikiş çalışıyormuş gibi yaparak geçirmiş, ardından neredeyse kulağını cınlatacak olan Chapman'la avluda tempolu bir yürüyüşe çıkmıştı. Ondan sonra sıcak çorba ve ktır ekmekten oluşan bir öğle yemeğinin ardından, Wren'in dehşete düştüğü üzere, sunulan kitapların çoğunun Eana'daki yönetimle ilgili yoğun tarihi kitaplar olduğu kütüphanede bir saat gözetim altında ders çalıştı.

Görünüşe göre kız kardeşi gününün her anını hükümdarlığa hazırlanarak geçiriyordu ama Wren'in Valhart tarihinin son bin yılıyla hiç ilgisi yoktu. Kraliçeliğini belirleyecek olan şey ondan önceki zamandı - cadıların zamanı. Büyücüler, kahinler, savaşçılar, şifacılar ve fırtınacıların birlikte uyum içinde çalıştığı bir sarayı yönetecek ve Eshlinn bir kez daha sihirle dolu bir yer olacaktı. Banba bunu görmesine yardım edecekti.

Wren ve Prens Ansel ormanda piknik yapmak yerine içeride tıklılıp kalmışlardı. Tor kapının yanında nöbet tutuyor, kurdu da ayaklarının dibinde uyukluyordu. Wren onunla bir kez göz göze gelmiş ve yanaklarında öylesine tehlikeli bir sıcaklık patlaması hissetmişti ki gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı. Gümüşdil kıyısındaki gece yarısı karşılaşmaları sanki yasadışı bir sır gibiydi ve bundan zevk almaması gerektiğini bilse de, Wren'in içinde biraz baş dönmesi hissetmesine neden oldu.

Ansel düşünceli bir tavırla, 'Ve tabii ki yağmur Gevra'daki kardan sonra güzel bir değişiklik oluyor,' diye devam etti. 'Yağdığı zaman çok sessiz oluyor. Bazen dünya orada çok sessizmiş gibi gelebilir... insan kendini oldukça yalnız hissedebilir.

Wren prene yan gözle baktı. "Sık sık yalnız mı kalırsınız, Prens Ansel?

"Kendi düşüncelerimle çok fazla zaman geçirdiğimden eminim. Ansel mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Alarik genellikle askeri konularla meşgul olur. Biz çocukken bile zamanının çoğunu kılıç talimi yaparak ya da ailenin kurtlarından biriyle güreşerek geçirirdi. Kız kardeşim Anika'nın da kendine has cazibesi olsa da, uzun süre yerinde duramayacak kadar ataktır. Wren en ılımlı Gevran kraliyetiyle muhatap olduğu için yıldızlara şükretti. Neyse ki Ansel kendiliğinden bir kurtla güreşecek bir tipe benzemiyordu.

"Sanırım sizin için daha kötü olmuştur," diye devam etti prens. "Ailesiz büyümenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Elini salladı

Başındaki altın sarısı saç telleri gözlerine dökülüyordu. 'Ama tabii ki Kingsbreath sende. Ve Celeste'in.

Wren, Rose'un en iyi arkadaşından bahsedildiğinde irkilmemeye çalıştı. Ondan bir kez kaçmayı başarmıştı ama artık bahaneleri tükeniyordu. "Celeste'e sahip olduğum için şanslıyım," dedi Rathborne'la ilgili kısmı görmezden gelerek. "O benim için bir kız kardeş gibi oldu.

Kesinlikle, Wren'den çok daha iyi biri.

'Mektuplarınızda daha fazlasını aradığınızı söylemişsiniz. Daha fazlasını. Ansel dudağını ısırды, mavi gözleri özlem doluydu. 'İtiraf etmeliyim ki bir süredir ben de aynı şekilde hissediyorum. Sanki hayatım...'

"Dayanılmaz derecede sıkıcı mı? Wren kendini tutamadı. "Monotonca ruh yok edici?

"Durgun," dedi Ansel. Bir duraksama ve ardından, "Yalnız.

Wren fırtınaya geri döndü. Demek Rose da kendisiyle aynı şeyi arzulayan bir talip bulmuştu - kalıcı bir insani bağ, ait olunacak biri. Bu kız kardeşi için yeterli miydi? Üzerine yepyeni bir hayat kurmayı planladığı en ufak bir ortak zemin parçası? Bu düşünce Wren'in içinde derin bir üzüntü uyandırdı. Ortha'da kendini hiç yalnız hissetmemişti. Cadılar onun için büyük bir aile gibiydi. Ve tabii ki Banba, Thea ve ihtiyacı olduğunda kendi kolunu seve seve kesecek olan Shen de yanındaydı.

Ama Rose taş ve törenlerle dolu bir dünyada, rutin ve sürekli gözetim altında büyümüşü ve onu kollayan tek bir gerçek arkadaşı vardı.

"Sanırım ben de yalnızdım," dedi, tıpkı Rose'un bunu söyleyeceğini hayal ettiği gibi.

"İşte tam da bu yüzden ilk fırsatta hayatımızı çocuklarla doldurmalıyız!

Wren'in boğazında bir çığlık yükseldi. Bunu tiz bir kahkaha olarak geçiştirdi. "Ne yeni bir fikir!

Ansel'in yüzü aydınlandı. 'Acaba kaç tane olacak, çiçeğim? Altı güzel bir yuvarlak sayı gibi geliyor,' diye devam etti onlara katlanmak zorunda kalmayacak bir adamın güveniyle. "Kendi küçük Gevran ordumuzu kurabiliriz. Omzunun üzerinden baktı. 'Ne dersin Tor? Onları eğitebilirsin!

Tor iyi huylu bir şekilde kıkırdadı. "Dört gözle bekliyorum, Majesteleri. "Belki Elske de onların dadısı olabilir," dedi Wren.

Ansel'in yüzü ciddileşti. 'Saçmalama sevgilim. Elske bir kurt.'
Tor botlarına gülümsedi. En azından içlerinden biri şakayı anlamıştı.
Wren ustalıkla, "Bu tür konuşmalarla kendimizi aşmayalım," dedi.
"Hâlâ tartışmamız gereken bir düğünümüz var.

Ansel ellerini çırparak hevesle konuya atladı. "Sadece üç kısa hafta içinde karım olacağını düşünmek heyecan verici.

Üç. Kısa. Haftalar.

Kelimeler Wren'in kafasında top ateşi gibi patladı. Midesi bulandı ve bir an için hastalanacağını sandı.

Soğukkanlılığını geri kazandı, sol gözü biraz seğirdi. "Görünüşe göre doğum gününe kadar bir kocam olacak.

"Ve bir sürü mücevher. Ansel ona gülümsedi. "Yeni gelinimi en iyi Gevran hazineleriyle donatmak niyetindeyim.

Yani Rose on sekiz yaşına gelmeden evlenecek. Eanan tacından önce bir Gevran duvağı takmak zorunda. Ama Rathborne neden Rose'u taç giyme töreninden birkaç gün önce Gevra'nın kollarına itip onun ve krallığın kontrolünü kaybetme riskini göze alsın? Hiç mantıklı gelmiyordu... Bu da Wren'i daha da huzursuz ediyordu.

"Keşke babam hâlâ burada olsaydı da evlendiğimizi görseydi. Ansel avucunu pencereye bastırdı, sesine hüznün karışmıştı. "Her zaman iyi bir adamın aşk mucizesiyle yüceldiğini söylerdi.

Wren çay fincanını aldı ve anne babasının portresinin asılı olduğu şöminenin yanındaki koltuğa tündü. 'Ne kadar güzel bir duygu. Artık bizimle olmadığı için üzgünüm.

Ansel pencereden döndü. 'Büyük kralımızı kaybedeli yedi yıl olduğuna inanmak zor. O zamandan beri bu kadar şiddetli bir dolu fırtınası yaşamadık ve neyse ki başka bir gemiyi batıracak kadar güçlü bir şey de olmadı. İçinden bir ürperti geçti ve Wren aniden empati kurduğunu hissetti.

'Ne büyük bir trajedi,' diye mırıldandı.

Gözleri buğulandı. "Ülkeyi dize getirdi. "Senin kardeşin de mi?

"Alarık değil," dedi uzaktan. "Kardeşim tacı giymeye her zaman hazır olmuştur.

"Gevra için ne büyük şans. Wren Tor'a baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Sanki onu kıvrandırmaya *çalışıyordu*. "Nasıl biriydi? Baban mı?

"İsteyebileceğim en iyi şeydi. Ansel babasının anısıyla aydınlandı. Wren prensin konuşmasına izin verirken gözleri kendi ebeveynlerinin portresine kaydı. Annesi çok genç görünüyordu - Wren'in şu an olduğundan sadece birkaç yaş büyüktü. Gülümsemesi genişti, zümrüt rengi gözleri elbisesinin tonundaydı. Sevgiyle yumuşamışlardı. Onun yanında, Kral Keir altın tacının içinde muhteşem görünüyordu, bir eli kılıcının kabzasında, diğeri Lillith'in büyüyen yumrusunun üzerindeydi. Gözleri de yumuşaktı.

Çok yumuşak.

"Yumuşak bir hükümdar ölü bir hükümdardır," diye yankılandı kafasının içinde Banba'nın sesi. "Aynı hatayı yapmayacaksın.

Hayır, diye düşündü Wren, bakışlarını ailesinin portresinden ayırırken. Asla aşık olmayacağım.

Hayatını boşa harcamak için ne kadar aptalca bir yol.

'... sevgili annem, babam öldüğünden beri Grinstad Sarayı'ndan ayrılmayı reddediyor. Ve bunca yıldır tek bir nota bile çalmadı. Gerçek şu ki, müziği özlüyorum. Ne dersin Rose?"

Wren gözlerini kırptırdı.

Ansel ona bakıyordu. "Beni bir şarkıyla onurlandırır mısın?" Odanın ortasında ışıltılı duran piyanoyu işaret etti. "İlk buluşmamızda bana söz vermiştin.

Wren belli belirsiz, "Yaptım..." dedi.

Ansel ışıldadı. "Ve şimdi elimizde mükemmel bir fırsat var.

"Yağmurun sesini bastırmak istemem," dedi hemen. "Dediğin gibi, çok rahatlatıcı bir fon oluşturuyor.

'Yağmuru güllere bırak. Müzik yeteneğinizin tadını çıkarmayı tercih ederim.'

Wren çayını yudumlarken düşünüyordu. Panikliyordu. Müzisyen değildi; bugüne kadar hiç piyanoforte bile görmemişti. "Korkarım oldukça utangaç hissediyorum, Ansel.

Odanın köşesinden bir ses geldi. Tor boğazını temizliyordu.

"Gel, çiçeğim," diye kandırdı Ansel. 'Bu kasvetli güne çok büyük bir parlaklık katacak.

Wren tereddüt etti. "Ben-

"Ben de duymak isterim," diye araya girdi

Tor. Wren ona alaycı bir bakış fırlattı.

Ona kibarca gülümsedi. "Küstahlık etmek istemem, Majesteleri. Sadece prensin sizi ikna etmesine yardımcı olmak istedim. Öyle konuştunuz ki

Geldiğimizde piyanonuzdan tutkuyla bahsetmişsiniz, sizi çalarken dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Ansel kıkırdadı. 'Evet, işte böyle. *İki kişiyi* hayal kırıklığına uğratmazsın Bu yağmurlu günde Gevran'a gelir misin?'

"Üç," dedi Tor. "Elske özellikle müziğe düşkündür.

"Gerçekten de öyle mi?" dedi Wren kuru bir sesle.

"Bu ve gece yarısı ayı.

Wren nefesini yuttu. Ona şantaj mı yapıyordu? Evet! Askerin gülümsemesi genişledi, fırtınalı gözlerinde bir meydan okuma belirdi ve Wren -şaşıarak- onunla karşılaşmayı çok istediğini fark etti.

"Peki o zaman. Ben kimim ki bu kadar hevesli bir izleyiciyi hayal kırıklığına uğratayım? Ayağa kalktı. "Hazırlanmak için sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Sırtını Gevranlılara dönerek, gizlice elini ipli kesesine soktu. Bir tutam kum yeterli olacaktı. Ve o zaman bile, büyü'nün riskleri yok değildi. Bir kere, her zaman yaptığı büyülerden biri değildi. Daha önce bu tür bir büyüü hiç uygulamamıştı. Ve bir diğeri, bir büyü yoktan bir şey var edemezdi. Sadece zaten var olanı değiştirebilir, onu büyütebilir ya da yok edebilirdi. Ama eğer Rose'un iliklerinde müzik varsa, belki Wren'in de vardı. Ne de olsa her Bealtaine'i gece geç saatlere kadar dans ederek geçirirdi. Shen ritim duygusu konusunda onunla hep dalga geçerdi ama coşku da bir şey sayılmaz mıydı?

Anne ve babasının yağlı boya tablosunun altında oyalandı.

Wren, Thea'nın bir zamanlar kendisine anlattıklarını hatırlayarak, "Piyanofort babama aitti," dedi. "Her sabah kahvaltıdan önce çaldığını söylerler. Bazen şarkısının tatlılığıyla kuşları uyandırırımış. Parmaklarının arasındaki taneleri ovuşturdu ve dünyaya aceleyle bir fısıltı gönderdi. "*Topraktan toza, şüphe içinde dua ediyorum, lütfen parmaklarıma çalacak notalar ver.* Kum kaybolurken parmak uçları karıncalandı. Arkasını döndü ve kararlı adımlarla piyanoya doğru yürüdü. "Bakalım benimkilerle hangi yaratıkları uyandırabileceğim.

Ansel kendini kapağın üzerine attı. 'Bizi hangi kompozisyonla onurlandıracaksın, çiçeğim? Nella Plume'un hayranı olduğunuzu söylemişsiniz. Nota kâğıtlarını işaret etti; mürekkep gibi siyah lekelerin hepsi Wren'e aynı görünüyordu. "Ama görüyorum ki Claude Archer'ın "*Melankolinin Uçuşu* "nu çalışıyormuşsun.

"Böyle kasvetli bir günde kim melankolik olmak ister ki? Wren müzik bankına doğru kaydı. 'Kendiminkilerden birini önerebilirim diye düşündüm.

kompozisyonlar.'

Ansel kaşlarını kaldırdı. "Oh.

Wren parmaklarını tuşların üzerinde esnetti. Önce küçük siyah olanlara mı yoksa büyük beyaz olanlara mı basması gerekiyordu? Ya da aynı anda ikisine birden mi?

"Üzerinde çalışılıyor. Tatlı tatlı gülümsedi. "Lütfen bağışlayıcı olun.

"Elbette.

Tor yaklaştıkça döşeme tahtaları gıcırdadı.

Wren ellerini tuşların üzerine koydu. Nefesini tuttu ve bastırdı, uyumsuz çınlamayla irkildi. Parmakları kıpırdadı. Farklı bir akorda doğru yol aldılar, bu akor ahenkliydi. Ondan sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Çevik parmaklar inci gibi tuşlarda bir aşağı bir yukarı atlıyor, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, ayak uydurabilmek için başını ileri geri sallamak zorunda kalıyordu. Sonuç, neşeli bir staccato ile desteklenen canlı bir melodiydi. Çayırdaki zıplayan bir tavşan, baharda uçuşan bir kelebek gibiydi. Wren'in omuzları rahatlamıştı. Omzunun üzerinden Tor'a bir sırtıma fırlattı.

Adam bir şarkı istemişti ve kadın da ona bir şarkı veriyordu. Ta ki birdenbire vermeyene kadar.

Wren'in parmakları hızlandı, elleri tuşların üzerinde bulanıklaştı. *Olamaz*. Kalp atışları hızlandı ve melodi de hızlandı; notalar savaş tamtamları gibi duyulana kadar akorttan ve senkronizasyondan saptı. Yine de parmakları hızlandı. Melodi daha da yükseldi, tahta iğneler her vuruşta şiddetli bir perküsyon çıkarıyordu.

Wren dehşet içinde parmaklarına baktı. Büyü başarısız oluyordu.

Ansel hâlâ kapağın üzerine kapanmış, başını sallamak için elinden geleni yapıyordu. Tor o kadar yakındı ki, Wren onun boğuk kahkahalarını duyabiliyordu.

Elske uyanmıştı ve sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi inliyordu.

"NEHIR ÖRÜMCEĞİ! Wren ellerini anahtarlardan ayırdı ve ayağa fırladı. Bank bir şangırtıyla devrildi. "Yardım edin! Biri yardım etsin!

Ansel hemen harekete geçerek piyanonun etrafını sardı ve tuşları karıştırdı. "Nerede, çiçeğim? Göster onu ve hemen kellesini uçuralım!"

Wren belli belirsiz piyanoyu işaret etti. 'İşte! Altında! Oh, ne sekiz bacaklı bir alçak. *Kocaman!*'

Ansel piyanonun ayaklarını incelemek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Tor kıpırdamadan durdu. "Nehir örümcekleri zararsızdır, Majesteleri.

"*Senin için söylemesi kolay,*" diye feryat etti Wren. 'Ben... bir keresinde uykuymda bir tane yutmuştum ve... ve... neredeyse boğularak ölüyordum!

"*Lanet olası don!*" diye bağırdı Ansel. "Ne kadar korkunç!

Wren burnunu çekti. "Hayatımın en korkutucu anıydı. Tor soru soran bir kaş kaldırdı.

Wren onu görmezden geldi. Elske eteklerini kokluyordu. Kurdu itip uzaklaştırdı. 'Üzgünüm ama korkarım emekli olmalıyım. Travma yüzünden. Eminim anlıyorsunuzdur.

"Oh hayır, ne yazık. Ansel solgunlaştı. Piyanonun altında diz çökmüş, sanki evlenme teklif edecekmiş gibi görünüyordu. Tekrar. "Bu kadar erken gittiğini görmekten nefret ediyorum.

"Ve seni terk etmekten nefret ediyorum. Wren aceleyle reverans yaptı. Odadan fırladı, ayakları bir takırtıyla taş geçide çarptı. Elske de onu takip etti. Kurt, Wren'in büzgülü kesesini ısırarak gevşetti. Wren onu kurtarmak için arkasını döndü ama çanta çoktan kurdun ağzındaydı.

"*Tıslayan deniz yosunu.* Dişlerini gıcırdatarak çömeldi. "Aferin kızıma.

Geri ver, lütfen.'

Elske başını salladı. Ortha kumu taşların üzerine döküldü. Wren sürünerek ona doğru geldi ve keseyi karıştırdı. "Al bakalım, kurtçuk kurtçuk.

Üzerine bir gölge düştü.

Tor dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Elske, *bırak.*

Elske keseyi düşürdü. Wren tam kurdun pençesi üzerine inerken onu kaptı. İp koptu ve etrafa kum yağmuru yayıldı.

"Hayır, hayır, hayır. Wren taneleri yakalamaya çalıştı ama parmaklarının arasından süzülüp taş zeminde donuk ve pürtüklü bir hal aldılar.

Elske hapsirdi.

Wren

lanetledi.

"Bu da ne?" dedi Tor, eğilerek.

Wren boş keseyi aldı ve ayağa kalkmak için çabaladı. "Seni ilgilendiren bir şey yok.

Kaşları birbirine yaklaşarak taneleri parmağında topladı. 'Bu kum ...' Çenesini yukarı kaldırdı. "Neden yanında kum taşıyorsun?

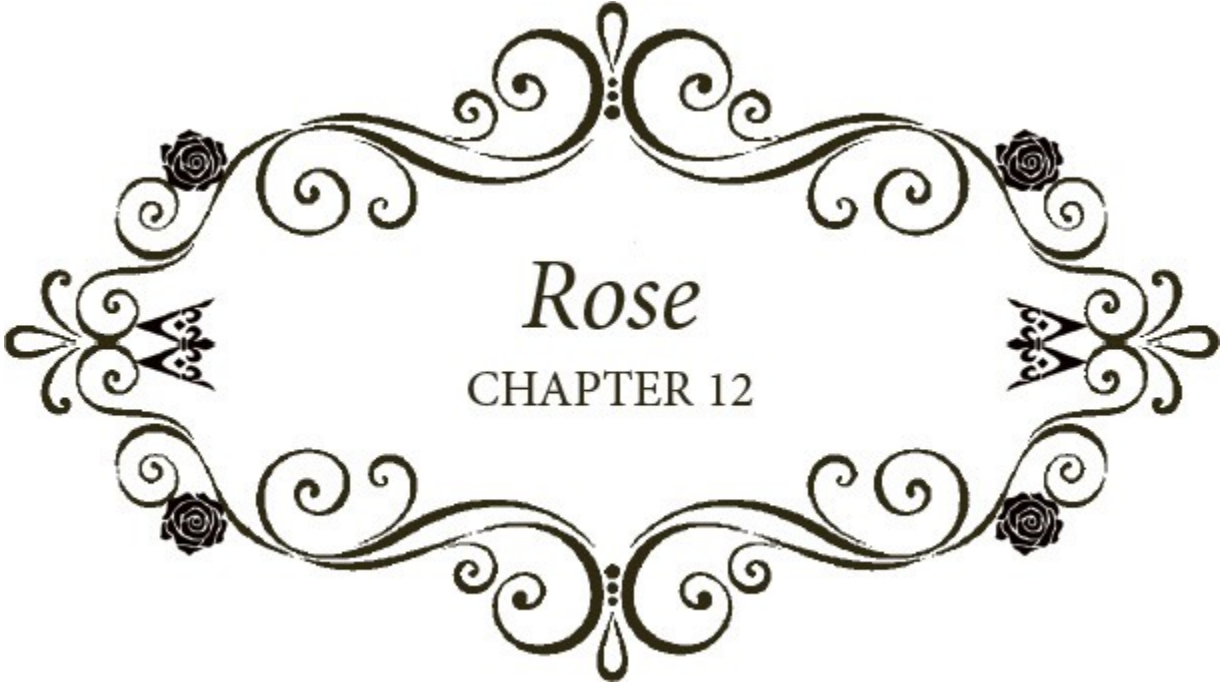
"Bu gübre," dedi Wren yumuşak bir sesle. 'Güllerim için. Nasıl bu kadar güzel büyüdüklerini sanıyorsun?

Tor yavaşça ayağa kalktı. 'Ama dün gece yanındaydı. Aşağıda

..'

"Tor? Ansel başını kapının çerçevesine doğru eğdi. "Orada her şey yolunda mı?

"Görünüşe göre Elske biraz huzursuz," dedi Wren, boş keseyi göğsüne bastırarak. "Ben de tam Tor'a onu yürüyüşe çıkarmasını öneriyordum. Arkasını döndü ve veda sözlerini omzunun üzerinden savurarak koşar adım uzaklaştı. Ne de olsa arada sırada biraz yağmur yağması bir asker için iyidir.

Rose, Shen'in kollarında sıırsıklam bir halde uyandı. Bir kalp atışı için her şey durgundu. Neredeyse huzurluydu... Ve sonra hatırladı.

'İndir beni, seni ... seni ... alçak! Seni cadı! Seni alçak cadı! Shen'in çıplak göğsüne vurdu ve kendini kurtarmak için bacaklarını çılgınca tekmeledi.

"Nasıl istersen öyle olsun, Prenses. Shen onu tekrar havuza attı.

Rose bir sıçrayışla yere indi, geriye doğru yürürken ayakları taşa sürtünüyordu.

"Bir cadı tarafından kurtarılmaktansa gerçekten boğulmayı mı tercih edersin?" "Boğulmuyorum," dedi

Rose nefes nefese.

"Artık değil. Bir şey değil."

Rose tekrar cadı dansı yapmaya başladı, kollarını açarak bir o yana bir bu yana zıplarken etrafa su saçıyordu.

Shen burun kemiğini sıktı. "Bu saçma dansı sana kim öğretti bilmiyorum ama seni temin ederim ki gerçek bir cadıya yapacağın tek şey onları eğlendirmek olacaktır.

'Ve görünüşe göre gerçek cadılar hakkında her şeyi biliyorsun. Kendin de bir cadısın! Sözcükler Rose'un dişleri arasında gevelendi ve sertçe titrediğini fark etti.

Shen içini çekti. 'Büyük bir şok geçirdin. Ve bu suyun içinde yeterince kaldık. Hadi çıkalım.

'Eğer yalancı, sinsi bir CADI ile bir yere gideceğimi düşünüyorsan-'

"Sana hiç yalan söylemedim," dedi Shen sertçe. Durakladı, sonra ekledi, 'Yine de sinsilik kısmını kabul ediyorum. Ve evet, ben bir cadıyım. Ama daha da önemlisi, *sen de öylesin*.

"Şunu söylemeyi kes!

"Yoksa ne olur? Gerçek mi yapacağım?" Kara kaşlarını kaldırdı. "Az önce beni iyileştirirken yeteneğini hissetmediğini söyle bana.

Rose hain parmaklarını yumruk haline getirdi. Karıncalanma hissi devam etti. Derin bir nefes aldı, sanki tekrar bağırmaya başlayacak, bunun doğru *olmadığına*, onlardan biri olamayacağına yemin edecekti. Ama sonra çocukken peşini bırakmayan korku geri geldi. Rose en kötü kâbuslarında, uyanıp annesini isteyene kadar, içinden bir cehennem gibi fişkıran, kanını ve kemiklerini alev alev yakan bir güç hayal ederdi. Belki de küçük bir parçası, içinde uyuyan, uyanmayı ve dikkatli hayatını çözmeyi bekleyen bir büyü olduğunu her zaman biliyordu.

"Hayır," dedi Rose, başını şiddetle sallayarak. 'Ben cadı olamam! Olmayacağım! Cadılar ailemi öldürdü. Savaşı cadılar başlattı. Eana'daki her kötü şeyin sebebi onlar ve hepsi gittiğinde nihayet barış ve refah olacak ve... ve... ve... sen ne yapıyorsun?

Shen elinde parıldayan hançeriyle ona doğru geliyordu. Rose uzaklaşmadan Shen onun omuzlarından tutup kendine çekti.

Adam parmaklarını bıçağın kabzasına doladığında Rose çığlık attı. Sonra bıçağın kendisine doğru dönük olmadığını fark etti. Ona doğrultulmuştu. Göğsüne. Ve bıçağı tutan da oydu. Diğer kolu Rose'un beline dolandı ve onu kendisine doğru hapsetti.

Kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı. "Eğer hâlâ cadıları öldürmeye bu kadar niyetliysen, neden benimle başlamıyorsun?

Tüm hava Rose'un vücudunu tek bir nefeste terk etti.

Shen, hançerin ucu tenine değene kadar onu kendine doğru çekti. Bir kan damlası göğsünden aşağı kaydı. "Yap şunu.

Rose bıçağı bırakmaya çalıştı ama adam Rose'un elini kendi elinin içinde kıvrarak sabit tuttu. 'Bir cadı daha eksilse ne olur Prenses? En azından ilkinin kendi elinizle öldürecek cesarete sahip olun.

Rose o kadar kötü titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Shen'in göğsünden aşağı bir çizgi halinde inen kan izini görünce çığlık atmak istedi. Büyüsü içinde çalkalanıyor ve sarsılıyordu. Sanki bıçak kendi kalbini deliyormuş gibi hissediyordu ve aynı kan boğazında birikiyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Bunu istemiyorum! Bırakın beni! Shen kollarını indirdi ve ondan uzaklaştı.

Rose geriye doğru sendeledi. "Asla yapmam, asla yapmamam...

"Bir cadıyı öldürmek mi?" Shen'in gülümsemesi karanlıkta göz kamaştırıcıydı. "Ben de öyle düşünmüştüm.

Rose yeniden bayılacakmış gibi hissetti. Hançeri dikkatlice bir kenara bıraktı ve kendini yukarı çekerek kaplıcadan çıktı. Pelerinine sarındı ve gözlerini Shen'e dikti. "Seni öldürmeme gerçekten izin verir miydin?

"Ölmemi *istese*ydin, bunu yapabilirdin," dedi, onun peşinden atlarken. Hançeri kaptı ve ucundan tutarak sallandırdı. "Bu bıçak doğruca kalbime saplanırdı.

Sonra Rose sustu. Haydut hayatını onun ellerine teslim etmişti. Göğsüne dayadığı bıçağıyla, cadılardan her şeyden çok nefret eden bir Valhart olarak temsil ettiği her şeyi görmezden gelmişti. Rose ellerini ona zarar vermek için kullanmaktansa koparmayı tercih ederdi. Herhangi birine zarar vermek için. Ve bir şekilde bunu ondan önce biliyordu. Prensesi görmemişti; şifacıyı görmüştü.

Az önce zanaatın ona ne kadar doğal geldiğini, Shen'i iyileştirirken ne kadar *doğru* hissettirdiğini düşündü. Korku yoktu - sadece bir amaç ve neşeye çok benzeyen bir şeyin kıvılcımı vardı. Artık geri dönmek için çok geçti. Rose sihrinin uyanışını içinde bir işaret fişeği gibi hissetmişti ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu asla unutamayacağını biliyordu.

"Ölmemi gerçekten istemediğine dair bir his vardı içimde," dedi Shen. "Ne şanslıyım ki hep haklıyım. Sonra sırtıttı. "İstemekten bahsetmişken. Beni iyileştirmeyi *gerçekten* istemiş olmalısın. Beş zanaattan herhangi birinde, arzu en önemli kısımdır.

Rose'un boynunda ani bir sıcaklık parıltısı belirdi. Onun hakkında düşündüğü tüm iyi niyetli düşünceler buhar olup uçtu. 'Ben nişanlıyım! Fırsatım varken seni bıçaklamalıydım, seni *kibirli*, çekilmez-'

Ellerini kaldırdı. '*Beni* istediğini kastetmedim. Beni *iyileştirmek* istediğini kastettim.

"*Düşünmüyordum* bile. Rose geceliğini taşların üzerinden aldı ve üzerindeki kumları silkeledi. "Sadece kanın durmasını istedim. Beni hasta ediyordu!

"Beni bu kadar çabuk iyileştirdiğine göre içinde çok fazla doğal güç olmalı," diye devam etti Shen, yılmadan. Alçak bir ısıklık çaldı. "Biraz eğitimle neler yapabileceğini bir düşünsene.

Rose bir kaktüsün arkasına saklandı ve geceliğini başının üzerine geçirdi. "Yapmamayı tercih ederim.

Shen ona cevap vermeyince başını kaktüsün arkasından uzattı. Çoktan giyinmiş ve atın üstünde oturuyordu. Gerçekten de yıldırım hızındaydı. "Bunca zamandır biliyor muydun? Onlardan biri olduğumu?

"Bir büyücü olup olmadığınızı merak ettim. Tıpkı-' Durdu, aniden.

"Annem gibi mi?

"Evet," dedi bir süre sonra. "Annen gibi.

Rose sakın bir sesle, "Kingsbreath beni çocukken zanaatı için sınava tabi tuttu," dedi. "Defalarca.

Shen'in kaşları keskin ve ani bir şekilde çatıldı. "*Test edildi mi? Nasıl?*"

Rose'un içinden bir ürperti geçti. Bahçede elleri ve dizleri üzerinde çamurda sürünerek geçirdiği onca saat. Willem Rathborne her yeni ayın altında Rose'un yüzünü çamurun içine sokuyor, en ufak bir tepki -büyü-titreşimi için bile onu inceliyordu. Bu işe yaramadığında, saray muhafızları başka tarafa bakarken, tombul küçük parmaklarının arasına toprağı doldurur, tırnakları çatlayana kadar yumruklarını kendi yumruklarıyla kapatırdı. "*Yakında bitecek Rose, sevgilim,*" diye mırıldanır, o hıçkıra hıçkıra ağlarken saçlarını okşardı. "*Senin canını yaktığı kadar benim de canımı yakıyor.*

Her seferinde, bittiğinde, Willem onun bir gül dikmesine izin verirdi. Geçtiği her test için bir tane. Bir Valhart olduğunu kanıtladığı her gün için bir tane.

"*Seninle hiç olmadığım kadar gurur duyuyorum Rose.* Sonra onu kendine çeker, başının tepesine bir öpücük kondurur ve Rose gözlerini kapatıp damarlarındaki kan için Büyük Koruyucu'ya şükrederdi. Annesi gibi bir büyücü olmadığı için. "*Sen kalbimin mücevherisin.*

On iki yaşına geldiğinde bir gül bahçesi vardı. Ve Willem Rathborne bir daha asla yüzünü toprağa bastırmadı.

"Rose?" diye seslendi Shen. "Seni nasıl test etti?"

"Kesinlikle. Rose pelerinini bağladı ve kaktüsün arkasından çıktı. "Bilmen gereken tek şey bu.

Sonra Shen sustu. Tedirgindi. 'Peki ya onun sihrini miras almış *olsaydın*? O zaman ne yapardı?"

"Fark eder mi?" dedi Rose, çünkü gerçek şu ki, bilmiyordu. Her zaman bunu hayal edemeyecek kadar korkmuştu.

'O senin koruyucun. Sana nasıl davrandığı önemli.

'Bazen korkusu onu ele geçiriyor. Bu onu değiştiriyor ve buna engel olamıyor,' dedi Rose savunmacı bir tavırla. Willem'in son aylarda ne kadar bağımlı hale geldiğini düşündü. Sürekli omzunun üzerinden bakıyor ve duvardaki gölgesine bakıp zıplıyordu. Bir şeyler onu yiyip bitiriyordu ve Rose'un bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Seni öğrendiğinde ne yapacak? Shen düşüncelerini bölerek onu vahaya geri çekti. "Sana da düşman olacak mı?"

Rose içindeki yeni korku titreşimini yutmaya çalıştı. "Sanırım beni geri götürdüğünde öğreneceğiz.

Şafak sökerken gökyüzüne baktı. "Yola çıkmalıyız.

Rose başını kaldırıp ona baktı. "Sen benim en çok korkmam gereken şeysin. "En çok korktuğun şey sensin. Yüzü yumuşadı. "Ve sen gerçekten bu kadar korkutucu mu?"

Solgun ayın altında her şey farklı görünüyordu. Ama Eana, kutsanmış Eana, hâlâ aynıydı. "Ben Prenses Rose Valhart, Eana tahtının varisiyim," dedi Shen'den çok kendine. Çölde ya da içinde ne olmuş olursa olsun, bu değişmeyecekti.

Shen ona elini uzattı. "Ya bundan daha fazlasıysan?"

Rose durdu. Hayatı boyunca prenses olmuştu, Kraliçe olmak için yetiştirilmiş bir yetim. İyi, nazik ve zarif olmak, evlenmek ve krallığını ve ittifaklarını güçlendirecek varisler doğurmak için. Bundan daha fazlası olabileceğini hiç düşünmemişti... kimsenin ondan bundan daha fazlası olmasını *isteyeceğini*.

Rose, Shen'in eline sanki içinde geleceğinin haritasını bulacakmış gibi bakarken bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Anadawn'ın arkalarında eriyip gittiğini, Willem'in endişeyle odasında volta attığını düşündü.

Parmaklarını Shen'in uyluğuna bastırıldığı ve derisini tekrar diktiği anı düşündü. Dikişsiz. Nefes almak kadar kolaydı. İğrenç ya da yanlış hissettirmemişti. Kendini büyülü hissetmişti. Ve yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, küçük bir parçası bu duygudan zevk almıştı.

Rose elini Shen'in elinin içine soktu. "Ya bulduğum şeyi beğenmezsem?" "Ya beğenirseniz Prenses?"

Rose gözlerini sıkıca kapattı. Bundan daha da çok korkuyordu.

Yolda giderlerken Shen sessizdi, gözleri düşüncelerle parlıyordu. Rose ellerini evirip çeviriyor, hayatının başlamasını beklerken kulede geçirdiği onca yıl boyunca gözden kaçırmış olabileceği bir işaret arıyordu. Elleri artık bir yabancıнын elleri gibiydi.

Cadı, cadı, cadı.

Kelime beyninde yuvarlanıp duruyordu.

Sen anneni öldüren şeysin. Sen babanı öldüren şeysin.

Sabah gün ağarırken ve güneş ufukta belirirken, arazi değişmeye başladı. Kum tepeleri nihayet düzleşmeye başlamıştı. Kumun kayması durmuştu, Fırtına'nın toynakları dolu toprak üzerinde gümbürdüyordu. Uzakta, çölün kenarında, devasa bir ağaç gökyüzüne doğru tırmanıyordu. Rose'un o güne kadar gördüğü en büyük ağaçtı; budaklı ve kıvrımlı dalları, sanki mümkün olduğunca fazla yer kaplamak istercesine her yöne uzanıyordu. Sallanırken gıcırıyor, uzaklardan esen bir rüzgâr yapraklarını dalgalandırıyor. Sanki tüm çöle bakıyormuş gibi görünüyordu.

Onlara bakarak.

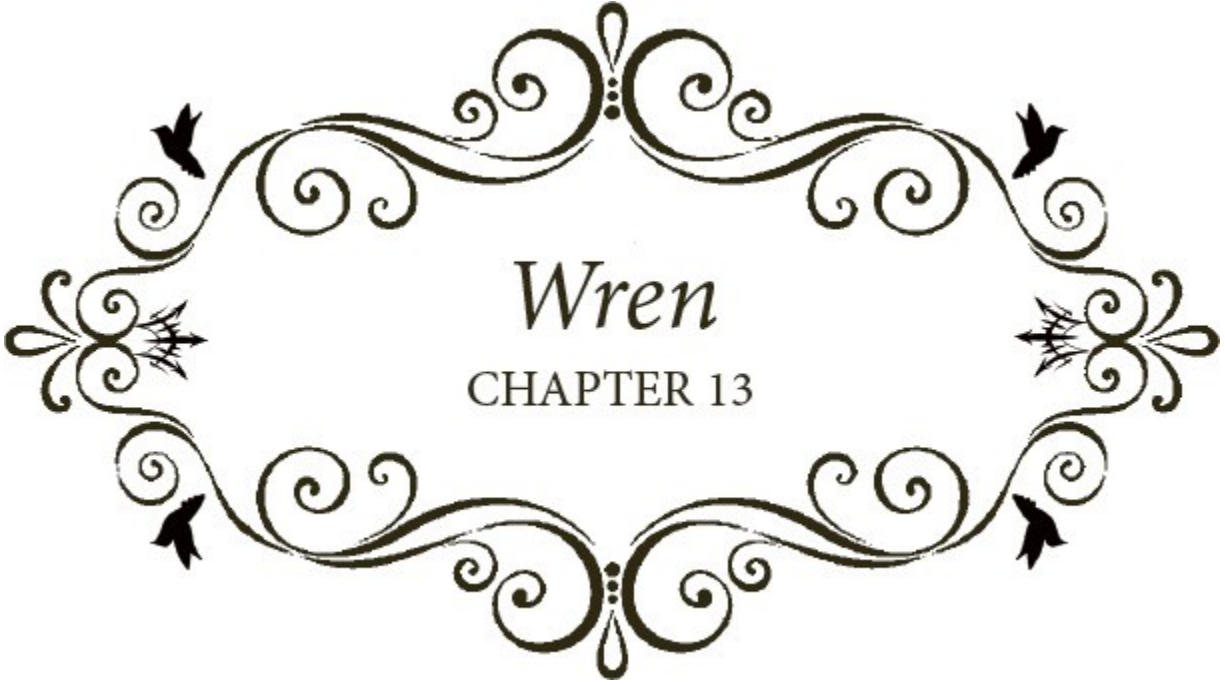
Boynunun arkası karıncalanmaya başladı. Nerede olduklarını ya da ne kadar süredir yolculuk ettiklerini bilmiyordu ama o ağaca daha fazla yaklaşmak istemediğini ürpertici bir kesinlikle biliyordu. Ya da onun ötesinde yükselen garip gölgelere.

"Beni cadılara götürüyorsun. Rose'un içinde eski, tanıdık bir korku uyandı. Artık ulu ağacın karanlık bir ormanın başlangıcını işaret ettiğini görecektik kadar yaklaşmışlardı. Cadıların gölgelerin arasında gizlenerek onu beklediklerini neredeyse hissedebiliyordu. "Şu yukarıdaki ormandalar, değil mi?"

Shen boğazındaki örümcek ağlarını temizledi. "Orası Ağlayan Orman, Prenses. Ve orada yaşayan hiçbir cadı yok.

Rose rahat bir nefes aldı.

"Sizinle tanışmak isteyecek olanlar ölü olanlardır.

Felaket piyano performansından saatler sonra Wren, Chapman'a akşamı Eana'nın en uzun süre görev yapan kralı Thormund Valhart'ın ilham verici hayatını okuyarak geçireceğini bildirdi. Kütüphanede kendi haline bırakıldıktan sonra pelerinini giydi ve yan kapıdan avluya çıktı. Gök gürültüsü Eshlinn ovalarında yuvarlanıyordu ve yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu. Gökyüzü yıldızsızdı, ay bir bulut kümesinin ardında gizleniyordu. Arada bir çakan şimşekler ve tepelerinde daireler çizen gümüş göğüslü tek bir yıldız kuşu dışında sarayın bahçeleri karanlıkta kalmıştı.

Wren parmaklarını gül fidanlarının altındaki toprağa daldırdı ama toprak çok çamurlu ve sıkışmıştı. Çiçeklere döndü, avuç avuç tuttu

Onun yerine yaprakları aceleyle ipli kesesine doldurdu. Yağmur burnunun ucundan damladı ve dikenler parmaklarına battı ama umurunda değildi. Güller, cadıların ayak izlerini, terlerini, şarkılarını ve gözyaşlarını taşıyan Ortha kumu kadar güçlü olmayacaktı ama toprak topraktı ve büyüler için ona ihtiyacı olduğu için Wren'in seçici olma lüksü yoktu. Çiçekler Eana toprağında kök salmıştı, bu yüzden şimdilik yaprakları yeterli olacaktı.

Kırmızı gülleri soyduktan sonra Wren sarı çalılara yöneldi. Daha uzundular, sanki Anadawn'dan kaçmaya çalışıyorlarmış gibi gökyüzüne doğru kıvrılıyorlardı. Parmak uçlarına kalktı, bir avuç daha koparmak için uzandı-

Bir el bileğine dolandı. Wren dondu kaldı.

"Ne yapıyorsun? Bir şimşek çakması Rathborne'un yüzünü aydınlattı, ona çok yakındı. Gözleri kısılmış, kaşları çatılmış ve yüz hatlarının açıları keskinleşmişti.

Korku Wren'in boğazında düğümlendi. Yıllardır Kingsbreath'e bu kadar yaklaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmişti ama bunu hiç böyle hayal etmemişti. Karanlık ve şiddetli bir fırtınanın içinde yalnız ve silahsız.

Rathborne bileğindeki kemikleri hafifçe sıkarak kavramasını sıkılaştırdı. Wren dehşet dolu bir nefes alarak duygularının kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı ama panik onu ele geçirdi. Yapraklar avucunun içinde karıncalandı, ani endişe dalgası büyüünün akışını hızlandırdı. "Rose, sevgilim. Dilini mi kaybettin?"

Wren zayıf bir sesle, "Parfüm," dedi. "Ben... yeni bir koku yapıyorum.

"Geceleri burada olman konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Rathborne onun elini bıraktı. "Prens seni meşgul etmiyor mu?"

'Ben... Evet. Elbette. Wren yaprakları ona ihanet edemedi ve elini göğsüne doğru kıvırdı. Onun dokunuşundan, yakınlığından yaralandığını hissetti. Nefret sisinin içinden körü körüne uzanarak doğru tonu aradı - saygı ve hürmet dolu bir ton. "Ama gerçek şu ki, Prens Ansel ve ben birbirimizi hâlâ çok az tanıyoruz. Ben... biz... yani prens ve ben, düğünü birkaç ay ertelemenin iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorduk.

...' Böylece tacımı ve onunla birlikte kendi kararlarımı verme özgürlüğümü elde edebilirim 'Böylece birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz,' diye yalan söyledi.

Rathborne gözlerini Wren'e dikti. "Prens Ansel'in Anadawn'a erken gelişini *tam da* bu nedenle ayarladım," dedi alçak bir sesle. "Birlikte daha fazla zaman geçirme isteğinizi yerine getirmek için elimden geleni yaptım.

"Ama-

"Rose, sevgilim. Çok nankörlük ediyorsun.'

Wren kaşlarını çattı. "Sadece bu konu hakkında çok düşündüm-

"Düşünme Rose. Rathborne başını okşadı, sonra elini yüzünün yan tarafında gezdirdi, parmakları hafifçe çenesine bastırdı. Wren ağzını açıp onları ısırarak istedi. 'Sana yüzlerce kez söyledim, çok fazla düşündüğünde endişelenirsin. Kendini hasta edeceksin.

Wren dişlerinin arasından nefes verdi ve bir kez daha denedi. 'Sadece taç giyme törenimden sonraya kadar beklersek her şeyin çok daha net olacağını düşünüyorum. Karar verebilirim-'

Rathborne aniden, "Başını mı çarptın?" diye sordu. Wren gözlerini kırıştırdı. "Pardon?

Gözleri parladı ve sesi tehlikeli bir hal aldı. 'Burada kararları kimin verdiğini unutmuş gibisin Rose. Bu ittifakı akılsızca bir hevesle iptal etmen için çok uzun zaman harcadım.

Wren'in öfkesi kabardı ve panik dalgasının üstesinden geldi. "Belki de ittifakı yeniden düşünmeliyiz," dedi cesurca.

"Sadece bir aptal Kral Alarik'le yaptığı anlaşmayı bozar," diye hırladı Rathborne. Peki o zaman cadı sorunumuzu ne yapacağız? Bu ülkede bir yara gibi iltihaplanmalarına izin vermeye devam mı edecektik? Bizi yeni bir savaşa zorlayana kadar toplanıp büyümelerine izin mi vereceğiz? Asil krallığımızı ele geçirmelerini ve dönüştüğü her şeyi yok etmelerini mi istiyorsunuz? Onun yerine cevap vermeden önce tiksintiyle başını salladı. "Hayır, elbette istemiyorsun.

Wren tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi ve sesini sabit tutmaya çalıştı. "Neden bu kadar aceleci olmamız gerektiğini anlamıyorum.

"Cadılar bu topraklarda var olduğu sürece, her an saldırabilirler. Parmağını uyarmak için kaldırdı. "Bela için her zaman yer vardır Rose. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. O yüzden peçeni ve beyaz elbiseni giy ve bırak Kral Alarik yapmak için doğduğu şeyi yapsın. Ne de olsa Gevranlılar kadar acımasız ve boyun eğmez bir ordu yok. Sonunda Eana'da barışa kavuşmamız uzun sürmeyecek.

Rathborne'un planı net bir şekilde ortaya çıkınca Wren bir öfke kasırgasına kapıldı. Her kıtada bir ayağı olması karşılığında Alarik Felsing ordusunu cadıların üzerine salacaktı. Bir an için Kingsbreath'i gül bahçesinde boğazlamayı düşündü. Fakat

Etrafları muhafızlarla çevriliydi ve öfkesinin içinde bile bunu halletmenin daha iyi bir yolu olduğunu biliyordu. *Onunla* başa çıkmanın. Willem Rathborne'un ikna edilecek bir adam olmadığı açıktı. Bunu deneyerek nefesini boşa harcamak -ya da dikkatli soğukkanlılığını sarsmak- akıllıca olmazdı.

"Seni koridordan aşağı ben taşımak zorunda kalsam bile düğün devam edecek. Wren nefesinin kokuşmuş kokusunu duyana kadar yakınına eğildi. "Kendimi ifade edebildim mi?"

Sessizce başını salladı.

Rathborne nefesinin altından homurdandı. 'Bugün sana ne oldu anlamıyorum. Seni bu kadar kavgacı yetiştirmedim. Prens Ansel'in seni burada gülleri koparıırken görse deli olduğunu düşüneceğinden bahsetmiyorum bile. İtibarınızın ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok. On sekiz yıldır bunu geliştiriyoruz. Wren onun 'biz' kelimesinin üzerinde nasıl durduğunu fark etmemişti. Kenara çekildi ve onu bir köpek gibi kışkırladı. "Seni bir daha böyle yakalamama izin verme. Seni o kulene kilitlemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

...'

Tehdidinin fısıltısını havada asılı bırakarak karanlığa geri döndü.

Wren, omzunun üzerinden bakmaya cesaret edemeden gül bahçesinden aceleyle çıkarken ipli kesesini sıkıca kavradı. Yatak odasına güvenli bir şekilde geri döndüğünde, sırlıklam elbisesini çıkarıp korsesinin iplerini gevşeterek rahat bir nefes almasına izin verdi.

Taca giden yol sonsuz derecede daha tehlikeli hale gelmişti. Wren sadece kendisiyle evlenmeyi kafasına takmış ay gözlü bir prensle mücadele etmek zorunda değildi, aynı zamanda Ansel'le birlikte cadıların sonunu getirecek kana susamış bir ittifak da ortaya çıkmıştı. Wren bunun olmasına izin veremezdi, *vermeyecekti*.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Willem Rathborne onu düğüne ve beraberinde gelecek tüm vahşete zorlamaya niyetli olduğuna göre, Rose'un hayatı üzerindeki etkisini bir an önce ortadan kaldırmaktan başka çaresi yoktu. Wren makyaj masasına oturdu ve fırçasını saçlarında gezdirdi, yeşil gözleri aynada parlıyordu. Bir cinayet planlamanın zamanı gelmişti...

Dev ağaca yaklaştıkça hava daha da serinledi. Güneş gökyüzünde yükselirken bile sıcaklık düşmeye devam etti. Rose pelerininin içinde titriyor, korkusu merakıyla karışıyordu. Daha fazlasını öğrenmek için umutsuzca boynunu büktü.

Shen'in bildiklerini bilmek için. Kim olduğu hakkında daha fazla şey bilmek için. Ne olduğunu. Onunla kalmak gerçeği öğrenmenin tek yoluydu.

"Bu Ana Ağaç. Şimdi sessiz bir saygıyla konuşuyordu. "Eana'nın son gerçek cadı kraliçesi Ortha Starcrest'in mezarını işaret ediyor.

Rose kaşlarını çattı ve zihninin yıllıklarında bu ismi aradı. 'Ortha... Starcrest? Kuşlar gibi mi? Onun adını hiç duymadım. Ya da herhangi bir cadı kraliçesini. Nereden hüküm sürüyordu? Şu ağaçtan mı?'

Shen şaşkınlıkla ona baktı. *'Tıslayan deniz yosunu.* Gerçekten kendi tarihini bilmiyor musun?'

Rose boş gözlerle ona baktı.

'Bu ülke, değerli Koruyucunuz buraya ayak basmadan çok önce cadılara aitti. O, cadıları kışkandığı kadar onlardan korkan tehlikeli ve kıskanç bir adamdan başka bir şey değildi, bu yüzden kraliçelerini devirdi ve krallığı onlara karşı çevirdi.

"Saçmalama. Cadıların böyle bir krallığı yoktu. Onlar ülkeden ülkeye dolaşan, ormanlarda ve dağlarda gizlenen vahşi yaratıklardı ve-'

Anadawn Sarayı cadılar tarafından inşa edildi,' diye araya girdi Shen. 'Eski cadı kraliçeler ve krallar Eana'yı bu hale getirdi. Valhart kraliyet ailesi bin yılı aşkın bir süredir onların omuzlarında yükseliyor, ancak onların hatıralarını toprağın derinliklerine gömmek için. Sözleri keskin ve ısırtıcıydı. "Başka türlü bu ülkeyi nasıl sahiplenebilirlerdi ki?

Rose buna hiçbir şey söylemedi. Ama zihni dönmeye devam ediyordu. Daha düne kadar cadı kraliçeler ve krallar fikri ona mantıksız gelirdi ama Anadawn kütüphanesinde geçirdiği onca saate rağmen henüz öğrenmesi gereken çok şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sadece ülkesi hakkında değil, kendisi hakkında da.

Ana Ağaç'ın yanından geçerlerken Shen başını eğdi. Rose geceliğinin içinde titriyor, ödünç aldığı pelerini omuzlarına sıkıca sarıyordu. Geriye, Huzursuz Kumlar'a özlemle baktı. Çöl onu bir zamanlar korkutmuş olabilirdi ama en azından arkasında ne olduğunu biliyordu.

Yumuşakça parlayan bir tohum Ana Ağaç'tan aşağı süzüldü ve pelerinin kenarına yerleşti. Onu bir başkası takip etti ve sonra daha fazlası toplandı, ışıklı yağmur damlaları gibi etrafında çağıladı.

Nöbetçi ağacın ötesinde orman karanlık bir ağız gibi açılıyordu. Ağaçlar etraflarında sıkıca kümelenmiş, budaklı dallar birbirlerine dolanmış, böylece birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek imkânsız hale gelmişti. Her daldan sarkan yosun dalları topraktan esen rüzgârda sallanıyordu. Sarmaşıklar yere degecek kadar alçalmış, gövdeleri eğilir gibi bükülmüştü.

"Daha ileri gitmek istemiyorum," dedi Rose. "Fikrimi değiştirdim.

"Artık geri dönüş yok," dedi Shen, Storm'u ileriye doğru iterek.

"Yapacaksın

Burada olanların gerçeğini gör. Büyük Koruyucunuzun ne yaptığını.

Rose ağaçların arasından geçerken sarmaşıkları kenara itmek zorunda kaldı. Sarmaşıklar uzanıp yüzünü okşadı, yosunlar sanki derisinin altında bir şey arıyormuş gibi Rose'un kollarında gezindi. Rüzgâr arkalarından ormanı süpürdü ve bu sırada ağlama sesleri havayı doldurdu.

Rose kafasını çevirdi. 'Bu ses nereden geliyor? Ve bu şeyler de ne? Pelerininin üzerine düşmüş olan parlak tohumlara baktı. Bir tanesini temizlemek için uzandığında zihninde bir görüntü patladı.

Kızıl saçlı, çilli yanaklı genç bir kadın parçalanmış bir cesedin üzerine eğilmişti. Etrafında, ateş ve dumanla boğulmuş bir savaş alanında yaralı ve feryat eden yüzlerce kadın ve erkeğin cesedi yatıyordu. Cadılar ölürken çığlık atıyordu. Diğerleri tamamen hareketsiz yatıyordu. Genç kadın çenesini kaldırdı, gözleri Rose'a dikildi.

"Lütfen," diye yalvardı. "Hepsini kurtaramam.

Gökyüzünden gümüş bir ok geldi ve kadının kalbini deldi. Yere düşerken göğsünden kanlar süzülüyordu, bakışları hâlâ Rose'daydı.

Görüntü netleşince Rose'un nefesi kesildi. 'Az önceki kadın! Onu sen de gördün mü?'

Shen, Rose'un yanından geçerek etraflarında sallanan ağaçları işaret etti. 'Ağlayan Orman bir mezarlıktır Prens. Ana Ağaç, Ortha Starcrest'in bin yıldan uzun bir süre önce Valhartlar tarafından kesildiği yeri işaret ediyor. Birçok cadı burada Koruyucu ve ordusu tarafından katledildi. Bir elini uzattı, parmaklarının arasından yosunlu bir sarmaşık sarkıyordu. 'O savaşta ölenlerin ruhları hâlâ bu ormanda yaşıyor. Son anıları Ana Ağaç'ta yaşar ve yakınlarda bir cadı hissettiklerinde dışarı çıkarlar. Hikâyelerini aktarmak için. Bakışlarını kadının pelerininin üzerinde gezdirdi. "Ve görünüşe göre birçoğu senin için dışarı çıkıyor.

Rose başını geriye eğdi. Yüzlerce parlayan tohum, ateşböcekleri gibi ormanın kasvetini aydınlatıyordu. Onun peşinden sürükleniyorlardı, uğuldayan rüzgâr giderek güçleniyordu.

"*Büyücülük*. Eski ve şiddetli bir dehşet onu ele geçirirken Rose pelerininin içinde titredi. "Hayır, Shen. *Hayır*. Bugün yeterince şey yaşadım. Yaşayan ya da ölü cadılar tarafından saldırıya uğramayı reddediyorum. Onlara bakmazsa gözlerinin kaybolacağını umarak gözlerini kıstı. "Durdur onları. Onlara durmalarını söyle!

"Yapamam, Prens.

"O zaman koşacağım! Rose kendini Storm'dan aşağı attı ve ayak bileklerine kadar çamura battı. Kendini düzeltirken küfretti, sonra hızla omuzlarını geriye çekti. Korku sadece bu ölü cadıları cesaretlendirirdi. Hiçbirini göstermemeliydi. "Önemli değil. Biraz çamur beni rahatsız etmez.

Shen atının tepesinden onu izledi. "Sanırım buna pişman olacaksın.

"Şşş. Rose bir çıkış yolu bulmak için etrafında döndü.

Tohumlar şimdi her yönden ona doğru geliyordu. Geriye doğru adım attığında, bir sarmaşık ayak bileğine dolanarak onu olduğu yere mıhladı.

"Bırak beni!" diye bağırdı ormana doğru. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum!

Bir tohum daha yanağını okşadı ve Rose'un zihnine yaşlı bir kadın girdi. Yüzü inanılmaz derecede kırışmıştı. "Asla yok olmayacağız!" diye bağırdı boğuk bir sesle, yanmış bir tarlada yalınayak yürürken. Yeşil ve altın rengi giysiler içindeki bir Valhart askeri kılıcını çekmiş ona doğru hücum etti. Yaşlı kadın toparlayıcı bir çığlık atarak elini savurdu ve adamın göğsüne bir rüzgâr gönderdi. Adam geriye doğru savruldu ve kılıcı elinden fırladı. Yaşlı kadın onu yakaladı ve temiz bir şekilde boynuna saptı. Bunu yaparken on iki gümüş ok vücudunu delip geçti. Rose'a döndü, dizlerinin üzerine çökerken gülümsemesinden kan akıyordu. "Eana'nın nehirleri düşmanlarımızın kanıyla kıpkırmızı akacak. Bir başka ok yaşlı kadını yana savurdu. Toprağın içine düştü, gözlerindeki ışık soldu. "Bugün değil. Ama bir gün.

Gülümseyerek öldü.

Rose imgelemden çığlık atarak çıktı.

'Alın şunları üzerimden! Durdurun şunları!'

'Bu sizin tarihiniz, Prens. Ve bu ülkede bir şeyler değişmediği sürece gelecek de böyle olacak.

"İstediğim bu değil! Rose çamurda dizlerinin üzerine çöktü ve bileğindeki sarmaşığı koparmaya çalıştı. Bir diğeri sol koluna dolandı. "Hayır, lütfen!

Sürüklenen bir tohumu uzaklaştırmaya çalıştı, ancak ona dokunduğunda yeni bir görüntü onu sardı.

Bu sefer bir çocuktü. On yaşından fazla değildi, altın rengi bukleleri ve çarpık dişleri vardı. Rose'a uzandı, bir asker mızrağıyla karnını delerken gözleri yalvarıyordu. Dudaklarında aynı kelimeyle öldü. *Lütfen.*

Rose imgelemden çıkarken irkildi, "O sadece bir çocuktü!" Başka bir sarmaşık sağ kolunu yakaladığında boğazında safra yükseldi. "Ve onu öldürdüler.

Tereddüt bile etmediler!'

'Evet, Prenses. Büyük ve asil Koruyucunuz bizim çocuklarımızı da öldürdü.

Orman şimdi uğulduyordu. Tohumlar birbiri ardına onu bulup son anlarını zihnine zorla sokarken Rose sarmaşıklara karşı direndi. Her yaştan ve zanaattan erkekler, kadınlar ve çocuklar acımasız bir orduya karşı duruyor ve onun ayakları dibinde ölüyorlardı.

Yakında Rose'a cevap verecek olan ordu.

Orman onun kim olduğunu biliyordu. Ne için durduğunu.

Sonunda, saatler gibi gelen bir sürenin ardından, son tohum da onu terk etti. Rüzgâr artık alçaktan esiyor ve uğulduyordu. Sarmaşıklar sürünerek uzaklaştı ve Rose çamurun içinde yan yatarak hiçbir şeye bakmadan kıvrıldı.

"Rose?" dedi Shen endişeyle. Atından indi ve ona doğru geldi, ayak sesleri çorba gibi çamurun üzerinde hafıftı. "Özür dilerim. Olacağını düşünmemiştim-'

"Ne kadar çoklar," dedi Rose uyuşmuş bir halde. "Bu kadar çok olduklarını hiç bilmiyordum.

Shen hiçbir şey söylemedi ama dizini uzattığında Rose onu tuttu. Tekrar ata bindiğinde sersemlemiş bir halde oturuyordu. Shen, Storm'u tırısaya kaldırdı ve sürünen ormanda ilerlemeye devam ettiler. Ağaçlar onları düşünceleriyle baş başa bıraktı ve uzun bir süre ikisi de sessiz kaldı.

Işık dalların arasından süzölmeye başladığında ve Ağlayan Orman'a kıvrılan bir sis çöktüğünde Shen tekrar konuştu.

'On sekiz yıl önce, Lillith'in Savaşı Rathborne'un ordusunun lehine döndüğünde bu orman türümüzün son üyelerini kurtardı. Cadılar geri çekildi ve ağaçların arasına saklandı. Onlardan yüzyıllar önce, Koruyucu'nun Savaşı'nda öldürölenlerin ruhları hâlâ hayatta olanları kurtardı. Hiçbir Anadawn askeri onları yakalamak için buraya yürüyecek kadar cesur değildi. Kahkahasının içi boştu artık. "Kendini tüm ordudan daha cesur say Prenses.

'Ben bir bebektim, Shen. Bilmiyordum.'

Ama biliyorsunuz. Tahtınızın koruyucusu olarak Willem Rathborne, cadıların ettikleri topraklarda artık hoş karşılanmadığını açıkça belirtti. Eana Krallığı'nda kendimizi göstermeye cüret edersek ne olacağını açıkça belirtti. Önce hapis, sonra ölüm. Shen çenesini sertleştirdi. 'Bu anılar, istediğinizi iddia ettiğiniz geleceğin neye benzeyeceğini gösteriyor. Hâlâ istiyor musunuz Prenses? Burada gördüğünüz onca şeyden sonra bile mi?

Tüm o cadıların hayatlarının son anları hâlâ Rose'un kafasının içinde yüzüyordu. Yüzler ve korkulardan oluşan bir okyanus, sessiz dudaklardaki

son sözler. Rose biliyordu ki

onları asla unutmazdı. Tek bir tanesini bile.

"Tek istediğim Eana için en iyisini yapmak," dedi sessizce.

"Kendine ait olduğunu iddia ettiğin Eana hakkında öğrenmen gereken çok şey var.

"Belki de haklısın," diye kabul etti Rose.

Sis kalınlaşarak ağaçların ötesindeki dünyayı gizledi. Sarmaşıklar yanaklarını okşadı ve sanki onu geri çekecekmiş gibi saçlarına dolandı. Rüzgâr ağlıyordu. Tohumlar yine peşinden sürükleniyor, titrek ışıkları sisin içinde parlıyordu. Rose gözlerini sıkıca kapattı. Sinirleri yıpranmış ve düşünceleri allak bullak olmuştu. Bu lanetli yerden çıkması ve kendine biraz zaman ayırması gerekiyordu. Düşünmek için. *Nefes almak* için.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, parlak ve yanıyordu. "Benden ne istediğini biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bunu itiraf etmemi istiyorsunuz. Kulaklarında onların fısıltılarını duyabiliyor, kollarını çekiştirdiklerini hissedebiliyordu. "TAMAM! Ben bir cadıyım. Sesi kırıldı. "Ben bir *cadıyım*.

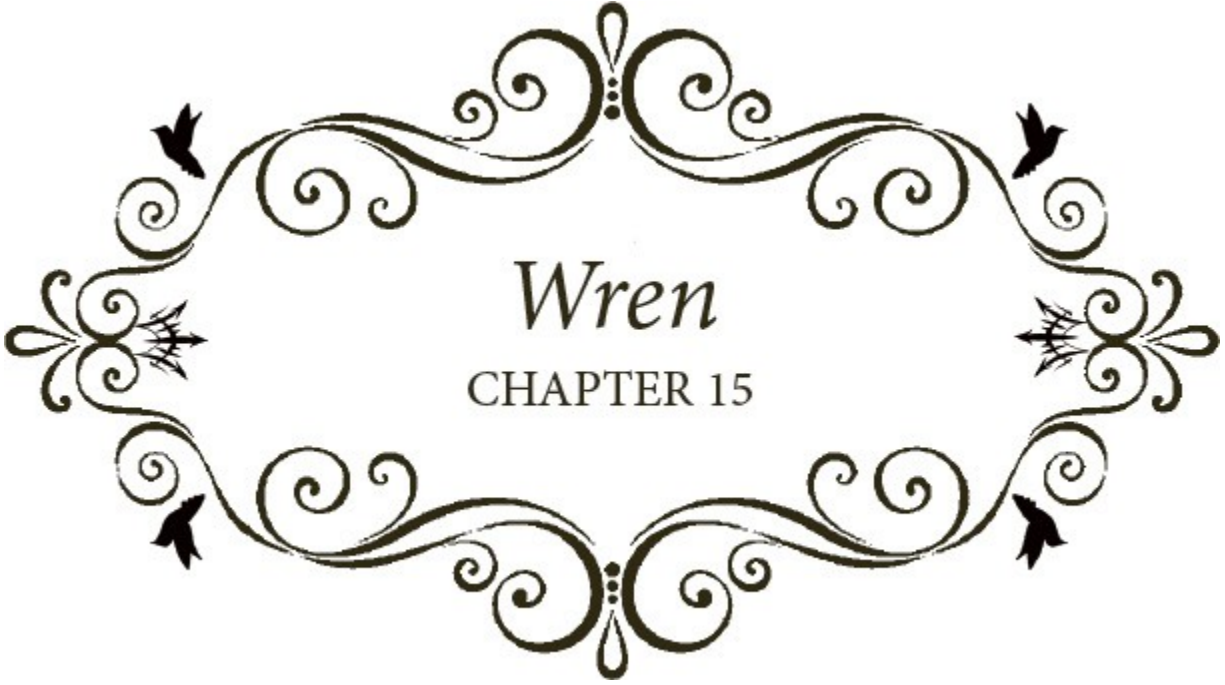
Rüzgâr durdu ve her şey hareketsiz kaldı.

Sis dağıldı ve ormanın sınırı ortaya çıktı. Onun ötesinde, yaban otlarıyla kaplı bir düzlükte, bıçak sırtı bir uçurum görünüyordu.

İlerlerken Rose'un görebildiği tek şey uçsuz bucaksız gri gökyüzüydü. Rüzgârdaki tuzlu suyun tadını aldı, dilinde tuzlu ve keskin bir tat vardı. Dalgalar çok çok aşağıda bir yere çarpıyordu. Bir martı uçurumun kenarına tırmandı, doğruca ona baktı, sonra bir çığlıkla gözden kayboldu.

Rose omzunun üzerinden Shen'e baktı, sesi korkulu bir fısıltı gibiydi. "Beni neden dünyanın öbür ucuna getirdin?

Shen bakışlarını kayalıklardan ayırmadı. 'Ortha'ya hoş geldiniz Prenses. Cadıların evine.

Gül bahçesinde Rathborne ile karşılaşmasının ertesi günü, Wren'in Rose'un en iyi arkadaşından kaçma çabaları durma noktasına gelmişti. Akşam yemeğini Chapman'la birlikte yemek odasında yemiş, kızarmış biftek, balla sırlanmış havuç ve fondan patatesleri mideye indirdikten sonra kütüphaneye doğru yola çıkmıştı. Orada, akşam çalışması bahanesiyle Kingsbreath cinayetini planlamaya başladı. Bu kadar çok meraklı göz ve kulağın olduğu bir yerde Wren'in temiz bir cinayet işlemesi gerekiyordu - hızlı ve takip edilemez bir şey. Araştırmalarının onu zehre götürmesi uzun sürmedi.

Celeste onu bir koltuğa gömülmüş, bir yığın tarihi kitabın altında buldu.

"Yakaladım seni!" diye bağırdı, kütüphaneye girerken. Wren çenesini kaldırdı, kalbi aniden göğsünde çarpmaya başladı. Rose'un en iyi arkadaşı ezberlediği tarife uyuyordu - uzun boylu ve inceydi, koyu kahverengi bir teni ve her adımda birazcık zıplayan siyah kıvrırcık saçları vardı. Kemerli elmacık kemikleri, sıcak kahverengi gözleri ve kıvrımlı ve sırtan dudakları vardı.

Wren gizlice okuduğu zehirli bitkiler hakkındaki broşürü koltuğunun kenarına itti, tam o sırada Celeste kucağından bir kitap aldı. Eana'nın ticaret kanunları üzerine akıllara durgunluk veren bir incelemeydi. Bir köşesinden tutarak havaya kaldırdı. Celeste burnunu kırıstırarak, "Son zamanlarda bu taç giyme olayını fazla ciddiye alıyorsun," dedi. "Sana hep söylüyorum Rose, *gerçekten* iyi bir kraliçe saçlarını nasıl serbest bırakacağını bilir.

Wren içindeki saçmalıkları umursuyormuş gibi yaparak kitabı geri çekti. "Önce tacın başıma takılmasını bekleyemez miyim?"

Celeste dilini ona doğru uzattı. 'En iyi arkadaşımı geri istiyorum. Pijama partilerimizi özledim.

'Chapman hiçbir şeyi aklımda tutamayacağımı düşünüyor. Ona bir mesaj göndermeye çalışıyorum.

Celeste, Wren'in sandalyesinin koluna tünedi. "Ne zamandan beri Chapman'ın ne düşündüğünü umursuyorsun? Artık o kadar yakındı ki Wren parfümündeki yasemin kokusunu alabiliyordu. "Benim fikirlerimle çok daha fazla ilgilenmelisin ve açıkçası benden kaçtığına *inanamıyorum*!"

Wren yüzünü buruşturdu. 'Korkunç bir baş ağrım vardı. Chapman sana söylemedi mi?

"Evet, bana en iyi arkadaşını göremeyecek kadar keyifsiz olduğunu söyledi ama yeni *sevgilinle çıkamayacak* kadar hasta olmadığın kesin. Celeste koltuğun üst kısmına dramatik bir şekilde yaslandı. 'Sakın bana bunun da önemli bir taç giyme töreni işi olduğunu söyleme. Sanki yerim değiştiriliyormuş gibi hissediyorum.

"Saçmalama! Wren ayağa kalktı ve kitap yığınına kaldırmakla meşgul oldu. "Ben de Ansel'i görmekten kaçmaya çalıştım ama o bana çok... *bağlı*.

"Pekala, fikrini değiştirdin. İlk buluşmanızdan sonra onun sarkık saçları ve *şiirsel kalbi* hakkında konuşmayı bırakmadın. Tanrı aşkına, gidip onun için bir pasta bile yaptırmıştın. Celeste'in kahkahası etraflarında çınladı ve Wren biraz rahatladı. Rose'un en iyi arkadaşı taze bir nefes gibiydi. Sürekli olarak onun tarafından yakalanma korkusuyla yaşamak zorunda olması utanç vericiydi.

"Elbette Ansel'den *hoşlanıyorum*," dedi Wren, yanlış adımını ustalıkla örterek. "Ama sanırım sevmek için güzel saçlardan ve güzel sözlerden daha fazlası var.

Celeste mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırdı. Bunca yıldan sonra *nihayet* beni dinlemeye başladığını gördüğüme sevindim.

Wren neşeyle güldü. "Sadece nadir durumlarda.

Celeste ayağa kalktı. Güzel saçlardan ve güzel sözlerden bahsetmişken, size Archer Morwell'le olan maceralarımı anlatmalıyım, hani şu demircinin oğlu? *Omuzları* olan. Onunla değirmenin orada buluşuyordum.

"Yani *gerçek* omuzları mı var? Wren kendini yelpazeledi. "Sakin bana burnu olduğunu da söyleme.

Ve *güzel bir* ağzı var. Celeste kaşlarını salladı ve Wren yine güldü. Shen onun dünyadaki en yakın arkadaşıydı ama onunla bu tür bir konuşma yapmaya kalksa kusardı. Belki de çok şey kaçıırıyordu.

Wren hevesle, 'Bana her kirli ayrıntıyı anlat,' dedi. "Dedikoduya aç kaldım.

Celeste kolunu Wren'inkinin içinden geçirdi. 'Mutfaklara giderken sana anlatırım. Cam seni sorup duruyordu.

Wren mutfakta, Rose'un yaptırdığı Gevran dondurmasına sessizce hayretle baktı. Bu bir sanat eseri idi. Beş kat beyaz sünger, parıldayan bir kaleyi andırması için özenle şekillendirilmişti. Fildişi krema ile kaplanmıştı, tabanının etrafında gümüş bir sis kıvrılıyordu ve ağız sulandıran her bir katmandan buz sarkıtları gibi incelikle eğirilmiş şeker damlıyordu.

'*İnanılmaz*,' diye nefes aldı. "Tıpkı Grinstad Sarayı'na benziyor.

Baş aşçı Cam, önlüğü ve beyaz şapkasıyla pastanın arkasında durmuş, gururlu bir ebeveyn gibi gülümsüyordu. 'Umarım prensiniz de aynı fikirdedir. Sana eninde sonunda doğru yapacağımı söylemiştim.

Saat geç olmuştu. Mutfaklar üçü dışında boştu, hava fırınların parıltısı ve ateş ışığının rahatlatıcı titreşimiyle ısınyordu. Wren aşçıya gülümsedi. Ondan hemen hoşlanmıştı. Kısa boylu ve tombuldu; yuvarlak, gülümseyen bir yüzü, bronzlaşmış bir teni ve ela gözleri vardı. Kadın

Onunla kurduğu kolay ilişkiden de etkilenmişti. Her şeye rağmen kız kardeşi Anadawn'da gerçek dostlar bulmayı başarmıştı.

Celeste kremanın üzerinde bir kıvrım çizdi. "Peki, bu büyülü pastanın tadına ne zaman bakabiliriz Rose?

"Ellerini şaheserden çek! Wren, muhteşem bir planın havai fişekleri zihninde patlarken elini spatulayla vurdu. Eğer Willem Rathborne'u zehirleyecekse, o zaman mükemmel bir fırsata ihtiyacı olacaktı. "Bunu üç gün sonra Prens Ansel için verilecek özel bir hoş geldin yemeğinde servis edeceğim. Kendi zekâsı karşısında gülümsedi. "Küçük, özel bir etkinlik olacak. *Sadece bir tutam zehirle.* Celeste'in yüzü düştüğünde, Wren onu rahatlatmakta gecikmedi. "Merak etme, hâlâ davetlisin elbette. Willem'i de davet edeceğim. Sabah ilk iş Chapman'a haber göndereceğim.

Celeste'in kaşları daha da çatıldı. "Kingsbreath'in geleceğini nereden çıkardın? Bugünlerde yatak odasından zar zor çıktığını biliyorsun. Babam bir fare kadar ürkek olduğunu söylüyor.'

Bu da Wren'in son zamanlarda Kingsbreath'i bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu ve Gevra'yla kurduğu kötü niyetli ittifakın daha derin bir nedeni olup olmadığını tekrar merak etmesine neden oldu. Onu neyin rahatsız ettiğini bulmaya karar verdi. Bir kere, bu konuda bitmek tükenmek bilmeyen bir merakı vardı. Ve bir diğeri, zehirleme planı başarısız olursa, ona karşı kullanabileceği bir şey bulabilirdi.

Celeste'e, 'Elbette yemeğe gelecek,' dedi. 'Sevgili Willem bu evliliğe en az benim kadar yatırım yaptı.

Katılmayarak Gevra Prensi'ni -ya da onun korkunç kardeşini-gücendirme riskini göze alamayacağından bahsetmiyorum bile. Aslında Wren buna güveniyordu. Meyve kâsesinden bir limon koparıp havaya fırlatırken gülümsedi. Elleriyle bir şeyler yapmak onu sakinleştiriyordu.

"Sen öyle diyorsan," dedi Celeste kararsızca. Dikkatini tekrar pastaya verdi. 'Gerçekten kendini aşmışsın, Cam. Nasıl oldu da böyle ışıltı oldu?

"Bu kar tozu. Sesini alçaltarak bir gösteri yaptı. 'Elliott Wishbone Körfezi'nde bir Gevranlı tüccar tanıyor. Bundan bir tutam alabilmek için ona yirmi poundluk bir ton balığı vermek zorunda kaldı.

"Marino'ya gözünü dört açmasını söylemeliyim," dedi Celeste. 'Bu yaz baharat ticaretine girmeye hevesli, her ne kadar ben onu sürekli rom içmeye teşvik etsem de.

"Belki de kardeşinin gemisine el koymalısın," diye önerdi Wren. "Daha önce hiç bir isyana katılmadım ama bence çok eğlenceli olurdu. Bir misket limonu kaptı ve ileri geri savurmaya başladı, sarı yerini yeşile bıraktı ve sonra bir kez daha sarı oldu. Bazen kötü bir fırtınadan sonra Ortha'ya vuran enkaz halindeki ticaret gemilerini düşündü ve bir daha Shen'le sahilde hazine avına çıkıp çıkamayacağını merak etti.

"Bu arada Elliott'la bir kez daha konuşabilirim," dedi Cam. 'Bakalım Braddock Körfezi'ndeki korsanlardan ne tür egzotik içkiler takas edebilecek.

Celeste gülümsedi. "Kurnaz kocanızın eline geçiremeyeceği bir şey var mı?

"Ne aradığınıza bağlı," dedi Cam, komplocu bir göz kırpmayla.

'Ah, bilmiyorum,' diye iç geçirdi. Belki biraz heyecan?"

Aşçı karnından bir kahkaha attı. Wren kahkahanın sıcaklığını parmak uçlarında hissetti. 'Celeste Pegasi, bir Gevran prensinin bu çatı altında kalmasından daha heyecan verici ne olabilir? Anadawn'da düğün yapmayalı yıllar oldu.

Gözlerini devirdi. "*Benim* için heyecan verici demek istedim.

"Neden şansını Gevran gemileri geldiğinde onlarla denemiyorsun? Cam kaşlarını salladı. "Bakalım Anadawn'a ne getirecekler.

Wren, Alarik Felsing'in Gümüşdil'den aşağı süzülüşünü hayal etmemeye çalıştı. Cadıları bir tepside ona sunarken, kendisini de hayatının geri kalanında onun bahtsız küçük kardeşine zincirlemekten daha kötü bir şey düşünemiyordu. O günü asla görmek zorunda kalmamak için dua etti. Meyve kâsesinden bir erik aldı ve mutfakta dolaşırken havaya fırlattı. 'Peki ya Archer Morwell? O senin için yeterince heyecan verici değil mi?

"Archer dünün haberi," dedi Celeste, küçümseyerek. "Ne kadar huzursuz olduğumu biliyorsun.

Wren homurdandı. "Eminim Eshlinn'de daha pek çok güzel omuz vardır.

'O zaman neden talibiniz için Gevra'ya kadar gittiniz?

Nedenmiş o?

Celeste ağzını sulandıran pastaya döndü. 'Yine de, eğer Gevranlıların hepsi Prens Ansel'in muhafızları gibi yapılysa, sanırım şansım yaver gidecek.

Açıkçası, bu kadar yakışıklı olmak bir suç olmalı. Adının ne olduğunu biliyor musun-' Nefesi kesildi. "Rose! Ne zamandan beri *hokkabazlık* yapıyorsun?"

Wren meyveyi üç farklı *sıçramayla* düşürdü. "Yapamam.

Cam kıkırdadı. "Bunu söyleyen de şarap kadehini iki eliyle tutmak zorunda olan kız.

Wren meyveleri aldı ve aceleyle kâseye geri koydu. "Adı Tor Iversen," dedi neşeyle. "Az önce bunu soruyordun, değil mi?"

"Tor. Cam diliyle 'r' sesini yuvarladı. "Hoşuma gitti.

Celeste hâlâ çürük meyveye bakıyordu.

Wren kendi aptallığına lanet etti. Sinirlerini yatıştırmak için yakındaki tepside bir tart aldı ve ağzına attı. Dilinin üzerinde eridi, tereyağı ve şeker bir zevk senfonisi yarattı. "Mmm, *çok güzel*.

"Prenses, HAYIR!" diye bağırdı Cam. "Bu tarçın dolu!

Wren çiğnemeyi bıraktı.

Aşçı mutfakta şaşkın bir kuş gibi çırpınıyordu. Celeste yine ona bakıyordu. "Tarçından nefret ediyorsun.

Oh, çürüyen sazan.

Garip bir sessizlik oldu. Wren elindeki tartı tükürdü. 'Oh hayır! Ew! Ew! Uzak tut şunu benden! Yarı çiğnenmiş lokmayı bir beze sarıp mutfığa fırlattı ve duvara sıçradı.

Cam içini çekti ve başını salladı. "Buna hiç gerek yoktu.

Wren bir an için fırının içine sürünmeyi ve pişmanlığının külleri kalana kadar alevler içinde yanmayı düşündü. Önce hokkabazlık hatası ve şimdi de kanlı tart - bundan daha iyi eğitilmişti. Zeki ve dikkatli olması *gerekiyordu*.

Yüzünün etrafındaki saç tellerini düzeltilti. 'Üzgünüm, Cam. İçime işlemiş olmalı. Sinsi tarçın. Utangaç bir gülümseme takındı. 'Nerede kalmıştık? Ah, evet! Yakışıklı Gevranlılar.

Cam kollarını iki yana açtı. "Ben de tam bu mutfığın iri yarı Gevran askerlerine her zaman açık olduğunu resmen duyurmak üzereydim.

Celeste Cam'e döndü, kuşkusu yumuşayarak alaycı bir eğlenceye dönüştü.

Peki Elliott böyle cömert bir davete ne derdi?

'Celeste, sevgilim, Elliott hayattaki güzel şeylerin değerini bilir. Zaten bu yüzden tüccar oldu.

"Güzel şeylerden bahsetmişken. Celeste parmağına bir parça krema aldı ve ağzına attı. 'Prenses Anika'nın çok güzel olduğunu duydum. Bir kar kaplanı kadar vahşi olduğunu söylüyorlar. Ve meydan okumayı ne kadar sevdiğimi bilirsin.

"Oh, çok kötüsün. Cam şamatalı kahkahalara boğuldu. Wren de yaklaşan düğünü için baş döndürücü bir heyecan duyuyormuş gibi yaparak ona katıldı ve sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, Celeste onun etrafında yeniden rahatlamaya başladı, saray dedikodularından parçalar paylaştı ve Wren'in Prens Ansel'le olan felaket randevusunu yeniden canlandırmasından zevk aldı.

"Doğru," dedi Cam, ellerini ovuşturarak. 'Şu özel akşam yemeği menüsünü hazırlamaya başlasam iyi olacak. Üç gün hiç de fazla bir zaman değil, ama şanslısın ki ben bir sanatçıyım. Wren'e baktı, onu incelerken alnı kııştı. 'Ve bu bana seni beslemek için de bir şans verecek. Yemin ederim bizi harcıyorsun Rose.

Celeste başını eğdi. "Sadece hayal ettiğimi sanıyordum.

Wren kollarını kendi etrafında sararak Ortha kayalıklarının ona verdiği kaslı uzuvları gizlemeye çalıştı. "Sadece biraz gerginim. Düğün ve her şey bu kadar yakinken.

"Bunun için mükemmel bir çarem var. Cam fırından bir tepsi kurabiye çıkardı. Bademli ve karamelli. Hâlâ sıcak. Ve şerefime, tarçından eser yok.'

"Bunun için Büyük Koruyucu'ya teşekkür ederim. Wren bir kurabiyeyi ağzına atarken sırtıttı. Cam bir tane daha mendile sardı ve Wren'in cebine koydu. Her nasılsa, tarttan bile daha iyiydi. Ortha'da geceler soğukken ve deniz rüzgârı Banba'nın gıcırtilı kulübesinin çatlaklarından uğuldarken, sık sık Anadawn'da neler kaçırdığını merak ederdi.

Wren'in dokuzuncu doğum gününde Thea bütün gece uyumamış, undan bir kek pişirmiş, Banba da güneşten önce kalkıp kovanlardan bal getirerek üzerine dökmüştü. Üçü birlikte sahile doğru yürümüş, Banba rüzgârı kesmiş, böylece tüm martılar onun torununa söylediği "İyi ki doğdun" şarkısını duyabilmişti. Wren cılız pastayı, onları daha güzel zamanlara götürebilecek bir büyü gibi göğsüne bastırmıştı. Daha güzel pastalara.

"Elimden gelse sana dünyadaki tüm lüksleri sunardım minik kuş. Banba bir dilim pasta kesmiş ve kum lekeli parmaklarının arasında tutuyordu. Orda'da her şeyin içinde kum vardı; dişlerinin içinde bile. "Ama şimdilik, bu pasta bir söz olsun.

*"Önümüzde daha güzel günler var,
Wren. "Senin için ve hepimiz için.*

Ve şimdi, işte Wren buradaydı, taca ulaşmak üzereydi. O güzel günlerin tadını şimdiden alabiliyordu - fırında ısıtılmış bir ikramın dilinde eriyen lezzeti ve ipek bir geceliğin teninde bıraktığı kayganlık. Yatak odasındaki ateşin sıcaklığı, sabah banyosunun fokurdayan okşayışı. Ve bunlar gibi, akşam saatlerini şeker kokulu bir mutfakın sıcak karnında memnuniyetle sohbet ederek geçirecek arkadaşlar.

Rose'un hayatı o kadar da kötü değildi.

Wren, Willem Rathborne'u bu işten çıkardığında daha da iyi olacaktı.

Celeste'e iyi geceler diledikten sonra Wren ayak seslerini bir büyüyle susturdu ve Kingsbreath'in batı kulesine bir ziyaret daha yapıp yapmadığını görmek için sarayın diğer ucuna gizlice gitti. Kapının iki yanında bekleyen muhafızları görünce gölgelerin içine çekildi. *Meraklı*. Rathborne bütün gün kendini yatak odasına hapsedmişti ama geceleri de sıkı bir rutin uyguluyordu. Kulede her ne varsa onun için önemli olmalıydı. Wren, onu öldürme zamanı geldiğinde ihtiyaç duyabileceği ihtimaline karşı bu keşfi dikkatle not etti. Eğer akşam yemeği partisi başarısız olursa, keskin bir gülümseme ve güvenilir hançeriyle onu değerli kulesinde karşılayabilirdi. Tam olarak temiz bir cinayet sayılmazdı ama yine de bundan zevk alacaktı.

Rathborne'un muhafızlarından biri tarafından fark edilmeden önce yola koyuldu. Anadawn'ın koridorlarında ayaklarını sürüyerek ilerlerken yağlı portreler gümüş zırhlara dönüştü. Rathborne'un batı kulesinde ne yaptığına o kadar dalmıştı ki, ilerideki ayak seslerinin ani gürültüsüyle irkildi.

Wren iki yüksek zırhın arasındaki bir oyuga girdi ve kendini duvara yasladı. Ayak sesleri daha da yükseldi, gölgeleri taşların üzerine mürekkep gibi yayıldı. Gözlerini sıkıca kapattı.

*Sağına bakma. Sağına
bakma. Kendine bakma-*

"Prenses Rose?

Wren gözlerini kırptırarak açtı. "Sen," diye nefes aldı.

Tor oyuğun önünde durmuş, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Elske ayaklarının dibinde oturmuş, parlak mavi gözleri karanlığı iğneliyordu. "Yine mi egzersiz yapıyorsunuz, Majesteleri?"

"Ah, evet. Wren eteklerini düzeltirken gülümsedi. En azından bu sefer giyinikti. "Kalp atış hızımı yükseltmek için hiçbir fırsatı kaçırmam.

"Çok formda olmalısınız.

"Ve sen çok cesursun," diye azarladı. Adamın nemli üniformasına ve dağınık saçlarına göz gezdirdi. "Az önce yağmurda dışarıda mıydın?"

"Korkarım fırtınalar Elske'yi hiç rahatsız etmiyor. Tor'un dudakları titredi. Arada sırada biraz yağmur yağmasının bir asker için iyi olduğunu duymuştum.

"Sana kesinlikle yakışıyor. Wren hınzırca sırıttı. Yine alevlerin içinde dans ediyordu ama çok eğlenceliydi. Ve bir cinayet planlamak zorunda kalmaktan hoş bir değişiklik yaptı. 'Ve bilgece tavsiyeler alma işinde olduğunu bilmek güzel. Belki seni de bir ziyafet çekmeye ikna edebilirim.

Tor'un telaşlı bakışları karşısında kahrkahr patlattı. 'Aklını başına topla, asker. Bu bir örtmece değildi. Wren her ne kadar öyle olmasını istese de. Elini cebine soktu ve Cam'in mendile sarılı kurabiyesini çıkardı. "Size sadece aşçımın lezzetli kurabiyelerinden birini ikram ediyorum. Elini uzattı. "Hayatınızı değiştirebilir.

Tor kurabiyeye baktı ama almak için hareket etmedi.

'Badem ve karamela. Eminim Cam de size bunu sevgiyle yaptığını söyleyecektir,' dedi Wren hafifçe. "Yine de bu özel tat hakkında konuşamam.

Elske kurabiyeyi kokladı, sonra başını kaldırıp efendisine baktı.

Tor onun başına nazik bir el koydu. "Teşekkür ederim Ekselansları, ama görevdeyken yemek yemem.

Wren kurabiyenin paketini açarken, "Vay be," dedi. "Bütün Gevran askerleri bu kadar gergin mi? Tor cevap vermeyince kurabiyeyi ikiye böldü ve bir parçasını ağzına attı. Kurabiye dilinin üzerinde erirken gözlerini kapadı ve tereyağlı güzelliğinin tadını çıkardı.

Askerin nefes alışının kesildiğini duyduğuna yemin etti. Kalın bir şekilde yutkundu, sonra gözlerini açtı, kurabiyenin diğer yarısını aralarında sallandırdı. "Aç olmadığına *emin* misin?"

Tor'un boğazı düğümlendi. "Eminim, Majesteleri.

"Bu Gevran itidaline hayranım. Wren diğer yarısını daha sonra kullanmak üzere cebine koydu. "Gerçi Kralınız Alarik'in bu konuda eksik olduğunu duydum. Onun bir

Bu kıyılarda karanlık bir ünü var, biliyorsunuz. Tek dostunun hayvanları olduğu söylenir. Ölçülemeyecek kadar acımasız ve savaşta gaddar. Ve kalbi yerine bir buz kütlesi var. Bu doğru mu?"

Kralından söz edilince Tor'un yüzü asıldı. Biraz daha dik durdu. 'Kral Alarik son birkaç yıldır güçlü bir hükümdar olarak kendini kanıtladı. Herhangi bir ülkenin Gevra'ya karşı harekete geçmesi aptallık olur.

Wren dişlerini yaladı. "Neredeyse eğitiminin tadını alabiliyorum.

Çenesinde bir kas titredi. "Eğitim ile sadakati karıştırıyorsunuz, Majesteleri.

'O zaman Ansel böyle *sadık bir* arkadaşına sahip olduğu için şanslı. Gerçekten de, ağız sulandıran bir kurabiye bile kararlılığınızı sarsamaz. Yine de söylemeliyim ki, kurdun beni çok daha fazla etkiliyor. Merakını Elske'ye yöneltti. 'Gerçekten de çok güzel. Doğum günüm için bir tane almayı düşünüyordum.

Tor'un kıkırdaması Wren'in omurgasından aşağıya doğru dalgalandı. 'Elske savaş için yetiştirildi, Majesteleri. Zararsız görünebilir ama gerektiğinde acımasızdır.'

Wren kaşlarını kaldırdı. Eğer bu asker onu korkutmaya çalışıyorsa, bunu başaramayacaktı. Sadece onu daha da meraklandırıyordu. "Efendisi gibi o zaman?"

Gülümsemesi gerginleşti. "Bir bakıma.

Wren'in düşünceleri Rathborne'a ve onun için sakladığı şeye döndü. "Gevra için kaç adam öldürdün?"

Tor onun bakışlarını tuttu. Gözlerinde bir fırtına koptu.

"Yeter. "Sonrasında uykun kaçtı mı?"

"Savaşta uyku yoktur, Majesteleri.

Ve tabii ki Gevra savaşan bir ulustu. Wren yakında bir şeyler yapmazsa, ünlü vahşetlerini bu kıyılara da taşıyacaktı. Endişesini yüzünden belli etmemeye çalıştı ama Tor artık onu çok dikkatli izliyordu ve avuçları terlemeye başlamıştı. "Uyumak için ne zaman vakit buluyorsun?" dedi, aralarındaki o kolay hafiflik için çabalayarak.

Tor kurdu işaret etti. "Gece nöbetini sırayla tutuyoruz.

"Bunun etkili olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Wren şu anda botlarının üzerine bolca salya akıtan Elske'ye baktı. 'Sen uyurken kaçıp gitmesinden endişelenmiyor musun? Daha eğlenceli ve prenses gibi biriyle oynamak için mi?"

Tor'un kahkahası şaşırtıcı derecede müzikaldi. Wren'in midesini bulandırdı. "Elske sadece ben emredersem yanımdan ayrılır.

"Çok ikna edici olabilirim.

"Bir karamela kurabiyesinden daha fazlası gerekecek, Majesteleri.

Wren dizlerinin üzerine çöktü ve Elske'nin çenesinin altını kaşdı. "Ne kadar daha?" diye sorar gibi yaptı kurda. 'Fiyatını söyle tatlım. Ben çılgınca zenginim.

Tor onun üzerinde yükseliyordu, gözlerindeki gümüş benekler merakla parlıyordu. 'Bu gece sizde farklı bir şeyler var, Majesteleri...'

Wren'in ensesi karıncalanmaya başladı. "Ah?

Sanki aralarında konuşulmamış bir emir geçmiş gibi, Elske onun eteklerini koklamaya başladı.

Wren aniden ayağa kalktı. Tor ona doğru dikkatli bir adım atarken hava değişti. Çok az çok geç, farkında olmadan bir fırtınanın içinde dolaştığını hissetti.

Adam elini yavaşça kaldırdı ve kadın yarı donmuş bir halde adamın kulağının arkasındaki bir şeye uzanışını izledi. "Saçların..." dedi, ondan çok kendi kendine. "Sanırım rengi değişiyor.

Wren'in kalp atışları durdu.

Kontrolü ele geçir, diye tısladı kafasının içindeki ses.

Bileğini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ellerini kendine saklamayı tavsiye ederim, asker.

Tor gözlerini kırıştırdı. "Bağışlayın beni. Ben sadece-'

"Eana'nın veliaht prensesine dokunmak için," dedi Wren, toplayabildiği tüm buzlulukla. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve sabah büyü etkisini yitirmeye başlamıştı. O gül yaprakları düşündüğünden daha zayıftı!

Tor ellerini saçlarında gezdirirken öyle şiddetli bir pişmanlık ifadesi takınmıştı ki Wren neredeyse onun için üzülecekti. Bir anda kendini toparladı, yeniden bir askere dönüşürken kaskatı kesildi - korkulacak, kaçınılacak biri.

Wren çoktan değişen görüntüsünü gizleyerek gölgelere doğru geri çekilmeye başlamıştı. 'Bunu ilk ve tek uyarın olarak kabul et, asker. Kendini daha fazla utançtan kurtarmak için, bu küçük karşılaşmadan bir daha asla bahsetmemeni öneririm.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri. Gevran karanlıkta bir heykel gibiydi. Wren, kızın ondan uzaklaştığı her sessiz adımda onun şüphelerinin arttığını hissediyordu.

Doğu kulesine doğru ilerlerken Banba'nın çatık kaşlı yüzü aklından çıkmıyordu. Wren bu gece bela aramaya gitmişti ve onu

Bir Gevran askerinin fırtınalı bakışları. Ortha Denizi'nde kendini boğan cadı Lia kadar düşüncesizdi. Eğer bir an önce kendini toparlayamazsa, Wren'in bir sonraki hatası sonuncusu olabilirdi. Ve eğer kendi dikkatsizliğiyle kendini mahkûm ederse, o zaman Eana'nın tüm cadılarını da mahkûm etmiş olacaktı. Uykuya dalarken bu korkuya sarıldı, Rathborne'un hırlayan yüzünün hayalleri yerini ayaklarının dibinde acı içinde ölürlen seğırdığı ve köpürdüğü görüntülere bıraktı.

Rose gözlerini uçuruma dikti. Okyanus onun altında huzursuzca çalkalanıyor, kayalıklara yosun şeritleri tükürüyordu. Bu bir canavardı - onu yutmak için beklerken köpürüyor ve köpürüyordu. Onu görmek bile başının dönmesine, ağzının kurumasına, dehşete düşmesine ve... "Yapamam.

Geriye doğru tökezledi ve Shen'e çarptı.

Omuzlarından tutarak onu sabitledi. "Dikkatli ol.

Rose alçalan kayalıklara baktı ve başının yeniden döndüğünü hissetti.

"Aklını mı kaçırdın sen?

"Sadece ayakkabılarım. Shen botlarını onun ayaklarının dibine bıraktı.

"Whisperwind Kayalıkları'na yalınayak tırmanamazsın.

'Onlara hiç tırmanmak istemiyorum! Başka bir iniş yolu yok mu?'

Korkarım hayır, Prenses. Ortha'nın cadıları sığınaklarına ulaşmayı neredeyse imkansız hale getirdiler. Şurada kırılan dalgaları görüyor musun? Bu koy bir kaya resifi tarafından korunuyor. Hiçbir tekne - en iyi kraliyet savaş geminiz bile - paramparça olmadan onu geçemez. Bu yüzden, uçurum tarafından gideceğiz.'

"Hayır, teşekkür ederim. Rose kenardan uzaklaştı, bacağına bir şey çarpana kadar çimlerin arasında hızla ilerledi. Çıglık attı.

Çimenler meledi.

Shen diz çökerken kıkırdadı. "Merhaba ufaklık. Rose'a baktı. "Yavru keçilerden korktuğunu fark etmemiştim.

Rose boğazını temizledi. "Beni çok şaşırttı, hepsi bu. Ama ben keçilerden korkuyor.'

Shen sesini alçalttı. "Gizlice kılık değiştirmiş cadılar olanlar bile mi?

"Sana inanmıyorum. Rose çimlerin üzerine diz çöktü ve keçinin elini ısırmasına izin verdi. "Bunun bir cadı olmasına imkân yok.

Shen ayağa kalkarken ona anlamlı bir bakış attı. "Sanırım cadıları tespit etme konusunda berbat olduğunu tespit ettik.

Çimlerin arasında iz sürdü, burada cılız ahırlar değişen sisin arasından onlara göz kırpyordu. Storm peşinden koştu, sonra yavru keçi de koştu. Rose uçurumun kenarında otlayan diğer hayvanlara baktı; keçiler, atlar ve koyunlar, hepsi de sisin içinde kendisinin çok özlediği bir rahatlıkla ilerliyordu. Shen çıplak ayaklarıyla, elinde inanılmaz uzunlukta bir ip merdivenle geri döndü. Çömeldi ve bir ucunu uçurumun tepesindeki sivri bir kaldırım taşına düğümlemeye başladı.

'Korkarım cadılar da uçamaz. Şu anda umduğunuzun aksine. Omzunun üzerinden Rose'a göz kırptı ve Rose, Ortha'ya olan yakınlığının onu nasıl da rahatlattığını fark etmekten kendini alamadı.

'Söylediğimde ciddiydim. Oraya gitmeyeceğim.'

Bakışları kızın arkasındaki ağaçlara kaydı. 'Şansını tekrar Ağlayan Orman'da denemeyi mi tercih edersin? Hem de tek başına?

Rose isteksizce kenara doğru geri çekildi. İşte buydu - onu kıracak olan şey. Belki de onu öldürecek şey. Ganyeve'yi geçerken hayatta kalmıştı. Cadı işaretleriyle kaplı mağaralarda uyumuş ve Balor'un Gözü'nde neredeyse boğuluyordu. Bir cadı olduğunu keşfetmiş ve Ağlayan Orman'dan zar zor yara almadan geçmişti. Ancak geceliğiyle bu dik, dipsiz uçurumlardan aşağı tırmanmak bardağı taşıran son damla oldu. "Düşeceğim!

"O zaman ben seni yakalarım," dedi Shen, sanki dünyanın en basit şeyymiş gibi. Başını kaldırıp ona baktı, ölmekte olan güneş ışığı kara gözlerinde dans ediyordu. 'Bunca yolu geldik Prenses. Şimdi gerçekten vazgeçmek istiyor musun?

Rose ahırın yanında mutlu bir şekilde otlayan Storm'a baktı. Umutsuz bir an için onun peşinden koşmayı, atın sırtına atlayıp ormandan, çölden geçerek Anadawn'a kadar gidebildiği kadar hızlı gitmeyi düşündü. *Eve* kadar.

Ve yine de... İşte Ortha'daydı ve sonunda annesi hakkındaki gerçeği öğrenme şansı vardı.

Kendisi hakkında.

Sakin bir nefes aldı. O Rose Valhart'tı, Eana tahtının varisiydi. Bu kayalıklar onun krallığının bir parçasıydı. Bu da onun bir parçası oldukları anlamına geliyordu. Bir günlüğüne kalacaktı. Ve sonra kaçmanın bir yolunu bulacaktı.

"Pekâlâ, Shen Lo. Gözlerini ona dikti. 'Ama eğer ölürsem, sana söz veriyorum ruhum o ormanda kalmayacak. Günlerinin sonuna kadar sana musallat olacak ve öldüğünde, zamanın sonuna kadar seni azarlayacağım.

"Zamanın sonuna kadar benimle birlikte olmak istemen gururumu okşadı. Shen sırtarak ip merdiveni açtı ve kenara doğru tekmeledi. "Ben de benden pek hoşlanmadığını sanıyordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Rose ayaklarını onun yıpranmış deri botlarının içine soktu ve sıkıca bağladı. Çok büyük ve kötü durumdaydılar ama onları giymenin garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı. Ödünç pelerini ve şimdi de ödünç botlarıyla, olması gereken kişiden binlerce kilometre uzakta hissediyordu.

"Botlar için teşekkür ederim," dedi bir süre sonra. "Çok nazıksınız.

Shen ipi düğümlüyor ve sıkıca bağlandığından emin oluyordu. "Seni yatağından çalıp ülkenin bir ucundan diğer ucuna sürüklediğimi düşünürsek, seni kesinlikle travmatize edecek dik bir uçurumdan aşağı inmeden önce ayakkabılarımı vermek en azından yapabileceğim bir şey.

Rose kaşlarını çatı. "Bir daha düşündüm de, boş ver.

Shen bacaklarını uçurumdan aşağı salladı. Zekice, o da aynısını yaptı. Kısa bir an için prenses ve haydut yan yana oturdular, dünyanın ucundan bakarken omuzları birbirine değdi.

Ve sonra, sanki bir göle kayar gibi, Shen uçurumdan aşağı düştü.

Rose çığlık attı. 'SHEN! Halat!'

Sesi puslu uçurumdan yukarı süzüldü. 'İp sizin için Prenses. Sıkı tuttuğunuzdan emin olun. Sanki Prenses'in yüzüne yayılan dehşeti görebiliyormuş gibi, kıkırdaması rüzgârda ona ulaştı. "Şerefim üzerine, bu kayalıklardan düşmene izin vermeyeceğim.

Rose kendini uçurumdan aşağı bırakırken tüm gücüyle merdivene sarıldı. Elleri yanıyordu, ip avuç içlerindeki deriye sürtünüyordu ama yine de tutuşunu gevşetmedi - gevşetmeyecekti. Yanında, Shen kayayı olağanüstü bir kolaylıkla tırmanıyordu, parmakları taşa zar zor değiyordu.

Söz verdiği gibi, yakınlarda kalmayı başarmıştı. Bazen Rose'un solunda, bazen sağında durmuş ve rüzgâr merdivenle oynadığında ayağını bulmasına yardım etmek için birden fazla kez aşağı inmişti. Parmakları çıplak ayak bileğini sıyırdığında Rose kalbinin daha da hızlı çarptığını hissetti ama neden böyle tepki verdiğini düşünemeyecek kadar düşüp ölmemeye odaklanmıştı.

'I. Bakınız. Yerçekimi. Sadece. Uygulanır. İçin. Birine. Birine. Bize,' diye homurdandı.

Shen başını geriye attı ve güldü. 'Tırmanma becerilerimi kıskanan ilk cadı sen değilsin. Wren her zaman-' Gözleri büyüdü ve ağzını kapattı.

Wren. İşte yine o isim. Rose onun mağaralarda da bu isimden bahsettiğinden emindi. Ama neden bu konuda bu kadar ürkek davranıyordu?

"Wren senin sevgilin mi?" diye iğneledi.

"İmkânı yok. Shen yüzünü buruşturdu. "Wren benim en iyi arkadaşım. Hepsi bu. "Wren ve Shen," diye düşündü Rose. "Ne komik bir kafiye.

"Düşündüğünden çok daha komik," diye mırıldandıktan sonra dikkatini uçurumun yüzüne verdi.

Rose onu bu ani ürkekliği konusunda sıkıştırmak üzereydi ki rüzgâr şiddetini artırarak yanaklarına deniz köpüğü saçtı ve saçlarını gözlerine döktü. Pelerini büküldü, tokası boğazına baskı yaptı. Ayağını kaybederek geriye doğru devrildi.

"Shen, pelerin!"

Shen bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun arkasındaydı, ellerini kollarının iki yanına yerleştirdi ve vücuduyla onu kayalıklara sabitledi. Başını onun omzuna yasladı, nefesi kulağına değiyordu. "Kımıldama, tamam mı?"

Rose gözlerini sıkıca kapattı.

Bir eliyle pelerini ustalıklıca çözdü ve Rose'un omuzlarından aşağı itti. Pelerinin yere düşmesine izin verdi ama Rose nereye düştüğünü görmek için bakmaya cesaret edemedi. Şimdi kendini müstehcen bir şekilde açıkta hissediyordu, bir uçurumun kenarına yapışmıştı, rüzgâr etrafını kırbaçlayıp onu gevşetmekle tehdit ederken neredeyse sadece geceliğiyle bir ipe tutunuyordu.

Sıcaklığın yokluğundan mı yoksa Shen'in bedeninin yakınlığından mı titremeye başladığından emin değildi. "Daha ne kadar var? Hâlâ bakmamaya çalışıyorum.

"Yolun yarısı.

"Bunu geçen sefer de söylemiştin!"

'Bu sefer ciddiylim. Geçen sefer sana doğruyu söyleseydim hemen geri tırmanırdın diye endişelendim.

"Gerçekten yolu yarılادık mı?"

Shen yanağını uçurumun yüzüne bastırdı, böylece başını çevirmek zorunda kalmadan onu görebildi. "Söz veriyorum.

'Bana söz verip duruyorsun, haydut. Bir prensese verdiğin sözü tutmamak iyi bir fikir değil.

"Verdiğim sözleri her zaman tutarım. Rüzgâr şiddetli bir uğultuyla geri gelene kadar bakışları onun üzerinde kaldı.

Rose ip merdivene yapıştı.

"Her seferinde bir adım," dedi sakince. "Bunu yapabilirsin.

Gözlerini kısmıştı. "Neden birdenbire bana bu kadar iyi davranmaya başladın?"

"Çünkü şu anda bana ihtiyacın var. Shen'in gülümsemesi yavaş ve tembeldi. "Ve bundan zevk alıyorum.

"Sen gerçekten de şimdiye kadar karşılaştığım en çekilmez insansın. "Aynı zamanda seni bu uçurumlardan tek parça halinde indiren kişiyim.

Rose gülümsemekten kendini alamadı. "Şışt. Konsantre olmama izin ver.

Dilinde deniz yosununun tadı ve yanaklarını ısırان rüzgârla Rose yavaş yavaş inmeye devam etti. Elleri ağrıyor, bacaklarındaki kaslar çığlık atıyordu - ve ah, *açlıktan ölüyordu* - ama içinde garip, yeni bir ateş yanıyordu - onu ilerlemeye teşvik ediyor, ona yapmamasını söylüyordu

pes etti. Shen yolun her adımında onunla kaldı, uçurumların en dik kısımlarında ona rehberlik etti ve onu en şiddetli rüzgârlardan korudu.

Whisperwind Kayalıkları'nın dibine doğru kaya, bir dizi dik sırt halinde uçurumun yüzünden dışarı çıkıyordu. Rose, vücudu taşla aynı hizadayken ve adımları yavaş ve dikkatliken merdiveni bırakıp yeterince iyi yürüyebildiğini fark etti.

Bir süre sonra havayı garip bir uğultu doldurdu.

Kafasını çevirdi. 'Bu ses de ne? Uçurum hareket mi ediyor?'

Arkasında Shen kıkırdadı. 'Kumlar yer değiştirir ama bu kayalıklar Eana'nın kemikleridir. Rüzgâr bile onları sallayamaz. Onun yanından kayalık bir platoyu işaret etti. 'Duyduğun ses Ortha bal arılarının sesi. Kovanlarını uçurumun kenarına inşa ederler.

Rose gördükleri karşısında şaşkına döndü. Anadawn'da da arı kovanları vardı ama onlar ahşap ve düzenliydi, meyve bahçesinin yanındaki korulukta güvenli bir şekilde saklanmışlardı. Kraliyet arıcıları yaklaştıklarında şapka ve ağ takarlardı ama burada uçurumdan sarkan yüzlerce kovan vardı. "Sokulacağız!

Shen, Rose'un dehşet içinde kayalıklardan atlayacağından korkuyormuş gibi koluyla bir engel oluşturdu. 'Siz onları rahatsız etmezseniz onlar da sizi rahatsız etmez Prenses. Bu yönden biraz cadılara benziyorlar.

Rose cesaretini toplayıp ilerlemeye başlamadan önce ona alaycı bir bakış fırlattı. Buraya kadar başarısız olmak için gelmemiştii.

Kısa süre sonra uçurumlar düzleşti ve çarpan dalgaların sesi kulakları sağır eder hale geldi.

Rose bakmaya cesaret etti.

Ortha, rüzgârda savrulmuş ve batan güneşin altında parlayarak onun altında açıldı.

Koy kıvrımlı ve altın rengindeydi. Tıpkı arı kovanları gibi uçurumun kenarına sıkıştırılmış yüze yakın karmaşık ahşap kulübe vardı; diğerleri ise köpüklü dalgalara doğru parmak gibi uzanan kayalık yarımada boyunca sıralanmıştı. Her yerde insanlar vardı - balıkçı tekneleri arasında dolaşan, denizden ağ çeken erkekler ve kadınlar. Çocuklar sahil boyunca oynuyordu.

Kahkaha sesleri rüzgârla Rose'a ulaştı ama kayalıkların dibine ulaştığında hissettiği rahatlama, önlerinde ne olduğunu hatırlayınca buharlaştı.

Cadılar.

Ondan ne istiyorlardı? Neden onu çağırılmışlardı? Yutkundu. "Shen, bana başka bir şey için söz verebilir misin?"

Shen ellerinin tozunu aldı. "Ne olduğuna bağlı. "Beni cadılarla yalnız bırakma.

Ona doğru döndü ve Rose onun gözlerindeki yumuşaklıktan etkilendi. "Günlerdir bir cadıyla yalnızsın, hatırladın mı?"

"Ve bakın bu beni nereye getirdi.

Gülümsemesi büyüdü. "Hayatının en büyük macerasında mı? Rose gülümsemeye karşılık vermeyince ciddileşti. "Sana zarar gelmeyeceğine söz verdim ve bu sözü tutmaya niyetliyim. Bana güvenebilirsin. Onu kumların üzerine çekti ve Rose kendini onun parmaklarına sıkıca yapışmış buldu. Bırakmak istemiyordu. Daha iki gün önce dünyada en çok korktuğu kişi, bu uçsuz bucaksız bilinmeyen yerde onun dayanağı olmuştu ve şimdi onsuz kendini güvende hissetmiyordu.

Neyse ki pelerini yakınlara düşmüştü. Shen onu kumların üzerinden aldı ve omuzlarına attı. "Seni buraya tek parça halinde getireceğimi söylemiştim.

Rose ne kadar ilerlediğini görmek için başını geriye doğru eğdi. Uçurumlar yukarıya doğru kıvrılıyor ve görüş alanından çıkıyordu - sisli uçuruma doğru. Celeste'in onları fethettiğini görmesini diledi. Ne zaman elma ağaçlarına kaçsalar, o her zaman Rose'dan daha yükseğe tırmanırdı. Celeste böyle korkusuzdu, düşmekten değil ama tepede kaçırabileceklerinden korkardı. En iyi elmaların oradan geldiğini iddia ederdi. Elmaları Rose'a atar, o da eteklerini elmaların ganimetleriyle doldurur, sonra da onları mutfağa kadar taşır ve zavallı Cam'e onları turta yapması için musallat olurdu.

Artık Rose bir daha asla elma ağacından korkmayacaktı. Celeste ona bu uçurumlardan, her şeyden söz ettiğinde inanmayacaktı. Rose da ona *anlatacaktı*. Burada, Ortha'da cadılarla yüzleştikten sonra Anadawn'a, evine dönecekti. Ama şimdilik omuzlarını geriye attı ve kendini bir sonraki mücadeleye hazırladı. Ne olursa olsun.

Shen ona bakıyordu.

"Ne?" dedi, aniden utanarak. "Hiçbir şey.

Sadece öyle görünüyorsun-'

'Shen! Dönmüşsün! Yeni bir ses cümlesinin geri kalanını bozdu ve Rose bunu duymadığı için hayal kırıklığına uğradı. Ateşli kızıl saçları arkasından dökülen genç bir kız kumsaldan aşağıya doğru koştu ve Shen'e çarparak kollarını ona doladı. "Çok endişelendik!"

Shen ona tekrar sarıldı. "Benim için asla endişelenmene gerek olmadığını biliyorsun Tilda.

Kız dönüp Rose'a baktı. Nefesi kesildi, ağzı mükemmel bir daire içine düştü. "Tıpkı Wren gibi!

Rose kaşlarını çatı. "Affedersiniz?

Shen'in en iyi arkadaşının onunla ne ilgisi var?

"Tilda," dedi Shen uyararak, ama kız onu dinlemiyordu. Rose'a o kadar dikkatle bakıyordu ki göz kırpmayı unutmuş gibiydi. "İkiz olduğunuzu biliyordum ama bu *kadar* benzeyeceğinizi *beklemiyordum*-

"Tilda!" diye azarladı Shen. "Bu kadar *yeter*.

Kız geri adım atarken sırtı. "Her neyse, ben Tilda. Belli ki seni tanıyorum. Prenses Rose.' Beceriksizce bir reverans yaptı. "*Herkes* sizi tanıyor.

Rose Shen'e döndü ama o şimdi ayaklarına bakıyordu. "Shen," dedi kısık bir sesle. "Neden bahsediyor bu?

Ona tekrar baktığında yüzü buruştu. "Şifacı olayı yeterince bunaltıcıydı ve hiçbir şey söylememem gerekiyordu. İstedim, gerçekten istedim ama Banba söylemememi emretti. Bu benim haddim değildi-'

"Ona Wren'den bahsetmedin mi?" diye bağırdı Tilda. "Bunu içimde tutamazdım!

Shen büyük bir öfkeyle, "Açıkçası," dedi. "Rose, açıklayabilirim.

Rose, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken bile kendini sakın kalmaya zorladı. Bu bir yanlış anlamaydı - öyle olmalıydı. "Lütfen," dedi sertçe. "Wren *tam olarak* kim?

"Wren senin kız kardeşin! Tilda patladı. Yanakları kıpkırmızıydı ve heyecandan bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Burada, Orta'da yaşıyor. Şey... hayır, aslında. Sanırım teknik olarak o-'

"*Konuşmayı kes Tilda!*" diye tersledi Shen.

Rose'un nefesi boğazında düğümlendi. Düşünemiyordu. Zar zor *nefes al*. "Bu doğru mu?

Shen yüzünü buruşturdu. "Sana söylemediğim için özür dilerim-

"Sana güvenebileceğimi söylemiştin. Rose tökezleyerek ondan uzaklaştı. Elbette adam kaçırın bir hayduda güvenemezdi! Güzel sözleri ve hoş bir gülümsemesi olan bir hırsız tarafından bu kadar kolay kandırılmasına izin verirse bir krallığı nasıl yönetebilirdi ki? Aptallık etmişti, korkunç bir aptallık. "Bunca zamandır bana yalan söylüyormuşsun! Omzunun üzerinden daha fazla cadı ona doğru sürükleniyordu.

Onu. Birdenbire her şey çok fazla gelmeye başladı. Onlarla yüzleşemedi; bunların hiçbirisiyle yüzleşemedi ...

Rose, Shen'den, onun yalan sözlerinden, sırttan kızıl saçlı kızıdan ve akbabalar gibi üzerine çullanan tüm o cadılardan uzaklaşarak kumsaldan aşağıya doğru yuvarlandı. Ortha etrafında bir bulanıklığa dönüştü; kahverengiler, maviler ve altın rengi çizgiler o koştukça birbirine karışıyordu. Rüzgârdaki fısıltıları duydu, yanından geçerken onu izleyen yüzleri gördü.

Cadı, cadı, cadı.

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Saklanacak hiçbir yer. Gerekirse o kayalıklara tırmanarak geri dönebilirdi. Buradan çıkmak zorundaydı. Kayalara doğru pervasızca hamle yaptı, sonra havada dondu kaldı.

Rose bir çılgılık attı, rüzgâr bir ip gibi beline dolandı. Geriye, Ortha'ya doğru çekildi. Cadılara doğru.

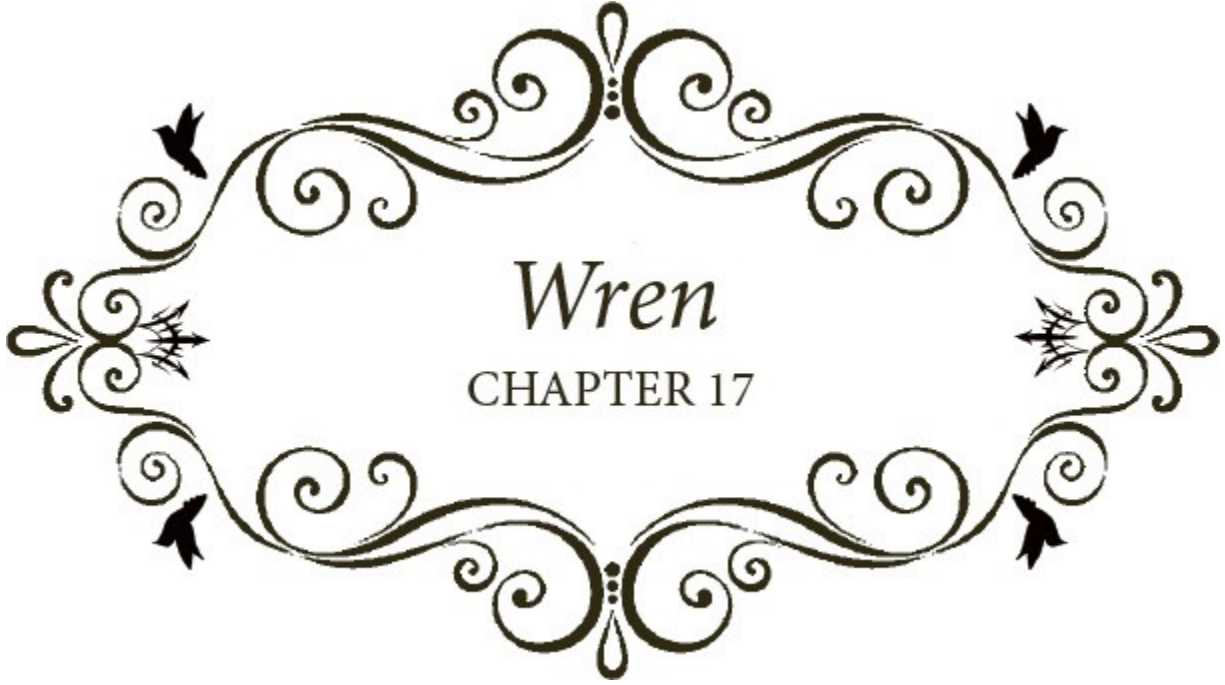
"Bırakın beni! Rüzgâra karşı savaştı ama rüzgâr onu sadece daha sert çekti, ta ki kumun üzerine bir gümbürtüyle düşene kadar. Garip baskı geldiği gibi hızla kayboldu ve Rose kendini zümrüt rengi sert bir bakışa gözlerini kırptırırken buldu.

Çatlak tenli, kısa beyaz saçlı, zayıf, yaşlı bir kadına aitti. Orman yeşili bir pelerin giymişti, gümüş tokası boğazında göz kırptıyordu. "Bağışla beni Rose, ama daha yeni gelmişken gitmene izin veremem.

Kadının sesi derin ve topraksıydı, kendine has bir güçle dalgalanıyordu. "Benim adım Banba," dedi elini uzatırken. "Belki de sen ve ben bir yürüyüşe çıkmalıyız.

Rose kadının eline ters ters baktı. "Peki bunu neden yapmak isteyeyim?

"Çünkü ben senin büyükannenim. Yaşlı kadın parmaklarını oynattı ve rüzgâr Rose'u daha sıkı kavradı. Kabaca ayağa doğru çekildi. Ve korkarım ki bu konuda başka bir seçeneğin yok.

Doğu kulesinin altındaki gizli tñnel Anadawn Sarayı'ndan gizlice çıkmayı, gizlice girmekten çok daha kolay hale getiriyordu. Bu, Eshlinn'de zehirle ilgili acil bir işi olan Wren için çok şanslıydı. Tek yapması gereken gecenin çökmesini beklemek, ardından odasının dışındaki muhafızları büyülemek ve merdiven boşluğundan aşağı süzölmekti. Birkaç dakika içinde, nehir rüzgârını takip ederek sarayın ateşle aydınlatılmış alt katında dolambaçlı yollardan ilerliyordu. Gümüşdil'in kıyısına tırmandı ve sazlıkların arasından kendine yol açtı. Yalnız bir yıldızkuşu tepesinde daireler çizirken, köprüden atlayarak geçti ve fildişi sarayı karanlığı arkasına alarak terk etti.

Nehrin diğer tarafında, değirmenin ötesinde, Eshlinn'in Arnavut kaldırımli sokakları ay ışığında parıldıyordu. Tatlı duman ve bira kokusu

Tavernalardan gelen kahkaha seslerine eşlik ediyordu. Wren fark edilmeden yanından geçip gitti, pelerininin başlığı yüzünü gölgede bırakıyordu.

Küfürler savuran kırmızı suratlı bir adam burnu önde dışarı çıkarılırken, Uluyan Kurt hanının önünden ayaklarını sürüyerek geçti. Oradan caddeyi geçti, aceleyle demircinin ve sonra da tekerlekçinin yanından geçerek kasabanın karanlığa gömüldüğü yere vardı. Ama Wren'in hafızası hâlâ canlıydı ve Eshlinn hâlâ Banba'nın ona tekrar tekrar incelettiği haritalarla eşleşiyordu. Altı ara sokak saydıktan sonra dar bir sokağa daldı, burada bulutlu bir pencerede tek bir mum yanıyordu.

Kapının üzerindeki eğri büğrü tabelada şöyle yazıyordu:

Alvina'nın Eczacısı.

Wren kapıyı iterek açtığında bir zil sesi duyuldu. "Kapatıyoruz," diye bir kadın sesi geldi, yaşlılıktan boğuk boğuk. "Yarın tekrar gelin.

"Şeytan kökü. Wren tezgâha üç altın sıkıştırdı. Tezgâh kurutulmuş otlar ve ölü böceklerle dolu kavanozlarla doluydu. Duvardaki raflar da aynı şekilde darmadağındı; yüzlerce cam kap yukarı doğru kıvrılıp gözden kayboluyordu. "Ve sonra gitmiş olacağım.

Alvina karanlığın içinden çıktı. Saçları uzun ve kuzguni siyahtı, kara gözleri çok eskiydi. "Zehir yasaktır," dedi dikkatle. "Burada satmıyoruz.

Wren tezgâha üç madeni para daha bıraktı. "Evet, öyle.

Kadının gözleri paralardan Wren'in pelerininin kıvrımlarına, Rose'un çantasının korsajının içine gizlendiği yere kaydı. "Bu kadar genç bir kız için çok para var.

"Bu yeterli olacak mı?

Sessizlik uzadı, kadın kafasında riski tarttı. Sonra geri çekildi ve raflar arasında bir merdiven salladı. Kavanozların tozlu ve okunaksız olduğu en tepeye kadar tırmandı. Tezgâha geri getirdiği kavanoz bir yüksükten daha büyük değildi ve içi ince beyaz bir tozla doluydu. "Tatsız. Kokusuz. Ve hızlı.

Wren gülümsedi. "Biliyorum.

Kadın parayı cebine attı. "Güzel bir genç kız böyle bir şeyi nasıl bilebilir?

Wren şeytan kökünü pelerininin cebine soktu. "Araştırmamı yaptım.

Boştaki eliyle belindeki keseden bir avuç gül yaprağı çıkardı.

Kadın gülümseyerek iki sıra sarı dişini gösterdi. 'Dikkatli olun Prenses. Zehir fark edilmeyebilir ama onu veren el gizli olmalı.

"Öyle olacak. Wren boştaki elini uzattı ve kadını boğazından yakaladı. *"Topraktan toza, seçimini yapıyorum, yüzümü unut, sesimi duyma.*

Yapraklar Alvina'nın üzerine serpildiğinde kayboldu ve geride belli belirsiz bir parıltı bıraktı.

Kadın geriye doğru tökezlerken gözlerini kırıştırdı. "Kapatıyoruz," dedi kararsızca. "Yarın tekrar gelin.

Wren gölgelerin içine geri çekildi ve bir sonraki nefeste kayboldu. Eshlinn'in Arnavut kaldırımli sokaklarında yoluna devam ederken, kapüşonunun altından sırtarak yanaklarını serin bir hava tüyü kapladı.

Yarım dünya ötede sırtan büyükannesini düşündü. İki yaz önce, günler uzun ve parlakken ve deniz ısrınganlığını kaybetmişken, Banba Wren'le kayalıklarda oturmuş ve onunla bir zehir oyunu oynamıştı. Çıplak bacakları yan yana sallanırken, Wren'e üç şişe sunmuştu: biri parlak kırmızı sıvıyla dolu, diğeri berrak ve sonuncusu da derin, dalgalı bir mordu.

"İçmem için bir tane seç. Ve akıllı ol, küçük kuş. Daha yaşayacak çok yılım ve yapacak çok işim var.

Wren kızgın güneşin altında yanakları yanana kadar oturmuş, şişeler arasında tartışmıştı. Zehirli olduğundan emin olduğu için önce kırmızı olanı bir kenara koymuştu. "Aferin kızıma," demişti Banba, şişeyi çalkalanan denize atarken. 'Bunlar resif taş balığının bağırsakları. Beni üç gün üç gece yatağa düşürecekler.

Wren son ikisi arasında uzun süre tartıştı, kokladı ve karıştırdı, sonunda mor şişeyi uçurumdan aşağı attı ve kayalıklarda parçalanmasını dinledi. Kendinden emin bir şekilde şeffaf olanı Banba'ya uzatmış, o da hemen içmişti. Wren ancak büyükannesi öğürmeye başladığında bir hata yaptığını anlamıştı. Banba boş şişeyi eline doğru kıvrırmıştı. "Bu belladonaydı," diye inledi. 'Zarar verecek kadar ama öldürmeyecek kadar. Şimdi bu geçene kadar bana göz kulak olacaksın. Wren ayağa kalktı, kayalıklardan aşağı inerken büyükannesinin ağırlığını omuzladı ve o kadar çok özür diledi ki nefesi kesildi. 'Neden içtin Banba? İçmek zorunda değildin!

Banba kolunu Wren'in omzuna atmış, rahatsızlığı yüzünden yüzünü buruşturmuştu. *"Sana bir ders vermek için içtim.* Wren'in telaşlı bakışları karşısında gülümsemeyi başarmıştı. *'Eğer zehirle oynamayı seçiyorsan, araştırmanı yap. Ve bir dahaki sefere şarabımı denize atarken önce bana sor.* Sonra kumların üzerinde hasta olmak için döndü ve Wren hatasına lanet ederek gözlerini kaçırdı.

Ve sonra, yaşadığı sürece büyükannesini bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağına dair kendine söz verdi.

Zehir şişesini korsesinin içine güvenli bir şekilde yerleştiren Wren, Eshlinn kasabasında seke seke ilerledi. Böylesine başarılı bir geceyi neden bu kadar çabuk bitirmişti? Kendi seçtiği bir gece için Chapman'ın kıymetli programından ve sarayın dikkatli gözlerinden sıyrılmıştı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeye niyetliydi. Uluyan Kurt'un pencerelerinden süzülen mum ışığı onu içeri çağırıyordu. Odayı taradı. Gözleri faltaşı gibi açılmış eğlence düşkünleri bira bardaklarının etrafında toplanmıştı. Köşede, kapüşonlu gözleri olan ince bir adam davetkâr bir ifadeyle dudaklarını yalıyordu.

Wren bara yerleşmeden önce ona bir parmak salladı. Tezgâhın üzerine bir altın para attı. "Köpüklü bir şey lütfen. Üstü sizde kalabilir.

Barmen parayı kaptı. "Biraz Gevran frostfizz'im var, ama uyarayım aşkım, kalbi zayıf olanlara göre değil.

Wren dudaklarını geriye doğru sıyırdı. "Ben de değilim.

Wren üç ay önce Shen'le yaşadığı *olaydan* beri alkol içmemişti. Bir tüccarın gemisi Ortha yakınlarındaki kayalıklara vurmuş ve on iki fiçı baharatlı romu dalgalı denizlere teslim etmişti. Dalgalar -ve biraz da arkadaşı Rowena'nın fırtına büyüsü- fiçıları onlara doğru yuvarlamış ve akşamı şenlik ateşinin yanında içki içerek, sesleri kısılana ve Banba gelip boyunlarını sıkana kadar eski deniz şarkıları söyleyerek geçirmişlerdi.

Ertesi gün Wren'in başı o kadar ağrıyordu ki güneş batana kadar dışarı çıkamadı. Yine de akşam olduğunda bağırsaklarını denize kusarken bulmuştu kendini, Rowena ve Shen de kumsalın ortasında dizlerinin üzerinde aynı şeyi yapıyorlardı.

Ah, dostluk.

Wren frostfizz'in ilk yudumunu alırken zihninde onlara kadeh kaldırdı.

Kan dolaşımına karışan bir buz parçası gibiydi. Onu geri devirdi, gezintisinin başarısına sıırttı. Şimdi tek yapması gereken gizlice

Willem Rathborne'un yemeğine zehiri yarından sonraki gün koyacaktı. Kingsbreath'in ölümü ve sarayın yasa boğulmasıyla Rose'un düğünü için yapılan planlar ve yaklaşmakta olan Gevran ittifakı da hızla çözülecekti. Wren taç giyecek ve Eana'nın cadıları onun kraliyet koruması altına girecekti.

Planının zekâsına gülümseyerek bir içki daha sipariş etti. Taverna yavaş yavaş boşaldı, penceredeki mumlar sönmeye başladı. Wren üçüncü kadehini de boşalttıktan sonra bardan uzaklaştı. Başı dönüyordu ama bu bulanıklığı hoş karşıladı. Bu ona kendini lezzetli bir hayalin içindeymiş gibi hissettiriyordu. Kendi kendine eski bir deniz şarkısı mırıldanarak meyhaneden dışarı süzüldü.

Sokaklar artık ıssızdı, Eshlinn'in son eğlence düşkünleri de evlerine, yataklarına gitmişti ve Wren'in yön duygusu bulanıktı. Duvarların karanlık ve dar olduğu, bayat alkol kokusunun havada ağır ağır asılı durduğu başka bir sokağa saptı. Arkasından hızlı ayak sesleri duyuldu. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve tavernadaki ürkütücü adamın onu takip ettiğini gördü.

"Yavaşla, kızım!"

Wren biraz yalpalayarak etrafında döndü. "Evine git, ayyaş!"

Adam gölgelerin arasından fırladı ve onu boğazından yakaladı. "Bana parayı ver, yaşamana izin vereyim.

"Bırak beni," diye bağırdı Wren, kıvrılarak kurtulmaya çalışırken.

"Ver onu buraya! Adam pelerininin altını karıştırdı. İpli kesesini hissettiğinde gözleri parladı. "Ah.

"Hayır. O değil. Wren onu geri almaya çalıştı.

Hançeri çekip çıkardı ve onu tuttuğu yerden kurtardı. Wren bileğini savurdu ve hançeri kabzasına kayd. Shen'in ona öğrettiği bir manevrayla Wren saldırganın ayağına vurdu, sonra yakasını çekip dizini burnuna indirdi. Mide bulandırıcı bir *çıtırtıyla* paramparça oldu. Adam bir iniltiyle iki büklüm oldu ve keseyi yere düşürdü. Wren yere düşerken diğer elini bir yay çizerek savurdu. Wren hançeri adamın kalçasına saplarken adam haykırdı.

Bıçağı çekip çıkardı ve adamın omzuna sert bir tekme attı. Adam acınası bir iniltiyle yere yığıldı.

"Hırsız," diye tükürdü, bıçağı pelerininin kenarına silerken. "Bir dahaki sefere kalbine girecek.

Kalbi göğsünde takırdarken, aceleyle kesesini yeniden bağladı ve ana caddeye doğru aceleyle geri döndü. Karanlıkta yeni ayak sesleri duyuldu ve önünde bir figür belirdi. Wren tereddüt bile etmedi. Gölgelelerin arasından fırladı ve dirseğini adamın karnına çarptı. Adam geriye doğru tökezledi ve Wren bu fırsatı değerlendirerek adamı duvara çarptı ve hançerini adamın boğazına dayadı. "Kımıldama," diye tısladı.

Çenesini kaldırdı. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa bağırsaklarını deşerim. Wren hançeri adamın boğazına dayayabilmek için parmak uçlarına kalkmak zorunda kaldı. Başı hâlâ yüzüyordu. Donma sesi tökezlemesine neden oldu. Adam şimşek gibi hızlı hareket ederek onu etrafında döndürdü. Hançeri savurarak onu duvara doğru itti ve koluyla orada sabitledi.

Kılıcın ucu çenesinde belirirken, kapüşonu yüzünden çekildi. "İyi akşamlar, Ekselansları.

Wren gözlerini kırpıştırarak tanıdık fırtınalı bakışlara baktı. "O benim bıçağım. Tor hançeri başının üzerine kaldırdı. "O zaman al onu.

Wren başını kaldırdı. Asker çok uzun boyluydu ve onun için zıplayarak kendini küçük düşürecek değildi. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Kıkırdaması aralarındaki havayı ısıttı.

Wren dizini yukarı çekerek onu bacaklarının arasından yakaladı. Tor yere yığılırken inledi ve Wren hançeri onun gevşemiş tutuşundan çekti. Topuklarının üzerinde döndü ve ara sokaktan çıkarken omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı. "Çünkü ben bilmiyorum.

Gümüştül'in gürültüsü Tor'un kararlı adımlarını bastırıyordu ama Wren onun kendisini takip ettiğini biliyordu. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan seni gerçekten bıçaklarım," diye seslendi arkasından.

"Size göz kulak olmaya *çalışıyorum*, Majesteleri," diye karşılık verdi. "Burada tek başınıza ne yapıyorsunuz?"

Wren arkasını döndü, pelerini bir nehir rüzgârıyla açıldı. "Gece yarısı gezintisini ne kadar sevdiğimi bilirsin.

"Eshlinn'in başkentinde," dedi Tor kuru bir sesle. "Karanlık bir ara sokakta. Tek başına.

"En iyi arkadaşın ben olduğumu düşünüyorum.

"Gece hareketleriniz en hafif tabirle alışılmadık.

Wren dikkatle, "Bunların farkında olmanızdan daha olağandışı bir şey yok," dedi.

Tor yaklaşırken sanki ipucu arıyormuş gibi bakışlarını Wren'in üzerinde gezdirdi. Wren kollarını kavuşturdu, aniden görünüşünün farkına vardı. O akşam erken saatlerde büyüsünü yenilemişti ama yaprakların gücüne güvenilemeyeceğini zor yoldan öğrenmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi konuşmanın kontrolünü ele geçirme çabasıyla. "Kurdunu hiçbir yerde göremiyorum.

"Bazen ben de huzursuz oluyorum," dedi Tor omuz silkerek. "Uluyan Kurt'un penceresinden seni gördüğümde yürüyüşe çıkmıştım. Orası bir prensese göre bir yer değil.

Wren gözlerini devirdi. "İyi tatiller, asker.

Köprüye doğru ilerledi.

Tor onun peşinden koştu. "Seni böyle dövüşmek için kim eğitti?" "Anadawn sincipaları.

"Kingsbreath senin hiç eğitim almadığını söyledi. Adam onunla aynı hizaya geldi ve Wren bir kez daha adamın devasa cüssesi karşısında afalladı. Başının tepesi neredeyse adamın omzuna ulaşıyordu. "Kral Alarik'e, bı ağ  en çok ekmeğine yağ sürerken yaklaştığını söylemiş.

Wren homurdandı. "Sanırım bu Willem Rathborne'u yalancı yapar."

"Sizden birini yalancı yapar.

"İstediginize inanın. Köprüye ulaşmışlardı. Uzakta, Anadawn Sarayı ay ışığında bir hayalet gibi belirliyordu.

Tor onu kolundan tutup geri çekti. "Bana doğru bir şey söyle Prenses.

Wren dirseğindeki parmaklara baktı ve omurgasında tehlikeli bir ürperti hissetti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Onu hemen serbest bıraktı. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Sana güvenmek için.

Wren gözlerini ona dikti. "Neden?"

'çünkü ben Prens Ansel'i korumakla görevliyim. Bu konuda başarısız olamam - *olmayacağım*. Sanki düşüncelerini dile getirip getirmeyeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Sizde *garip* bir şeyler var, Majesteleri. Ne olduğunu anlayamadığım bir şey...'

Wren onun gözlerindeki fırtınayı okudu - ihtiya, merak ve ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Kendini tehditk r hissediyordu, çok yaklaşırsa onu sürükleyebilecek serseri bir r zg r gibi.

"Bu benim göz kamaştırıcı zekam mı?"

Çenesi gerildi. "Prens Ansel güzelliğinizden kolayca etkilenebilir ama karakteriniz konusunda biraz daha ikna olmam gerekecek.

Wren kaşlarını kaldırdı. "Yargılandığının farkında değildim ama en azından gördüklerinizi beğendiğinizi duyduğuma sevindim.

Tor onun bakışlarını tuttu. "Görünüş aldatıcı olabilir.

Oh, hiçbir fikrin yok.

Sırtışını gizlemek için nehre döndü ve akıntıların birbirinin üzerinden atlayışını izledi. "Hikâyeleri sever misin, asker?

Tor tereddüt etti ama uzaklaşmadı. "Bazen. Wren gerçek bir şey düşündü ve ona sundu. "İki bin yıl önce, cadı kraliçe Mirella Eana'yı yönetirken, ruh hali tüm ülkede ünlüydü. Eşi kibirli olduğu kadar yakışıklıydı, ama aynı zamanda çekiciydi de. Saray mensupları ona Gümüşdil derdi, çünkü hizmetçileri yatağa atmakta çok hızlıydı.

Yanındaki asker sessizdi. Dinliyordu.

'Gümüşdil, Eshlinn kasabasından sıradan bir fırıncıya aşık olduğunda, çapkınlık yollarını değiştirdi. Kraliçeyi ve saray fetihlerini sonsuza dek terk etmeye karar verdi. Wren nehrin üzerine eğilmiş, yansımasını görmek için zorlanıyordu. "Ama Kraliçe Mirella o kadar öfkeliydi ki, gözyaşlarını kullanarak toprağı ikiye böldü ve onu sevgilisinden sonsuza dek ayırmak için akan bir nehir yarattı.

'Cadılar o kadar güçlü değildir,' dedi Tor.

"Artık değil," dedi Wren yumuşak bir sesle. 'Ama bu uzun zaman önceydi. Koruyucu Eana'ya gelmeden ve Ortha Starcrest'i öldürmeden önce. Topraklar parlak ve yeniyken ve cadılara aitken.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Böyle bir büyüü hiç duymadım. "Seni eğitmekten mutluluk duyarım," dedi Wren.

"Sonra ne oldu?" dedi isteksiz bir merakla. "Sanırım Gümüşdil bu köprüyü sevgilisine ulaşmak için inşa etti?

"Hayır. Wren sudan yana döndü. "Aşık aptal, suyun karşısına geçmeye çalışırken boğuldu. Ve Kraliçe Mirella kulesinden izleyip güldü.

Tor tedirgin görünüyordu. "Ne kadar zalim bir son.

'İntikam acımasız bir iştir, Tor. Ve bu nedenle aşk da öyle. Wren köprüyü geçerken kollarını sallayarak tekrar yola koyuldu. Ve sana söylemeyi düşündüğüm en doğru şey de bu.

Asker onun peşinden yürüdü. "Prens Ansel'le aşkınızdan bahsederken, sanki ona inanıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz. Ama şimdi sanki bir tür lanetmiş gibi konuşuyorsun.

"Bazen aşk bir lanet *olabilir*," dedi Wren. 'Hapishane olabilir. Ya da bir ölüm cezası.

Dikkatli ol, diye uyardı Banba'nın kafasının içindeki sesi. Wren, buz köpüğünün sisi arasından kim olması gerektiğini hatırladı: Rose. Omzunun üzerinden Tor'a kirpiklerini kırptırdı. "Ve *bazen* aşk -özellikle de kraliyet aşkı- tam da doğru anda sarayınızda parlayan ve hayatınızı öyle bir parlaklıkla dolduran bir kayan yıldız olabilir ki, bir daha *asla* üzgün, yalnız ya da heyecanlı bir masa oyunu olmadan yaşayamayacağınızı bilirsiniz.

Kaşlarının arasında bir çukur belirdi.

Wren dişlerini gösterdi. 'Merak etme asker. Sevgili Ansel'i bir nehirde boğmayacağım. Ben o korkunç cadı Mirella gibi değilim.'

Tor üç kolay adımda ona yetişti. 'Sevgilisi hakkındaki hikâyene inandığımdan emin değilim. Kulağa daha çok bir masal gibi geliyor.

"Uyku masalları mutlu sonla biter.

'Gevra'da değil. Bizim hikayelerimizde herkes sonunda kurtlara yem olur. Biz çocuklarımızı ilk fırsatta korkutmayı severiz. Ne de olsa korkan bir çocuk güvenli bir çocuktur.

"Bu korkunç!" diye bağırdı Wren, ama askere baktığında onun gülümsediğini gördü. 'Oh, şakaydı. Espri anlayışın olduğunu bilmiyordum.

"Gevranlılar hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var, Majesteleri.

'Neden seninle başlamıyorum o zaman,' dedi nazlı bir şekilde. 'Nereden geliyorsun? Ve nasıl oldu da bu kıyılara, bulmacaları seven bir prensi korumaya geldin?

Tor o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Wren konuşmalarını çok mu ileri götürdüğünü merak etti, ama sonra tekrar ona ayak uydurdu ve yan yana ilerlemeye başladılar. "Ben Carrig adasında büyüdüm. Burası engebeli ve vahşi bir yerdir. Başkent Grinstad'dan tam günlük bir yolculuk ve buna tekne yolculuğu dahil değil. Burası... uzak.

"Bahse girerim deniz yosunu kokuyordur," dedi Wren hülyalı bir sesle. Ortha'yı düşünüyordu ve birdenbire onu tüm kalbiyle özlemeye başladı. "Carrig'de ne var?

"Çoğunlukla çiftlikler.

"Demek bir çiftlik çocuğusun. Wren yürüyüşünü yavaşlattı, ona Ortha'nın hayvanlarından bahsetmek için saçma bir dürtüye kapıldı - kuzulama mevsiminde Banba'ya yardım etmek için gönüllü olduğu ilk seferde nasıl kendi üzerine kustuğunu. Hem de iki kez. "Ne tür bir çiftlik?

Tor dönüp ona baktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet," dedi Wren ve bunun doğruluğu onu şaşırttı.

Vahşi biri.' Şimdi onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. 'Benim ailem çobandır. Canavar yetiştirir ve eğitiriz. Kar kaplanları. Aygırlar. Tilkiler. Kurtlar. Buz ayıları ...'

"Demek canavarların geldiği yer burası," diye düşündü Wren. 'Ve sanırım kana susamış kralınız ve onun kana susamış savaşları için eğitiliyorlar.

...'

Tor'un sesi değişti. "Her zaman böyle değildi.

Wren ona bir kez daha baktı. "Hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Neyi sevdiğim önemli değil. Artık Carrig'de yaşamıyorum.

"Ama hâlâ bir çoban mısın? Wren ondaki keskin gözlü gözlemleri, dikkatli gözlemciliği hissedebiliyordu. Bazı yönlerden tıpkı kurdu gibiydi.

Tor omuz silkti. "Belki kalben bir çoban. Ama meslek olarak değil.

Altın kapılar ileride parıldıyordu ama Wren kendini ayaklarını sürüyerek yürürken buldu. Eğer saray muhafızları onu Gevranlı askerle yürürken görürlerse, Chapman bir fırtına gibi üzerine çökecekti. Rathborne'un nasıl tepki vereceğini düşündükçe ürperiyordu. 'O zaman neden onu geride bırakmayı seçtin? Baban mı zorladı seni askere yazılman için?

Tor onun hızına uymak için yavaşladı. 'Babam on yıl önce bir kaza geçirdi. Annem ona bakıyor ve kız kardeşlerim onun yerine çiftliği işletiyor. Onlar da çoban. Ama daha gençler ve hayvanlar acımasız olabiliyor. Çalışma saatleri uzun ve arazi zorlu. Yüzünden bir gölge geçti. "Bazı kışlar, zar zor geçinecek kadar yiyecek oluyor.

Wren askere baktı ve onu ilk kez gördü. Zırhı ve şüpheleri olmadan. O bir evlattı. Bir kardeşti. Bir koruyucuydu. Az önceki tehlike ürpertisi yerini başka bir şeye bırakıyordu - sıcak ve midesinde çırpınan bir şeye. Bu neredeyse kesinlikle daha kötüydü. "Demek çoban savaşa gitti.

"Bir çoban savaş için çok uygundur," dedi, fazla hevesli olmadan. 'Hayvanlarla olan doğal yakınlığımız sadece onları evcilleştirebileceğimiz değil, onlar gibi savaşabileceğimiz anlamına da geliyor.

'Bu şekilde mi Alarik'in en güvenilir askeri oldun? Senin *doğal* yetenekler?'

Başını iki yana salladı. "Çocukken Alarik'le birlikte eğitim aldım.

"Bekle. Wren'in çenesi düştü. "Kötü kralla *arkadaş* mısın?" "O zamanlar farklıydı," dedi Tor.

'Ne kadar farklı? Duyduğuma göre düşmanlarını

kaplanlarına yem ediyormuş. "Keder insanları değiştirir.

Wren, 'Öyle değil,' dedi. Alarik Felsing bir psikopat.

Tor sertleşti ve Wren çok ileri gittiğini hissetti. *Oops*. 'Savaşta ne kadar kötü olsak da, bir Gevran her zaman kendi başının çaresine bakar. Sonuna kadar. Kuzeye, Wishbone Körfezi'ne ve onun ötesinde uzanan her şeye doğru eliyle işaret etti. "Bunu yakında öğreneceksiniz, Majesteleri.

Wren kaşlarını çatı. Şimdi neden düğün konusunu açarak onun eğlencesini mahvetmek zorundaydı ki?

"Sevgili Ansel'in benim için hangi korkunç canavarları öldüreceğini merak ediyorum," dedi boş boş.

Ansel'den bahsedilince Tor'un gülümsemesi yumuşadı. "Prensin cesur bir ruhu var ama korkarım kılıç ustası değil.

"Hiç öğrenmedi mi?

'Prens Ansel her zaman kitaplarla birlikte olmayı askerlerle birlikte olmaya tercih etmiştir. Kardeşinden daha fazla hayalperest olduğu kesin. Tor'un sesi sıcaktı ve Wren onda görevin ötesine geçen bir koruyuculuk, Ansel'i daha çok sevmesine neden olan bir tür kardeşlik sezdi. "Ansel bir savaşçı olarak anılmaktansa bir söz ustası olarak anılmayı tercih ettiğini sana kendisi söyleyecektir. Onu tanıdığımdan beri kan görmeye asla dayanamadı. Başkalarının yaraları da onu yaralar.

Wren prensi yeni bir ışık altında düşündü. Her nasılsa, Gevra'nın buz gibi midesindeki çocukluğundan kaba kuvvetle değil, empati ve nezaketle kurtulmuştu. Evet, Ansel talihsizdi ama utanmadan kendisiydi ve bunun için Wren ona saygı duyabilirdi. "Pekâlâ," dedi. "Düşmanlarımı öldürebilirsin ve Ansel bana şiir okuyacak.

"Belki bizim için piyanonuzda çalabilirsiniz.

Wren'in gülümsemesi soldu. Onun bunu unutmuş olmasını ummuştu.

Onlar yollarına devam ederken Tor ellerini cebine soktu. "Söyleyin bana, Ekselansları. Eshlinn'e sık sık tek başınıza mı girersiniz yoksa sadece eczacıyı ziyaret etmeniz gerektiğinde mi?

Wren yürümeyi bıraktı. Birdenbire kendini çok ayık hissetti. Asker gardını hiç düşürmemişti. O flört ederken, asker de onu yakalamak için bekliyordu. "Demek beni takip ediyordun.

Tor bakışlarıyla onu kıştırdı. 'Korsendeki şişe. Nedir o?

"Kediotu kökü," dedi Wren, ayaklarının üzerinde düşünerek. "Seni ilgilendirmez ama son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum.

"Görebilir miyim?

Ellerini kaldırdı. "Eana Prensesi Rose Valhart olarak şerefim üzerine söylüyorum, pelerininin içindekiler sizi endişelendirecek bir şey değil.

Tor onun bileğine uzandı ve Wren bir aptal gibi bileğini tutmasına izin verdi. Bileğini yerinde tuttu ve başparmağının ucuyla kızın nasırlarının üzerinde gezindi. "Bunlar bir prensesin elleri değil.

Ona doğru eğildi, ta ki çenesindeki bir kas tüylenene kadar. "Kaç prensese bu kadar yakın oldun?

Tor onun elini bıraktı ve ondan uzaklaştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Wren hızla döndü ama adamın ayağı elbisesinin ucuna takılarak yere düştü. Ayağı takıldı, şişe onu yakalayamadan korsajından dışarı yuvarlandı. Elleri ve dizleri üzerinde ona doğru tırmandı. Tor ona doğru hamle yaptığı sırada parmakları zehrin etrafında kıvrıldı. Wren kör bir panikle sırt üstü döndü ve Tor'un ayak bileklerine bir tekme savurdu. Tor onun üzerine yığıldı ve onu ezmek için dirseklerine dayandı.

Wren'in nefesi bir solukta kesildi. Birdenbire kolları başının üzerinde sıkışmış bir halde adamın altında kalmıştı.

Asker ona bakarken nefesi kesildi, ikisi de bir anlık sessizliğe gömüldü. Bacakları onunkilerin arasında sıcacıktı, kalçaları onu hafifçe toprağa bastırıyordu. Wren onun kalp atışlarının kendisinininkine çarptığını hissedebiliyor ve arzusunun yanaklarını hafifçe renklendirmesini izleyebiliyordu.

Gözlerindeki fırtına karardı. "Bana çelme taktın," dedi alçak bir sesle.

Wren sıırttı. "Düştün.

Kapalı yumruğuna doğru uzanırken göğsü onunkine doğru hareket etti.

Wren çenesini, burunları birbirine değene kadar yukarı kaldırdı. Tor donakaldı. "Bunun için ne kadar ileri gitmeye hazırsın?" dedi Tor'un dudaklarına karşı. "Beni zaten tehlikeye attın.

Birbirlerine dolanmış oldukları gerçeği kafasına dank edince Tor gözlerini kırptırdı. Sanki yanıyormuş gibi Wren'den uzaklaştı ve ayağa fırladı. Ellerini saçlarında gezdirdi, yüzünde öyle bir şaşkınlık ifadesi vardı ki Wren neredeyse gülecekti. "Ben asla..."

Wren kendini dirseklerine dayadı. 'Asla ne? Onurunu riske atmayacak mısın?

"Risk *senindir*," dedi yarı nefes nefese.

"Güzel," dedi Wren, yine de derinlerde bir yerde hayal kırıklığı hissetti. Tamamen pervasızca olsa bile, askerin vücudunu kendi vücuduna bastırması oldukça hoşuna gitmişti.

Ayağa kalktı ve şişeyi korsajının içine sokarak bir gösteri yaptı.

Tor başka tarafa baktı. "Saraya geri dönmeliyiz. 'Siz gidin. Ben kendi yolumu bulabilirim.

"Geç oldu. Size eşlik etmeme izin verin. Asker o kadar gergindi ki artık Wren'e zar zor bakabiliyordu. Wren'e onu takip etmesini işaret ederek yürümeye devam etti. "Israr ediyorum.

Wren tereddüt etti. "Muhafızlarım gecenin bir yarısı beni eve tek başına götürdüğünü gördüklerinde ne diyecekler?

"Sanırım onlar için işlerini yaptığım için bana minnettar olacaklardır," dedi sert bir sesle.

Gevran iyi bir noktaya değindi. Onu ispiyonlayan herhangi bir asker kendi kellesini de doğrama tahtasına koymuş olacaktı. Tor'un peşinden aceleyle gitti. Saraya geri döndükleri kısa yolculuğun geri kalanında tek kelime etmedi. Avluda yollarını ayırdıklarında, solgun yanakları hâlâ kırmızıyla beneklenmiş halde, yapmacık bir veda etti.

Wren akşamki başarısının verdiği sarhoşlukla doğu kulesine doğru ilerledi. Zehri ele geçirmiş, gizli tutmuş *ve bu* süreçte Ansel'in bekçi köpeğini tehlikeye atmıştı. Gerçi bu kısmın bu kadar *zevkli* olacağını tahmin etmemişti. Daha önce de öpülmüştü - hem de birden fazla kez - ama Tor'un dudakları onunkilere değmeden bile böylesine bir arzu hissetmemişti - onu tüketmekle tehdit eden bir alev gibiydi. Tor'un altındaki çimlerin üzerinde neredeyse çözülecekti.

Ama bu sadece bir anlık bir zayıflıktı. Wren'in sabaha zor hatırlayacağı kısa bir öpücük. Uykuya dalarken kendi kendine bunu söyledi ama rüyasında Tor onu buldu ve onu öpmek için eğildiğinde bu kez durmadı.

Rose, Shen'i öldürecekti. Tabii önce büyükannesi olduğunu iddia eden bu sert yüzlü yaşlı cadı onu öldürmezse. Nasıl bu kadar çok konuda ve bu kadar *zahmetsizce* yalan söyleyebilmişti? Kumsal boyunca kabaca çekiştirilirken başı döndü. Yaşlı kadın ufak tefek ve iri yapılıydı ama bir asker yürüyüşüyle hareket ediyordu.

Banba.

Rose'un beline dolanan rüzgâr ipi onu balıkçı köyüne geri götüren cadıya bağlıyordu. Kıyıda bir kalabalık toplanmıştı, çocuklar onu daha iyi görebilmek için sarp kayalıklara tırmanıyorlardı. Rose cadılardan bazılarının hiç de öyle olmadığını fark etti.

onu gördüğüne sevinmişti. Bazıları bariz bir şekilde bakarken, diğerleri kendi aralarında fısıldaşıyordu.

'Büyükanneimin öldüğünü sanıyordum,' dedi.

Banba omzunun üzerinden ona baktı. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin.

Rose tereddüt etti. Onu Banba'ya bağlayan rüzgârdan başka bir şey daha vardı. Bunu hissetti - göğsündeki bu garip çekimi - görmezden gelmeye çalışsa bile. Ailesiyle birlikte olmak böyle bir şey miydi? Kemiklerinin derinliklerinde kaynayan bu tanıma duygusu?

"Şaşırdım. Ben de öyle sanıyordum..." Rose'un sesi kesildi.

"Yalnız mı? Banba'nın yüzü yumuşadı ama sesi sertliğini korudu. "Biz her zaman yanındaydık, kızım. Sonra gözlerini kısarak Rose'u içine çekti. En azından o eski taş sarayda seni besliyorlarmış gibi görünüyor.

Cadılardan bazıları alacalı dalgaların karaya attığı odunları bir çemberin içine sürüklüyor, daha da yükseğe yığıyorlardı. Diğerleri denizden yeni yakalanmış morinaları taşıyordu, balıklar hâlâ oltalarından sallanıyordu. Rose, kumsalda taşınan hasır sepetlerin içinde kabuklu ekmekler ve sürahilerden akan kırmızı şaraplar gördü.

Midesi guruldadı ve bu ses dalgaların çarpışmasından daha yüksekti. Yüzünü buruşturdu.

Banba'nın kahkahası bir karganın gaklamasına benziyordu. "Merak etme, seni burada da besleyeceğiz.

Dürtüsel bir düşünce Rose'un dikkatini yemek vaadinden uzaklaştırdı. Sık sık umutsuzca, gizlice umut ettiği bir şeydi bu. "Annem burada mı? Banba sahilde kısa bir süre durdu ve rüzgâr Rose'un etrafını sarınca Rose irkildi. "Düşündüm ki, eğer hayatta kalan bir kız kardeşim ve hiç bilmediğim bir büyükanne varsa, o zaman belki-

"Saf olma çocuğum. Rüzgâr Rose'u Banba'ya doğru itti. Yaşlı cadı Rose'un bileğini tutarken bir lanet savurdu. "Annen öldü. Baban da öyle. Rose'a ölçülü bir bakış attı. "Ve şimdi burada olduğuna göre, olanlarla ilgili gerçeği öğrenmenin zamanı geldi. Ailen Willem Rathborne tarafından soğukkanlılıkla öldürüldü, şu anda tahtın yörüngesinde, onunmuş gibi davranan adam.

Rose büyükannesini silkelemeye çalıştı ama onun tutuşu daha da sıkılaştı.

"Willem böyle bir şey yapabilecek biri değil," dedi daha düşünmeye fırsat bulamadan. "Ailemi öldüren bir cadıydı. Rose'un Ağlayan Orman'da gördüklerinden sonra bile, kendisine en yakın tuttuğu hikâyeye buydu. Kim olduğu hakkında en çok bilgi veren hikâyeydi. Eğer doğru değilse... o zaman

Hayatındaki hiçbir şey öyle değildi ve o bunu kabul edemezdi. Kabul etmezdi. 'Cadılar anneme bir Valhart'la evlendiği için kızgındı. Onu kıskanıyorlardı. Onlar-'

"Ortanca'da böyle bir şey söylemeye cüret etme!" Banba, Rose'un bileğini sanki pençeleri derisine batıyormuş gibi hissedene kadar sıktı.

"Canımı yakıyorsun!" diye bağırdı Rose.

Banba rüzgârı serbest bıraktı ve Rose bileğini göğsüne bastırarak geriye doğru tökezledi. Gözlerinde yanan yaşlarla sertçe başka tarafa baktı. Aile hakkında pek bir şey bilmiyordu ama uzun süredir kayıp olan büyükannesiyile tanışmanın böyle olmaması gerektiğinden çok emindi.

'Cadılar anneni sevdi. *Ben de anneni sevdim,*' dedi yaşlı kadın hiddetle. 'Ama bu onu Willem Rathborne'dan kurtarmaya yetmedi. Her zaman bizi yok etmeye çalışan bir adam.

"Ne saçmalık! Willem iyi bir adam,' dedi Rose, aynı şiddetle. 'Hayatım boyunca benimle ilgilendi. Beni *seviyor*.

Banba ona acıyan bir bakış attı. "Hayır, Rose. Onun sana *ihtiyacı var*. Rose'un sessizliği üzerine yaşlı kadın devam etti, sözleri bir hançer gibi göğsünde *dönüp* duruyordu. "Anlamıyor musun? Willem Rathborne seni hayatta tutmak zorundaydı - sen onun Eana'yı perdenin arkasından yönetmesini sağlayacak mükemmel bir sahne prensesiydin. Tabii ki sadece birinize ihtiyacı vardı. Eğer Wren'i o odada bulsaydı onu da öldürecekti.

Rose dudaklarını birbirine bastırdı. Karşılık vermenin, her zaman inandığı şeyi söylemenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Willem onu kurtarmak için tam zamanında içeri dalmıştı. Ama eğer bu doğruysa, o zaman sözde kız kardeşine ne olmuştu? Eğer Wren gerçekse, Willem'in hikâyesi de nasıl gerçek olabilirdi?

Ellerine baktı ve yanlarında başka bir çift hayal etti. *Bir ikiz*. Bu gerçekten mümkün müydü?

"Willem Rathborne masum değil," diye devam etti Banba. 'Elinden gelse Eana'daki bütün cadıları öldürür. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Rose bu kısmın doğru olduğunu bilse de başını salladı. Ama yine de bu, geri kalanının doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Bu yaşlı kadın yalan söylüyor, onu en yakın danışmanına karşı kışkırtmaya ve sarayda huzursuzluk çıkarmaya çalışıyor olabilirdi. Rose'un düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı ama Banba onu çekiştiriyordu

Tekrar.

"Gel. O çok korktuğun cadılarla tanışma vaktin geldi. Yaşlı kadın durakladı ve Rose belki de ona bir şeyler teklif edeceğini düşündü.

nazik bir söz. Bileğindeki sızıyı hafifletecek ve bu vahşi yerden daha az korkmasını sağlayacak bir şey. Ama Banba sadece bakışlarını sertleştirdi. "Beni hayal kırıklığına uğratma.

Rose ve Banba küçük uçurum köyüne vardıklarında kehribar rengi güneşin son ışıkları ufukta eriyordu. Hava koşullarından yıpranmış kulübelere oluşan yamalı bohça, eğik çatıları grileşen okyanusa doğru eğilerek kayalıklardan onlara bakıyordu. Ahşap basamaklar sarp kayalıklara inip çıkıyordu, bazı tahtalar o kadar tehlikeli bir şekilde eğilmişti ki Rose sert bir rüzgârın dikkati dağılmış bir tırmanıcıyı doğrudan denize savuracağından emindi.

Kıyının aşağısında, garip bir gümüş şenlik ateşi çıtırdıyordu. Cadılar etrafında dolanıyor, bir şekilde daha yüksek ve parlak yanmalarını sağlayan alevlere avuç avuç kum atıyorlardı. *Büyücüler*. Küçük çocuklar ateşin etrafında birbirlerini kovalarken kıkırdıyor, büyükler ise ziyafetleriyle ilgileniyordu.

Rose kalabalığın içindeki yüzleri tarayarak kendi yüzünü aradı. Boğazı kurumuştı ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulakları duyuyordu. 'Kız kardeşim nerede? Onunla görüşmek istiyorum. Söylediklerinizin doğru olup olmadığını bilmem gerek.

Banba homurdandı. 'Bunun için benim sözüme güvenmek zorundasın. Wren de en az senin kadar evden uzakta, kızım.

Rose kaşlarını çattı, daha fazlasını bekliyordu ama yaşlı kadın onu peşinden sürükledi.

Duman gökyüzüne doğru yükseliyor, havayı kömür tozuyla kaplıyordu. Bulutlar yuvarlanıyor, yıldızları arkalarında saklıyordu. Rose onları görebilmeyi diledi, böylece bir şey - *herhangi bir şey* - aynı şeyi hissedebilirdi. Denizden esen rüzgârda titreyerek pelerini daha sıkı sardı.

Hayır. Pelerini değil.

"Wren. Rose bu ismi ağzının içinde yuvarladı. Kendisinininki gibi yumuşak ve ağırbaşlı olmayan bir vahşilik vardı bu isimde. *Regal*. Çocukken kurduğu hayallerde, annesini ve babasını düşünürken, bir kez olsun kız kardeşini aklına getirmemişti. Hayatını çok daha az yalnız yapabilecek birini.

Kes şunu, dedi kendine sertçe. Acıma partisinin zamanı değildi. Ne de olsa o kadar da yalnız değildi - her zaman Celeste vardı. Ve Cam.

Ve Willem.

Cadılar geçmesine izin vermek için ayrıldılar, onu çok yakından izliyorlardı. Ama Banba'nın kışkırtmalarına rağmen Rose'un aklı yine Anadawn'daydı.

Willem hakkında ne kadar çok düşünürse, o kadar az emin oluyordu. Kingsbreath tüm hayatı boyunca Rose'un üzerinde gezinmişti ama gerçekten önemseydiği şey onun tahtı mıydı? Onun kişiliğinden koparılamayan bu şey... onun kaderi. Gerçekten de bir dekordan farksız mıydı - ailesini on sekiz yıl boyunca kendisinden saklayacak kadar büyük bir yalana inanmak üzere yetiştirilmiş biri mi?

Rose bir cadıydı. Bu vahşi, yabancı yerde tek güvendiği şey buydu. Bunu kanında ve iliklerinde hissediyordu. Ama Willem'in onu bunun için affedip affetmeyeceğini bilmiyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Willem'in yüzünü tekrar toprağa bastırıldığını hayal etti, ama bu sefer masumiyeti için bir gül kazanamayacaktı. Zihninde, sanki hayatı boyunca bir maske takmış ve şimdi altında yatan çirkin gerçeği görebiliyormuş gibi yüzü buruşuyordu. Boğazındaki safra hızla yükseldi ve durdu, kumun üzerinde hasta olmak için döndü.

Banba onun üzerinde durdu. "Kalk kızım," dedi alçak bir sesle. "Seni dizlerinin üzerinde görmelerine izin verme.

Rose arkasında kahkahaların patırtısını, kalabalığın içinde dalgalanan mırıltıları duydu. Kumda diz çökerken 'yumuşak' ve 'acınası' kelimelerini duydu. Bir an için yere yığılacağını ve bir daha kalkamayacağını düşündü. Bırakın yükselen akıntı onu alsın. Şansı yaver giderse, akıntı bedenini Anadawn'a geri götürecekti. Ait olduğu yere.

Rose!

Ağzını silerek başını kaldırdı. Shen itiş kakış ona doğru geliyordu. Onu görmek dik durmasına ve tozunu almasına yetmişti. Alevlere ve tüm o yargılayıcı bakışlara doğru bir adım daha attı. Omuzlarını geriye attı. Shen'in önünde bocalamayacaktı - ne onun ne de bu cadılardan herhangi birinin onun kırıldığını görmesine izin vermeyecekti.

"İyi misin? Ona destek olmak için uzandı.

Banba onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. 'O bir çocuk değil, Shen. Bırak yürüsün. Rose ona bakmadı bile. "Sana söyleyecek bir şeyim yok.

"Rose. Adını söylerken içinde bir şeyler çatırdadı. "Özür dilerim, gerçekten. Yapamadım-'

"Bu kadar yeter," dedi Banba sertçe. 'Olay çıkarıyorsun. Bu gece Rose için çok önemli. Halkını tanımasının zamanı geldi.

Şen bakışlarını indirdi. "Evet, Banba," diye mırıldandı kalabalığın içinde erimeden önce.

Rose kaşlarını çattı. Shen ona hiç böyle bir hürmet göstermemişti ve o onun gelecekteki kraliçesiydi. Onun böyle bir saygı gösterebileceğini düşünmemişti bile.

Tilda onlara doğru hızla gelirken Banba'ya daha dikkatli baktı. Onun arkasında, sıcak kahverengi tenli ve uzun beyaz saçlı yaşlı bir kadın daha yavaş yürüyordu. Cömert kıvrımları ve yuvarlak, nazik bir yüzü vardı ve sol gözünün üzerine bez bir yama takmıştı.

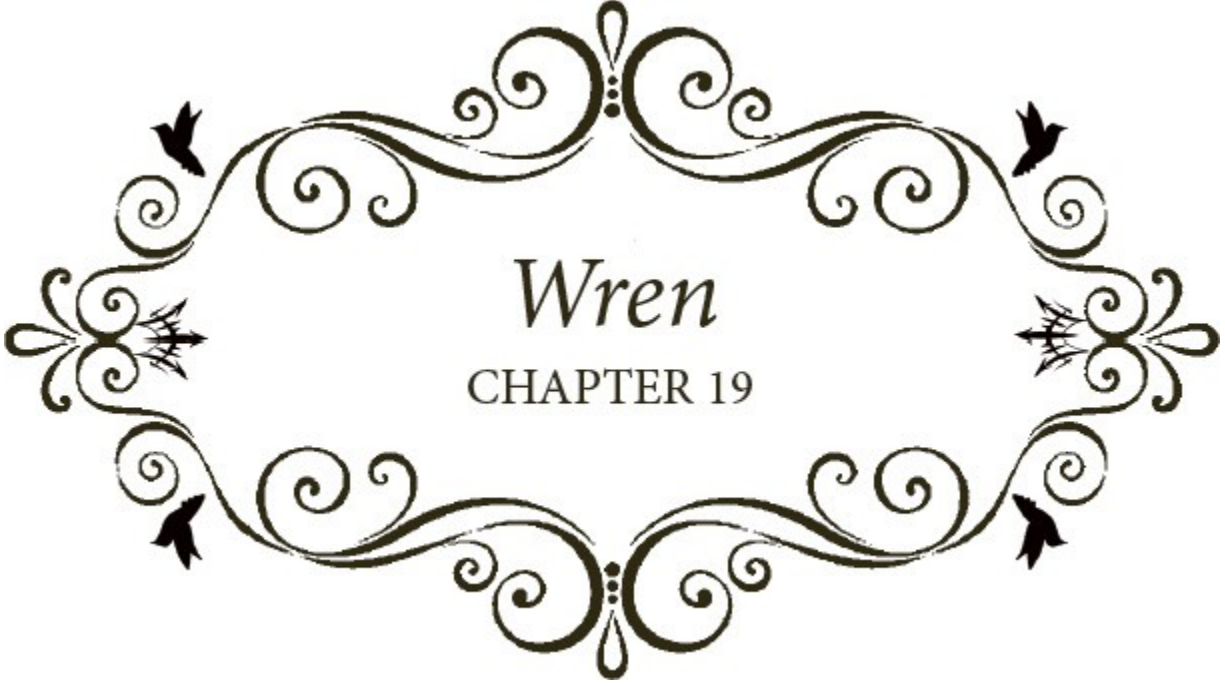
Tilda Rose'un elini tuttu. "Gel hadi! Hepimiz seni bekliyorduk! Bunun tanıdık gelmesi Rose'a garip gelse de, bu sahilde bir müttefik bulduğu için memnundu. "Ateş yüksek ve ziyafet hazır!

"Banba," diye seslendi diğer kadın yaklaşıırken. "Umarım torununuzu korkutmamışsınızdır, aksine onu hak ettiği gibi sıcak bir şekilde karşılamışsınızdır. Sesi bir ninni gibi alçak ve gürdü ve bunda Rose'u garip bir şekilde sakinleştiren bir şey vardı. Umarım onun onuruna hazırladığımız kutlama şöleninden de bahsetmişsinizdir.

Banba kaskatı kesildi. "Bana kendi torunum Thea'yı en iyi nasıl karşılayacağımı söyleme.

"Bunu onu çok korkuttuğun anlamına alıyorum. Thea Rose'un boştaki eline uzandı. Teni sıcak ve yumuşaktı ve Rose kısa bir an için göğsünde güneş doğuyormuş gibi hissetti. Parmakları karıncalandı ve bileğindeki ağrı hafifledi. "Uzun zaman oldu Rose. Ama seni tekrar görmek güzel.

Rose yaşlı kadına baktı, onu tanımaya çalışıyordu. "Tanışıyor muyuz?" "Gel, yemek yiyelim. Sana anlatacak çok şey var.

Wren'in ayakkabıları Eshlinn kaldırım taşları boyunca tıkırdayarak ilerlerken, ara sokağın sonunda yanıp sönen ışığa doğru acele ediyordu. Arkasında, yeni ayak sesleri daha yüksek ve daha yakındı. Dönüp hançerini kaldırdı ama Tor onu kolayca elinden aldı. Onu duvara yasladı, elleri saçlarının arasında kayıyordu.

"Bana doğru bir şey söyle," diye homurdandı dudaklarına karşı.

Wren ağzını onunkine açtı, dilinin sıcak okşamasını bekledi ve sonra-

"UYAN, UYAN, PRENSES!"

Wren gözlerini açtığı anda Celeste'in başında dikilmiş sırtıttığını gördü.

"Her neyse bölmekten nefret ediyorum. Uykunda inliyordun."

Wren oturduğu yerden doğruldu ve yönünü bulmaya çalıştı. Eshlinn'e yaptığı gezinin ertesi günüydü ve çok yorgundu. Katılmaya hiç niyeti olmadığı bir düğünün kıyafet provalarıyla geçen bir öğleden sonranın ardından, biraz huzur ve sessizlik için kütüphaneye kaçmıştı. "Uyuyakalmış olmalıyım. Saat kaç?

"Yemekten sonra ama merak etme, sana mutfaktan bir hediye getirdim. Celeste arkasından bir şişe kırmızı şarap çıkardı ve Wren'in önünde sallandırdı. "Hadi avluda bir yürüyüşe çıkalım.

Wren ayağa kalkarken sıırttı. "Evet, *lütfe*."

Dışarı çıktıklarında, gül bahçesine doğru ilerlerken şarabı muhafızlardan sakladılar. Tepelerindeki ay gökyüzünde bir fener gibi parlıyor, çalıların üzerine solgun bir ışık saçıyordu.

'Ugh. Çiçekler bitkin görünüyor,' dedi Celeste. 'Birçoğu taç yapraklarını kaybetmiş.

Wren şarabından ilk yudumu almadan önce, "Geçen geceki sinir bozucu yağmur fırtınası yüzünden olmalı," dedi. Şarap çok lezzetliydi, yudum yudum içtikçe endişesinin keskin kenarları köreliyordu.

"*Birileri* susamış," dedi Celeste, parmağıyla geri iterek.

Wren gelecekte prensesler gibi zarif yudumlar alacağını aklına not etti. "Akşam yemeğini kaçırdım.

Bir banka uzandılar ve başlarını arkaya yaslayarak yıldızları seyrettiler.

Celeste şişeyi aralarına koymadan önce bir yudum içti. "Geçen gece seninle ilgili çok tuhaf bir rüya gördüm.

"Öyle mi?" dedi Wren, bir yudum daha alma dürtüsüne direnerek.

"Deniz kenarındaydın. Celeste rüyayı hafızasından çıkarırken gözlerini kapattı. "Bir uçurumun kenarında duruyordun. Devasa dalgalara doğru alçalıyordu. Ve sen geceliğinle orada öylece duruyordun. Yanağının içini çiğnedi. "Çok dağınık görünüyordun. O kadar ... şey, sana hiç benzemiyordu.

Wren tedirginliğini küçük bir yudum şarapla maskeledi. Bir dünya ötedeki Rose'u düşündü. Eğer Shen zamanında yetişebilseydi, şimdiye kadar Whisperwind Kayalıkları'na tırmanmış ve Ortha'ya ulaşmış olurlardı. Ama Celeste'in bunu bilmesine imkân yoktu. Bu bir tesadüftü. Garip, tedirgin edici bir tesadüf...

Wren ayağa kalktı ve avlunun kenarına doğru sürüklendi. Avlunun ötesinde Gümüşdil durgunlaşmıştı, gri sular sessizce Wishbone Körfezi'ne doğru kıvrılıyordu. 'Ben de pek iyi uyuyamıyorum. Kötü hava yüzünden olmalı.

Tepesinde ani bir gıcırtı duydu, ardından öfkeli kanat çırpışları geldi. Tam zamanında başını kaldırdı ve batı kulesinin penceresinden bir yıldızkuş sürüsünün fırladığını gördü. Kuşlar, gümüş rengi göğüsleri gökyüzünde yıldızlar gibi parlayarak süzöldüler. Wren onların uçuş düzenlerinde geleceğe dair fısıltılar olduğunu biliyordu ama onları okuyamıyordu. Ne de olsa o bir kahin değildi. Ortha'da yaşadığı onca zaman boyunca Wren bir kahinle bile karşılaşmamıştı. Banba bazılarının hâlâ güneydeki kayıp köy Amarach'ta yaşadığını iddia ediyordu ama oradaki kuleler o kadar iyi gizlenmişti ki bir kahini bulmak yıllar alabilirdi. Tabii nereye bakacağınızı biliyorsanız.

"Sanırım Willem'in yeni bir kuş takıntısı var," dedi Celeste, onları aynı hevesle izliyordu. "Artık neredeyse her gece yıldızkuşlarını uçuruyor.

Wren kaşlarını çatı. Rathborne'un batı kulesinde yaptığı şey *bu* muydu? Elbette, kehanet kalıplarını okumayı kendi kendine öğretebileceğini düşünecek kadar kibirli değildi. Yoksa onu bu kadar çok yıldız arması toplamaya iten şey cadılarla ilgili paranoyası mıydı?

'Ne tuhaf,' diye mırıldandı.

Celeste, "Bahse girerim buraya geldiğinde Kral Alarik için bir tür kuş gösterisi yapacaktır," diye düşündü. Bir yıldızkuyruğu mırıltısı oldukça büyüleyici olabilir ve Gevran kralının hayvanlara karşı bir hayranlığı var.

"Sanırım yırtıcı hayvanları kastediyorsun," diye düzeltti Wren onu. 'Ve kaplanlarına insan yediren bir adamın parıldayan bir kuş sürüsünü takdir edeceğini düşünemiyorum.

"Alarik seni şaşırtabilir," dedi Celeste yudumlar arasında. 'Belki de düşündüğünden daha çok Ansel'e benziyordur. Eminim yumuşak bir yanı vardır.

Wren homurdandı. Alarik Felsing'in buluta sarılmış bir kar tavşanı kadar yumuşak bir tarafı olabilirdi ama Eana'daki her cadıyı öldürmeye niyetli olduğu sürece onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Bankın yanına döndü ve Celeste'den şarap şişesini aldı. Neredeyse boşalmıştı bile. Son damlaları almak için başını geriye eğdi ve batı kulesinin penceresinde bir yüz gördü. Gözlerini kırıştırdı ve yüz kayboldu. Wren şişeyi indirdi, içinde bir huzursuzluk vardı.

Rathborne şu anda yukarıda onları mı izliyordu?

"Hadi," dedi. "Bacaklarımı esnetmek istiyorum. Şarap şişesini bankın altına koydu ve Celeste'i gül bahçesinin derinliklerine, iğrenç Koruyucu heykelinin yanından batı kulesinin görüş alanından çıkana kadar sürükledi.

Celeste onlar yürürken bakışlarını kuşlardan ayırmadı. "Annem bir keresinde bana, Eana genç bir ülkeyken cadıların yıldızları çağırıp onları yıldız tepelerine dönüştürdüklerini, böylece gökleri okuyup geleceği görebildiklerini söylemişti. Boğazını temizledi. "Saçma tabii, ama o aptal peri masallarını çok severdi.

Wren şaşkınlığını gizledi. Yıldızkuyruğu efsanesi cadılar arasında yaşayan bir masaldı, ebeveynlerin geceleri çocuklarına anlattığı bir masaldı ama sadece Koruyucu'ya tapınan Eshlinn'de pek bilinmiyordu. "Bence arada sırada biraz aptallık iyi bir şeydir," dedi hafifçe.

"Annem öldüğünden beri bu hikâyeyi düşünmemiştim," diye mırıldandı Celeste. "Şaraptan olmalı.

"Ve kuşlar," dedi Wren nazikçe. Celeste'in annesinin cadılara olan ilgisini açığa vurduğu için utandığını hissetti. Şarap hafızasını ve dilini gevşetmişti ama aslında bu Wren'in Celeste'den daha çok hoşlanmasına neden olmuştu. Celeste'in annesini merak ettiğini söylemeye gerek bile yok.

"Bazen beni huzursuz ediyorlar," diye itiraf etti Celeste. 'Onların gümüş göğüsleri yüzünden. Çok parlak oluyorlar ve bir araya geldiklerinde gözlerimi acıtıyorlar.

Bahçede dolaşırken Wren göz ucuyla Celeste'i inceledi. Önce Ortha'yı rüyasında gördüğünden bahsetmişti, şimdi de yıldız armalarına verdiği bu garip tepki... Onun bir kahin olma ihtimalini ima etmek bile Celeste'i ölüme mahkum ederdi, bu yüzden Wren teorisini kendine sakladı ve Rose'un en iyi arkadaşını daha yakından izlemeye yemin etti. "Ben olsam çok fazla endişelenmezdim," dedi soğukkanlılıkla. "Eminim Willem yakında onlardan sıkılacaktır. *Ya da ölecek.* Ve sonra hepsi uçup gidecek.

Bir süre daha dolaştılar, her iki kız da kuşların kulelerine dönüşünü izlerken düşüncelere daldı. Yıldızkuşları birer birer pencere pervazına kondular ve son bir melankolik cıvıltıyla içeride kayboldular.

Kulenin penceresi büyük bir gürültüyle kapandı ve tam arkasını dönecekken, Wren Rathborne'un yüzünü tekrar gördüğüne yemin etti. Sonra bir el yavaşça karanlığa kayana kadar cama bastırdı.

Wren doğu kulesine geri dönmek için uzun yolu seçti, bunun iyi bir yol olup olmadığına karar vermeden ayakları onu üçüncü kat koridoruna götürdü.

bir fikir. Ama tabii ki değildi. Tor'u aramaya çıkmak aptallıktı, özellikle de dün gece şeytanın kökünü öğrenmeye bu kadar yaklaşmışken. Ama kütüphanede gördüğü rüya zihninde tazeydi ve şarap da yardımcı olmuyordu.

Pencerenin yanında onu fark ettiğinde merdiven boşluğunun tepesine ancak ulaşmıştı. Elleri ceplerinde, sanki birini bekliyormuş gibi ay ışığının altında duruyordu. Kendisi için orada olduğunu umarak yerinden sıçradığı için kalbinden nefret etti.

Bakışlarını gece gökyüzünden ayırmadan, "Bir Gevran'a gizlice yaklaşmak asla iyi bir fikir değildir, Majesteleri," dedi.

Wren sıırttı. "Duygusal ay gözlemine mi böldüm?"

Ona bakmak için döndü. "Görünüşe göre Kediotu kökün işe yaramıyor. Uyuyamıyor musunuz, Majesteleri?"

"Belki de başka bir sorgulama havasındaydım," dedi Wren, onun bakışları altında yanakları karıncalanarak.

Bir gülümseme çenesinin sert kenarını yumuşattı. "Onun yerine bir yürüyüşe ne dersin?"

Wren bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Pekâlâ," diye iç geçirdi. "Ama sadece kendimi cömert hissettiğim için.

Tor'un kıkırdaması kadının omurgasında hoş bir sıcaklık dalgası yarattı. Anadawn Sarayı'nın ıssız koridorlarında dolaşırken gümüşü ay yollarını aydınlatıyor, ikisi de birbirlerini aramıyormuş gibi davranıyorlardı.

Rose cadıların arasından geçerken başını dik tutuyordu. Fısıltılar hiç de hafif değildi ve bakışlar daha da hafifti. Yanından geçerken bir grup genç ona tısladı. Yaşlı bir kadın sararmış dişlerini göstererek sinirlerinin gerilmesine neden oldu. Yine de, kendisiyle karşılaşan her bakışı tuttu. Cadı olsun ya da olmasın hiç kimse tarafından korkutulmayacaktı.

Ben Eana'yım; Eana da benim.

Geceliğini giymemiş olmayı diledi. Keşke yüzü temiz ve saçları dağınık olmasaydı. Kendisini Eana'nın prensesi, bu vahşi yerin gerçek hükümdarı olarak işaretleyebilmek için en iyi bal sarısı elbisesini ve en gösterişli mücevherlerini özlemle bekliyordu. Prenses Rose Valhart, güzel ve sevgili.

Ama Şu anda sahip olduğu tek Şey gururuydu ve bu yeterli olmalıydı.

Banba, uzun gri sakallı yaşı bir cadı tarafından kalabalıktan uzaklaştırılırken Tilda, Rose'un kulağına dost bir kuş gibi öttü. "Ben orada, Şu kulübede yaşıyorum, hemen yanındaki büyük kulübe de Thea ve Banba'ya ait. Yağmurlu günlerde Thea da orada Őıfa dağıtıyor. Biliyorum çünkü kayalıklardan düşüp kolumu kırdığımda oraya gitmişim.

Rose Thea'ya döndü. "Sen Őıfacı mısın?

Thea gülümsedi. "Shen bana senin de bir Őıfacı olduğunu söyledi.

"Shen'in neden benim hakkımda konuşmaya hakkı olduğunu düşündüğünü bilmiyorum," dedi Rose hızla. O hilekâr haydutu düşündükçe içinde taze bir öfke kabarıyordu. "Ama onun bir yalancı olduğunu biliyorum.

Thea kaşını kaldırdı ama daha fazlasını istemedi.

"Shen yolculuğunuzda onun zanaatını kullanmak zorunda kaldı mı?" dedi Tilda heyecanla. 'Onu hiç dövüşürken görmedim. Sadece pratik yaparken. Bazen beni eğitiyor. Gerçek Şu ki, henüz çok iyi bir savaşçı değilim ama Shen her gün pratik yaparsam ve ekmek kabuklarımı yersem bir gün onu alt edebileceğimi söylüyor. Kıkırdadı. 'Wren'i de o eğitti. Başlangıçta onun için çok daha zordu çünkü bu onun sanatı değil. Çok yükseğe zıplayamıyor ya da çok iyi tırmanamıyor ve bir keresinde bir yosun demetine dolandı ve onu bir olta bıçağıyla kesmek zorunda kaldık. Tilda nefesini tutmak için durmak zorunda kaldı, o kadar hızlı konuşuyordu ki. "Her neyse, bazen Shen kayalıkların üzerindeyken sanki *uçuyormuş gibi* görünüyor!

Rose, Shen'in onun hayatını kurtarmak için kan böceğinin üzerine atladığında ne kadar hızlı hareket ettiğini hatırladı. Onun yeteneklerinin doğal olmadığını, savaşçı bir cadı olduğunu hemen anlaması gerekirdi. "Kiminle dövüşecekti ki?

"Saray askerleri, tabii ki! Tilda sanki Rose'a bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. 'Shen'in aynı anda on kişiyle savaşabildiğini biliyor muydun? Muhtemelen daha fazla. Ama benim gördüğüm en fazla on kişiydi ve o da sadece alıştırmaydı, yani elinden gelenin en iyisini yaptığını bile sanmıyorum!

"Korkarım bunu ona kendiniz sormak zorundasınız," dedi sıkıntıyla. "Beni kaçırdığında uyuyordum.

Tilda'nın yüzü düştü. "Ah, doğru ya...

Thea boğazını temizledi. 'Tilda, Rose'un başının etini yemeden önce bir Şeyler yemesine ve biraz yerleşmesine izin versek nasıl olur? Prensesin buraya gelirken zor bir yolculuk geçirdiğine eminim.

Rose, "Bu da bir bakış açısı," dedi dikkatle.

Kalabalığın içinde Shen'in yüzünü ararken ellerini sıktı. Küstah, sinsî, yalancı Shen. Şu anda şenlik ateşinin etrafında toplanan iki yüze yakın insan olduğunu tahmin ediyordu. Banba ve Thea'nın giydiklerine benzer kaba tunikler ve koyu renk pantolonlar giymişlerdi, saçları deniz rüzgârında dağılmış ve birbirine karışmıştı. Uzun zamandır korktuğu insanların arasında olmak garip hissettiriyordu. Rose kendine, cadıların tehditkâr görünmemesinin tehlikeli olmadıkları anlamına gelmediğini hatırlattı. Gardını düşürmemeliydi.

"İşte, aşkım. Thea onu kumun üzerindeki dokuma bir hasıra yönlendirdi. 'Otur ve sinirlerini yatıştır. Rowena sana yiyecek bir şeyler getirecek. Uzun altın bukleleri ve çillerle dolu bir yüzü olan uzun boylu bir kıza el salladı. Rose'un yaşlarında görünüyordu ama çatık kaşları onu daha genç gösteriyordu. "Birazdan döneceğim. Tilda, gel de şarabı getirmeme yardım et.

Rose, Thea ve Tilda'nın kalabalığın içinde kayboluşunu artan bir panikle izledi. Bir an sonra Rowena ızgara balık ve esmer ekmekle dolu tahta bir tabak getirdi. Kabaca Rose'un önüne bıraktı. "Buna alışmayın *Prences*," dedi soğuk bir sesle. "Biz burada, Orta'da kendimize hizmet ederiz. Omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak, şenlik ateşinin kenarında kıs kıs gülen, kırpılmış siyah saçlı bir kızın yanına doğru uzaklaştı.

Rose kumların arasından bir morina parçasını kurtarıırken elleri titriyordu. Hayatında hiç kimse onunla böyle konuşmaya cesaret edememişti. Cadılar onu sınamaya başlamıştı bile. Zekice, balıktan bir ısırık aldı.

"Rowena'nın seni ele geçirmesine izin verme," dedi kulağına yakın bir ses. Rose başını çevirdiğinde Shen'in yanında diz çökmüş olduğunu gördü. "Nasıl oluyor da her zaman bu kadar sessizsin?" diye irkildi. "Bu doğal değil.

Shen dişlerini gösterdi. "Cadı, hatırladın mı?

Rose, Shen'in botlarını ayağından çekip çıkardı ve kucağına bıraktı. Sonra ayağa kalktı ve geceliğini silkeledi. Birden ne kadar kirli olduğunu farkına vardı, saçlarındaki karışıklıktan ve yüzündeki güneş yanığından bahsetmeye bile gerek yoktu. "Lütfen beni yalnız bırak.

Shen cevap vermeden şenlik ateşinin etrafından dolandı ve kıyıda tek başına durdu.

Gözyaşlarına karşı koyarak denize bakarken dalgalar ayaklarının dibine vuruyordu. Shen'le birlikte çöl korkutucuydu ama bazen de heyecan vericiydi. Kumların üzerindeyken bir planı vardı. Şimdi o yüksek kayalıklara tırmanmış ve dibinde Banba'yla karşılaşmıştı.

Kaçma olasılığı neredeyse imkânsız görünüyordu ve tahtı - *hayatı* - *her* zamankinden daha uzak görünüyordu.

Rose keskin bir şeyin bacağının arkasına çarpmasıyla irkildi. Başını çevirdiğinde dört cadının kendisine doğru geldiğini gördü. Rowena ve kıs kıs gülen arkadaşı saldırıya öncülük ediyor, onları iki sıruk oğlan izliyordu. Biri kahverengi tenli ve kırpılmış saçlıydı, diğeri ise beyazdı ve sık sarı bukleleri vardı. Gözlerini Rose'un üzerinde gezdirirken gülüyor ve birbirlerini dürtüklüyorlardı.

Rowena'nın gülümsemesi vahşiydi. Bir elinde avuç dolusu taş tutuyor ve onları Rose'a doğru dikkatsizce fırlatıyordu. Rose boynunu bükerek kendisine iyi davranan cadı Thea'yı, hatta Tilda'yı aradı. Ama ateş ve dumandan oluşan sisin içinden ona bakan sadece yabancıları gördü.

İnce bir gülümsemeye geçiştirdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Çok resmi! Rowena alay etti. 'Bryony, bunu duydun mu? Prenses bize *yardım etmek* istiyormuş.

Bryony Rose'a kum tekmeleyerek onu geri çekilmeye ve sığ sulara girmeye zorladı. "Sen ve sevgili Kingsbreath zaten gereğinden fazlasını yaptınız.

Genç cadılar bir kurt sürüsü gibi Rose'un üzerine çullanırken Rose'un midesi bulandı. "Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu...

"Yanlış anlama sende," dedi Rowena, bir taş daha fırlatarak. 'Eğer cadı düşmanı bir prensesin burada hoş karşılanacağını düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz.

"Ne düşünüyorsun Cathal? Bryony sarı saçlı çocuğa sırtıttı. "Wren için iyi bir takas mı?"

Rose'a doğru döndü. 'Görmek için tadına bakmalıyım. Sen ne dersin, Grady?"

Diğer çocuk öğürüyormuş gibi yaptı. "Kokuşmuş bir Valhart yerine kendi ayak parmaklarımı öpmeyi tercih ederim.

'Hayır. Bizim Wren'in yanından bile geçemez,' dedi Bryony.

Rose onları atlatmaya çalıştı. "Şenliklere geri dönmeliyim.

Rowena onu okyanusa doğru itti. Dört cadı ona doğru yaklaşarak bedenlerinden bir duvar oluşturdu.

Dalgalar Rose'un dizlerine vuruyordu. "Ben... Geçmeme izin vermenizi emrediyorum! Cadılar birbirlerine baktılar ve sonra kahkahayı bastılar.

"Sen bizim prensesimiz değilsin," diye alay etti Rowena.

"Ve sen *asla* kraliçemiz olamayacaksın," diye Rose'a tükürdü Cathal, topak yanağına çarparak.

Rose öfkeyle ovalayarak temizledi. "Bunun için seni zindana atabilirim!

'Değerli ordunuz olmadan denemenizi görmek isterdim. Ona karşı hiç şansın olmaz. Rowena Cathal'ı dürttü. "Haydi. Göster ona.

Cathal bir avuç kum alırken sıırttı ve Rose irkilerek kumu fırlatmasını bekledi. Ama onun yerine konuşmaya başladı.

'Topraktan toza, senden alıyorum, maviye dönene kadar her nefesi.

Yumruğunu açtı ama kum hiç düşmedi.

"Ne-" Rose ciğerleri daralırken hırıltılı bir ses çıkardı. Nefes nefese kaldı ama hiç hava bulamadı. Bir sıçramayla dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzca boğazını tırmaladı.

Hepsi gülmeye başladı ve alevlerin arasından onu izleyen yaşlı cadılar olmasına rağmen kimse yardımına gelmedi. Rose sığıklarda sürünerek ilerledi, görüşü kenarlarda karardıkça başı çarpıyordu. Bu sahilde, bu cadılar ona kıkırdarken ölecekti. Asla eve dönemeyecek ve asla Kraliçe olamayacaktı. Tek duyabildiği kahkahalarının zalim yankısı ve pes ederken kalp atışlarının yavaş gümbürtüsü olana kadar dünya -ve onunla birlikte geleceği- altından kayıp gitti.

Ve sonra aniden, Shen yolunu zorluyordu.

Geri çekilin. *Çekil.* Rose? Rose, beni duyabiliyor musun?" Onu kaldırdı ve kendi başına ayakta duramayacak kadar güçsüz olan Rose ona doğru sarktı. Ona bir kez baktı, sonra diğerlerine döndü. "Düzelt şunu. *Şimdi.*

"Ben yaparım. Bryony bir avuç kum alıp Rose'a fırlattı ve nefesinin altında aceleyle bir büyü yaptı.

Rose'un ciğerleri acı veren bir hırıltıyla genişledi. Dünya tekrar odak noktasına dönerken, ayaklarının üzerinde durabildi ve aç bir şekilde havayı yuttu.

Shen parmak eklemlerini kırdı. "Bunu ona kim yaptı?

"Hadi ama Shen," dedi Cathal geri çekilerek. "Sadece biraz eğleniyoruz.

Shen'in sesi tehlikeli derecede kısıktı. "Bana pek eğlenceli gelmedi.

"Sonuna kadar gitmeyecektik," dedi Rowena umursamaz bir tavırla. "O iyi olurdu.

Shen'in gözleri parladı. "O Wren'in kız *kardeşi.*

"Bizden nefret ettiğini biliyorsun," dedi Rowena. 'Onun istediği olsaydı hepimiz ölmüş olurduk.

"Hem sana ne bundan?" diye meydan okudu Grady. "Wren sana kız kardeşini baştan çıkarmamanı söylemedi mi?"

"Ayrıca bana onu korumamı da söyledi. Shen bir adım öne çıkarak Rose ile cadıların arasına girdi. "Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, Banba'yla konuş."

Banba'nın adı anıldığında grup sakinleşti.

Bryony Rose'a döndü, kara gözleri kocaman olmuştu. "Banba'ya söylemeyeceksin, değil mi?"

Rose kuruyan gözyaşlarını yanaklarından temizledi. Ciğerleri yeni bir nefesle dolduğunda, korkusu parlak ve alev alev yanan bir öfkeye dönüştü. Hiç kimseden bu dört cadıdan nefret ettiği kadar nefret etmemişti. Ve diğerlerinden - durup izleyenlerden, ona yardım etmek için ellerini kaldırmaktansa boğulduğunu görmeyi tercih eden cadılardan. Ama bir gün - ve o gün yakında gelecekti - Rose artık yalnız olmayacaktı ve başındaki Eana tacının gücü ve arkasındaki ordunun kudretiyle onlara hükümdarları olarak geri dönecekti. Ve onlar da ona boyun eğecekti.

"Ben masal anlatan bir çocuk değilim," dedi onlara ve bunda ciddiydi. "Ama bunu unutmayacağım."

Bryony rahatlayarak sarktı.

"Güzel," dedi Rowena sertçe. "Yapmamalısın."

Shen, Rose'u okyanustan uzaklaştırdı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Özür dilerim Rose. Sana zarar vermeyeceğime söz vermiştim. Ellerini saçlarında gezdirerek koyu renkli telleri çekiştirdi. "Burada sana karşı bir kızgınlık olduğumu biliyordum ama kimsenin bunu harekete geçirmeye cesaret edebileceğini düşünmemiştim."

Rose kollarını kavuşturdu. "Benim için üzülüyormuş gibi yapma. Burada olmam *senin* suçun."

"Numara yapmıyorum..." Shen içini çekti ve söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçti. "Oturmalısın. Biraz daha balık ye. Yemek seni sakinleştirecektir. Sonra belki konuşabiliriz?"

"Beni *sakinleştirmek* mi?" diye öfkelenildi Rose. "Bir cadı az önce ciğerlerimden nefesimi çalıp beni ölüme terk etmişken nasıl sakin olabilirim? *Buna* nasıl başlayabilirim ki?"

"Rose! İşte buradasın! Tilda bir sürahi şarap ve birkaç tozlu bardak taşıyarak koşarak geldi. "Bunu *senin* için getirdim!"

"Teşekkür ederim Tilda. Zamanlaman kusursuz. Rose kendine büyük bir kadeh şarap doldurdu. Bir yudumda bitirdi, sonra hızla bir tane daha doldurdu."

"Yavaş ol," dedi Shen, sürahiyi ondan alarak.

"Bırakın beni," dedi Rose, onu geri kaparak. 'Eğer burada bir dakika daha kalmam gerekiyorsa, o zaman bunu katlanılabilir hale getirmeye niyetliyim.

Tilda neşeyle, 'Bundan çok daha uzun süre burada kalacaksın,' dedi.

"Pek sayılmaz. Rose bir kadeh daha doldurdu. "Taç giyme törenim için zamanında evde olmak niyetindeyim.

Bir şekilde. Bir şekilde.

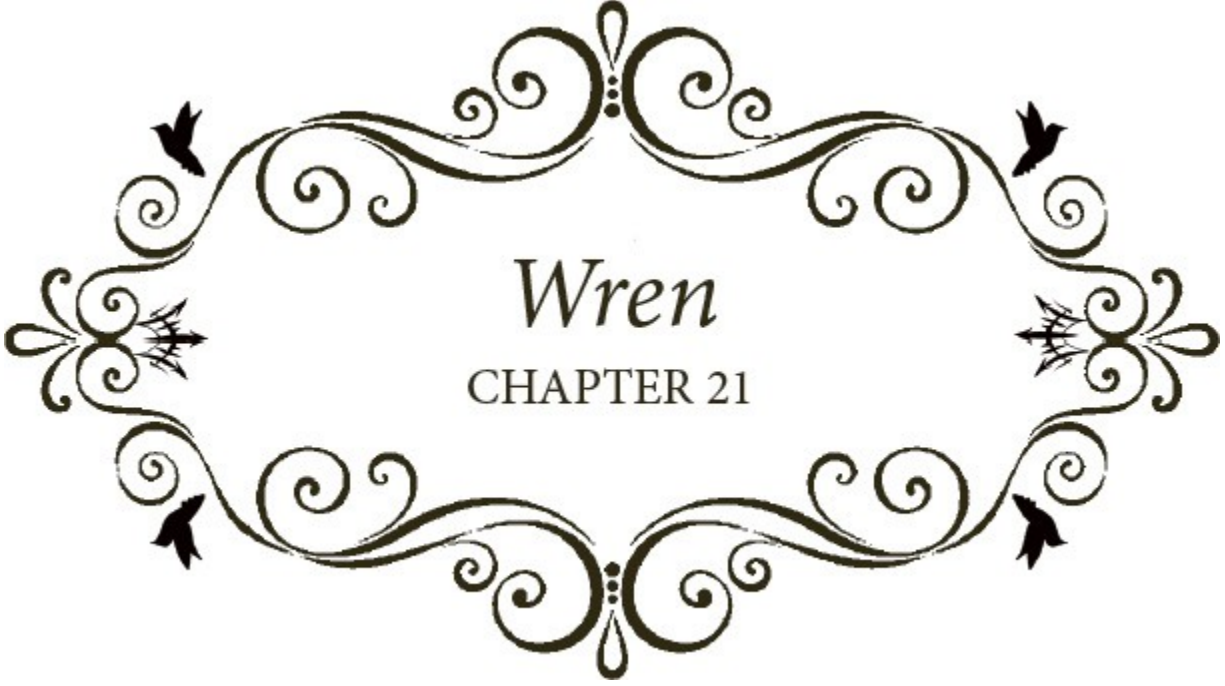
Tilda sürahiyi göğsüne bastırdı. 'Ama bu artık Wren'in işi. Senin kadar prenses olmadığını biliyorum ama elbise giymeyi öğrendiğinde ve ağzı açık çiğnememeyi ya da sürekli küfretmemeyi hatırladığında harika bir kraliçe olacağını düşünüyorum.

Rose bir ağız dolusu şarabı tükürdü. "Ne?

"Tilda," diye inledi Shen. "Ben de tam ona değişimden bahsedecektim. Tilda'nın gülümsemesi dişlek ve genişti. "Hâlâ anlamadın mı?

Rose daha bir cümle kuramadan, hatta tek bir düşünce bile üretmeden, Banba onlara doğru koşar adımlarla geldi. Ah, işte şarap!' Rose'un elinden testiye aldı ve havaya kaldırdı. 'Bu gece büyük bir kutlama için bir neden. Ayın altında göbekli ve sersemlemiş bir halde uyuyana kadar ziyafet çekip içeceğiz. Rose'un burada bizimle olması, Wren'imizin yakında Eana'nın tahtına oturacağı anlamına geliyor. Sözleri bir kış fırtınası kadar güçlü ve şiddetli bir şekilde sahile yayıldı. 'Dolunayda yeni bir cadı kraliçemiz olacak ve dışlanmışlar olarak geçirdiğimiz zaman sona erecek. Ortha Starcrest'in lütfuyla, Anadawn'ın altın kapıları bin yıl sonra bize açılacak ve Gümüşdil düşmanlarımızın kanıyla kırmızıya boyanacak. Kaderin akışı nihayet dönüyor, kardeşlerim. Cadıların zamanı yeniden geldi!'

Banba testiye dudaklarına götürürken Rose baş döndürücü bir şekilde sallanıyordu. Sahilde şenlik ateşinin alevleri kadar yüksek ve parlak bir tezahürat yükselirken yaşlı kadın kana kana içti.

"Bu gece bir kar tanesi kadar zarıfsın Rose. Prens Ansel yemek masasının karşısından Wren'e ay gözlerini dikti. "Gerçekten de yüzün nadir bulunan bir güzelliğe sahip.

Sandığınız kadar nadir değil.

Wren ağırbaşlı bir gülümseme sundu. "Ve *sen de* bir buzul kadar yakışıklı görünüyorsun.

Yanındaki Celeste gözlerini devirdi. "Ve *ben* bir buz ayısı kadar açım. Kimsenin umurunda değil gibi görünüyor.

"Willem'i beklemeliyiz. Wren, Tor'un nöbet tuttuğu kapıya baktı. Ona göz kırptı ve hınzırca bir zevkle kızardı. Dün geceki yürüyüşleri tamamen masumane geçmişti.

ama karanlıkta, etrafta başka kimse yokken, sanki aralarında yasak bir şeyler kıpırdanmaya başlamış gibi hissediyordu. Wren'in oldukça hoşuna giden bir şey.

Celeste dramatik bir şekilde iç çekti. "Beş dakika daha, sonra başlıyorum. "Chapman Kingsbreath'in burada olacağını söyledi. Wren elindeki

kucağında peçete, sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Her şey bu geceye bağlıydı. Kingsbreath ortaya çıkmazsa, onu zehirlemek için başka bir yol bulması gerekecekti ve bu günler, hatta haftalar alabilirdi.

Resmi yemek odası ihtişamla donatılmıştı. Odanın bir ucunda görkemli bir şömine çıtırdıyor, dört kişilik masanın etrafına sıcak bir ışık saçıyordu. Yüksek tavandan sarkan kristal şamdanlar, duvarlardan sarkan zengin savaş halıları boyunca parıldıyordu. Wren'in bakışları, Valhart ordusu zaferle kılıçlarını kaldırırken arka planda yanan hortlak yüzlü cadıların yer aldığı Koruyucu Savaşı tasvirine takıldı.

Uzaklara baktı ama kendini Tor'un bakışlarının fırtınasına yakalanmış buldu. Oturduğu yerde kıpırdandı. Şeytan kökü şişesi kaburgalarının üzerinde serindi ama yanakları alev alev yanıyordu.

Ansel onun rahatsızlığını fark etti ve bunu yanlış yorumladı. "Tor mobilyanın bir parçası, çiçeğim. Ona aldırma.

Celeste, yemek odasının kapısı açıldığında, "Ne gardırop ama," dedi. Willem Rathborne, iki saray muhafızı tarafından takip edilerek içeri girdi.

"Buradasın," dedi Wren, rahatlama yüzüne bir gülümseme getirdi. "Gelmeyeceğinden endişeleniyordum.

Rathborne geç kaldığı için özür dilemedi. Wren'i kısa bir baş sallamayla geçiştirdi ve dikkatini prensin üzerinde topladı. "İyi akşamlar, Majesteleri.

Prens Ansel onun elini sıkamak için ayağa kalktı.

Rathborne titrek mum ışığında perişan görünüyordu. Bir iğ kadar zayıftı ve solgun teni grimsi bir renk almıştı. Gözlerinin altında gölgeler birikmişti ve şakaklarının etrafındaki saçlar dökülüyordu. Geceleri uyumadığı belliydi ve Wren, Celeste'den onun bir konuda endişeli olduğunu biliyordu. Aslında endişelenmesi *gereken* tek şey *kendisiydi*.

"Willem bir ceset gibi görünüyor," diye fısıldadı Celeste. Wren onaylayarak hmm'ladi. Bu *geceden sonra öyle olacak*.

Ziyafet aperiiflerle başladı: Frenk soğanı ile süslenmiş ve lapa lapa bir hamur işi içinde servis edilen, özenle çırpılmış somon mus. Celeste bir ısıruk aldığında inledi ve Rathborne muhafızının ilk lokmada uygunsuz bir şey olup olmadığını test etmesinde ısrar etmesine rağmen, sonunda art arda üç tanesini mideye indirdi. Wren karnını doymak için çok endişeliydi. Rathborne'a o kadar yakındı ki dirsekleri birbirine sürtünüyordu ve zehir şişesi tenine değen bir buz küpü gibiydi.

Tor'un dikkatinin masadan sadece birkaç adım ötede duran kule gibi askerin üzerinde olmasının bir faydası olmadı.

Ansel yemek arasında, "Onuruma böyle güzel bir akşam yemeği verdiğin için sana teşekkür etmeliyim, Rose," dedi. 'Ben bir prens olabilirim ama bu gece bana kendimi kral gibi hissettirdiniz.

Rathborne övgüyü kendi üzerine alarak, "Rica ederim, Majesteleri," dedi. Şahin bakışlarını Wren'e çevirdi. "Rose'u babası gibi düşünceli biri olarak yetiştirdim. Onun elini okşadı ve dokunuşunun beklenmedikliği Wren'in boğazında bir çığlık yarattı. "Geldiği kadar hoş biri.

Tor'un bulunduğu yönden ani bir boğulma sesi geldi. "Affedersiniz," diye mırıldandı.

"Rose'un *başka* nesini seviyorsunuz Prens Ansel?" diye sordu Celeste. "Güzelliği dışında tabii ki.

"Prenses mükemmel bir satranç oyuncusu... canlı bir piyanist olduğundan bahsetmiyorum bile! Ansel parmaklarını masa örtüsüne vururken Wren'e göz kırptı ve onun felaket kaçak melodisini yeniden canlandırdı. "Seni temin ederim ki çiçeğim, Gevra'da alçak nehir örümcekleri yok. Grinstad Sarayı'nın salonlarını müziğinle doldurmakta özgür olacaksın. Celeste'ye gülümsedi. 'Rose hakkında endişelenmene gerek yok. O da Gevra'daki yeni hayatından en az benim burada geçirdiğim zaman kadar keyif alacaktır. Birkaç ay sonra soğğun tadını çıkarıyor olacak.

Wren oturduğu yerde kaskatı kesildi.

"Dur bir dakika," diye araya girdi Celeste. "Rose'un Gevra'daki *yeni hayatıyla* ne demek istiyorsun?

Rathborne boğazını temizledi. "Sanırım artık ok yaydan çıktı.

Ansel dudağını ısırdı. "Ah canım. Ben ve koca ağzım. Bunun bir düğün sürprizi olmasını istediğini biliyorum.

Bunu söylemenin bir yolu da kesinlikle buydu. Rathborne'un ihanetinin derinliği Wren'i şaşırtmamalıydı ama kendini kelimeler bulmakta zorlanırken buldu.

Kingsbreath'e döndü. "Beni Gevra'ya mı göndereceksin?" "Y a p m a Rose, sevgilim. Nerede yaşayacağını sanıyordun? evlendikten sonra?"

"Burada, Eana'da, elbette," dedi Celeste, Wren'in öfkesini yenerek. 'Rose devamsız bir kraliçe olamaz. Ve Ansel Gevra'nın kralı bile değil!

"Eh, hepimiz böyle baş döndürücü yüksekliklere talip değiliz. Ansel peçetesini kucağında düzeltti. "Ben bir prens olmaktan son derece mutluyum.

"O zaman neden Eana'ya taşınmıyorsun?" dedi Celeste.

Ansel Rathborne'a baktı. "Ben... şey... karar verildi. Celeste gözlerini kıstı. "Kim tarafından?"

"Kingsbreath adına," dedi Wren, Rathborne'a sert sert bakarak. "Belli ki benim için başka planları var.

Rathborne kolundan bir toz zerresi kopardı. "Ailenin senin için ne dilediğini biliyorum Rose," dedi sakince. 'Güvenli bir hayat. Onurlu bir koca. Ve bir gün, kendine ait bir aile. Gevra'da buna sahip olmaman için hiçbir neden yok.

Ansel, Wren'in eline uzanırken, "Bundan emin olacağım," dedi. Wren görmemiş gibi davrandı.

"Rose'un buradaki hayatı ne olacak?" diye sordu Celeste. "Arkadaşları? Görevi?"

Taç giyme töreni mi?"

Kingsbreath Celeste'e uyarıcı bir bakış attı. 'Taç giyme törenine gerek kalmayacak. Bu kadar zahmet ve tören ne için? Siyasi bir baş ağrısı için,' dedi, sanki Rose'un kaderi onu kurtardığı sıkıcı bir angarya imiş gibi. 'Hayır. Rose yeni hayatını Gevra'da kuracak ve ben de burada tahtla ilgilenmeye devam edeceğim. Tabii ki Kral Alarik her şeyi Grinstad'dan denetleyecek.

Ve işte Rathborne'un planının tamamı önlerine serilmişti. Her kıtada bir ayağı olması karşılığında Alarik Felsing, Kingsbreath'in son Eana cadılarını da sonsuza dek ortadan kaldırmasına yardım edecekti. Ve bunu hayal edilebilecek en acımasız şekilde yapacaktı. On sekizinci yaş gününün akşamında Wren'in hiç tacı olmayacak, Alarik Felsing'in ise iki tacı olacaktı.

Celeste Wren'e doğru eğildi. "Neden bu konuda bir şey söylemiyorsun?" diye fısıldadı. "Eminim istediğin bu değildir?"

Wren ellerine baktı. Rathborne'u öldürmesine dakikalar kalmıştı. Şimdi çok fazla tüyü diken diken ederse, başka bir şansı olmayabilirdi. "Her şey çok sürpriz oldu," dedi uysalca. "Sanırım üzerinde düşünmem gerekecek.

Celeste sandalyesinde geriye yaslandı. 'Düşünecek ne var ki? Kraliçe olmak senin için her zaman dünyadaki en önemli şeydi,' dedi giderek artan bir inançsızlıkla. 'Bu senin doğuştan hakkın Rose. Çocukluğumuzdan beri bundan bahsediyorsun. Wren cevap vermeyince Celeste Ansel'e döndü. "Peki ya *sen*? Rose'u ülkesinden çalmakta gerçekten bir sorun görmüyor musun? Halkından?

Ansel'in gülümsemesi duraksadı. "Elbette, onu paylaşabiliriz?

"O lanet olası bir ekmek değil! Celeste şarabından öfkeli bir yudum aldı. Alkol onu çok cesur yapıyordu. 'Bütün bunlar bana nişandan çok sürgün gibi geliyor. Rose'u güneş görmeyen bir diyara göndermek. Tahtından ve evinden uzakta.

"Bu kadar *yeter*," diye öfkeleni Kingsbreath. "Bu sizi ilgilendirmez Leydi Pegasi.

'Tabii ki öyle! Rose benim en iyi arkadaşım.'

"Bu konudaki bir sonraki sözün son sözün olacak. Rathborne yumruğunu masaya vurdu ve odanın sıcaklığı düştü. "Dilini tut yoksa bu gece zindanda yatarsın.

"Bırak artık," diye tısladı Wren. Rose'un en iyi arkadaşı her şeyi mahvetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Wren masanın altında onun ayağına bastı, sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. 'Celeste sadece üzgün çünkü beni ne kadar özleyeceğini biliyor. Eminim yemek yedikten sonra hepimiz bu konuda daha iyi hissedeceğiz. Parmaklarını sabırsızlıkla şıklattı. 'Bir sonraki yemeği getirin lütfen. Açlıktan ölüyorum.

Celeste kadehinden derin derin içmeden önce ona tuhaf tuhaf baktı.

Çorba geldiğinde Rathborne'un keyfi yerine geldi. "Ah, kış yaban havucu," dedi muhafız bir tat testi daha yaparken. "Benim favorim.

"Ve bir Gevran tarifi," dedi Ansel sevinçle.

"Gevra'da hayran olunacak pek çok şey var," dedi Rathborne, çorbadan büyük bir yudum alarak. "Öncelikle, Gevran ordusu rakipsizdir.

Wren peçetesini düşürdü. "Oops.

Onu almak için eğildiğinde, zehir şişesini bedeninden kaydırdı ve kucağına, peçetesinin altına yerleştirdi. Çorbasına döndü ve boşta kalan eliyle tıpayı yavaşça açmaya çalıştı.

"Kardeşim taç giyme töreninden bu yana ordumuza özel bir ilgi gösterdi. Ansel, Tor'a doğru başını salladı. 'Onlar sadece asker değil, aynı zamanda avcı. Biz insan ve hayvanız, her şeyde vahşiyiz. Bizim bulamayacağımız gizli hiçbir şey yoktur.

Celeste ayağa kalkarken, "Umalım da Rose asla kaçmaya çalışmasın," diye mırıldandı. "Bana biraz müsaade ederseniz, sanırım mahrem odaya doğru bir tur atacağım.

Wren bu kısa süreli dikkat dağınıklığını sandalyesini Rathborne'a yaklaştırmak için kullandı. Vücudu şimdi Ansel'e dönüktü, iki adam da Gevran ordusu hakkında konuşmaya dalmıştı. "En çok hayran olduğum hayvanlar. Kral Alarik onları nasıl bu kadar disipline sokabiliyor?

Dirseğini masaya dayadı ve yanağını avucuna dayadı. Ansel cevap verirken gözlerini ona dikti, diğer eli Rathborne'un çorbasına doğru ilerliyordu.

Wren, Tor'un bakışlarını yüzünün yan tarafında hissedebiliyordu, bu yüzden saçlarını çözdü ve perde olarak kullandı. Parmakları Rathborne'un çorba tabağının kenarını sıyırdı ve sonra-

"BOM!" Ansel ellerini masaya vurdu. "KUTUDAN DIşARI UÇTU." Tabaklar sallandı ve bir ağız dolusu sıcak çorba kenarından Wren'in bileğine sıçradı. Geriye doğru eğildi ve şişeyi aceleyle kuşağına geri koyarken dişlerinin arasına bir küfür sıkıştırdı.

Rathborne kakhahalar içinde ellerini havaya kaldırdı. "Ne büyük bir gaf!" "Tam tersine," dedi Ansel, kendi kakhahaları arasında. 'O tüm ileyi atlattı. Kız kardeşim Anika çok etkilendi ve onu evcil hayvan olarak beslemeye başladı.

Rathborne peetesiyile gözlerini sildi. 'Sanırım canavar savaşının da aptallıkları yok değil. Yine de onu iş başında görmek için sabırsızlanıyorum. orbasını bir kenara itti ve Wren'in kalbi sıkıştı. "Kral Alarik bana tüm gösteriyi izleyeceğime söz verdi.

Ansel'in yüzü kasvetli bir hal aldı. "Ah, evet. Cadı sorunuz için.'

'Korkunç yaratıklar,' dedi Rathborne dilini gıcırdatarak. 'Kardeşin düğünden sonra askerlerinin onların işini çabucak bitireceğine dair bana güvence verdi. Cadılardan istediğini seçebilir ve geri kalanını kış kurtlarına bırakabilir. Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Onlara karşı büyük bir hayranlığı olduğunu duydum.

Wren parmaklarını avuçlarının içinde ezdi. O anda Rathborne'u yaban havucu çorbasında boğmaktan başka bir şey istemiyordu. Tor'a baktı. Konuşmanın gidişatına kaşlarını çatmıştı. Umardı ki bunun anlamı

aklı başında her insan gibi rahatsızdı. Ama yine de, o bir Gevran'dı ...

Ansel suçlulukla Wren'e baktı. 'Rose'un ailesiyle aynı korkunç kaderi paylaşma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağı için rahatladım. Ya da bizim hükümdarlığımız altında başka bir savaş gibi tatsız bir şeyle.

Rathborne ellerini çırparak bir sonraki yemeği çağırdı, tam Celeste odaya geri dönerken. 'Umarım hâlâ savaş tartışmıyorsunuzdur. Eğer tartışıyorsanız, sarhoş olup uygunsuz bir şeyler söyleyeceğim.

Ansel kendinden utanmış görünecek kadar sağduyuluydu. 'Celeste haklı. Bu gece savaştan bahsetmeyelim. Bu üzücü bir konuşma olabilir.

'Beni üzmüyor. Beni *sıkıyor*. Celeste kadehinden bir yudum daha aldı. "Ki bence sen de bunun çok daha kötü olduğunu kabul edeceksin.

Kingsbreath ona ters ters baktı.

"Eminim kardeşim geldiğinde cadılarla ilgili planlarını yüz yüze konuşmaktan mutluluk duyacaktır," dedi Ansel ustalıkla.

Wren kendini tutamadı. "Onları bulmakta zorlanacaktır.

Rathborne'un gülümsemesi yavaş ve kıvrımlıydı. "Çöl cadıları bizim için kayıp olabilir ama casuslarım batıda büyükçe bir yerleşim yeri keşfetmeye geldiler. Wren'e doğru eğildi ve sanki bu sırrı -ve zaferini- paylaşacakmış gibi sesini fısıltıya düşürdü. "Bu sefer onları Whisperwind Kayalıkları ve o lanet resif bile kurtaramayacak.

Wren oturduğu yerde kaskatı kesildi, yaşadığı panik onu ele geçirmek için harekete geçti

On

u. *Hayır, hayır, hayır.*

Kalp atışları kulaklarında uğulduyor, odanın geri kalanını bastırıyordu. Göz kırpmayı, nefes almayı unuttu.

Celeste masanın altından dizini tutarak onu hayata döndürdü. "Ne oldu?

Ama Wren konuşmadı.

'Kendilerini kolay hedefe dönüştürdüler. Kral Alarik'in canavarları için ne güzel bir ziyafet olacaklar. Rathborne küstahça güldü ama kimse katılmadı.

Ansel uzun süren sessizliği gergin bir sesle bozdu. "Ördeklerden bahsetmişken, bu sabah nehir kıyısında yürürken çok sevimli küçük ördek yavruları gördüm. Kimse bir şey söylemeyince, garipliğe göğüs gererek devam etti. 'Peki ya kuşlar! Ah, *kuşlar*. Duyduğuma göre

Eana dikkat çekici. Yıldız kuşları özellikle ilgimi çekiyor. Meşhur mırıltılarından birini ne zaman görebileceğimi merak ediyorum.

Rathborne yakasını düzeltti ve Wren onun boynunda asılı duran altın anahtarı bir anlığına gördü. "Anadawn'daki yıldızkuşları kafestedir. Tüm nadir kuşların olması gerektiği gibi.

Sessizlik bir gök gürültüsü bulutu kadar ağırdı. Wren ağzını açarsa çığlık atacağından korkuyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Yanı başındaki Celeste konuşmaya olan tüm ilgisini kaybetmiş, gecenin tuhaflığını içerek atmaya çalışıyordu. Ortam değişmişti ve Ansel bile durumu kurtaracak kadar saçma bir laf bulamıyor gibiydi.

Ana yemek hemen geldi. Portakallı ot soslu kızarmış domuz eti, kremalı sarımsaklı patates ve baharatlı yeşil fasulye. Cam elbette çok başarılıydı ama Wren'in midesi safra doluydu. Kucağındaki zehri sıkıca kavradı ve yemeğini tabağının etrafına iterek diğerlerinin bitirmesini bekledi.

Gevran dondurası tatlıların ve gecenin son yemeğinin gelişini işaret ettiğinde, Ansel ayağa kalktı ve yabancı bir devlet adamını karşılar gibi elini göğsüne bastırdı. Cam pastayı masanın ortasına bıraktı ve prensin övgülerinin tadını çıkardı.

'Bu gerçekten bir sanat eseri. Grinstad'da çalışmak isterseniz, sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız!

Rathborne başını salladı. "Korkarım en iyi aşçımdan asla ayrılamam.

Celeste açıkça, "O zaman sadece Rose," dedi.

Wren onun cesaretine hayran kalmıştı. Celeste'in babası Rathborne'un özel doktoru olmasaydı, ikinci dersten itibaren zindana atılacağından şüpheleniyordu.

"Bunun yanına ne iyi gider biliyor musun?" dedi Wren. 'Bir bardak Gevran'ın en iyi frostfizz'i.'

Ansel ellerini havaya kaldırdı. "Ne kadar ilham verici bir fikir!

Rathborne parmaklarını şıklattı ve öyle olmasını sağladı. Bir dakika sonra kadehleri köpüren alkolle dolmuştu ve kendi kadehi de zehir testini geçmişti. Wren kadehini kaldırırken Tor'la göz göze geldi. 'Neden senin askere de bir tane vermiyoruz Ansel? Susamış görünüyor.

Tor kibarca gülümsedi. 'Beni düşündüğünüz için çok nazıksınız, Majesteleri. Ama görevdeyken içki içmem.'

"İyi bir asker," diye homurdandı Rathborne.

'Gerçekten de iyi,' dedi Wren.

Ansel ayağa fırladı. "Kadeh kaldıralım!

Prens krallıklar, dostluk ve Rose'un şaşmaz güzelliği hakkında gevezelik ederken, Wren kesesinin ipini çözdü ve birkaç yaprak çıkardı. Pencereye en yakın aplike düşene kadar bakışlarını gezdirdi.

Yaprakları avucunun içinde ezdi ve boştaki elini fısıltısını örtmek için kullandı.

Yapraklar toza dönüştü ve odanın öbür ucunda bir mum alevi kısa bir an için parladı. Perdeler ani bir alevle patladı.

Celeste çılgık attı.

Ansel sandalyesine sıçradı ve panik içinde kollarını salladı. "YANGIN! YEMEK ODASINDA YANGIN!" Dengesini kaybedince yalpaladı ve sandalye geriye doğru uçarak onu yere düşürdü ve soluk soluğa bir denizyıldızı gibi yere çakıldı.

Rathborne mutfaklara doğru koşarken, saray muhafızları da başsız tavuklar gibi peşinden koşuyordu. Celeste de onları takip etti. Tor bir anda harekete geçti, odanın içinde sinsice ilerledi ve yanlarındakiler alev almadan önce perdeleri yırtıp yere attı.

Alevleri söndürürken küfretti ve Wren, bütün akşam boyunca ilk kez kendisini kimsenin izlemediğini fark ederek, boş kabı kesesine koymadan önce şeytan kökü şişesini Rathborne'un kadehine daldırdı. Diğerleri mutfaktan sürahilerle su taşıyarak döndüklerinde ateş sönmüş, Tor da alnındaki teri silmeye koyulmuştu.

Ansel kendini yerden kaldırdı ve güvenli olduğundan emin olmak için masanın üzerinden baktı. Sonra ayağa fırladı. 'Bu ne kargaşa! Özür dilerim çiçeğim, korkarım seni kurtaramadan küçük bir takla attım. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. 'Aferin, Tor. Her şeyi kontrol altına alacağını biliyordum. Uyuyan bir buz ayısı kadar sakın ve kışın bir kar tilkisi kadar hazırlıklı. Her zamanki gibi.

Wren kendini yelpazeledi. "Tanrıya şükür herkes güvende.

Rathborne yırtık pırtık perdeleri inceledi. "Ne olmuş böyle?

Tor ayağa kalktı. Sanki havada bir şeylerin tadını alıyormuş gibi alt dudağını yaladı. Anlamlandırmaya çalışırken kaşları daha da çatıldı. "Yoldan çıkmış bir alev olmalı.

'Ve tam zamanında yakalandı! Ne kahramanca bir çaba! Wren kadehini kaldırdı. "Hepimizin bu askerin hızlı düşünmesine içmemizi öneririm.

"Tor'a," dedi Ansel kadehini kaldıracak. "Tor'a," dedi Celeste, ona katılarak.

Rathborne kadehini kaldırdı. 'Gevran'ın yetkinliğine. Önümüzdeki haftalarda daha fazlasını görebiliriz.

Ansel frostfizz'inden bir yudum aldı. "Ah," dedi ağzını silerek. "Bu kesinlikle sınırları yataştırıyor.

Wren kadehinin kenarından Rathborne'u izledi.

Zekice bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bu çok sert.

"En iyisi hepsini tek seferde içmek," diye tavsiye etti Ansel. 'Kardeşim de öyle içiyor. Ama yine de Alarik'in şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir toleransı var. Rathborne, "Öyle mi?" diye sordu ve Wren masanın diğer tarafına geçip masaya oturdu ve Ansel'i onu bu kadar güzel kışkırttığı için öptü.

Kingsbreath kadehi dudaklarına götürdü ve derin derin içti. Wren'in kalbi öfkeyle çarpmaya başladı. Celeste omzuna çarparak onu Rathborne'a doğru uçurdu. Kadeh elinden uçtu ve yere fırladı.

Wren zehirli buz köpüğünün geri kalanının halının içine fokurdamasını dehşet içinde izledi. Celeste'e doğru döndü. "Beni ittin.

"Kendimi baygın hissediyorum," dedi sandalyesine çökerek. "Duman yüzünden olmalı.

"Daha önce *hiç bu* kadar dramatik bir akşamla karşılaştığımı sanmıyorum," diye açıkladı Ansel. 'Buna Anika'nın anneme buzdan bir heykel fırlattığı zaman da dahil. Bu gece havada bir şeyler olmalı.

Wren sıkıca, "Öyle olmalı," dedi.

Sonra Rathborne inledi.

Etrafında döndü. "Willem?

Kollarını karnına doladı ve öğürmeye başladı.

Vahşi, çıldırtıcı bir umut Wren'i ele geçirdi. "İyi hissediyor musun Willem?

'Sanırım... gazoz... benim için... çok... güçlüydü...' "Sadece bir yudum aldın," dedi Ansel küçük bir kıkırdamayla.

Rathborne masadan uzaklaştı.

Rathborne sendeleyerek kapıya doğru giderken Tor hemen yanına koştu. Wren askerin Rathborne'u incelediğini görebiliyordu; rengi hızla soluyor, alnında boncuk boncuk terler birikiyordu. Bir dakika daha geçerse o sinir bozucu Gevran ne yaptığını anlayabilirdi.

Tor'u iterek yolundan çekti. 'Geri çekilin. Korumalarının geçmesine izin verin.'

Tor geri adım attı ve saray muhafızları Rathborne'u derhal odadan çıkardılar.

Wren onları koridora kadar takip etti.

Chapman'a Hector'u getirmesini söyle. *Ah*. Midemde bir burkulma var. *Yanıyor.*' Rathborne yüzünü buruşturdu. "Beni uyardı... alevler içimde... *yanıyor...* *ah...* ama ay henüz dolmadı, *ah*, ay..." Anlamsız mırıldanmalara daldı.

Wren onun eline uzandı. 'Sana yardım etmeme izin ver Willem. Bana güvenebilirsin.

Rathborne onu itti. Tekrar kustu, bu kez ağzından bir ağız dolusu kan geldi. 'Düşmanın iki yüzü var Rose... Onlar bizim için gelmeden önce biz cadılar için gelmeliyiz... Ve geliyorlar... Bizi yakacaklar... alevler... Onları görebiliyorum... Tatlarını alabiliyorum...' İçinden şiddetli bir ürperti geçti ve tekrar kustu. "Büyük Koruyucu şimdi bizi korusun.

Hâlâ kendi kendine hararetle mırıldanarak sendeleyerek uzaklaştı. Wren, ona bu tuhaf şeyleri kimin söylediğini ve ne anlama geldiklerini merak ederek gidişini izledi.

"Rose? Celeste yemek odasının kapısında duruyordu. "Ne haltlar dönüyor burada?

"Görünüşe bakılırsa frostfizz zavallı Willem'e iyi gelmemiş. Tor, Celeste'in arkasında belirdiğinde Wren karnını tuttu, yüzünde aynı şaşkınlık ifadesi vardı. İkisinden de bir adım uzaklaştı. "Düşündüm de, ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum. Gerçekten emekli olmalıyım.

İkisi de başka bir şey söyleyemeden Wren aceleyle uzaklaştı, kulesinin güvenliğine doğru koşarken ayak sesleri koridorları dolduruyordu. Bu gece tam bir felaket olmuştu ama eğer şanslıysa -kader onu izliyorsa- o bir ağız dolusu zehir Willem Rathborne'un işini sonsuza dek bitirmeye yetecekti.

Güneş Ortha'nın üzerinde yükseliyor, kayalıkları parlak altın ışııyla yıkıyordu.

"Nnngh. Rose cızırtılı saman şiltenin üzerinde yuvarlandı ama tekrar uyumaya çalışmanın bir faydası yoktu. Güneş çok parlaktı ve Banba'nın horultuları neredeyse tüm kulübeyi sarsıyordu. Rose uçurumdaki yüksekliklerinden bile kayalara çarpan dalgaları ve martıların delici çığıklarını duyabiliyordu.

Anadawn Sarayı'ndaki yatak odasının yumuşak sessizliği, tenine değen ipeğin hışırtısı ve yakınında fokurdayan lavanta kokulu bir banyonun vaadi için neler vermezdi. Daha da kötüsü, başı korkunç bir şekilde çarpıyordu. Her an çatlayıp açılacak bir yumurta gibi hissediyordu.

Kutlama gece geç saatlere kadar şarkılar, danslar ve içkilerle devam etmişti - çok *fazla içki içilmişti* - ve o her an daha da sersemlemiş hissederek hepsini izlemişti. Shen onun yanından ayrılmamış, ona bir daha zarar vermeye kalkışacak birine adeta meydan okumuştı. Rose, Wren hakkında kendisine yalan söylediği için onu göndermek istemişti ama cadılarla tek başına yüzleşemeyecek kadar korkmuştu. Havanın ciğerlerini terk ederken çıkardığı o korkunç *vınlamayı* ve ardından gelen paniği unutamıyordu, bu yüzden ne zaman bir testi şarap geçse ona uzanıyor ve derin derin içiyordu. Evde içebileceğinden çok daha derinden.

Bu bir hataydı.

Şenlik ateşinden uzakta, kumsalda tökezlerken Shen'in onu yakaladığını hayal meyal hatırlıyordu. O ve Tilda onu uçurumun kenarından yukarı, Banba ve Thea'nın gıcırdayan kulübesine taşımışlardı. Zemin ayaklarının altında sarsılıyordu ama Rose bunun tahta çıtaları sallayan rüzgârdan mı yoksa kafasını sallayan şaraptan mı kaynaklandığından emin değildi.

Banba ve Thea daha sonra eve gelmişlerdi, kolları birbirlerine sarılmıştı ve yanakları içmekten pembeleşmişti. Thea, Rose'u sanki bir çocukmuş gibi yatağına yatırmıştı. Banba yanına boş bir tencere koymuş ve Rose'u yere kusmaması için uyarmıştı.

Neyse ki Rose gece kusmamayı başarmıştı ama rüzgâr küçük kulübenin içinde uğuldayarak midesindeki sıvıyı savururken, bu sabah o kadar şanslı olmayabileceğini düşündü.

"Geceyi atlattığını gördüğüme sevindim. Thea uyanıktı ve sallanan sandalyesinde oturuyordu. Uzun beyaz saçlarını geriye doğru örmüştü ve gülümsüyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı Rose. Kendi sesini duyunca baş ağrısı alevlendi. Tanrım, içki içmek insanı *bu hale mi getiriyordu?* Kendini Ganyeve'de sürüklenmiş ve sonra da güneşin altında pişmeye bırakılmış gibi hissediyordu.

"Madem uyandın, sabahın erken saatlerinde balık tutmak için bana katılmak isteyebileceğini düşündüm.

Balıktan söz edilmesi bile Rose'un midesini bulandırdı. "Korkarım kendimi pek iyi hissetmiyorum.

"Deniz havası insan için harikalar yaratıyor. Thea'nın kara gözleri kıristı. "Özellikle de o kişi şarabı fazla kaçırmışsa.

Rose yüzünü buruşturdu. Bu kadar kırılgan bir durumdayken kendisiyle dalga geçilmesini umursamıyordu. "Ya da Banba uyanana kadar burada kalabilirsin," diye devam etti Thea sakince. 'Ama Sabahları en huysuz zamanlarını yaşadığını söylemeliyim.

Rose dimdik oturdu ve karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ben de seninle geleceğim.

Rose, Wren'in sıkıcı gri tuniklerinden birini ve ona uygun bir pantolonu giyip saçlarını aceleyle ördükten sonra Thea'yı dar uçurum yolundan aşağıya kadar takip etti ve güvenli bir şekilde kumsala dönene kadar nefesini tuttu. Saat henüz erkendi ve Rose sahilin kendilerine kaldığını görünce rahatladı. O anda cadılardan herhangi biriyle yüzleşip yüzleşemeyeceğini bilmiyordu. Ya da belki bir daha asla.

Kıyı şeridine doğru sürüklenirken, sabah güneşinin sudaki yansımasından irkildi. Başındaki ağrı şiddetlendikçe adımları yavaşladı. Burada, bu ıssız yerde, evinin konforundan ve geride bıraktığı insanlardan bu kadar uzakta olmak istemiyordu. Bu kadar korkmuş ve yalnız hissetmekten nefret ediyordu. Bir de tacını çalmayı planlayan gerçek bir hırsız olan ikiz kız kardeşi meselesi vardı!

"Böyle kaşlarını çatığında tıpkı Wren'e benziyorsun.

Rose bakışlarını çok parlak denizden çevirip yanındaki kadına dikti. Dün geceki karşılaşmalarından Thea'nın doğuştan nazik olduğunu hissetmişti ve bu nezaketle ilgili bir şey - bu kadar özgürce ve beklentisiz sunulan - her şeyi daha da kötüleştirdi. Hiddetli büyükannesinin karşısında çelik gibi durmak daha kolaydı ama Thea'nın sıcaklığı Rose'da ona sarılıp ağlama isteği uyandırdı ve bunu yapamadı. Bunu yapma arzusu onu daha da öfkeliendiriyordu.

"Bilemem," dedi Rose hararetle. "Onunla hiç tanışmadığım için.

"Ah," dedi Thea, o rahatsız edici yatıştırıcı ses tonuyla. O daha fazla bir şey söyleyemeden Rose kumu tekmeledi ve her yere uçuşmasına neden oldu.

"Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyorum!" diye hiddetlendi. 'Aptal cadı kraliçeler ve krallar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ortha'nın adını bile *duymamıştım* - ne yer ne de kişi - ya da Banba'nın! Annem hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlıştı ve üstüne üstlük kendimle ilgili en önemli şeyi bile bilmiyordum! Lanet olası bir cadı olduğumu! Kumu tekrar tekmeledi ve onun yerine bir kayaya çarptı. Rose dengesini kaybedip sendeleyerek soğuk suya düşerken küfretti. Ortha Denizi'nin buz gibi ısırtığı dün geceki kötü anıları geri getirdi.

"Bu benim hatam değil, biliyorsun! Suyun içinde tepindi, her yere deniz köpükleri saçtı. Thea'ya doğru dönerken sesi daha da tizleşti. 'Değerli, zeki Wren olmadığım için! Burası yerine sarayda büyüdüğümü! Buradaki herkes, benim kontrolümde olmayan bir şey yüzünden benden nefret ediyor!

Rose ürpertici bir nefes aldı. İşte. Öfkesinin bir kısmını boşaltmak az da olsa işe yaradı.

Onun öfke nöbetine sabırla katlanan Thea sadece gülümsedi. 'Bunun senin hatan olmadığını biliyorum Rose. Ve buradaki herkes senden nefret etmiyor. Denize doğru adım attı. "Şu baş ağrın için bir şeyler yapsam iyi gelir diye düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Rose cevap vermeyip sadece ona daha sert bakınca, yaşlı kadın sanki Rose ürkme tehlikesi olan bir hayvanmış gibi ellerini yavaşça kaldırdı. Ellerini Rose'un başının üzerine koydu, başparmakları hafifçe şakaklarını sıyırdı. "Gözlerini kapat Rose. Deniz havasını içine çek ve acını içine çek.

Rose sinirlendi. "Gerçekten düşünmüyorum-" "Sus şimdi.

Rose Thea'nın dediğini yaptı, sadece bu işi bitirmek için. Bir nefes aldı, bir nefes daha verdi. Tekrar ve sonra tekrar. Omuzları gevşedi ve içinden garip bir sıcaklık aktı. Zihninin kenarları karıncalanmaya başladı ve sonra aniden - o kadar aniydi ki neredeyse gerçekleştiği anı kaçıırıyordu - acı kayboldu. Ve onunla birlikte, onu ele geçiren öfke de.

"Oh. Rose gözlerini açtı ve güneşin artık acıtmadığını fark etti. "Belki de bir dahaki sefere kendimi nasıl iyileştireceğimi öğrenmeliyim. Bir daha içki içme düşüncesiyle yüzünü buruşturdu. "Bir dahaki sefere olmasını planladığımdan değil.

Thea onu serbest bıraktı. "Korkarım bir şifacı kendi üzerinde çalışamaz, Rose. Parmağını göz bandının kenarında gezdirdi ve Rose kendi düşüncesizliği karşısında irkildi. "Beş büyü sanatının her birinde bir denge olmalıdır ve bu da bizimki.

Rose bakmamaya çalışıyordu ama merakının kabarmasına engel olamıyordu.

Thea sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi, 'Lillith'in Savaşı'nda kaybettim' dedi. Korkarım şifacılardan iyi savaşçı olmaz. Acıyı çok derinden hissederiz. Hem kendimizin hem de başkalarının.

"Özür dilerim," dedi Rose ve gerçekten de özür diledi.

"İyi ki oradaydım. Thea hüzünle gülümsedi. "Başka bir yerde olmak istemezdim.

Rose buradaki diğer cadılardan kaçının Thea'nınki gibi hikâyeleri olduğunu merak ediyordu. Willem'in annesinin adına ilan ettiği savaş yüzünden hayatları sonsuza dek değişmiş miydi? Rowena ve benzerleri dün gece bunun için Rose'u cezalandırmaya mı çalışmışlardı, yoksa Valhart'lara duydukları nefret daha derinlere, daha eskilere mi uzanıyordu?

Thea'nın küçük bir balıkçı teknesini kayalıklardan indirmesine yardım ederken su ayak bileklerine vuruyordu. Yaşlı kadın tekneyi dalgalara doğru itti, sonra da şaşırtıcı bir çeviklikle içine atladı.

Rose onun peşinden sığ sulara doğru yürüdü. Bu şey tam anlamıyla bir *tekne değildi*. Rüzgâr tarafından dövülmüş ve deniz tarafından yarı çiğnenmiş bir saldan biraz daha fazlasıydı. Gümüşdil'le seyahat ettiği nadir durumlarda Anadawn Kraliyet Filosu'yla seyahat etmişti ve o tekneler o kadar büyüktü ki suyun üzerinde olduğunuzu bile zor fark ediyordunuz. Bu da Rose'un tam olarak hoşuna gidiyordu.

"Yüzme bilmiyorum," dedi utangaç bir sesle. Cadının şimdi bilmesi daha iyi.

"Neyse ki yüzmeye değil de balığa gidiyoruz. Gel bakalım. Benimle güvende olursun."

Güvenlik ve *cadılar* Rose'un aklına pek yatmıyordu, özellikle de dün gece olanlardan sonra, ama kıyıya dönüp baktığında diğerlerinin kulübelerinden çıktığını gördü. Kumsalda tek başına olmaktansa Thea'yla birlikte suda daha güvende olacağını hissetti ve cesaretini toplayıp tekneye atladı.

Ortha'nın cadıları başları ağrıyarak yeni bir güne başlarken, Thea iki küreği de alarak Rose'u kıyı şeridinden uzaklaştırdı.

Denize doğru sürüklendiler ve Thea kürek çekerken homurdanmaya başlayınca Rose kızardı ve küreklerden birine uzandı. "Yardım edebilirim."

Thea güldü, başını arkaya eğdi ve iki sıra düzgün grileşmiş dişini gösterdi. "Rose, sana kürek çekmeyi öğretmek benim kürek çekmemden daha fazla çaba gerektirir. Ama teklifin için teşekkür ederim. Yardımseverliğiniz takdire şayan. Neşesi yerini sessiz bir gülümsemeye bıraktı. "Annen de böyleydi."

Rose daha dik oturdu. "Onu iyi tanır mıydınız?"

Thea kürekleri dinlenmeye bıraktı. Tekne bir aşağı bir yukarı sallanıyor, sabah dalgaları teknenin kenarlarına çarpıp deniz suyu serpiyordu. "Burası balık yakalamak için çok iyi bir yer sanırım. Ağı yan tarafa attı ve sonra Rose'a döndü.

"Ortha'daki herkes Lillith'i tanırdı. Ve ben onu çoğundan daha iyi tanırdım. Babanla evlendiğinde onunla birlikte Anadawn'a gittim. Banba'ya söz verdim."

Ona ben bakardım...' Gülümsemesi bozuldu. 'Ben annenin ebesiydim. Seni ilk kucağına alan ve dünyaya hoş geldin diyen bendim.

Rose teknenin kenarlarını kavradı, içinde uzak bir panik yükseliyordu. Hayatı boyunca ona, kendisini dünyaya getiren cadının anne ve babasını öldürdüğü söylenmişti. Ve şimdi burada, aynı kadının karşısında oturuyordu. Thea'dan uzaklaştı, geriye doğru çekilirken küçük tekne tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

'Benden korkmana gerek yok Rose. Anneni öldüren ben değilim. Thea'nın tek gözü kırışmıyordu, yüzü alışılmadık derecede ciddiye. "Sanırım artık kim olduğunu biliyorsun.

Rose titreyen elini göğsüne bastırdı. İliklerine kadar bunun Thea olamayacağını biliyordu - içinde şifa armağanını taşıyan bu yumuşak gözlü kadın.

Bu da Willem olduğu anlamına geliyordu. Her zaman Willem'di.

Görüşünde siyah noktalar yüzüne kadar başını geriye eğdi. Sanki güneş ışığı ona her zaman söylenen yalanları yakıp yok ediyormuş gibi hissediyordu. Her zaman inandı. "Annemin öldüğünü gördün mü?

Thea'nın sessizliği yeterli bir cevaptı. "Annen bunun olacağını biliyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Ama nasıl olacağını bilmiyordu.

Rose çenesini indirerek şifacının gözlerini kırıştırdı. "Nereden biliyordu?

Amarach Kuleleri'nden bir kahin Lillith'e kaderini bir imgelemde gördüğüne dair haber gönderdi. Bebeklerinin büyüdüğünü görecektik kadar yaşayamayacağını ve ölümünün yıkıcı bir savaşa neden olacağını. Thea Rose'un yanından geçip güneşin kayalıkları altın rengine boyadığı yere baktı. "Baban iyi bir adamdı ama cadı değildi Rose. Kahinin kehanetini durdurabileceğine inanıyordu. Keir altın kapılardaki muhafızları iki katına çıkardı. Sarayın içindeki her geçide ve oyuğa askerler yerleştirdi. Ve doğum odasının dışına da.'

Yüzü gerildi. 'Hiçbiri Willem Rathborne'un hareketlerini sorgulamayı düşünmedi. Ne de olsa o Kingsbreath'ti - Eana'daki en önemli adamlardan biri ve babanızın en yakın danışmanı. Birçok yönden en yakın arkadaşıydı. Rathborne Keir'i zehirledikten sonra doğruca doğum odasına geldi. Kral adına Lillith'i kontrol edeceğini söyledi. Yaşlı kadının sesi kesildi ve gözlerini kaçırdı. Gözyaşları sessizce denize karıştı. "O zaman anlamalıydım ki

yanlıştı. Keir asla bir haberci göndermezdi. Ama annen Willem Rathborne'a bıçağı çıkarana kadar güvendi.

Rose irkildi. "Daha fazlasını duymak istemiyorum.

Thea onun eline uzandı ve bir sıcaklık damlası da onunla birlikte geldi. "Bilmelisin ki Eana'nın Gülü, annen ölümle barışmıştı. Son dileği senin ve Wren'in güvende olmanızdı. Sen doğmadan önce sana isim vermişti.

Rose'un gözleri yandı. "Willem onun son nefesinde adımı fısıldadığını söyledi.

"O çürümüş haşaratın yaptığı tek onurlu şey sana annenin istediği ismi vermektir.

Rose'un yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Neden beni onunla bıraktın? Neden beni de almadın?

"Bu şekilde olmak zorundaydı Rose. Eana'daki herkes Lillith'in hamile olduğunu biliyordu. Ailen, kahin ve benden başka kimse iki bebek olacağını bilmiyordu. Gizli bir kutsama. Thea'nın gülümsemesi suluydu. Ve gördüğü kişi sendin. Annen ona senin adını söyledi.

"Ve sonra onu öldürdü.

"Bıçağı çektiğinde yan odada Wren'i yıkıyordum. O anda kaçmak, kucığımdaki ve onun kucığındaki çocuğu kurtarmak için tek şansım olduğunu anladım. Thea'nın yüzü buruştu. 'Keşke seni alabilseydim. Neredeyse on sekiz yıldır her gün bunu diledim. Ama sen çok sevildin Rose. Uzaktan bile.

Rose titreyerek nefes aldı. Sanki yeterince hava alamıyormuş, sanki tüm yalanlar ciğerlerindeki boşluğu dolduruyormuş gibi hissetti. Hayatı boyunca kutsanmış olduğunu düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

"Annen sana bu ismi verdi çünkü senin ekildiğin yerde büyümeni istedi," dedi Thea. "Ve bir gün çocuklarının cadıları Anadawn'a geri getirmesini istedi. Kraliçe olmayacağını bilmek şok edici olmalı, ama görüyorsun, Wren olmak zorunda. Halkı için neyin en iyisi olduğunu bilen bir cadı; bizi evimizde karşılamaya hazır bir cadı. Ancak o zaman Eana'da barış -*gerçek* barış- olacaktır.

"Banba barış istiyormuş gibi görünmüyor," dedi Rose acı acı. "O intikam istiyor.

Thea güldü. "Barış daha sonra gelecek.

"Willem çok zeki. Wren'in içini anlayacak ve anladığında da arkasında iki orduyla beni aramaya gelecek.

Thea yanıt vermeyince Rose devam etti. 'Wren asla tahta çıkamayacak. Hayatını kurtardığı için şanslı olacak.

Thea ona acıyan bir bakış attı. "Bizim Wren'i tanımıyorsun.

Rose bu sözler karşısında irkildi. *Bizim Wren*. Dün gece Rose'a saldıran cadılar da kız kardeşine böyle seslenmişlerdi. Wren Ortha'daki herkes için değerliydi. Cadılardan oluşan bir aileyle kutsanmıştı. Onu büyötmüşler, ona bakmışlar ve onu olduğu gibi sevmişlerdi. Rose'un asla sahip olamadığı her şeye sahipti ama yine de bu onun için yeterli değildi. O da Eana'nın tahtını istiyordu.

Tahtım, dedi Rose'un kafasının içindeki bir ses. Kendisine ait olanı bırakma düşüncesiyle içinde bir öfke kıvılcımı alevlendi.

Wren'in cadıları vardı. Bırakın onlarda kalsın.

Ve Rose'un doğuştan hakkı olan tahtı korumasına izin ver.

Ne de olsa bir sarayda, gerçek aşka aç bir şekilde, ailesinin katiliyle boşu boşuna yaşayarak büyümemişti. Eğer bu bir değış tokuşsa, öyle olsun. Wren her şeye sahip olamadı. Ailesine, Thea'ya, bir ömür boyu büyüye ve Eana'nın tahtına sahip olamadı. Bu adil değildi. Bunların hiçbirisi adil değildi!

Rose kıyıya baktı ve sanki dün geceki düşünceleriyle onu çağırmiş gibi, Rowena uzun sarı saçları arkasında havada süzölerek sahile doğru yürüdü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, teknedeki Rose ve Thea'yı izliyordu.

Thea onun bakışlarını takip etti. "Korkarım burada cadılar hakkında ne hissettiğın bir sır değil Rose.

"Beni suçlayabilir misiniz?" dedi Rose. 'Tüm hayatımı başıma gelen her kötü şeyden cadıların sorumlu olduğuna inanarak geçirdim. Ve bu şekilde hissetmekte yalnız değilim. Eana'da biri hapsırsa, oradan bir cadı geçiyor olmalı derler. Geçen sonbahar mısır ekinleri başarısız olduğunda, herkes bunu cadıların yaptığını söyledi. Bir Eshlinn çocuğu Silvertongue Nehri'nde boğulduğunda, annesi onu bir cadının lanetlediğine yemin etti. Ne zaman şiddetli bir fırtına çıksa, dizlerimizin üzerine çöküp Büyük Koruyucu'ya bizi cadılardan koruması için dua ediyoruz.

"Peki şimdi bu tür söylentilere inanıyor musunuz?

Rose ellerini ovuşturdu. 'Neye inandığımı bilmiyorum. Ama burada kendimi güvende hissetmiyorum," dedi ve gözlerini tekrar kıyı şeridine çevirdi. "Bu cadılar ölmemi istiyor.

Thea sözlerini dikkatle tarttı. "Bu şekilde daha kolay olacağını düşünenler var.

Bunu bu kadar açık bir şekilde duymak Rose'un içinde yeni bir korku çatlağına yol açtı. 'O zaman Shen neden beni buraya getirmeye zahmet etti? Neden beni çölde öldürüp bu işi bitirmedi?

"Çünkü Shen, zanaatına rağmen acımasız bir katil değil. Ve daha da önemlisi, burada sana kötülük dileyebilecek her cadıya karşılık, seni evinde ağırlamak isteyen çok daha fazla cadı var. Her ne kadar Banba bunu göstermekte zorlansa da, büyükannenden daha fazla kimse yok. Onun yöntemlerine alışacaksın.'

Rose tam burada, Ortha'da hiçbir şeye alışmaya niyeti olmadığını söyleyecekti ki, kulakları tırmalayan bir çığlık duyuldu. "O da *ne*?

Thea başını sertçe çevirdi. "Bu ses, genç Rose, acı. Kayalıklardan çıkan bir kaya kümesini işaret etti. "İşte. Görüyor musun?

Kayalardan birinin üzerinde yaralı bir martı çırpınıyordu. Rose uzaktan bile kanadının bükülmüş olduğunu görebiliyordu. Kuş kendini her havaya kaldırmaya çalıştığında acı içinde çığlık atıyordu.

Kalbi sıkıştı. "Zavallı şey burada çok uzun süre dayanamaz. Thea ona dikkatle baktı. "Onu iyileştirebilirsin, biliyorsun.

Rose başını iki yana salladı. "Büyünün bir parçası olmak istemiyorum.

Thea kaşlarını kaldırdı ama ona soru sormadı. Bunun yerine ağlayan martıya doğru kürek çekti, balık ağı da onlarla birlikte sürükleniyordu. Tekne kayalıklarla aynı hizaya geldiğinde kuş ciyakladı.

Rose kulaklarını kapattı ama kalbi acıyla sıkıştı. Yaralı kuşa doğru olan çekimi görmezden gelmek zordu. "Acele et ve iyileştir onu.

Thea kürekleri indirdi. "Onu iyileştirmeyeceğim.

Rose ona ters ters baktı. "O zaman zalimlik ediyorsun. 'Senden daha zalim değilim. Sen de kuşu iyileştirebilirsin. "Şifacı olan *sensin*.

"İkimiz de şifacıyız, Rose. Rose cevap vermeyip sadece daha sert bakınca Thea uzandı ve çırpınan martıyı avuçlarının arasına aldı. Onu Rose'a uzattı. "Yeteneğin senin içinde hareket ediyor. Onu kabul etmenin zamanı geldi. Kendinin bu parçasını tanımanın zamanı geldi.

Rose gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır. Ve beni zorlayamazsın. Sesi şımarık bir çocuk gibi çıkıyordu ama umurunda değildi. Shen'le kaplıcada olanlar bir kazaydı, umutsuzca hatırladığı bir anıydı.

zamanla unutmayı umuyordu. Ama eğer bir şeyi bilerek ve isteyerek tekrar iyileştirirse, bu onun bir cadı olarak yaşamayı seçtiği anlamına gelecekti.

"O zaman acı çekmesine izin vereceğiz. Thea onu kucağına yatırırken martı acınası bir çığlık attı. 'Eninde sonunda ölecek. Ya açlıktan ölecek ya da başka bir kuş gelip onu yiyecek.

Rose gözlerini açtı. Zavallı kuş hareketsiz düşmüştü. Boncuk gözlerinde yenilgiyi hissetti ve bu ruhunun bir parçasını sızlattı. Bunun sadece büyüünün duygularıyla oynaması olduğunu biliyordu ama yine de gerçek gibiydi. Acı vericiydi.

Thea ellerini kuşun altında birleştirdi. "Ya da basitçe suya atıp balıklara verebiliriz.

"Hayır! Rose ellerini havaya kaldırdı. "Onu bana ver. 'Sadece eminsen Rose. Ne de olsa niyet...'

'Biliyorum, biliyorum. En önemli şey niyettir,' dedi Rose sabırsızlıkla. 'Kuşu iyileştirmek istiyorum. Tamam mı? Artık acı çekmesini istemiyorum.

Kuşu Rose'un kucağına yerleştirirken Thea'nın ağzının kenarı seğirdi. kucak.

Rose ellerini titreyen yaratığın üzerine koydu. Onun küçüklüğünü hissedebiliyordu.

Kalp atışları parmak uçlarında çırpınıyordu. Kanadı o kadar kötü bükülmüştü ki, kemiği tüylerini delip geçiyordu.

"Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Shen'i iyileştirdiğimde bunu düşünmemiştim bile. Rose ellerini onun çıplak bacağına koyduğunu hatırlayınca kızardı. "Sadece ellerimi yaranın üzerine koydum ve sonra iyileşti. Sanki...'

"Büyü mü?" dedi Thea alaycı bir ifadeyle. 'Onu iyileştirmeyi o kadar çok istemiş olmalısın ki nasıl olduğunu anlamadan bunu yaptın. Bunu şimdi dene. Kuşa odaklan. Bırak arzun sana rehberlik etsin.

Rose gözlerini kapattı. Kuşun hayatını zihninde altın bir iplik gibi gördü, kısa ve sönük bir şekilde parlıyordu. Ona doğru uzandı.

Martı onun ellerinde seğirdi.

Kalbini sakinleştir, endişeli olan. Bırak kırılmış olanı iyileştireyim.

Parmakları karıncalanmaya başladı. Parmaklarının altında, ince kemiklerin teker teker tekrar bir araya geldiğini hissetti. Zihninde, altın iplik daha da güçlendi, daha da parlaklaştı.

"Güzel," dedi Thea alçak bir sesle. 'Şimdi kanadı yavaşça ayarla.

Zar zor nefes alan Rose, içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi. Parmaklarını yavaşça, nazıkçe hareket ettirdi. Küçük bir klik sesiyle kanat yerine oturdu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben yaptım!

Kuş aniden kanat çırpı ve onarılmış kanadı Rose'un yüzüne çarptı. Güldü ve bıraktı. Martı yankılanan bir ciyaklamayla havalandı. Kıyıya doğru havalanmadan önce üzerlerinde bir daire çizerek süzüldü.

Rose geriye doğru yığıldı, heyecanını hemen bir yorgunluk dalgası takip etti. Bir şeyi *iyileştirmişti*. Hem de bilerek!

'İyileşmenin yorucu olduğunu göreceksiniz. Sınırlarına dikkat etmelisin. Thea onun dizini okşadı. "Seninle gurur duyuyorum Rose. Shen haklıydı, sen doğuştan yeteneklisin.

Rose gururla gülümsedi. Daha önce hiçbir şeyde doğuştan yetenekli olduğu söylenmemişti. Bir şeyde iyi olmak güzel bir duyguydu. Bu şey sihir olsa bile.

"Okyanusta bir kuşu iyileştirmiş olman da çok yerinde," diye düşündü Thea. "Eana'nın kökenini biliyorsun, değil mi?

'Elbette,' dedi Rose. 'Büyük Koruyucu Eana'yı bin yıldan fazla bir süre önce kurdu. Ebedi Krallık'tan buraya cesur şövalyeler ve güzel bakirelerle dolu bir gemiyle geldi ve birlikte cadıları kovup ülkeyi kara büyüden kurtardılar. Koruyucu bir monarşi kurdu. Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?'

Thea hmm'ladı. 'Bu güzel bir hikaye ama korkarım ki gerçek değil. Ve bu kesinlikle adamızın neden kuş şeklinde olduğunu açıklamıyor.

Rose güldü. "Kuş şeklinde mi? Sen neden bahsediyorsun?" "Sen hiç harita görmedin mi?

'Tabii ki var! Ama Eana sadece Eana'ya benziyor.'

"Bir dahaki sefere daha yakından bak. Thea parmağını sanki çizicekmiş gibi havada gezdirdi. 'Arazimiz uçan bir kuşun şeklini işaret ediyor. Şu anda onun kanatlarının altına sıkışmış durumdayız.

Rose Thea'ya kibar bir gülümseme verdi. "Bu güzel bir imge. "Bu şekilde çünkü topraklarımız bir zamanlar bir kuştı.

Rose yine güldü, bu sefer daha rahatsız bir şekilde. Yaşlı cadının zihnini merak etmeye başlamıştı ve belki de kendisinin de biraz iyileşmeye ihtiyacı olabilirdi. "Eana'nın da diğer topraklar gibi topraktan, çölden ve nehirlerden oluştuğuna eminim.

Thea sanki Rose'u duymamış gibi devam etti. 'Eana elbette kuşun kendisi değil. Daha ziyade, bu topraklara adını veren kişi. Eana ilk cadıydı. Binlerce yıl önce yıldızların arasında yaşar, yeşil kuyruklu şahininin sırtında birinden diğerine uçarmış. Ama bir gün gökyüzünde uçmaktan yoruldu. Bir yere yerleşmek, ayaklarında kumu hissetmek istedi.

ve tuzlu su serpintisini teninde hissetti. Ve böylece, şahinini denize inmeye davet etti ve büyüyle onu karaya dönuştürdü. Zamanla Eana gibi başkaları da geldi ve toprak onları ağırlamak için büyüdü. İlk cadı kraliçe olarak hüküm sürdü ve büyüünün armağanı nesilden nesile aktarıldı. Thea Rose'a başını salladı, gözlerinde ani bir bilgi dolu bakış vardı. 'Eana'nın kanı her cadının içinde akar. İşte bu yüzden kaderimizde bu adayı yönetmek var.

Rose iyileşmenin verdiği yorgunluktan mı yoksa omuzlarına çöken başka bir gerçeğin ağırlığından mı bilmiyordu ama yine titremeye başladığını fark etti. "Ben Eana'yım; Eana benim," diye fısıldadı.

"Aynen öyle," dedi Thea. "Kesinlikle.

Bir süre daha denizde sürüklendiler, Rose değişen ufka bakıyor ve damarlarında dolaşan Eana'nın kanını düşünüyordu.

Ailesine ne olduğu gerçeğini düşünüyordu.

Ve hiç tanımadığı, şimdi tahtını çalmak isteyen kız kardeşi hakkında.

Rose iyi bir kraliçe olacağını biliyordu. Cadılar da dahil olmak üzere tüm Eana için. Wren cadı olmayı biliyor olabilirdi ama yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ya da kardeşlik, bu konuda. Ne tür bir kız kardeş ikizinin tüm hayatını çalar ki?

Rüzgâr aniden şiddetlendiğinde Thea kıyıya doğru endişeli bir bakış fırlattı.

Banba elleri havada bir ileri bir geri volta atıyordu.

Bir başka şiddetli fırtına tekneyi sarsarken rüzgâr uğuldadı. Rose teknenin kenarlarını kavradı ve ani tuzlu su serpintisi karşısında irkildi.

"Eve gitme zamanı. Thea ağı yukarı çekti ve tekneye sürükledi. Ağ, Rose'un ayaklarının dibinde kıpırdanıp çırpınan gümüş balıklarıyla doluydu. "Görünüşe göre bugün biraz yardım alacağız.

Bir başka rüzgâr teknenin altını süpürdü ve onları kıyıya doğru çekti.

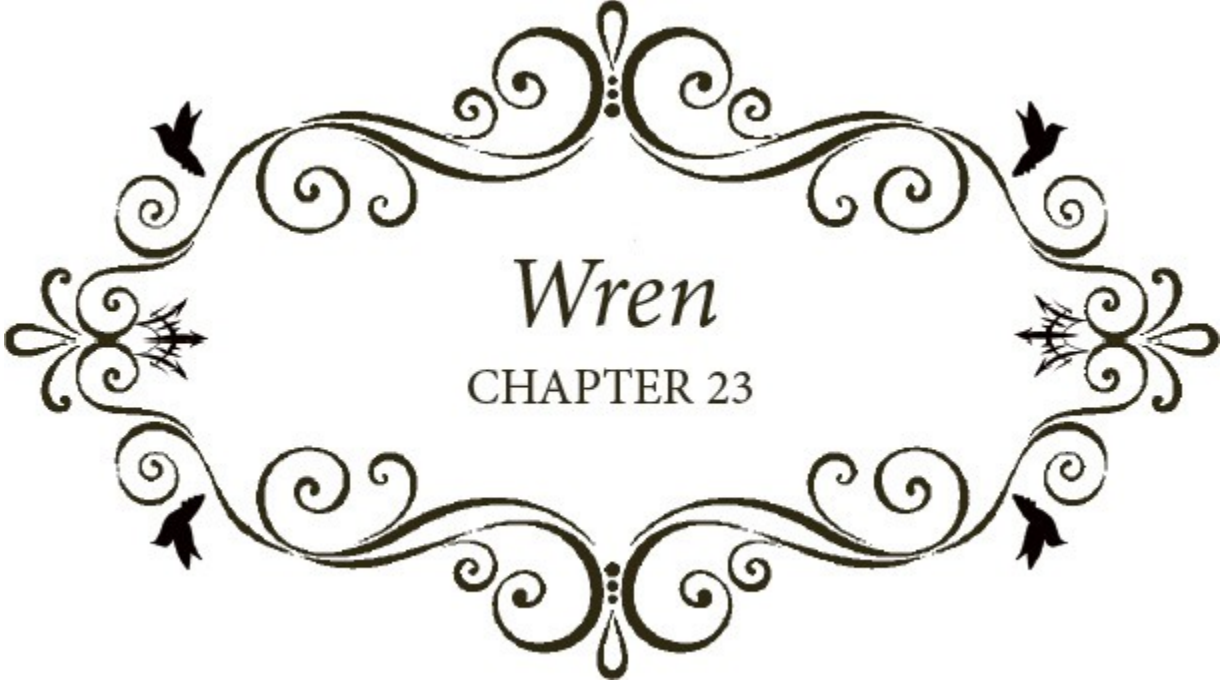
Hızlandıklarında Rose kaskatı kesildi. "Bunu hep yapar mı?

'Sebepsiz yere rüzgâr mı estiriyor? Sadece endişeli olduğunda. Thea kaşlarını çatı. 'Wren'den henüz haber almadık. Senin gelişin Wren'den haber alabileceğimizin ilk işareti.

değişim bile oldu. Banba onun için endişelenmeye başladı. Aslında hepimiz endişeleniyoruz.

Hiç tanışmamış olmalarına ve Wren'in Rose'un dostu olmadığı açık olmasına rağmen, Rose'un ensesinde bir huzursuzluk hissi belirdi. Kız kardeşinin sarayda tek başına, Eana'nın en zeki adamlarından birini kandırmaya çalıştığını düşündü. Rose'un hayatı hakkında ne kadar çok şey bildiğini düşünürse düşünsün ya da Rose'un hayatını elinden almak için ne kadar büyü kullanırsa kullansın, Wren Rose'u kendi kızı gibi yetiştirmiş olan bu adamı asla kandıramazdı.

Rose kıyıya döndüğünde tekneden indi, Banba'nın gözlerinin içine baktı ve "Endişelenmekte haklısın" dedi.

Wren Ortha kayalıklarında tek başına durmuş, büyükannesi için çığlık atıyordu. Banba onu duyamıyordu. Güçlü bir kar kaplanı peşinde dolaşırken elleri ve dizleri üzerinde kumda debeleniyordu. Koyun karşısında cadılar feryat ediyor, deniz onların kanlarıyla köpürüyordu.

"Bizi kurtaracağına söz vermiştin! Banba'nın sesi uluyan uçurumdan Wren'e ulaştı. "Bize yeni bir dünya vaat etmiştin!

Wren aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru tırmanırken dehşet boğazını yakıyordu. Ama koy artık boştu ve kum kırmızıya boyanmıştı. Büyükannesinin cesedinin üzerine diz çöktü ve parmaklarını boynundaki yaralara bastırdı. Wren'in pelerininin yeşili beyaza dönmüş, etekleri sonsuz danteller halinde dökülürken tehditkâr bir hırıltı

Deniz. Dalgalar Wren'in gözleri önünde kar gibi kürkleri ve kan damlayan dişleriyle birer canavara dönüştü. Arkalarında, Ansel altın sırma işlemeli fildişi bir ceketle dalgaların arasından süzülüyordu.

Ona elini uzattı, parmaklarından aynı kan damlıyordu. "Dans edelim mi, çiçeğim?"

Wren çığlık atarak uyandı.

Yatak odasının kapısı vurulduktan sonra açıldı ve bir saray muhafızı kılıcını çekmiş bir halde içeri girdi. Wren yatakta dimdik oturdu ve yorganı çenesine kadar çekti. "Çık dışarı!" dedi boğuk bir sesle. "Sadece bir kabustu!"

Muhafız aceleyle odadan çıkmadan önce ona endişeli bir bakış attı.

Wren tekrar yastığına uzandı ve nefesi kesildi. Güvendeydi. Anadawn'da. Ortha'dan hiç olmadığı kadar uzakta. Bir kahin olmadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Banba'yla ilgili hayalinin sadece bir kâbus olduğunu ve daha fazlası olmadığını bildiği için. Ama yine de bu onu tedirgin etmişti. Büyükannesine haber göndermeliydi.

Wren yataktan yuvarlandı ve komodinin üzerindeki su sürahisine uzandı, bir bardak bulma zahmetine katlanmadan hemen içti. Sonra aynada kendine baktı. Cehennem gibi görünüyordu, kâbusun gölgesi gözlerinin altında birikiyordu. Saçları kendi solan altın telleriyle kaplıydı ve cildinin güneşten ısınmış tonu doğal olarak yıpranmış olsa da çilleri inatçıydı. Rose'un gardırobundan dökümlü leylak rengi bir günlük elbise seçmeden önce hızla büyüsunü yeniden yaptı.

Kısa bir süre sonra Agnes elinde kahvaltıyla geldi. Kahvaltı tepsisini yere bırakırken, "Hiç iyi görünmüyorsunuz, Prenses," dedi.

Wren dikkati dağılmış bir şekilde bir kase çilek topladı. 'Beni boş ver. Willem nasıl?'

Agnes kasvetli bir ifadeyle başını salladı. 'Korkarım hiçbir gelişme yok. Hector bütün gece onunla birlikteydi.'

"Çok endişeliyim. Wren'in sözleri doğrudu ama Agnes'in şüphelendiği nedenlerden dolayı değildi. Rathborne hayata tutunmaya çalışırken, düğün hâlâ tüm hızıyla ona doğru geliyordu ve beraberinde Gevranların yakın istilasını da getiriyordu. Kingsbreath'in bir *an önce* ölmesi gerekiyordu ki sonunda kendi kararlarını kendisi alabilsin. Düğünü iptal edecek ve

Ansel ilk gemiyle Gevra'ya dönecek ve öyle görkemli bir taç giyme töreni düzenleyecekti ki kimse Gevran prensinin adını bile hatırlamayacaktı.

Ama eğer Rathborne ölmezse - eğer bir şekilde onun zehirleme girişiminden kurtulmayı başarsa - o zaman Wren onu tekrar öldürmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Ve akşam yemeğindeki felaketten sonra, zaten üzerinde birden fazla şüpheli göz vardı. Tor'un merakı neyse de - ne de olsa bu topraklarda bir yabancıydı - babası Hector'un desteğiyle Celeste'in güvensizliği Wren'i batırabilirdi.

Hepsini batırabilir.

Wren'in başarısızlığı sadece kendisini mahvetmeyecekti. Cadıların da sonu olacaktı. Alarik Felsing Eana'da kendine bir yer edindiğinde, canavarları Ortha sahillerinde cadıları lime lime ederek vahşice saldıracaktı. Tüm bu planlama - uzun yıllar süren hazırlık ve umut - boşa gidecekti.

Hepsi çılgık atarak ölürdü.

Wren yemeğini elinin tersiyle itti. 'Sanırım sabah yürüyüşüne çıkacağım.

Bir değişiklik olursa beni bulacaksın, değil mi?

Agnes ona kederli gözlerle baktı. 'Elbette Prens. Bu arada, kendinizi hasta edecek kadar endişelenmemeye çalışın. Büyük Koruyucu Kingsbreath'e göz kulak olacaktır. Ne de olsa sevgili Willem de bu ülkenin kendi tarzında bir koruyucusu olmuştur.

Wren odadan çıktı ve aceleyle kule merdivenlerinden aşağı indi. Avluda, aynı derecede keyifsiz görünen bir çift saray muhafızına sıkıca gülümsedi. Gün sıcak ve aydınlık olmasına rağmen, sarayın üzerinde ağır bir beklenti bulutu dolaşıyordu. Bu bulut, Rathborne'un kaderine bağlı olarak gün ışığını getirmek için parçalanabilir ya da bir gök gürültüsü ile dağılabilirdi.

Wren, sarayın arka tarafına sıkışmış bir sıra ahşap kulübenin bulunduğu, çimenlerin uzun ve kır çiçekleriyle parlak olduğu mews'a giden yolu buldu. İçeride haberci kuşlar kafeslerinin tellerinden onu izliyordu. Chapman buradaki muhafızlarla birlikte bitmek bilmeyen parşömenlerinden birini inceliyor, tüy kalemiyle notlar alıyordu.

Wren'in içinde hayal kırıklığı kaynıyordu. Ne zaman buraya gelse, o meşgul küçük gelincik yakınlarda geziniyordu. Chapman Anadawn'daki her şeyi, hatta şahinleri bile yakından izliyordu. Onun onayı olmadan Eshlinn semalarına hiçbir mesaj gönderilemezdi. Wren bir kuş göndermek için o gidene kadar beklese bile, kuşun geri dönüp mesajını doğrudan Rathborne'a iletmesi riskini göze alamazdı.

Gül bahçesine doğru yürüdü, orada bitkin çalılarının arasında volta attı. Büyük Koruyucu'nun heykeli boş, mermer gözlerle ona bakıyordu. Wren sonunda ona bir çekiç indirebileceği günü iple çekiyordu.

Bankın üzerine çöktü ve gökyüzüne baktı. "Yardıma ihtiyacım var," dedi rüzgâra. "Büyükanneme ulaşmak için bir yola ihtiyacım var.

Bir süre, kulaklarını çınlatan esintiden başka bir şey yoktu. Sonra batı kulesindeki pencere, yalnız bir yıldızkuşunun çıkıntıya adım atmasına yetecek kadar açıldığında uzaktan bir gıcırtı geldi. Gümüş bir parıltıyla kuleden düştü ve heykelin başına düzgünce kondu.

Garip. Eğer Rathborne ölüm döşeğindeyse, kuşlarıyla ilgilenen kimdi?

"Devam et," dedi Wren, Koruyucu'nun üzerine sıçmasını isteyerek. "Tek kelime etmeyeceğim.

Yıldızkuşu bir kez cıvıladı, sonra çullanıp bankın üzerine kondu.

Wren kuşa baktı.

Kuş gözlerini dikip baktı.

Daha önce hiç bu kadar yakından bir yıldızkuşu görmemişti. Boncuk gözleri dolunay kadar parlak ve inatçıydı. Sanki kuş onu tanımış, kemiklerinde hareket eden zanaatı hissetmiş ve aynı olduklarını anlamıştı: Bu boğucu yerde birlikte kapana kısılmış, sihirle doğmuş yaratıklar. Wren batı kulesine bakarak göndereni aradı. Camda güneş ışığının parıltısından başka bir şey yoktu.

'Görünüşe göre sadece sen ve ben varız, ufaklık. Belki bana bir iyilik yapabilirsin...' O sabah yazdığı notu elbisesinin korsajından çıkardı ve sıkıca sardı. Banba'ya hızlı ve öfkeli bir uyarı içeriyordu, Wren'in paniği, o durduramadan parşömen parçasına döküldü. Yine de dürüst olmak, cadıları başlarına gelecekler konusunda uyarmak en iyisiydi. Saçındaki kurdeleyi çözdü ve mesajı kuşun ayağına bağlamak için kullandı. Bir avuç taç yaprağını siyah tüylerinin üzerinde ezdiğinde yıldızkuşu altında hareketsiz kaldı, düşerken büyü onları yuttu. *"Topraktan toza, martıların dolaştığı yere, lütfen bu mesajı güvenli bir şekilde eve götür.*

Yıldızkuşu banktan kalkmadan önce son bir kez cıvıladı.

"Hızlı ve doğru uç. Wren kelimeleri bir dua gibi yukarı gönderdi ve kuş batıya dönüp bulutların arasında kaybolana kadar onu izledi. Sonra ayrıldı

göl bahçesine gitti ve yatak odasına döndüğünde onu bekleyen farklı bir not buldu.

Okuduğunda Wren'in kalbi sıkıştı.

Öğlen hamamda buluşalım - Celeste

Wren geldiğinde Celeste çoktan sarayın hamamına girmişti. Oda sıcak ve nemliydi, kubbeli tavanında toplanan buhar bulutları mozaik duvarlarda birbirleriyle yarışan boncuklara dönüşüyordu. Buhar Wren'in toplantıyla ilgili endişesini yatıştırmak için çok az şey yapmıştı ama bunu yüzüne yansıtmamaya dikkat ediyordu. Celeste mermer bir leğenin kenarında oturmuş, bacaklarını suyun içinde ileri geri sallıyordu. Üzerinde beyaz bir bornoz vardı, koyu renk buklelerini başının tepesinde topuz yapmıştı. Buharın içinden Wren'e el salladı. "Görüyorum ki mesajımı almışsın.

"Buluşma için ilginç bir öneri. Wren Celeste'in karşısına yerleşti. Rose'un dolabından mavi ipek bir bornoz ve bir çift terlik almıştı. Şimdi onları tekmeleyip ayaklarını suya bıraktı ve ayak parmaklarının arasında banyo tuzlarının fokurdamasının keyfini çıkardı.

"Öyle mi?" dedi Celeste kaşlarını kaldırarak. "Burada sık sık buluşuyoruz.

"Biliyorum," dedi Wren hızla. Buhar yüzünün etrafındaki saç tutamlarını kıvrıyordu ve aniden büyülediğinin farkına vardı. 'Ama dışarıda çok güzel bir gün var. Belki onun yerine yürüyüşe çıkarız diye düşündüm.

"Kulak misafiri olmayacağımız bir yerde konuşmak istiyorum. Buhar yoğunlaştı ve Celeste'in yüzünü kalın bir sis bulutu kapladı, bu yüzden Wren onun ifadesini okuyamadı. "Babam Kingsbreath'in ağır hasta olduğunu söylüyor. Her nefes için savaşıyor.

Wren bu hatırlatma karşısında gerildi. 'Zavallı Rathborne. Ben de-'

'Willem,' dedi Celeste.

"Ne?

"Az önce ona Rathborne dedin. Celeste'in koyu kahverengi gözleri buharın içinden bir şahininki kadar keskin bir şekilde parladı. "Ona asla öyle demezsin.

Wren yutkundu. "Willem, o zaman.

Celeste, "Babam ani hastalığına bir neden bulamıyor," diye devam etti.

"Zehirlenmiş olabileceğinden şüpheleniyor.

Wren'in omurgasından aşağı bir ter damlası süzüldü. "*Gerçekten mi?*"

"Yemekle ilgili hesabımı bile sordu."

Wren kıpırdamadan durdu. Celeste'in onu Rathborne'a nasıl çarptığını ve her tarafa buz köpükleri saçtığını hatırladı. Bunun gerçekten bir kaza olmasını umuyordu ama ensesi karıncalanmaya başlamıştı. Peki ona ne söyledin?

"Ona hiçbir şey görmediğimi söyledim."

Wren burnundan nefes verdi. 'Belki de Willem'in buzlu gazozlara alerjisi vardır.'

Her ne ise, eminim ki-'

"Ama sanırım bir şey gördüm. Celeste öne doğru eğildi, yüzü bir buhar bulutu içinde belirdi. "İçkisini kurcalamışsın."

"Ne? Wren'den boğuk bir kahkaha yükseldi."

'İlk başta hayal ettiğimi sandım,' dedi Celeste. 'Çok hızlıydı, çok beklenmedikti. Ama sonra senin onu izlediğini gördüm. Sanki içmesini istiyor gibiydin. Kollarını Wren'in iki yanına koyarak onu koltuğa sabitledi. "Zaten şüpheleniyordum elbette. Bütün gece garip davranıyordun. Bir süredir garip davranıyorsun."

Wren'in burnundan bir ter damlası daha damladı ve köprücük kemiklerinin arasındaki çukurda birikti. Birden kendini sıcaktan bunalmış bir rüyadaymış gibi hissetti. Ellerini suya daldırdı ve birazını göğsüne sıçlattı. "Sanırım buhar anılarınla oynuyor, Celeste."

Celeste'in kaşları çatıldı. "*Kimsin* sen?"

"Ben senin en iyi arkadaşınım," dedi Wren ama sesinde endişe tınılıyordu. Soğukkanlılığı giderek azalıyordu. Buhar gözlerini yakıyor ve boğazını dolduruyordu ve nefes almakta zorlanıyordu.

Celeste sıcaklığın altında çelik gibi gözlerle bakıyordu. "Sen Rose *değilsin*."

"Saçmalıyorsun Celeste. Wren aniden ayağa kalktı. 'Eğer şimdi buradan çıkmazsam, sanırım buharlaşıp gideceğim."

Celeste ayağa fırladı ve onun omuzlarını tuttu. "Atımın adı ne?"

"Hanımefendi," dedi Wren, hiç vakit

kaybetmeden. "En çok neyden

korkarsınız?" "Boğulmaktan."

"En çok neden korkuyorum?"

Macerasız bir hayat. Wren sonuncusunu tahmin etmişti ama Celeste'in yüzündeki hoşnutsuz ifadeden haklı olduğunu anlayabiliyordu.

Celeste elini daha da sıktı, tırnakları Wren'in köprücük kemiklerine batıyordu. "Annem öldükten sonra herkes uyurken mutfağa gizlice girip armutlu turtaları yememiz gerektiğine karar verdiğini ve ertesi sabah Cam beni sobanın yanında uyurken kırıntılara bulanmış halde bulduğunda beni savunmaya geçip Eana'daki tüm yıldızların üzerine yemin ederek bunu yapanın saray fareleri olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?

Wren gözlerini kırpmadan, "Elbette," dedi. "Böyle bir şeyi nasıl unutabilirim?

Celeste dudaklarını büzdü. "Bu hiç olmadı.

Tıslayan deniz yosunu.

Wren öfkeyle, "Beni kandırdın," dedi.

"Bir tane daha içmeye ne dersin? Celeste'in sesinden alaycılık damlıyordu. "Doğum günüm ne zaman?

Wren birdenbire aralarında biriken buhardan memnun oldu. Yüzündeki panik ifadesini gizliyordu.

Celeste onu iterek serbest bıraktı. "Bugün.

Wren gözlerini sımsıkı yumdu, dehşet bir taş gibi içine çöktü. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutmuştu? Ne kadar aptaldı! "Mutlu yıllar mı?" dedi zayıf bir sesle.

"Hiç zahmet etme," diye tersledi Celeste. "Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca doğum günümü bir kez bile unutmadın. Dün gece de prensin için bir yemek düzenledin ve *onun* şerefine pasta ikram ettin.

Wren'in tek yapabildiği '*Oh,*' *demek* oldu. İşi iyice sarpa sarmıştı. Aslında o lanetli akşam yemeğini planladığı andan beri öyleydi.

Celeste'in işi bitmemişti. "Rose Valhart'ı hayatım boyunca tanıdım. Onun her ifadesini, espri anlayışını, kalbini bilirim. *Onu* tanıyorum. Ve seni tanımıyorum. İyi bir taklit olabilirsin ama *yeterince* iyi değilsin. Wren'in göğsünü dürttü. "Sana şimdi ve burada bana karşı dürüst olman için bir şans vereceğim. Eğer bir kez daha yalan söylersen, saray muhafızlarını çağırır ve seni zindana attırırım. Gerçekten kimsin sen?"

Wren yüzündeki nemli saçları taradı, paniğinin sıcaklığı buharla karışıyordu. Yalan söylemeyi düşündü.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Celeste.

Wren soldu. Her şey bitmişti ve ikisi de bunu biliyordu. Yaptığı oyun sona ermişti. Eğer Celeste'in o kapıdan çıkmasına izin verirse, Wren sabah olmadan zindanlara götürülecek ya da daha kötüsü, Koruyucu'nun Kasası'nda asılı bırakılacaktı. Banyoya doğru eğildi. Su beline vuruyordu, bornozu

parlak renkli bir nilüfer gibi etrafında yüzüyordu. 'Benim adım Wren. Rose benim ikiz kardeşim.

Celeste onun üzerinde durdu. "Bu nasıl mümkün olabilir?

"On sekiz yıl önce Willem Rathborne annemle babamı öldürdü," dedi Wren, Celeste'in gözlerindeki gerçeği okuyabilmesi için başını kaldırarak. 'Rathborne annemi öldürmeden birkaç dakika önce ebe benimle birlikte kaçtı. Tahtın kontrolünü elinde tutabilmek için kız kardeşimi hayatta tuttu. Hâlâ da kontrolünü elinde tutmaya çalışıyor.

Celeste kararlı bir ifadeyle, "Öyle olmadı," dedi. 'Ebe-' 'Duyduğun her şey yalan,' dedi Wren, kesin bir ifadeyle. Öyle olmadığını biliyordu. Eana'nın geri kalanı gibi kandırıldığı için Celeste'in hatasıydı ama öfkesinin aniden kabarmasına engel olamıyordu. 'Ebe Thea, annemin ailesinin bir parçasıydı. Anadawn'a onu korumak için geldi.

Celeste başını salladı. "Hayır. Bu doğru olamaz. "O zaman açıkla *bana*.

Sessizlik uzadı, aralarındaki buhar kalınlaştı.

"Sana açıklayamam," dedi Celeste huzursuzca. "Hiç mantıklı gelmiyor.

'Benim anlattıklarımı dinlerseniz mantıklı geliyor. *Doğru* olanı.

"Rose'a ne yaptın?" "O güvende.

"Nerede?

"Çok uzakta. Wren genel olarak batı yönünü işaret etti. "Deniz kıyısında bir köyde.

Celeste yavaşça kendini tepeye doğru indirdi. "Orada kayalıklar var mı?" "Çok yüksekler," dedi Wren. "Sadece onları görmek bile Ciğerlerinizden nefes alın.'

Celeste, Wren'den çok kendi kendine, "Sanırım o yeri rüyalarımda gördüm," diye mırıldandı.

"Annemizin büyüdüğü yer.

'Sen de Lillith gibisin, değil mi? Sen bir *cadısın*. Celeste'in sesi son kelimeye takıldı.

Wren bir gülümseme hayaleti sundu. "Sanırım birini tanımak için biri gerekiyor. Celeste dişlerinin arasından, "Sakın bana öyle demeye cüret etme," dedi. "Ben öyle biri değilim.

Cadı.'

Wren gözlerini devirdi. "Rose'u Ortha'da görmenin mutlu bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Hadi ama Celeste. Sen bundan daha zekisin. Rathborne'a karşı neden bu kadar hassas olduğunu merak etmiyor musun?

yıldız armaları?' Wren, Celeste'in yüzündeki dehşet ifadesinden böyle bir olasılığı hiç düşünmediğini anlayabiliyordu. Eğer Wren'in şüpheleri doğruysa, o zaman Celeste'in zanaatının yarısı kemiklerine gömülmüş, yılların korkusu ve inkârıyla boğulmuş olmalıydı.

Şimdi onu bu konuda dürtmek için iyi bir zaman olmadığı açıktı.

Celeste banyonun kenarına tutundu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Cadıları Kingsbreath'ten kurtarmalıyım.

'Ve gerçekten Rose'un evliliğini mahvetmenin ve tacını çalmanın bunu yapmanın tek yolu olduğunu mu düşünüyorsun?

"Evet," dedi Wren, eşit bir şekilde. Ve bu evliliğin gerçekleşmesini istiyor gibi de değilsin. Fark etmediysen söyleyeyim, Rose kandırılıyor. Ansel'e "evet" dediği anda Gevra'ya gönderilecek ve bu krallık Willem Rathborne'un kontrolü altında kalacak.

Celeste endişelerini inkar etmedi. "Rose'u gerçekten önemsiyor olsaydın, onu cadılara teslim etmezdin.

"Endişelenmeniz gereken Gevranlar. Wren ayağa kalktı ve her yere su damlacıkları gönderdi. "Ama onları durdurabilirim Celeste. Bütün bunları durdurabilirim.

"Kingsbreath'i öldürmeye çalışarak mı demek istiyorsun? Celeste inanamayarak başını salladı. 'Aklını mı kaçırdın sen? Bu vatana ihanettir!

Wren dişlerini gösterdi. "Sadece birazcık.

Celeste bornozunu sıktı ve banyodan çıktı. "Seni hemen şimdi ihbar etmeyi düşünüyorum.

Wren onu bileğinden yakaladı. "Eğer beni zindana gönderirsen, Rose'u da Ortha'da ölüme göndermiş olursun.

"Ansel askerlerinin gelinini öldürmesine asla izin vermezdi. Celeste Wren'i silkeledi ve kapıya doğru yürüdü. 'Önce onu bulmak için ülkeyi karış karış arayacak. Aldattığın için cezalandırıldığını gördükten sonra,' dedi omzunun üzerinden. 'Biliyorsun, Gevranlılar sıradan hırsızları canavarları için çiğneme oyuncağı olarak kullanırlar. Krallığın bir prensine ihanet etmenin sana ne tür bir işkence kazandıracağını hayal bile edemiyorum.

"Ansel, Rose'a Banba'dan önce ulaşamayacak! Wren arkasından seslendi. 'Büyükanneemin bu sarayın her köşesinde casusları var. Buraya nasıl bu kadar kolay girdim sanıyorsun? Eğer beni ele verirsen, Rose'u öldürür.'

Celeste yürümeyi bıraktı. "Yalan söylüyorsun.

"Risk al o zaman. Wren sesini sabit tuttu. Bu bir blöftü ama aklına gelen tek şey buydu - Rose'un güvenliğini kendi güvenliğiyle takas etmek ve

Celeste'in arkadaşına olan sadakatinin Wren'e olan düşmanlığından daha güçlü olması için dua etti. Banyodan çıktı. 'Ya *da* bu işi başka bir şekilde halledebiliriz. Tercihen ne benim ne de Rose'un ölmek zorunda kalmayacağı bir yol.

Celeste arkasını döndü. "Anadawn'da entrikaların ve zehirlerinle dolaşmana izin vereceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun.

Ben sadece Kingsbreath'in peşindeyim. Rose ondan kurtulmayı hak ediyor. Hepimiz hak ediyoruz.'

Celeste'in burun delikleri alevlendi. 'Rose'u gerçekten önemsiyor olsaydın, onun hayatını çalmazdın. Sen sadece tahtı gasp etmek istiyorsun.

Wren omuz silktilti. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Her ikisi de doğru olamaz mı?

Sessizlik yoğun ve puslu bir hal aldı, iki kız da buharın içinden birbirlerine bakıyordu.

"Üç gün," dedi Celeste sonunda. 'Rose'u sağ salim Anadawn'a götürmek için üç günün var. Eğer onu bana geri getirmezsene, seni ihbar ederim.

Wren anlamayı düşünüyormuş gibi yaptı. Rose'u saraya geri getirmek istese bile, ki elbette böyle bir niyeti yoktu, prenses onun ulaşamayacağı kadar uzağa gitmişti. Onu getirmek için Fırtına kadar hızlı bir ata ihtiyacı olacaktı. Ve tüm Eana'da bunlardan sadece bir tane vardı.

Ama Wren özgürlüğü için pazarlık yapmıyordu. Zaman için pazarlık yapıyordu. Ve şimdilik, Rose'un en iyi arkadaşıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmak için üç gün yeterliydi.

"Pekâlâ Celeste. Wren yüzündeki dalları sildi ve Celeste'in bakışlarını cesur bir inançla karşıladı. "Üç gün içinde tekrar Rose'la birlikte olacaksın.

Celeste kollarını kendine doladı ve uzun bir süre Wren'i inceledi. "Bu çok garip," dedi sonunda. "Rose'a o kadar çok benziyorsun ki içgüdülerim sana güvenmemi söylüyor.

Wren terliklerini almak için eğilirken sırtıttı. Belki de Celeste bir kahin değildi.

Cadılar hiç de Rose'un hayal ettiği gibi değildi. Ortha'da çok fazla kahkaha vardı. Dans eder, şarkı söyler ve hikâye anlatırlardı. Rose bunların hiçbirine katılmamıştı. Cadılar ona karşı ne kadar ihtiyatlıysa o da onlara karşı o kadar ihtiyatlıydı. Her gün onların sert bakışlarını hissediyor ve yargılayıcı fısıltılarını duyuyordu ama başını dik tutuyor, Rowena ve nefret dolu arkadaşlarından uzak durmaya özen gösteriyordu.

Rose her gece ayın gökyüzünde daha da dolgunlaşmasını izliyor ve zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu. Taç giyme töreni hızla yaklaşıyordu. Wren'in tahtını ondan çalıp cadılara vermesine izin veremezdi. Bunun sonunda Rose'a ne kalacaktı? Günlerinin geri kalanını Ortha'da, deniz yosunu ve tuzlu su kokarak, bir şeymiş gibi davranarak geçirmeyi reddetti.

değildi. O Eana'nın prensesiydi ve tüm hayatını Kraliçe olmak için hazırlanarak geçirmişti. Bu kader sadece ve sadece ona aitti.

Willem'le yüzleşme düşüncesi Rose'u hasta hissettiriyordu ama on sekizinci yaş günü yaklaşırken, Kingsbreath'in onun üzerindeki etkisi nihayet azalıyordu ve artık altın kapıların ötesindeki dünyadan korkan küçük bir kız değildi. İlk fırsatta Anadawn'a dönmeye ve onu ne kadar korkutursa korkutsun, kendisine yalan söyleyen adamla yüzleşmeye karar verdi. Taht üzerindeki hakimiyetinden vazgeçmesinin zamanı gelmişti.

Ve böylece günler geçtikçe daha dikkatli olmaya başladı. Ortha cadılarının hareketleri hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrendi ve sessizce, dikkatlice kaçışını planladı.

Geldiğinin ertesi günü Banba Rose'a işe yaramaya başlamasını söylemişti ve Rose ne kadar az işe yarar beceriye sahip olduğunu çabucak öğrenmişti. Yemek pişiremiyor, balık tutamıyor, öğürmeden balıkları temizleyemiyor ya da bağırsaklarını temizleyemiyordu. Nasıl bitki toplayacağı ya da ip öreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir keresinde Thea ile birlikte eski bir tuniği onarmaya çalıştığında, bir şekilde kendi saçını etek ucunun altına dikmeyi başarmıştı.

Rose'a ev işlerine yardım etmesini öneren Tilda olmuştu. Böylece Rose her sabah Wren'in eski kıyafetlerini ve yıpranmış deri botlarını giyip saçlarını ördükten sonra genç cadıya odun toplamasında yardım etmek için sahile iniyordu.

Rose Ortha'ya geldikten neredeyse iki hafta sonra bir sabah sörfte yengeç ararlarken Tilda'ya, "En iyi arkadaşım Celeste beni şimdi görse şok olurdu," dedi. "Her zaman pantolonun erdemlerinden bahsedip durur ama korkarım bir kraliçe ve soylu kadınları bu kadar gayri resmi olamazlar.

Tilda dalgaların arasında zıplarken güldü. "Wren hayatı boyunca hiç elbise giymedi. Candlemas'ta bile! Bence o farklı bir kraliçe olacak.

"Eminim öyle yapacaktır," dedi Rose yumuşak bir sesle.

Tilda omzunun üzerinden ona baktı. "Düğününü kaçıracağın için üzgün müsün? Şenlik ateşinde Shen'in Banba'ya özel prensinden bahsettiğini duydum.

Rose sertleşti. "Bu onu ilgilendirmez.

"Sanırım bu şimdilik Wren'in işi. Tilda burnunu kırıştırdı. "Eğer yardımı olacaksa, Wren her zaman evlenmektense denizde boğulmayı tercih edeceğini söyler, bu yüzden sevgilini senden çalacağını sanmıyorum. Belki de

Tüm bu taç giyme töreni işi bittikten sonra onu geri alabilirsin. Dişlerini göstererek sırttı. "Ya da onun yerine burada, Ortanca'da yeni bir sevgili bulabilirsin!

"Tilda!" dedi Rose, dehşet içinde.

Küçük kız kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Rose kabadayılıkla. Son günlerde Prens Ansel hakkında pek fazla düşünmemişti. Kız kardeşinin onun tahtını ve nişanlısını çalma ihtimalini aklına bile getirmemişti. Her neyse, Rose Anadawn'a dönüp tüm bu üzücü hikâyeyi ona anlattığında Prens kesinlikle anlayışlı davranacaktı. Özellikle de Wren'in görüldüğü gibi biri olmadığını çoktan anlamış olduğundan.

Tilda öğle yemeğine yardım etmek için kaçtıktan sonra Rose kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı, sonra da Fısıltı Rüzgârı Kayalıkları'na doğru süzüldü. Cadıların ona çok dikkat etmesini beklemişti ama çoğu zaman nerede olduğu ya da ne yaptığı konusunda tamamen ilgisiz görünüyorlardı. Belli ki onun güç ve metanet gerektiren herhangi bir şeyi yapmaktan aciz olduğunu düşünüyorlardı; Anadawn'da başkaları tarafından ömür boyu hizmet edilmek onu korkak ve çaresiz yapmıştı. Onun için her şey daha iyi. Günlerdir gizlice kayalıklara tırmanıyor, her seferinde biraz daha yükselerek ayaklarına güvenmeye çalışıyordu. Bugün, rüzgâr bu kadar sakinken, daha önce hiç olmadığı kadar yükseğe çıktı. Tam sonuna kadar gitmeyi ve geri dönmeyi düşünüyordu ki Shen'e çarptı.

Dar bir sırtta karşı karşıya geldiler. "Buraya kadar ne yapıyorsun?" dedi kadın.

Shen kaşlarını kaldırdı. "Ben de sana aynı şeyi sormalıyım.

Rose'un yanakları alev alev yandı. "Ben... Kendime biraz zaman ayırmak istedim. "Bu kadar baş döndürücü yükseklikte mi? Shen'in karanlık bakışları Rose'un yüzünde gezindi. O boynunu işaret etti. "Madalyonuna ne oldu?" Rose gözlerini kırıştırdı. "Ne?

'Senin Gevran'daki. Hani şu narin altın saçlarının kutsal ışıltılı deposu?

"Ah. Rose elini boynuna götürdü ve ancak o zaman Ansel'in madalyonunu takmadığını fark etti. Günlerdir de takmamıştı. Ve daha da kötüsü, nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Sakladım," diye yalan söyledi. "Yastığımın altına. Bir cadı tarafından çalınma riskini almak istemedim.

"Ne kadar da mantıklısın. Shen'in gözleri dans ediyordu ve Rose onun korkunç gerçekten şüphelendiğini biliyordu - sevgilisini o kadar da düşünmediğini.

"Bu seni ilgilendirmez," diye ekledi sonradan *aklına gelmiş* gibi.

"Onu özleyor musun?

"Kim?

Shen sırttı. "Senin karlı prensin.

"Oh! Evet. Tabii ki. Rose kaşlarını çatı. Ansel'i özlemişti, değil mi? Belki de geçen hafta onu neredeyse hiç düşünmemiş olması biraz garipti ama o kadar dalgındı ki. Düşünceleri cadılar ve kaçış planlarıyla meşguldü.

Shen'in yanından geçmeye çalışarak, "Her neyse, izin verirseniz ben yoluma gideyim," dedi. "Eminim gitmen gereken bir yer vardır. Belki de kaçırarak birileri.

Shen onun önüne geçti. "Rose. Son zamanlarda seni özledim, biliyorsun.

Rose onun samimiyeti karşısında irkildi. Bu, kalbine bir şeyler yaptı, sanki aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş gidiyormuş gibi hissettirdi. İtiraf etmekten nefret etse de, küçük bir parçası da onu özlemişti. O müzikal kahkahasını ve anlattığı hikâyeleri. Ve belki de onun adını söyleme şekliydi. Sanki değerli bir mücevhermiş gibi.

"Eminim bunu tüm kızlara

söylüyorsundur. "Söylemiyorum.

"Sözünün benim için hiçbir şey ifade etmediğini

unutuyorsun. "Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın

Rose.

Dudaklarını büzdü. "Sanırım bunu yapabileceğimi göreceksiniz.

"Bugün bana bir erteleme vermeye ne dersin? Kovanlara gidiyorum ve onları sana göstermek istiyorum. Ona yarım bir gülümseme sundu. "Yarın bana yine kızabilirsin.

Rose bocaladı. Derin ve tedirgin edici bir şaşkınlıkla, ona kovanlara kadar eşlik etmek istediğini fark etti. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemişti. Onları hiç özlememişti. Ne düşündüklerini hiç merak etmemişti. Onlarla vakit geçirmek için on bin arının toplu korkutuculuğuyla yüzleşmeyi hiç istememişti.

Oh, kırıntılar.

Kendi kendine, bu balın tadına bakmanın gerçekten de kraliyet görevi olduğunu düşündü. Araştırma amacıyla. Ve Cam için. Evet, Cam kesinlikle Ortha balının nasıl bir şey olduğunu bilmek isterdi. Yeni lezzetlerden çok etkilenir, kocasının seyahatlerinden eve getirdiği ikramlara ve baharatlara her zaman yaltaklanırdı.

"Evet, Prenses? Ne olacak?"

Rose alt dudağını çiğnedi. Sonra yüzü isyankâr bir sırıtışa dönüştü. 'Bugün kendimi cömert hissediyorum, haydut. Erteleme alabilirsin. Ama yarın, sana olan kızgınlığıma geri döneceğim.

"Sonsuza dek, değil mi?" dedi Shen alaycı bir tavırla. "Sonsuza dek.

Kovanlar hâlâ daha yüksekteydi. Rose, Shen'in istese uçurumlara dakikalar içinde tırmanabileceği gibi esrarengiz bir hisse kapılmıştı ama dar sırtlara tırmanırken hızını onun belirlemesine izin verdi. Rüzgâr hızlanıp etraflarında esmeye başladı ama Rose rüzgâr her ılık çaldığında kendini kayalara yaslamayı öğrenmişti.

Tökezlememek için gözlerini ayaklarından ayırmadı. "Bu kayalıklar kesinlikle iyi isimlendirilmiş!

"İlk cadı Eana onlara uzun zaman önce isim vermişti," dedi Shen, arkasından. "Dikkatli ol. Tam Rose gevşek bir şist parçasının üzerinde kayarken, Shen eliyle ona destek oldu.

Kendini kayalıklara yaslariken inledi. "Bu işte daha iyiye gittiğimi sanıyordum.

"Öylesin," dedi Shen. "Ve geceliğin yerine o pantolonla tırmanmak daha kolay olmalı. Rose ona bakmasa da sesindeki sırıtışı duyabiliyordu.

'Size anlamsız gelebilir ama ben gerçek kıyafetlerimi özlüyorum. Fırfırlarını ve dantellerini; eteklerimin dolgunluğunu. İçini çekti, hüzünle. 'Elbiselerim bana her zaman bir tür zırh gibi gelmiştir. Onları giydiğimde bir şekilde kendimi daha güçlü hissediyorum. Daha cesur. Dudağını ısırdı. 'Bunu çok aptalca buluyor olmalısın.

...'

Shen onu şaşırtacak şekilde gülmedi. "Hiç de değil," dedi düşünceli bir tavırla. 'Sanırım bir prensesin savaşıması gereken savaşlar genellikle bıçak ve

kılıçlar.'

"Hayır," dedi Rose, anlaşıldığına sevinerek. Üzerindeki tuniği işaret etti. Bu oldukça sıkıcı ve biçimsiz olsa da, sanırım geceliğimden daha iyi bir şey. Hizmetçilerimin artık bunu tanıyacağını bile sanmıyorum. Kesinlikle kirliydi ve leş gibi kokuyordu.

Shen güldü. "Ortha'da kıyafetlerimizi denizde yıkarız, bu yüzden kokusundan asla kaçamayız.

Rose ona tekrar baktı. "Ama denizi seviyorsun, değil mi?

Shen omuz silkti. 'Yeterince sevdim. Ama çölü sevdiğim gibi değil. Kumlar her zaman benim ilk evim olacak. Sesi hüzünlü bir hal aldı ve Rose onda daha önce fark etmediği bir şey gördü - bu hüzündü. Gözlerinin arkasında bir gölge gibi hareket ediyordu.

"Çöl çok güzel," diye kabul etti ve Shen'in yüzünde bir şeyler yumuşadı.

"Ganyeve'nin kendine has bir büyüğü var," dedi bakışları uzaklara dalarak. 'Efsaneye göre Eana şahinini denize indirmeden önce güneşle sevgiliymiş. Ve yeni bir dünyada başka bir hayat için ayrıldığında, güneş ona veda öpücüğü vermek için gökyüzünden inmiş. Ama Eana sıcağa dayanabilirken, toprak dayanamadı. Öpücük toprağı kavurdu ve çöl doğdu. Bu yeni topraklara bir hediye idi, güneşle ısınmış ve altın rengi. Onu yaratan cadiya bir hediye. Ama çöl güneşi asla unutmadı. Bu yüzden kumlar sürekli hareket ediyor, sürekli yer değiştiriyor - evlerine dönmeye çalışıyorlar.

Rose masaldan büyülenmiş bir halde durdu. Bir zamanlar böyle bir hikâyenin saçma olduğunu düşünürken, şimdi daha fazlasını dinlemek istediğini fark etti. "Bu efsaneleri daha önce hiç duymamıştım.

Shen kayalıklara geri döndü. 'Valhartlar bizim masallarımızdan her zaman korkmuşlardır. Ne de olsa efsaneler asla sahip olmayı umut edemeyecekleri güçlerden bahseder. Bir anıyı öldürmenin en iyi yolu onu yüksek sesle konuşmaktan vazgeçmektir. Bir elini Rose'un sırtına bastırarak onu dürttü. 'Ama biz hikâyelerimizi anlatmaktan asla vazgeçmeyeceğiz. Ve siz onları duymayı hak ediyorsunuz, Prenses.

Rose, Shen'in elinin belinde, nefesinin ensesinde olduğunu hissetmemeye çalıştı. Yol daralıyor, uçurumlara doğru dik bir şekilde tırmanıyordu ve artık ayaklarını sabit tutabilmek için tüm konsantrasyonunu toplaması gerekiyordu.

Bir başka rüzgâr uğuldayarak geldiğinde Rose tökezledi. Shen aynı kalp atışında onu yakaladı, kolu beline dolandı.

"Oh!" Telaşla, hızla geri adım attı. Ayağı havada sallanıyordu.

Shen onu göğsüne çekti ve sırtı uçuruma değene kadar döndürdü. "Dikkatli ol, Prenses.

Adam elini gevşetmeden önce, neredeyse burun buruna, acı dolu bir an boyunca birbirlerine baktılar. Bir elini çenesinde gezdirdi, ifadesi okunamıyordu. "Neredeyse geldik. Oyuk hemen ileride.

"Rüzgârı Banba gibi kontrol edememem ne yazık," dedi Rose, esintili olmaya çalışarak.

Saçmalamayı bırak, diye azarladı kendini. İki gün boyunca Shen'le birlikte ata binmişti. Onun kendisini bir anlığına, sırf zorunluluktan yakalamasından bu kadar etkilenmemeliydi.

Shen sevgiyle, "Wren büyürken büyükannenini bu yüzden hep kıskanırdı," dedi. "Bir fırtına olmayı çok isterdi.

"Bir büyücünün kendi tılsımları yok mudur?

'Tabii ki var. Tıpkı şifacıların olduğu gibi.

"Ve geriye sen kalıyorsun, Shen Lo. Rose ona bir kez daha baktı. "Savaşçı cadı.

Shen elini uçurumun kenarına dayadı, sonra bacaklarını kenardan dışarı atarak topuklarından birbirine vurdu.

Rose çığlık attı. "Shen!

Sırtın üzerine düzgünce indi, sonra özenle hazırlanmış bir eğilme hareketi yaptı. Siyah saçlarından bir tutam çözüldü ve gözüne battı. Hizmetinizdeyim,' dedi ve saç telini süpürerek uzaklaştırdı.

Rose gürleyen kalbini sakinleştirmek için bir elini göğsüne bastırdı. Kalbinin göğsünden dışarı fırlamak üzere olduğundan emindi. "Bunu bir daha *asla* yapma.

Shen'in sırtışı gamzesini ortaya çıkardı. "Etkilenmedin mi?

"*Hayır,*" diye yalan söyledi Rose.

İleriden gelen alçak bir uğultu onları kovanların yakınlığı konusunda uyardı. Rose gözlerini ayaklarından, merakını da Shen'den ayırmadı. "Tilda bana Eana'da kalan tek savaşçıların siz ikiniz olduğunu söyledi.

"Onun şansına, ben mükemmel bir öğretmenim. Shen'in gülümsemesi kısa sürdü. Gözlerinde yine o uzak bakış vardı. Rose'un tahmin edemediği bir hüznün gölgesi. "Bir zamanlar bizden daha çok vardı.

Sessizliğin uzamasına izin verdi, onun doldurmasını umuyordu.

"Halkımın çoğu savaşçıydı," diye devam etti bir süre sonra. "Ganyeve Çölü'nün kalbindeki Güneşin Öptüğü Krallık'ta yaşadık.

Rose onun Altın Mağaralar'da anlattığı, çöl tarafından yutulan bir krallıkla ilgili masalı hatırladı. Kulağa bir peri masalı gibi gelmişti.

... ya da en azından uzun zaman öncesine ait yarı süslenmiş bir efsane. "Yani burayı kendi gözlerinizle mi gördünüz?"

"Ben orada doğdum, Prenses. Shen o kadar hızlı hareket ediyordu ki Rose, çizmesinden hançeri çıkarana kadar ne yaptığını fark etmedi. Elinde çevirdi ve bıçağı bileğiyle aynı hizada tuttu. Kabzası saf altındı ve bir sıra narin yakutla işlenmişti. On sekiz yıl önce Lillith'in Savaşı'ndan sonra Banba beni çölde tek başıma dolaşırken buldu. O zamanlar sadece bir çocuktum ve ellerimde bu hançerden başka bir şey yoktu.

"Tek başına mıydın?" dedi Rose, dehşetle. "*Bir hançerle mi?*"

Shen acımasızca başını salladı. 'Güneşin Öptüğü Krallık'la ilgili çok az anım var ama gerçek olduğunu bilmeme yetecek kadar. Ya da en azından öyleydi. Parlayan altından büyük salonlar hatırlıyorum. O kadar yüksek ve parlak bir güneş kubbesi vardı ki, tüm sarayı ışıkla dolduruyordu. Kum böceği şeklinde yapılmış bir taht vardı, güçlü kıskaçları ve gözleri için iri yakutları vardı. Sesi yumuşadı. "Uzun siyah saçlı bir kadının bana şarkı söyleyerek uyuttuğunu hatırlıyorum. Kumların üzerinde beni kovalayan küçük bir kız. Hırıltılı bir kahkahası olan yaşlı bir kadının pişirdiği armut şekerlerinin tatlı kokusunu. Sanki duyabiliyormuş gibi gözlerini kapattı. Gülen gözleri olan uzun boylu bir adam bana bir ata nasıl bineceğimi ve sonra kendimi yaralanmadan attan nasıl kurtaracağımı gösterdi. Sanırım o benim babamdı. Ve bir çocuk vardı. Benden büyüktü ve çok daha gevezeydi. Sanırım o da bir savaşçıydı. Bana ilk dövüş duruşumu o öğretti. Ve sonra..." Shen gözlerini açtı, sesi sessizleşti. "Hepsi gitmişti. Ve ben yalnızdım.

Rose'un kalbi sızladı. Evini ve ailesini kaybeden çocuk için.

Şu anda karşısında duran ve kendisinden çok şey taşıyan genç adam için.

Onun elini tuttu. "Çocukken yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim.

Şen onun elindeki eline baktı. "Banba beni bulduğu için şanslıydım. Beni Ortha'ya geri götürdü ve onlar da bana kucak açtı. Burada hiçbir şey istemek zorunda kalmadım. Onlar geçmişimdeki insanlar değiller ama artık ailem gibiler. Ona alışılmadık derecede ciddi bir bakış attı. "Onlar senin de ailen olabilir Rose.

Buna karşılık hiçbir şey söylemedi.

Kovanlar bir sonraki sırtın ortasındaki doğal bir oyuya yerleştirilmişti. Yaklaştıkça vızıltı daha da yoğunlaştı. Etraflarında bir avuç bal arısı uçuyordu ama Rose kendini uçurumdan aşağı atamadan Shen şarkı söylemeye başladı. Yabancı bir dilde söylenen bu şarkının notaları Rose'un üzerine dökülürken, Rose garip bir şekilde sakinleştiğini hissetti. Arılar sanki uykuya dalıyorlarmış gibi tembel tembel ötüyorlardı.

Shen onu oyuya çekti.

Önlerinde, uçurumun yamacından sarkan düzinelerce kovanın her biri binlerce bal arısıyla doluydu. Alan dardı ve Rose kendini yarı yarıya ona yaslanmış halde buldu. Birden kollarının nereye dokunduğunun ve adamın bacaklarının kendisinininkilere nasıl sürtündüğünün farkına vardı. Burada deniz esintisi yoktu, sadece baş döndürücü bal kokulu hava vardı. Shen hâlâ şarkı söylerken bir kovana uzandı ve ustalıkla bir parça bal peteği kopardı.

Adam lokmayı dudaklarına götürdüğünde Rose'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir ısırık aldığı anda kendini transa geçmiş gibi hissetti. Bal ağzına döküldü ve parmaklarından aşağı damladı. Gözlerini onunkilerden ayırmayan Shen parmaklarını yalayarak temizledi. Rose sanki sadece bal yemiyor, aynı zamanda balın içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Uzuvarı lezzetli bir şekilde ağırlaşmıştı. Omzuna bir arı kondu ama irkilmedi bile.

Konuşarak Shen'in ona yaptığı büyüü bozmak istemiyordu. Çünkü olan şey kesinlikle buydu. Neden böyle hissettiğini. Neden aralarındaki ince boşluğu kapatıp ağzını onunkine bastırmak ve dudaklarındaki balı tatmak istiyordu.

Bunu ne kadar çok *istiyordu*. Baş dönüyor, kalbi göğsünde bir kuş gibi çırpınıyordu. Ona neler oluyordu böyle? Bu garip özlem... yeniydi ve korkutucuydu. Ansel'e karşı hiç böyle bir şey hissetmiş miydi?

Ansel! Oh, yıldızlar!

Rose Shen'den uzaklaştı ve kayalıklara doğru geri çekildi. Kovanlardan ve balın tatlı kokusundan, bacağına dokunuşundan ve karanlık gözlerinin onu içine çekmesinden uzaklaştı.

Dünyanın geri kalanı hızla geri geldi. Dalgaların öfkeli çarpışması, ardından bir martının delici çığlığı. Rose şiddetli bir kızarıklıkla kendine geldi. Az önce gerçekten onun elinden mi yemişti? Bir tür sincap gibi mi?

"Rose? İyi misin? Shen onun peşinden geldi ve *hayır*, Rose yaptıklarından sonra onunla yüzleşemezdi.

"Ben iyiyim!" diye seslendi omzunun üzerinden, uçurum patikası boyunca aceleyle ilerlerken. Sahile ve gerçekliğe geri döndü. "Şimdi hatırladım, Banba'ya yemek pişirirken yardım edeceğime söz vermiştim! Daha hızlı adımlarla ilerledi, dik bir virajdan keskin bir dönüş yaparken neredeyse ayağı takılıyordu.

"Merhaba, hain.

Rowena aniden önünde duruyordu. Rose donakaldı.

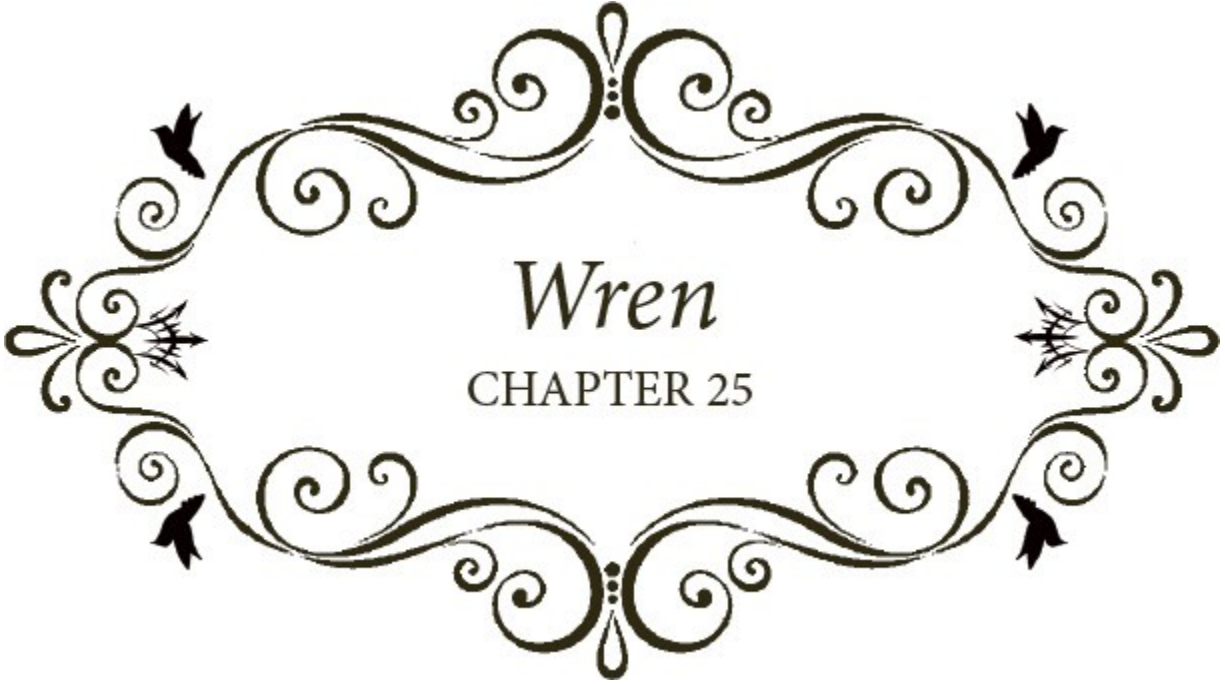
Rowena'nın gözleri parladı. "Seni ne zaman tek başına yakalayacağımı merak ediyordum.

"Yalnız değilim," dedi Rose hızla. "Shen hemen arkamda.

"Tabii ki öyle. Belli ki sana aşık. Nedenini bilmesem de. Rowena Rose'un omzunun üzerinden bakmak için boynunu büktü. "Ama şu anda burada değil, değil mi?

Elini ağzına götürdü ve kısa bir an için Rose onun kendisine bir öpücük kondurduğunu sandı. Sonra keskin bir rüzgâr hissetti. Tam göğsüne çarptı.

Rose düşmekte olduğunu fark etmeden önce çılgılık atacak zaman bile bulamadı. Havada yuvarlandı, aşağı, aşağı, aşağı, kükreyen denize doğru düştü. Dalgalar onu bir soğuk şokuyla yuttu, karanlığın içinde bir taş gibi batarken ciğerlerindeki nefesi aldı.

Yaz güneşı Eshlinn ormanının üzerinde asılı duruyor, ağaçların arasından altın sarısı ışıklar saçıyordu. Wren ormanın derinliklerinde iyi aşınmış bir patikayı takip ederken kendi kendine mırıldandı. Eyer altından sertçe geçiyordu ve üzengilerin şingirtısına henüz alışmamıştı ama sabit toynak vuruşları nabzının atışlarını yatıştırmaya yardımcı oluyordu. Saçlarını örmüş, yumuşak sarı bir elbise seçmişti ve hançeri çizmesine özenle yerleştirilmiş olsa da, o sabah onu gören herkese son derece masum bir prenses gibi görünüyordu.

Atı hafif bir dörtnala itti ve bir süre sonra kadim Eshlinn ormanı yarılıp gümüş mavisi bir gölü ortaya çıkardı.

at nalı. Burada Celeste'in çok sevdiği alaca kısrığı Lady'nin budaklı bir meşe ağacına bağlı olduğunu gördü.

Atından inerken Wren'in elleri terliyordu, patikada sessiz adımlar atıyordu. Sinirleri midesini bulandırıyor. Son iki gecedir bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, yapacağı şeyle boğuşmuştu ama kararlılığı şafak ışığı kadar sabitti. Bıçaktan başka bir yol yoktu.

Celeste'in onu saray hamamında ifşa etmekle tehdit etmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Wren o zamandan beri ondan uzak durmaya dikkat ediyordu ama bu sürenin dolmak üzere olduğunu biliyordu. Tutamayacağı bir söz vermişti. Celeste yarın Rose'u görmeyi bekliyordu ve prenses sihirli bir şekilde Anadawn'da yeniden ortaya çıkmazsa, tehdidini yerine getirecek ve Wren'i ihbar edecekti.

Hayır, Celeste Wren'in tahta çıkmasına asla izin vermezdi. O bir engel haline gelmişti ve şimdi Wren'in ondan kurtulmaktan başka çaresi yoktu. Onun ve Eana'daki tüm cadıların hayatı Wren'in Kraliçe olmasına bağlıydı. Ne de olsa onlara bir söz vermişti ve bunu kanlı, acı sona kadar yerine getirecekti.

Celeste göl kenarında bağdaş kurmuş oturmuş kitap okuyordu. Güneş ışığının eğimi onu ön plana çıkarıyor, ılık esinti eteklerini dalgalandırıyor.

Wren ellerini elbisesine sildi ve hançerini çizmesinden çıkardı. Avını takip eden vahşi bir kedi gibi Celeste'in arkasından sürünerek yaklaştı.

Hain bir rüzgâr ağaçların arasından geçti.

"O tahtı ele geçirmek için ne gerekiyorsa yap küçük kuş," diye fısıldadı kafasının içinde Banba'nın sesi.

Celeste kitabındaki bir şeye kıkırdadı, sonra hevesle sayfayı çevirdi.

Wren istemeden de olsa gülümsedi. Sonra yüzü düştü. Parmakları bıçağın etrafında titredi.

Celeste, Rose'un en iyi arkadaşıydı. Onun *Shen'i*.

Wren'in avuç içleri sıırıslılandı, nefesi boğazında düğümleniyordu. Tahtı kız kardeşinden alabilirdi ama bildiği tek ailesini elinden alabilir miydi? Anadawn'da Rose için savaşmaya istekli tek kişiyi? Celeste, kendisine layık bir talip olduğundan emin olmak için Ansel'i sorguya çekmişti. Hatta yemekte onu savunmak için Kingsbreath'in gazabını bile göze almıştı.

"Eana seni affedecek," diye ısrar etti Banba'nın kafasının içindeki sesi. *"Seni affedeceğim."*

Wren bir adım daha attı ve duraksadı.

Kendimi nasıl affedebilirim ki?

Artık kararının gerçekliğiyle yüzleşen Wren, bununla yüzleşemiyordu. Kötü bir adamı öldürmek bir şeydi ama tek suçu zekâsı ve sadakati olan Celeste'i öldürmek bambaşka bir şeydi. Bu sadece Wren'in ellerini lekelemekle kalmayacak, ruhunu da lekeleyecekti. Ve Rose bunu öğrendiğinde ...

Hayır. Wren daha riskli olsa bile başka bir yol bulmak zorundaydı. Bunu kız kardeşine borçluydu. Bunu Celeste'e borçluydu, ne de olsa ondan pek de farklı değildi. Rose'un en iyi arkadaşını öldüremezdi, bu da onu büyülemeye çalışmaktan başka çaresi olmadığı anlamına geliyordu.

Wren parmaklarını toprağa gömdü, doğru kelimeleri ararken zihni uğulduyordu. Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir hafıza büyüü yapmamıştı. Büyü çok geniş olursa tutmazdı. Çok dar olursa da yeterli olmazdı.

Ayağa kalkarken etekleri hışırdadı ve Celeste kitabından başını kaldırdı. Kaşlarını çattı. "Nesin sen-" Sonra Wren'in elindeki hançeri fark etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapma. Sakın buna cüret etme. Kaçmaya çalışt ama Wren ona doğru yaklaştı.

'Topraktan toza, şüphelerini serbest bırak. Bana güvenmemene neden olan her şeyi unut. '

Wren bir avuç toprak atarken Celeste korktu ama toprak hiç düşmedi. Celeste'in etrafındaki hava parıldadı ve sonra hareketsiz kaldı.

Wren hançeri arkasında tutarken, nefesi içinde balon gibi şişiyordu.

Celeste gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Rose?" dedi kararsızca. "Buraya ne zaman geldin?

Wren bir iç çekti. "Az önce. Sabah gezintisi için dışarı çıkmıştım ki ağaçların arasında Lady'yi gördüm.

Celeste kucığına baktı. "Kitap okuyordum... sanırım.

"Demek öyleydin. Wren Celeste'in kitabını almak için eğildi, hançeri kurnazca çizmesine geri koydu. "Sanırım sayfanı kaybettin.

Celeste kitabı karıştırdı, sonra tekrar ona baktı. Kaşları birbirine yaklaştı. "Kalıyor musun?

"Korkarım yapamam," dedi Wren üzüntüyle. "Sadece biraz temiz hava almak için dışarı çıkmıştım. Şimdi dönüp sevgili Willem'i kontrol etmeliyim.

Rathborne'dan söz edilince Celeste'in gözleri parladı. 'Evet... bu doğru ... Willem hasta.'

Wren'in yanaklarında rahatlama hissi belirdi. Geçen haftayı Celeste'in hafızasından tamamen silememişti, sadece kendisini suçlayan kısımları silmişti. Şimdiye kadar çok iyiydi. 'Kesinlikle berbat bir durum. Büyük Koruyucu onu korusun.

Celeste dalgınca başını salladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra ne olduğunu unuttu.

"Sizi romanınızla baş başa bırakayım. İyi okumalar Celeste..." Wren parmaklarını sallayarak açıklıktan çıktı ve Rose'un şaşkın arkadaşını kafa karışıklığı bulutu içinde yalnız bıraktı.

Wren atına bindiğinde parmakları hâlâ titriyordu. Bu şekilde yapmak riskliydi. Büyü işe yaramıştı ama ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de bıçaktan daha iyiydi. Banba'nın çatık kaşlı yüzü aklından geçerken kendi kendine bunu söyledi. Eğer şans Wren'den yanaysa, büyükannesi bunu asla öğrenmeyecekti.

Ahıra döndüğünde Tor'u Ansel'in muhteşem kar aygırını eyerlerken görünce şaşırdı. Wren'in son iki gündür kaçtığı tek kişi Celeste değildi. Felaketle sonuçlanan akşam yemeği partisinden beri Gevranlıları görmemişti. Rathborne'un süregelen hastalığı -ve bu hastalığın ona verdiği berbat rahatsızlık- hakkındaki endişesini, prensi görmekten kaçmak için bir bahane olarak kullanmıştı.

Tor onun yaklaşma sesini duyunca başını kaldırdı. "Yollarımız ne zaman tekrar kesişecek diye merak ediyordum," dedi, sanki eski arkadaşlarmış gibi.

Wren'in içinden bir baş dönmesi geçti ama bunu belli etmemeye özen gösterdi. "Anadawn'ın gece yarısı salonları bensiz yalnız mı kaldı asker?"

Tor'un bakışları onunkilere takıldı. "Sanırım Elske seni özlüyor.

"Hislerimiz karşılıklı. Wren Tor'a doğru eğildi ve onun yanaklarını renklendiren kızarıklığın tadını çıkardı. Kaçamak bakışlarla etrafına bakındı. "Sevgili Prens Ansel bu sabah nerede?"

"Prens kuşluk uykusunda. Tor onun ani yakınlığını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ama Wren onun boğazının nasıl titrediğini ya da omuzlarındaki kasların ne kadar gerginleştiğini fark etmemişti. "Yolculuğumuz öncesinde atları eyerlemeye geldim.

Wren, "Her zamanki gibi saygılı," diye mırıldandı.

Tor'un bakışları aniden kadının sol omzuna kaydđ. "Kımıldamayın, Majesteleri," dedi alçak bir sesle. 'Korkacak bir şey yok. Size zarar vermez.

Wren yan gözle baktı ve omzundaki kahverengi nehir örümceğini gördü. Ormandaki bir ağaçtan düşmüş olmalıydı. "Sinir bozucu küçük şey," dedi ve onu fırçaladı.

Tor örümceğin uzaklaşmasını izledi. "Örümceklere karşı duyduğün korkunç korkuyu yendiğini gördüğüme sevindim.

Adam ona baktı ve Wren yanlış bir adım attığını çok geç fark etti. Dudağını ısırdı. "Cesaretin bana da bulaşmış olmalı.

Tor kaşlarını çatı ve Wren o eski tanıdık kuşkunun yeniden üzerine çöktüğünü hissetti. Aralarında kıpırdanan sıcaklık hızla buharlaştı. Yine bir asker gibiydi, Gevra'ya olan sadakati bakışlarındaki fırtınada parlıyordu. Onu bakışlarıyla sabitledi. 'Bu sabah karşılaştığımıza sevindim, Majesteleri. Sizinle geçen akşam yemekte olanlar hakkında konuşmak istiyorum.

"O korkunç akşamı tekrar hatırlamayalım," dedi Wren suratsızca.

'Kingsbreath'in zehirlenmiş olabileceğine dair bir söylenti duydum. Bu konudaki düşüncelerinizi merak ediyorum. Adam ona doğru bir adım attı ve Wren panik içinde dizginleri sertçe çekerek geriye doğru savruldu. Atı arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve dengesini kaybedince çığlık attı. Yan dönmüş, eyere tutunurken ayağı üzengiye dolanmıştı. "YARDIM EDİN!

Tor hemen tepki verdi, dizginleri kavradı ve dişlerini şaklattı. At sakinleşti ve dört toynağı da yere değince, nazik bir elini atın ağzına koydu. "Sakin ol kızım," diye mırıldandı burnunu kızınkine dayayarak. "Her şey yolunda.

Kısırak tamamen hareketsiz kaldı. Wren kendini düzeltmeyi başardı ama korkunç bir şekilde titriyordu. Belki de hiçbir zaman gerçekten durmamıştı. Kaderi - ve cadılarinki - şimdi zayıf bir hafıza büyüüne ve bir Gevran askerinin esrarengiz içgüdülerine bağlıydı. Aniden dünyanın döndüğünü ve her şeyin elinden kayıp gittiğini hissetti - dikkatli planı, özlemle beklediği taç giyme töreni, halkının yaşamları. Banba ona kendisini ezen bir kader vermiş ve sonra da Wren'i bu kaderin ağırlığını taşıması için yalnız bırakmıştı.

Tor bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "İyi misin? Titriyorsun.

Yüzündeki endişe o kadar çığdı ki Wren'i hazırlıksız yakaladı. Her şeye rağmen onu önemsemeye başlamıştı ve bunun ani kesinliği onun sakladığı bir parçasına, ruhunun yumuşak alt tarafına dokundu. Her günün her anında dehşete kapılan, rüyalarına kâbuslar ekleyen ve çığlıkları boğazına düğümleyen parçasına. Wren tehlikeli ve kısa bir an için yıkılabileceğini düşündü. *Hayır, iyi değilim*, ona söylemek istedi. *Yapayalnızım ve çok korkuyorum*.

Ama bu sözler de en az gözyaşları kadar onu lanetleyecekti. *"İnsanlar sadece iki sebepten ağlar küçük kuş," diye yankılandı* kafasının içinde Banba'nın sesi. *"Suçluluk ve zayıflık*. Wren burnundan nefes aldı ve gözlerindeki sızıyı kırıştıtırarak uzaklaştırdı. Konuştuğunda sesi dalgalandı. *"Aşağı inmeme yardım edebilir misin? Düşmekten korkuyorum*.

Tor hiç tereddüt etmeden ona kollarını açtı. Wren bacağını eyerin üzerinden geçirdi ve attan indi.

Onu kolayca yakaladı, kolları onu sararken güçlü ve emindi. Wren bacaklarını adamın beline doladı ve ona sarıldı, kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki adamın duyabileceğine yemin edebilirdi. Adam onu yere bırakmadı. Sanki o anda Wren'in buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyormuş gibi ona sarıldı.

Wren yüzünü onun boynuna gömdü.

Tor başını onunkine doğru çevirdi, burnu kulağının kabuğuna sürtündü. *"Seni yakaladım," diye fısıldadı*.

Ona karşı ürperdi. Adam güçlü ellerini kadının sırtında gezdirerek sıcaklığını tenine işledi. Bir an için, nefeslerinin mükemmel bir uyum içinde çıkardığı düzensiz sestten başka bir şey yoktu.

Wren alnını onunkine bastırdı, bekledi, istedi.

Tor'un bakışları dudaklarına yerleşti, o fırtınalı gözlerde korku ve arzu savaşıyordu. Dudakları ayrılırken omuzları gevşedi ve sonra-

Ayak sesleri yakınlarda
patırdadı. Adam onun
altında kaskatı kesildi.

Wren öyle olup olmadığını umursamadan, *"Bu sadece ahırın eli," dedi*. Şehvetin içinde kaybolmuş, adamın dudaklarını kendi dudaklarına bastırmasını, damarlarında dolaşan ateşin serbest kalmasını arzuluyordu. Çok yakındılar, *çok yakın...*

Ama Tor'un tavrı çoktan değişmişti. O bir kez daha sadık bir Gevran askeriydi ve Wren de yasak prenesti.

'Affet beni. Bana kendimi unutturuyorsun,' dedi, bacaklarını ustalıkla belinden çözerek.

Onu sanki camdan yapılmış gibi acılı bir şefkatle yere bıraktı ve Wren yumruklarını göğsüne dayayarak kırılabilir olmadığını ya da yakalanmaktan korkmadığını, onu istediği şekilde öpebileceğini göstermek istedi.

Ceketinin yakalarından tuttu. "Sen bir Gevran'sın," dedi onu kendine doğru çekerek. "Tehlikeden hoşlanmıyor musun?"

"Sizi riske atacaksa olmaz, Majesteleri," dedi, parmaklarını nazıkçe kaldırarak. Wren buna ne cevap vereceğini düşünmeden ahırın kapıları açıldı ve Prens Ansel sabah uykusundan sonra taze yüzlü ve dinç bir şekilde içeri girdi. Tor ondan uzaklaştı ve atlarla meşgul olmak için döndü.

"Rose, çiçeğim, bu sabah seni burada görmeyi beklemiyordum! Prens Ansel koşarak onu karşıladı, parlak sarı saçlarının telleri gözlerine dökülüyordu. "Ne harika bir sürpriz.

Elske onun peşinden yürürken, beyaz kurt gözünü ondan ayırmıyordu.

Wren her şeyden habersiz prene gülümsedi. 'Sürprizlerle dolu bir sabah oldu!

Az önce Tor'a rastladım. İkinizin yakında yolculuğa çıkacağınızı söyledi.

Aynen öyle. Bugün Eshlinn sınırına gidiyoruz. Orada somon balıklarının atlayışını izleyebileceğin bir nehir olduğunu duydum. Akşam yemeğimizi yakalayacağız! Çok eğlenceli değil mi?" Prens Ansel onun elini tuttu ve Wren arzusunun aniden yok oluşuyla sarsıldı. Kanı damarlarında soğumuş ve kafası bir anda berraklaşmıştı. Fırtına geçmişti ama arkasındaki mavi gökyüzü ilgisini çekmiyordu. 'Bize katılmalısın sevgilim. Senin eşliğinde her şey daha güzel olacak.

Wren bir üzeniği inceliyormuş gibi yapan Tor'a baktı. Bakışlarını onun kaslı omuzlarında gezdirdi ve ellerinin altında nasıl hareket edeceklerini hayal etmemeye çalıştı... fırsatını bulsa onu nasıl inletebileceğini. "Rahatsız etmemem gerektiğinden emin değilim.

"Saçmalık. Ansel bu fikri bir kenara attı. "Tor, senin için sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, Majesteleri. Tor onlara doğru döndü. Gözlerinde öyle çıplak bir arzuyla Wren'e bakıyordu ki, Wren'in nefesi kesildi. "Bizimle gelin.

Wren kelimelerin gerçekte ne olduğunu duydu.

Benimle gel.

Bunu ne kadar çok istediğini görünce şaşırdı.

"Pekâlâ," dedi çenesini kaldırarak. "Bu bir randevu.

'Harika! Ben de gönderkelime içinChapman at
bir kez.' Ansel'in Yüzü aydınlandı ama Wren'in kanını

kaynatan Tor'un gülümsemesiydi.

Dünya karanlık, soğuk ve pençeliyordu. Rose'un ciğerleri o kadar sıkışmıştı ki patlayacakmış gibi hissediyordu. Okyanus onu soğuk kucağıyla sararken, kol ve bacakları inanılmaz derecede ağırlaşıyor, batıyor, batıyordu. Kafası uğursuz düşüncelerle dolup taşıyordu. Ona ağzını açmasını ve suyun içeri girmesine izin vermesini, gelgitin onu almasına izin vermesini söylüyorlardı. O zaman her şey bitecekti - tüm bu acı, bu ağırlık ...

Ve sonra, tam denize teslim olmak üzereyken, bir kol belini sıkıca sardı. Yukarı, yukarı, yukarı çekildi - yüzeye geri döndü. Işığa geri döndü.

Hava.

Rose yutkundu, ciğerleri genişledikçe kabardı ve öksürdü.

'Yavaşla Prenses,' diye tanıdık bir ses geldi, dalgaların arasında bir yerden. 'Derin nefes al. Artık güvendesin. Shen onu sırt üstü yatırdı, bir elini omurgasının dibine dayadı, diğer eliyle de başını tuttu.

Rose öksürerek deniz suyu akıttı. Burnu sızladı ve boğazının arkası ağrımaya başladı. "Kendimi güvende hissetmiyorum," diye mırıldandı.

Shen ıslak saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. 'Kıyıya yüzebilmemiz için omuzlarıma tutunmana ihtiyacım var. Burada sonsuza kadar suda kalamam.

Rose ona doğru dönerken, "Ne savaşçı bir cadısın sen," dedi. Adamın sırtına tırmanmaya çalıştı, omuzlarını aşağı doğru itti ve kazara onu tamamen suya batırdı.

Çırpınarak yukarı çıktı. "Beni bu süreçte boğmayın!

"Bu bir kazaydı!" diye bağırdı, hala onun omuzlarına tutunuyordu. "Nasıl yüzüleceğini bilmiyorum!

Shen kollarını onun boynuna doladı, sonra vücudu onun sırtına yaslanana ve başı omzunun kıvrımına yaslanana kadar onu yukarı kaldırdı. "Şimdi bacaklarını etrafıma sar.

Rose'un yanakları yandı. "Böyle mi?" dedi kendini ayarlayarak. "İşte böyle.

Shen onu kıyıya doğru yüzdürürken dalgalar etraflarında dalgalandı, su çenesinin hemen altında tepe yaptı. Tepeden tırnağa sıırıslıkla bir halde sendeleyerek kuma çıktıklarında, kıyı şeridinde bir cadı kalabalığı toplanmıştı.

Thea onlara doğru koştu ve Rose'u sanki küçük bir çocukmuş gibi kucağına aldı. "Ah, Rose. Güvende olduğun için çok mutluyum. Sırtını daireler çizerek ovdu ve Rose ciğerlerinin rahatladığını, kaslarındaki kalıcı ağrının yavaş yavaş eridiğini hissetti. "Merak etme canım. Seni bu ıslak kıyafetlerden kurtaracağız ve çıtırdayan bir ateşin önüne koyacağız. Thea onu bıraktığında Shen'e sertçe baktı. "Ne oldu?

"Rowena oldu. Sırıslıkla gömleğini sıyrarak göğsünün altın-kahverengi düzlemlerini ve boynundan sarkan yüzüğü ortaya çıkardı. Teni pürüzsüz ve kaslıydı ve... Rose baktığını fark etti. Gözlerini hızla başka tarafa, Tilda'nın kumsalda yırtındığı yere çevirdi.

'Rose! Rose! Rose! Banba geliyor!'

Banba gök gürültüsü gibi bir suratla genç cadının peşinden gitti. Kalabalık onun için dağıldı. Rose'u bir aşağı bir yukarı süzerken bakışları sertleşti. "İyi misin?

Rose sesindeki titremeyi bastırmaya çalıştı. "Zar zor.

Banba pelerininin düğmelerini çözdü ve omuzlarına astı. 'Isın biraz kızım. Ben bununla ilgileneceğim.

Etrafında dönerek kalabalığa baktı. "Rowena Glasstide, göster kendini!

Rowena kalabalığın önüne çekildi. Banba cadıya şöyle bir baktı ve suratının ortasına ters bir yumruk indirdi. 'Kendinden birine saldırmaya nasıl cüret edersin? Ortha'nın kurallarının üstünde olduğunu mu sanıyorsun? *Benim* üstümde mi?

Rowena kuma kan tükürdü. Sonra çenesini kaldırdı ve Banba'nın bakışlarıyla karşılaştı. 'Bu lanet yerde ona hak ettiğini verecek kadar cesur olan tek cadı olmam benim suçum değil. Rose cadı düşmanı bir hain. Elinde fırsat olsa hepimizi öldüreceğini hepimiz biliyoruz!

"Saçmalık," dedi Thea sakince. 'Rose katil değil. İyileştirme zanaatıyla kutsanmıştır. O bizden biri.

"O asla bizden biri olmayacak!

"Eğer onu öldürmezseniz!" diye bağırdı Shen. "Ona bir şans verin!

"Prensesin bize ne faydası var?" diye meydan okudu Cathal. "Değişim çoktan yapıldı!

Banba yumruklarını kaldırdı ve uğuldayan bir rüzgâr sahili vardı. Cadılar sessizliğe gömüldü. Rowena çenesini sıkmaya devam etti ama Rose onun şimdi titrediğini gördü.

"Burada adalete sen karar vermiyorsun, Rowena Glasstide. Banba'nın sesi rüzgârda yükseldi, ta ki aynı anda her yerde duyulana kadar. 'Yaptıklarınla atalarını utandırıyor. Zanaatını utandırıyor. Kendini utandırıyor. Ellerini indirdi ve rüzgâr düzensiz bir uğultu içinde kayboldu. Ani sessizlik daha da ölümcül hissettirdi. 'Yaptığın şey için seni cezalandırıyorum. Bana karşı geldiğin için seni cezalandırıyorum. Ve bundan da öte, cadı kız kardeşlerinden birini öldürmeye teşebbüs ettiğin için seni cezalandırıyorum.

"*Ve* prensesin!" diye bağırdı Rose, kendini tutamarak. "Asla benim prensesim olamayacaksın," diye tısladı Rowena.

"**SESSİZLİK!**" Banba ellerini kaldırdı ve onlarla sadece cadıları değil, çarpan dalgaları ve çığlık atan martıları da susturdu. Ta ki sadece onun sesi duyulana kadar. Rowena'ya sertçe baktı. "Yarın güneş doğana kadar bileklerinizden kayalıklara asılacaksınız.

Rowena hızla çekilip götürüldü. İtiraz etmedi ya da mücadele etmedi. Kendi isteğiyle kaderine boyun eğdi ve Rose onu izlerken kendini kıvrandırırken buldu.

Banba diğ er cadılara ters ters baktı. 'Bunu hepinize bir uyarı olarak kabul edin. Rose benim torunum. Benim kanımdan. Bunu sakın unutmayın. Onun yaşamasını ben emrettim ve öyle de olacak. Kulübeye döndüğünde Rose ocağın önünde titreyerek ısınmaya çalıştı.

Thea ona dumanı tüten bir fincan zencefil çayı getirdi. 'Bunu iç, aşkım. Şoka iyi gelecektir.

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve Banba kapıda belirdi. "Thea, karanlıktaki ışığım, torunumla yalnız konuşmak istiyorum.

"Elbette, gökyüzüm. Thea, Banba'nın yanından koşarak geçerken onu yanağından öptü. "Bir saat içinde döneceğim.

Rose büyükannesiy le yalnız kalma fikrinden hoşlanmıyordu ama ateşin başından ayrılamayacak kadar da üşümüştü.

Banba sallanan sandalyesine yerleşirken yorgun bir şekilde iç çekti. "Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?

"Hayır..." Rose kelimelerini dikkatle seçti. "Ama bence bu tür bir ceza canavarca sayılabilir.

Banba kısa ve keskin bir kahkaha attı. 'Güçlü bir hükümdarın bazen zalim olması gerektiğini bilmelisin. Başkalarının senden faydalanmasına izin veremezsin Rose. Sandalyesi ileri geri sallanırken gıcırdadı. 'Rowena senin ölmeni istedi. Ve bu arzusunda yalnız da değil. Bugün ucuz kurtuldu. Ortha'nın lideri ve büyükannen olarak onu kendim boğabilirdim. Ve belki de boğmalıydım. Ortha'da kimsenin bana karşı gelmemesi gerektiğini açıkça belirtmek için. "Kimse sana zarar vermemeli.

Rose sinirlerini yatıştırmak için çayından bir yudum aldı. "Nasıl bu kadar güçlü oldun?

"Altmış yıllık pratik ve intikam. Banba gülümsedi, dişleri ateş ışığında sararmıştı. "Gerçekten de cadılar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Rose? Hikâyelerimizin bir şekilde sarayda sana ulaşacağını düşünmüştüm - *ummuştum* -.

Rose çayını bıraktı ve Banba'ya sertçe baktı. 'Willem Rathborne'u hafife alıyorsun. Sarayı temizledi, Eshlinn'in tamamını temizledi, cadılarla ilgili her türlü gerçeği temizledi.

Banba iç çekti. "Belki de haklısın. Kingsbreath'i son kez hafife aldığım da kızımı öldürmüştü. Rose annesinden söz edilince, yaşlı kadının gözlerindeki acı parıltısıyla sustu. "Thea annemin öleceğini bildiğini söyledi. Bir kahin ona öyle söylemiş.

"Kahin benim kız kardeşim Glenna'ydı," dedi Banba başıyla onaylayarak. 'Savaştan önce güneydeki Amarach Kuleleri'nde yaşıyordu. O gökyüzünde Lillith'in kaderini önceden görmüştü. Ama öngörüsü zamanla keskinleşmedi. Hançeri kullanan adamı çok geç olana kadar göremedi. Banba gözlerini kapadı, anılar onu yaşlandırdıkça yüzündeki çizgiler derinleşti. "Glenna ne Lillith'i ne de kendisini kurtarabildi. Türümüzden pek çok kişi gibi kız kardeşim de daha sonra gelen kan gölünde öldürüldü.

"Ah," dedi Rose sessizce. Aralarındaki boşluğu doldurmuş gibi görünen, bir gök gürültüsü bulutu kadar karanlık ve ağır kaybı delmek için söyleyecek başka bir şey bulamadı.

Banba gözlerini kırpıştırarak açtı. 'Benim güçlü olduğumu düşünüyorsun Rose. Keşke biz cadıların eskiden nasıl olduğunu bilseydin.

Ateş aynı fikirdeymiş gibi çatırdıyordu. Ve Rose'un içinde bir merak çekirdeği uyandı. "Anlat bana," dedi daha da yaklaşarak.

Banba elini kaldırdı ve odada serin bir esinti dolaşmaya başladı. Ateş dans etmeye başladı. Alevlerin gölgesi duvarı boydan boya geçti ve Rose bu gölgenin içinde taç giymiş bir kadın figürü gördü.

Bin yıl önce Eana, son gerçek cadı kraliçe Ortha Starcrest'in yönetimi altında çiçek açtı. O zamanlar gücümüzün zirvesindeydik - büyüün tek bir koluna bağlı değildik. Zanaatlar birbirinden ayrı değildi. Savaşçılar ya da şifacılar, fırtınacılar ya da büyücüler, kahinler yoktu. Cadılar gücün tüm kollarını kendilerinde tutarlardı - her şeye sahiptiler. Onlar her şeydi.'

Rose böyle bir gücü hayal bile edemezdi. Kulağa neredeyse... başka dünyalara aitmiş gibi geliyordu.

Gölgeler dans etti ve içlerinde, ilkiyle yan yana başka bir kadın belirdi. O da bir taç takıyordu. Ama Rose gözlerini kırpıştırdığında, ikinci figürü tamamen hayal edip etmediğini merak etmesine neden olacak şekilde ortadan kayboldu.

"Ortha Starcrest iyi bir kraliçeydi, adil ve bilge bir kraliçeydi," diye devam etti Banba. "Ama bu, onun gücünden korkan ve uzun yıllar boyunca cadılara karşı komplolar kuran Koruyucu ve yandaşlarını yatıştırmaya yetmedi. Ortha'yı lanetlemenin bir yolunu buldular, büyüünü beş ayrı parçaya böldüler ve sadece bir tanesini kendilerine bıraktılar.

Gölgelerin içinde Rose beş köşeli bir yıldızın parçalara ayrıldığını gördü. Bir kraliçe dizlerinin üzerine çökerken tacı parçalanmıştı. "Onu zayıflattılar.

Rose çölün üzerinde tek başına yükselen Ana Ağaç'a baktı ve ani bir ağlama dürtüsü hissetti. "Ve sonra onu öldürdüler.

"Kraliçemizi çaldılar, tahtımızı çaldılar ve sonra da krallığımızı çaldılar. Banba'nın yüzü karardı ve sesi de öyle. "Büyümüz bozuldu, sonsuza dek beş ayrı zanaata bölündü. Bir zamanlar oldukları şeyin önemsiz bir yankısı. Kendi ülkemizden sürüldük, Eana'nın soğuk köşelerinde yaşamaya zorlandık, bizi sıcak tutacak bir zamanlar olduğumuz şeyin hatırasından başka hiçbir şeyimiz yoktu. Bizi savaşmaya devam ettirmek için."

Banba yumruğunu kapattı ve gölgeler söndü.

Yeşil gözleri parladı. 'Tahtı geri almak, gücümüzün tamamını geri almanın ilk adımıdır. Cadılar eski ihtişamımıza geri dönecek ve Eana nehirleri yolumuza çıkmaya çalışanların kanıyla kıpkırmızı olacak.

Rose bakışlarındaki yoğunluktan gözlerini kaçırdı. "Sanki tahtta oturan kişinin sen olmasını istiyormuşsun gibi geliyor.

Banba kıkırdadı ama inkar etmedi.

Rose rahatsız bir şekilde kıvrandı. Başka bir şey onu çekiştiriyordu. Gözlerini alevlere dikti ve daha önce gördüğü şeyi bulmaya çalıştı. "Az önce Ortha'nın yanında başka bir gölge gördüğüme yemin edebilirim. Başka bir kadın.

Şimdi gözlerini kaçıran Banba'ydı. 'Ortha Starcrest'in de bir ikizi vardı. Ama onun hakkında konuşmuyoruz.

Daha sonra, ay yükseldiğinde ve Banba'nın horultuları küçük kulübede yankılandığında, Rose gecenin karanlığında sürünerek dışarı çıktı. Kurnaz yaşlı cadı ona güçlü bir hükümdarın bazen zalim olması gerektiğini söylemişti, ama Rose merhamette de bir o kadar güç olduğunu biliyordu. Adil bir kraliçe, *iyi* bir kraliçe olmaya niyetliydi.

Rowena'yı bulmak uzun sürmedi. Altın sarısı saçları karanlıkta mum alevi gibiydi. Kayalıkların yarısında asılı duruyordu. Bilekleri başının üzerindeki kayaya bağlıydı, ayakları çalkalanan denizin üzerinde sallanıyordu.

Rose'un patika boyunca sürünerek kendisine doğru geldiğini fark edince başını iki yana salladı. "İşimi bitirmeye mi geldin Valhart?

Rose, Thea'nın çakısını tuniğinden çıkardı. "Belki.

Ve bir an için Rowena'nın yüzünü kaplayan korkunun ve bunun ona verdiği gücün tadını çıkardı. Sonra diz çöktü ve bileklerindeki ipi keserken kolundan tuttu. Rose, bağlar çözülürken Rowena'ya sıkıca tutundu ve sonra onu uçurumun kenarından yukarı çekti. Rowena patıkaya tırmandı. Kaşınan bileklerini ovuşturdu ve gözlerinde vahşi bir bakışla Rose'a baktı. "Seni tekrar düşürebilirim, biliyorsun.

"Yapabilirsin," dedi Rose dikkatle. "Ama yapacağını sanmıyorum. "Benim bağlılığım Wren'e.

"Senden seçim yapmanı istemiyorum.

Rowena sendeleyerek ayağa kalktı. "Neden bana yardım ediyorsun?

'Çünkü iyi bir lider merhametle yönetir, zalimlikle değil. Büyükannem bu kumların sahibi olabilir ama Eana bana ait. Rose, Rowena'ya karanlık bir bakış fırlattı. "Bunu hatırlasan iyi edersin.

Rose sahilde geri yürürken kendi kendine gülümsedi. Kanı içini ısıtıyordu ve elleri karıncalanıyordu ama adımlarına yeni bir bahar getiren şey sihir değildi. Güçtü. Az önce Rowena'ya bakarken onu sıkıca kavramıştı ve öfkesine ve kızgınlığına rağmen onu doğru şekilde kullanmıştı. Merhamet ve adaletle.

Rose hayatında ilk kez, dünyanın bir ucundaki bu köhne kumsalda, saçlarında kum, dişlerinde tuzla kendini bir kraliçe gibi hissediyordu.

Önüne çıkan her şeyle ve herkesle yüzleşmeye hazır bir kraliçe.

Kulübeye döndüğünde Banba sallanan sandalyesinde oturuyordu. "Ne yaptığını biliyorum.

Rose çenesini düzeltti. "Doğru olan buydu.

Banba homurdandı. 'Bana itaatsizlik ettiğin için *seni* kayalıklardan sallandırmalıyım. "O zaman devam et.

Yaşlı cadı içini çekti ve başını salladı. "Annenin de aynı iyi kalbi vardı. Ve bu onu öldürttü. Kadının üzerine derin bir hüznün çöktü ve Rose dehşet verici bir an için büyükannesinin ağlayacağını sandı. Ona doğru bir adım attı ama sonra yaşlı kadının içinde bir şeyler değişti. Banba'nın bakışları sertleşti ve sesi de sertleşti. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim.

Ertesi sabah erkenden, tırmalama sesi Rose'u diğerklerinden önce uyandırdı. Parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi ve Tilda'yı görmeyi umarak kapıyı açtı.

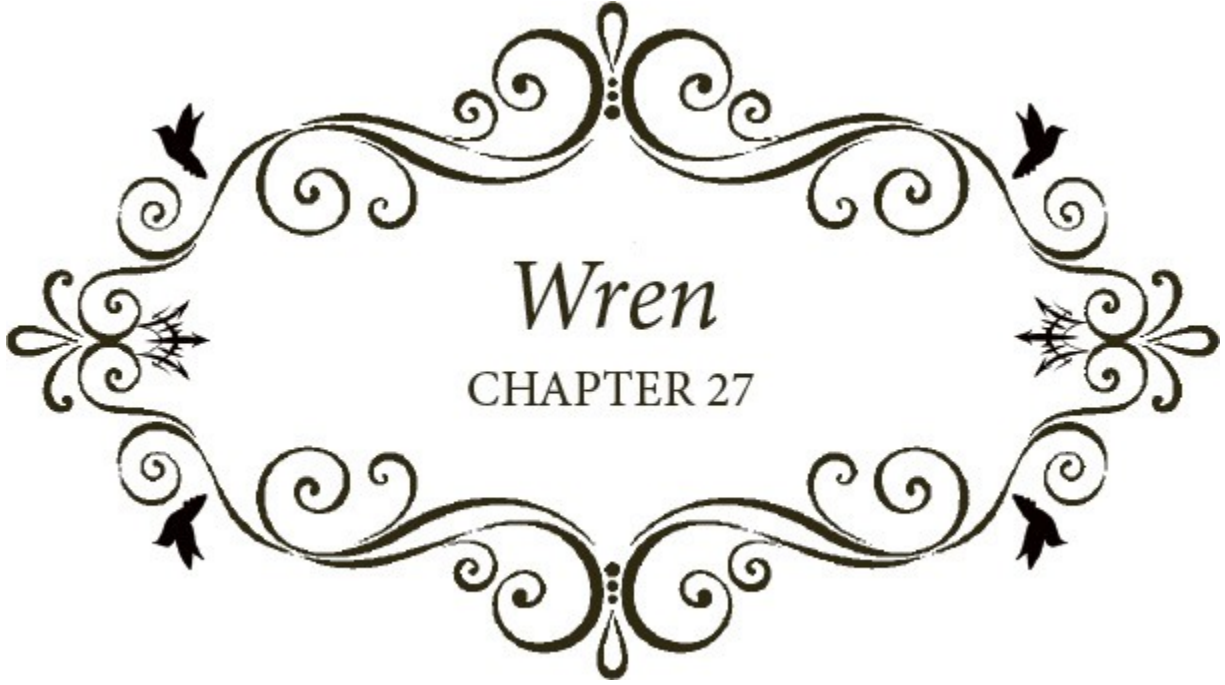
Onun yerine, bir yıldızkuşu parlak, boncuk gözleriyle ona baktı. Sol bacağına bir mektup bağlanmıştı. Rose kurdeleyi kendi kurdelesi olarak tanıdı ve kimden geldiğini hemen anladı. Titreyen parmaklarıyla mektubu aldı ve kuş şafak sökerken gökyüzüne döndüğünde mektubun üzerine karalanmış ismi okudu.

Banba.

Büyükannesinin hâlâ horladığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Sonra deniz havasına çıktı, sahile indi ve mektubu açtı.

Düğünü durduramam.

Gevranlar geliyor. Kaçın.

Anadawn'daki sonraki günler şişirilmiş gökyüzü altında geçti. Wren tırnaklarını kemire kemire tükenirken, Kingsbreath yatak odasında Hector Pegasi'nin dikkatli gözleri altında uyku ile uyanıklık arasında asılı bir şekilde yatıyordu. Durumu iyileşmemişti ama daha da kötüleşmemişti. Wren her sabah avluda her zamanki gibi iyi görünen Kral Nefesi'nin yanından geçebileceği ya da kapısını açtığında saray muhafızlarının onu yaptıklarından dolayı tutuklamak için beklediğini görebileceği korkusuyla uyanıyordu.

Hafıza büyüsünün bozulmasından ve aklının başına gelmesinden -ve şüphelerinden- korktuğu için Celeste'den uzak duruyordu. Neyse ki Chapman'ın programı onu meşgul ediyordu, Wren'in Prens Ansel'le geçirdiği zaman

Tor'a yakın olmak için bahaneler bulurken Rose'un en iyi arkadaşından kaçmak için mükemmel bir bahane sağlıyordu. Eshlinn sınırına doğru yaptıkları at gezintisinde Wren nehir kıyısına uzanmış, prens ve askeri çıplak elleriyle sıçrayan somonları yakalayarak birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken kahkahalarla gülüyordu.

Bundan sonra Ansel'i üç kez daha öğle yemeğinde ve bir kez de ormanda dolambaçlı bir yürüyüşte gördü; prens birkaç kez elini tutmayı başaramadı ve dikkatini göldeki ördekleri beslemeye verdi. Wren bu buluşmaları Tor'la kaçamak bakışlar atarak geçirdi, onu karanlık bir köşeye çekip sonunda anlamsızca öpmekten başka bir şey istemiyordu.

Bazen şüphe uyandırmadan Elske'ye yaklaşabilmek için ona yaltaklanıyormuş gibi yapıyordu. Tehlikeli bir oyundu ama kendine engel olamıyordu ve Gevran kendini fazlasıyla profesyonelce taşısa da - sırtı dik ve kurdundan uzak dursa da - bazen onu öylesine çıplak bir arzu dolu bakışla izlerken yakalıyordu ki, omurgasında bir heyecan dalgalanıyordu.

Düğünden bir hafta önce, ay yine neredeyse dolunayken, Wren uzaktan gelen korna sesleriyle uyandı. Korkuyla yataktan fırladı ve üzerine bir elbise geçirdi. Agnes hiçbir yerde yoktu, kahvaltı da öyle. Wren doğu kulesinden indiğinde neredeyse panik içinde koşuşturan Chapman'a çarpıyordu.

Onu kolundan yakaladı. 'Bu ses de ne? Neler oluyor?'

"Bunlar Gevranlılar!" diye bağırdı. "Gümüşdil'in yarısındalar!"

Wren kaskatı kesildi. "*Buradalar* mı?"

"Ve programın ilerisinde! Chapman elindeki parşömeni gürültüyle salladı. 'Kingsbreath hasta olduğu için karşılama töreni hazırlayacak vaktimiz olmadı. Bir an önce şeref kıtasını toplamam gerekiyor. Ve prens! Oh!' Aceleyle kalktı. "Biri prense söylemeli!"

Chapman gözden kaybolduğu anda Wren eteklerini topladı ve doğu kulesinin altındaki geçide yöneldi. Aceleyle attığı adımlar nemli sessizlikte gürliyor, çoktan ölmüş cadıların ışıkları nehre doğru yolunu aydınlatıyordu. Rögârın içinden tırmanarak çıktığında etekleri çamur içindeydi.

Gümüşdil'in kıyısında, Eshlinn'in kasaba halkı değirmenin yanında toplanıyordu. Bazıları köprüden dışarı dökülmüştü ve

gemilere bakmak için boyunlarını büküyorlardı. Wren gölgelerden uzak durarak nehrin yakın tarafı boyunca süründü. Suyun üzerinde alçakta asılı duran budaklı bir ağaca ulaştığında kollarını sıvadı ve tırmanmaya başladı. Elbisesi kaburgalarını sıktığı ve etekleri ayak bileklerine dolandığı için biraz zorlanmıştı ama yine de bir sincap gibi ağacın gövdesine tırmanmayı başardı.

Korna sesleri tekrar duyuldu. Wren gözlerini devirdi. Gevranlar açıkça Eshlinn'deki her erkeği, kadını ve çocuğu uyandırmaya niyetliydi.

Kısa süre sonra, nehrin sisini yaran ilk geminin sivri burnunu seçebilecek kadar yükselmişti. Korkunç güzellikte bir şeydi. Şık siyah gövdesi hızlı ve zarif bir şekilde hareket ediyordu ve dalgalanan yelkenleri derin, parıldayan bir griydi. Gevran arması her biri boyunca parlak gümüşle süslenmişti - kükremenin ortasında kudretli bir buz ayısı - bu yüzden gururlu gemiyi veya taşıdığı kişiyi karıştırmak mümkün değildi. Wren güvertedeki insanları daha iyi görebilmek için sarkan bir dala doğru ilerledi. Ağaç nehre doğru eğilirken inledi ama o sıkı sıkı tutundu, parmak eklemleri kabuğa karşı beyazdı.

Artık yüzleri seçebiliyordu. Askerlere aittiler; Tor'un giydiği gece mavisini üniformayı, ağır siyah botları ve parlak gümüş düğmelerle tutturulmuş özel dikim frakları giymiş kadın ve erkekler. Onlar da en az kendisi kadar uzun boylu ve yapılı görünüyorlardı. Çelik gibi devlerden oluşan bir ulus. Hepsi ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu, geniş omuzları geriye atılmış, kare çeneleri sanki bir hedeften ziyade bir meydan okumaymış gibi Anadawn Sarayı'na doğru kalkıktı. Wren'in içinde bir huzursuzluk ipliği çözülüyordu.

Daha yüksek bir dala tırmandı. Yukarı, yukarı, yukarı, gölgelik yapraklarının arasından süzülürken bacakları titriyordu, ta ki kafilde süzülen bir sonraki gemiyi görebilene kadar.

"Tıslayan deniz yosunu. İkinci gemi canavarlarla doluydu. Korkunç kar kaplanları ve gümüş dişli kurtların arasında kule gibi buz ayıları dolaşıyordu ve tek bir tanesi bile zincirlenmemişti.

Tor'un çoban ailesi onları iyi eğitmişti.

Wren düğünden sonra bu korkunç yaratıkların Ortha'nın cadılarına saldırdığını hayal ederken içinden bir ürperti geçti. Zaman, boynuna dolanan bir ilmek gibiydi. Rathborne'un aldığı her nefes, cadıların sonunu getirecek bir ittifaka bir adım daha yaklaşmak demekti. Ve ölse bile, Gevranlar *artık* Eshlinn'de olduğuna göre, onları nasıl geri gönderecekti?

Tek umudu Banba'nın mektubunu almış olması ve cadıları güvenli bir yere götürüyor olmasıydı.

Gümüşdil Köprüsü artık kasaba halkıyla dolup taşıyordu. Wren omzunun üzerinden hızlı bir bakışla saraydan gönderilen bir elçiyi fark etti. Tor en önde yürüyordu, kumral saç telleri sabah güneşinin ışığında parlıyordu. Ansel de hemen arkasından, tepesinde uzun gümüş bir tüy bulunan büyük gri şapkasıyla onu takip ediyordu. Yanlarında telaşlı görünümlü bir Chapman ve iki saray muhafızı vardı.

Wren kendisine doğru geldiklerini fark ettiğinde lanet okudu. Kendini kamufle etmek için dala sarıldı ama elbisesinin soluk pembesini gizlemeye yetecek kadar yaprak yoktu - *neden pembe elbiseyi* seçmişti ki? - Ne de geri kalanını. Şimdi yapabileceği tek şey yanağını ağaç kabuğuna bastırmak ve en iyisini ummaktı.

Üçüncü gemi sisin içinden bir kuğu gibi süzüldü. Kendisinden önce gelenlerden daha küçük ve daha zarıftı, ince yelkenleri parlak gümüş beyazıydı. Güvertede soylular cömert şallar, gösterişli şapkalar ve sarkan kürk mantolar içinde dolaşıyordu. Baş tarafta, sanki kendini suya bırakmak üzereymiş gibi duran, dolgun vücutlu bir kız vardı. Saçları uzun ve kıpkırmızıydı, yüzü ise hayalet gibi solgundu. Kollarında küçük beyaz bir tilki taşıyordu.

Prenses Anika Felsing.

Wren uzaktan bile Gevran prensesinde bir tür vahşi güzellik ve çenesinde bir meydan okuma olduğunu görebiliyordu. Anadawn'ın beyaz kulelerine, bir yırtıcının avını yemeden önce ölçüp biçtiği gibi bakıyordu. Eğer Anika buradaysa, bu Alarik'in de yakında olduğu anlamına geliyordu ama Gevran kralının güvertede olduğuna dair bir işaret yoktu. Wren daha iyi görebilmek için dal boyunca ilerledi. Ağaç uğursuzca gıcırdadı.

Prenses Rose? *Siz* misiniz?' Chapman'ın sesi telaşla cınladı. 'Büyük Koruyucu adına! Yanınızda bir refakatçi olmadan burada ne yapıyorsunuz?

Wren gözlerini sıkıca kapattı. *Çürüyen sazan.*

Prens Ansel büyük bir endişeyle, "Ve daha da önemlisi, o ağacın tepesinde ne yapıyorsunuz?" diye ekledi.

Wren kıvrılan dalların arasından aşağıya baktığında prensin kendisine baktığını gördü, şapkasındaki tüyler esintide dramatik bir şekilde dalgalanıyordu. Yanındaki Chapman kalp krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Parmaklarını onlara doğru salladı. "Ben sadece... uh... teknelere daha iyi bakmaya çalışıyordum.

Bir rüzgâr ağacı salladığı sırada Tor görüş alanına girdi. Wren geriye doğru kaymaya çalıştı ama etekleri bir düğüme takıldı ve ağırlığının aniden kaymasıyla dalın ortasından aşağı doğru bir çatlak oluştu. Suyu doğru devrilirken inledi. "Oh hayır, oh hayır, oh hayır."

Chapman çığlık attı.

"Kımıldama!" diye bağırdı Tor ama artık çok geçti. Gevran boynuzları tekrar patladığında, dalın geri kalanı gövdeden koptu ve Wren'i de beraberinde götürdü. Son bir yarılma ve boğuk bir çığlıkla Gümüşdil Nehri'ne düştü.

Su onu yuttu. Hava buz gibiydi ama Wren okyanusun buz gibi ısırığına alışkındı. Vücudunu hareketsiz bıraktı, soğuğun geçmesini beklerken skeçleri bir denizanası gibi etrafında yüzüyordu. Yüzeye çıktığında sırt üstü yattı ve kollarını iki yana açtı.

Nehir kıyısında kaos vardı.

Chapman boğuk boğuk bağıırıyordu. 'Prenses yüzme bilmiyor! Boğulacak! Biri hemen oraya girsin!'

"Ben yüzme bilmiyorum, Gilly!" diye bağırdı muhafızlardan biri. 'Bana bakma, Ralph. Ben de yüzemem!'

Wren, Rose'un boğuluyor olması gerektiğini belki biraz geç fark etti.

Ellerini havaya kaldırdı ve suyun içinde sıçradı. "Yardım edin! Boğuluyorum! Yüzme bilmiyorum! Oh, yardım edin! Ahhh! Öleceğim!"

'Tor, Grinstad aşkına! BİR ŞEY YAP!' diye bağırdı Ansel.

Tor botlarını çıkarıp paltosunu çıkarırken Wren suyun yakarışlarını boğmasına izin verdi. Kendini suyun altına bırakmadan önce gördüğü son şey, Gevran askerinin kendini nehir kıyısından aşağı bırakmasıydı. Kendini nehre bıraktı, adam ona doğru ilerlerken saçları ürkütücü bir şekilde yüzünde uçuşuyordu.

Gevran iyi bir yüzücüydü.

Ama Wren onun kadar iyi olmadığını fark etmekten memnundu. Ve kesinlikle onun kadar zarif değildi.

Birkaç dakika içinde ona ulaştı, onu su seviyesinin üzerine çıkarırken kolu beline dolandı. Wren dramatik bir solukla su yüzeyine çıktı. Sonra sıçradı ve iyi bir önlem için çırpındı. Tor, başı omzuna yaslanana kadar onu vücuduna doğru çekti.

Onun kollarında yatarken, "Teşekkür ederim," diye inledi. "Beni kurtardın."

Asker boştaki kolunu kullanarak onları nehir kıyısına kadar yüzdürdü. 'Rol yapmayı bırakabilirsin. Yüzme bildiğinizi biliyorum.'

Wren kirpiklerini kırıştırdı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

"Yalnız kalmak istiyorsan, bunu yapmanın daha iyi yolları var. Tor'un dudakları kulağının kabuğuna karşı serindi. "İlk başta seni süzülürken gördüm. Hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordun.

"Şok oldum," dedi Wren hafifçe. "Sudan korktuğumu herkes bilir.

Ona bakmak için döndü. Kirpiklerinden boncuk gibi damlalar sarkıyordu, gözlerinin grisi tam bir fırtına tonundaydı. "Yalancı," diye fısıldadı.

Kendini pervasız hisseden ve arzuyla dolup taşan Wren yüzünü çevirdi ve adamın boynuna bir öpücük kondurdu.

Tor'un içinden bir ürperti geçti ve onun kendisine karşı sertleştiğini hissetti.

Wren başını geriye atıp gözlerini kapattı ve adam onu nehir kıyısına geri götürürken biraz sıırttı. Her ikisi de oldukça mahcup görünen saray muhafızları tarafından sudan çıkarıldı. "Sorun yok. Hayatta kaldım," diye onlara güvence verdi. "Şimdi nefesinizi tutabilirsiniz.

Ansel ite kaka ilerledi. Wren'in yüzünü ellerinin arasına aldı, avuçları sıcak ve nemli bir şekilde yanaklarına değiyordu. "İyi misin, çiçeğim? Dudakların mosmor olmuş.

Wren dişlerini gıcırdatarak, "Askerin balık gibi yüzdüğü için şanslıyım," dedi.

Onun arkasında Tor ıslak bir köpek gibi silkiniyordu. Saçları sıırsıklam olmuş ve alına yapışmıştı; beyaz gömleği tamamen şeffaflaşmıştı. *Ah, yıldızlar.* Wren, Tor kendini sıkarken onun pazularına bakmamaya çalıştı. Tor onu kendisine bakarken yakaladı. Bakışları önce boynuna, sonra yavaşça vücudunun geri kalanına, sıırsıklam elbisesinin kıvrımlarını sıkıca sardığı yere kaydı.

Boğazı düğümlendi. Sonra yerden frakını aldı ve ona uzattı. "Alçakgönüllülüğünüz için, Prenses.

"Sağduyusu için Büyük Koruyucu'ya şükürler olsun! Chapman saray muhafızlarına doğru döndü. 'Eğer siz iki bahtsız embesil merak ediyorsanız, işinin *ehli* bir asker işte böyle görünür.

Muhafızlar aceleyle fraklarını çıkardılar. "Buyurun, benimkini alın, Majesteleri!

'Hayır, benimkini al! Düğmeleri daha bu sabah parlattım!'

"Sadece bir tane yeter, teşekkürler," dedi Wren. Tor'un paltosu onu cüceleştirmiş, dizlerinin hemen üstüne kadar gelmişti ama yine de alp ve macera kokusu burnunu hoş bir şekilde gıdıklıyordu. Yakasını kendine doğru çekti.

Ansel şapkasındaki tüyle oynarken endişeyle yaklaşan teknelere bakıyordu. "Vatandaşlarım neredeyse üzerimize geliyorlar.

Chapman Wren'e döndü. 'Bir an önce saraya dönmelisin. Gevra Kralı, Eana Prensesi ile uygun bir ortamda tanıştırılmalı, en güzel kıyafetleri içinde ve en güzel haliyle. Dilini şaklattı. "Şu anda olduğun gibi titreyen bir nehir faresi gibi değil.

Wren, Chapman'ı suya itme dürtüsüne karşı koydu. "Elbette," dedi uysalca. "Hemen gideceğim.

"Artık çok geç," dedi Tor, diğerlerinden çok daha uzun boylu olduğu için çok daha uzağı görebiliyordu. Gevran askerlerinin ilk teknesine değil, onun hemen arkasında süzülen tekneye bakıyordu. Canavarlarla dolu olana.

Wren kaşlarını çattı. "Bu-?"

"Evet," dedi Ansel ve Tor aynı anda.

Kral Alarik geminin pruvasında tek başına duruyordu, hayvanları etrafında serbestçe dolaşıyordu. Uzun boylu ve ince yapıydı, üzerinde kürkle süslenmiş ve gümüş brokar işlemeli tertemiz beyaz bir palto vardı. Teni kışın yağın kar gibi solgundu ve saçları yaz buğdayı rengindeydi, tek bir koyu çizgi şimşek gibi saçlarının arasından geçiyordu. Saçları, ona gururlu bir geyik izlenimi veren özenle işlenmiş gümüş dallı bir taçla yüzünden uzaklaştırılmıştı.

Arkasında, güçlü bir buz ayısı şaha kalktı ve dünyayı sarsan bir kükreme çıkardı.

Alarik Felsing irkilmedi bile.

"Yani kral hayvanlarıyla mı geziyor? Wren gözlerini ondan ayıramıyordu. Alarik'te korkunç bir güzellik vardı - acımasız doğasını yalanlayan bir incelik - ve nehirdeki beklenmedik varlığı, içinde buz gibi bir korku çekirdeği oluşmasına neden olmuştu.

"Onlara adamlarından daha çok güveniyor," dedi

Tor karanlık bir sesle. Ansel rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

'Şey, bu... rahatsız edici,' diye mırıldandı.

Alarik onu duymuş gibi başını salladı. Bakışları nehir kıyısında sırlıklam bir şekilde toplanmış olan adamların üzerinde durdu. Bir nefeslik şaşkınlık yaşadı, sahneyi anlamlandırırken kaşları birbirine yaklaştı, sonra dudaklarını geri çekti, gülümsemesinin tırpanı keskin köpek dişlerini ortaya çıkardı.

Wren o gülümsemeyi tüm omurgasında hissetti, soğuk ve acımasızdı. Buz.

Rose kararını vermişti - bu gece Ortha'dan ayrılıyordu.

Willem Rathborne'un zihnini yeterince zehirlemesine izin vermişti.

Onun cadıları yok etme planına sadece izin vermekle kalmamış, aynı zamanda yardım da etmişti ve bazılarına karşı hâlâ temkinli olsa da ,

Gevranlar'ın Ortha'ya inmesi durumunda kendini asla affetmeyecekti.

Yaklaşan ittifak, diplomasi ve dikkatli müzakere gerektiren tehlikeli bir meseleydi ve kız kardeşinin Banba'ya panik içinde yazdığı nota bakılırsa, paçavralar ve deniz yosunları içinde büyüyen Wren'in bu görev için *yeterli olmadığı* açıktı. Değişimi tersine çevirmenin zamanı gelmişti.

Rose bu gece yola çıkarsa, biraz şansla, resmi Karşılama Balosu'na ya da belki de ertesi günkü Gevran Ziyafeti'ne yetişebilirdi.

gece. Bu önemli olaylardan birinde kaderinin gidişatını değiştirmeye niyetlenmişti. Ve ülkesinin kaderini.

Sahilde, dün gece Rowena'ya yardım ettiği haberi hızla yayılmıştı.

Rose daha önce kendisini küçümseyen cadıların yeni onay işaretlerini kaçırmamıştı. Grady bile ona dikkatli bir gülümseme sundu, Cathal ise Rose onun yanından geçerken beceriksizce ayaklarına bakıyordu. En şaşırtıcı değişiklik ise kahvaltıdan sonra elinde parlak mor meyvelerden oluşan bir sepetle Rose'u arayan Bryony'den geldi.

"Seni yanlış değerlendirmişim Rose Greenrock. Sepeti uzattı. "Bunun için özür dilemek isterim.

Rose almak için hareket etmedi. Tek bildiği, bunun bir tür numara olduğuydu.

Bryony rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Rowena'yı kendim kesmek istedim ama...

"Kimse Banba'ya karşı gelmiyor mu?" dedi Rose. "Şey. Kimse bana da meydan okuyamaz.

"Sanırım ikinizin ortak bir noktası var. Bryony boğazını temizledi, Rose dışında her yere bakıyordu. "Rowena'nın seni uçurumdan aşağı atacağını bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse. Ben olsam ona bunu yapmamasını söyledim. İlk gecende sana yaptıklarımızın kaba olduğunu biliyorum ama *gerçekten* ölmeni hiç istemedim.

Rose kaşlarını kaldırdı.

"Pekala, tamam, *seninle* tanışmadan önce ölmeni istemiş *olabilirim*," diye itiraf etti Bryony, utangaç bir tavırla. 'Ama sen sadece Wren'in yüzünü takınmış uzaklardaki kötü bir prenestin ve günlerini büyük, süslü bir kulede hepimizi öldürmek için planlar yaparak geçirdiğini sanıyordum.

Utancı Rose'un yanaklarında alevlendi. Bryony'nin tarif ettiği kişi olduğu kişiden çok da uzak değildi. Ya da ne istediğini.

'Ve gerçekten seni zehirlemeye de çalışmıyorum. İşte, bunu kanıtlayacağım. Bryony sepetten mor bir dut kopardı ve ağzına attı. Çiğnerken suyu dudaklarına döküldü. "Gördün mü?

'Moonberries! Ama Samhain'e daha çok var! Tilda sohbete daldı ve elini sepete daldırdı. "Bir tane alabilir miyim?

Bryony onu itti. 'Kavrayışına dikkat et Tilda! Bunlar Rose için bir hediye ve onu gizlice öldürmeye çalışmadığıma inandığında, sanırım hoşuna gidecektir.

Tilda gözlerini kırıştırarak Rose'a baktı. "Anadawn Sarayı'nda ayçileği yok mu?

Rose, Cam'in böylesine parlak renkli bir meyveyle yapabileceği tüm harikaları düşündü. "Eksikliğini duyduğumuz birkaç şeyden biri olmalı.

"Sadece dolunayın ışığında büyürler ve onları yediğinizde gökyüzündeki tüm yıldızların sevgisini hissedersiniz. Tilda sanki havayı kucaklamaya çalışıyormuş gibi kollarını iki yana açtı. 'Bu yüzden onları sadece Samhain'de alıyoruz. Bir tane deneyin!

"Anadawn'da Samhain'i de kutlamıyoruz," dedi Rose sepetten bir dut kopararak. Yavaşça ısırды, ağzı ekşi bir meyve suyuyla doldu. Dudakları karıncalanmaya başladı ve içinden bir neşe kıvılcımının yayıldığını hissetti. "Oh!

"Gördün mü? Bryony geniş geniş gülümsüyordu. "Artık gerçekten bizden birisin.

Rose onun sırtışına karşılık verdi ve ayçileğiyle hiçbir ilgisi olmayan farklı bir neşe parmaklarından ayak parmaklarına yayıldı.

Gün batımından çok sonra, Ortha'nın cadıları yataklarına çekildiklerinde Rose kaçış planını uygulamaya koydu. Anadawn'a tek parça halinde dönmek istiyorsa, bir ata ihtiyacı olacaktı. Ve şansa bakın ki, gözüne kestirdiği özel bir at vardı.

İçinde suçluluk duygusu çalkalanıyordu ama *onu* bastırdı ve Shen'i ararken taca -onun tacına- odaklandı. Kulübesi koyun kenarında, karanın denize doğru çıkıntı yaptığı yerdeydi. Onu kayaların üzerinde oturmuş, bir parça dalgaların karaya attığı odunu yontarken buldu.

"Bugün seni aradım," dedi başını geriye doğru eğip ona bakarak. 'Olanlardan sonra iyi hissettiğinden emin olmak istedim. Ama seni her gördüğümde yanında biri vardı. Ve gülümsüyordun. Bunu görmek güzeldi. Sırtışı yanağına bir gamze yerleştirdi ve Rose bu geceden sonra o gamzeyi bir daha göremeyeceği düşüncesiyle acı çekti. Yapmak üzere olduğu şey yüzünden ondan sonsuza dek nefret edebilirdi.

Mavi tuniğinin ucunu çekti. Wren'in eşyaları arasında bulabildiği en güzeliydi. Her şeye rağmen bu gece güzel görünmek istiyordu. Onun da güzel göründüğünü düşünmesini istiyordu. "Beni sürekli kontrol etmene gerek yok, biliyorsun. Buradaki herkesin sandığı kadar çaresiz değilim.

Shen'in kara gözleri büyüdü. 'Çaresiz olduğunuzu hiç sanmıyorum Prens.

Tam tersi.'

"Yine de beni kurtardığın için sana doğru dürüst teşekkür etmedim. Rose, Wren'in yatağının altında bulduğu kehribar rengi şişeyi uzatırken dudaklarını ısırdı. "Benimle yürüyüşe gelmek ister misin diye merak ediyordum? Bundan biraz içebiliriz.

Shen kaşlarını kaldırdı. "Rom mu?

"Evet," dedi Rose kendinden emin bir şekilde, şişenin içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına, sadece şenlik ateşi dumanı gibi kokmasına rağmen.

"Rom içmeye asla hayır demem. Shen ayağa kalktı, gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse Prens, sanırım size hayır demekte zorlanırdım.

Gece serin olmasına rağmen Shen'in sözleri Rose'un içinde lezzetli bir sıcaklık yarattı. "Güzel," dedi nazlı nazlı. "Bana hak ettiğim saygıyı göstermenin zamanı gelmişti.

Shen başını geriye atıp güldü, ses ateşböcekleri gibi etraflarında dans ediyordu. Rose, parmakları neredeyse birbirine değecek şekilde kumsal boyunca birlikte yürürken kendini bu eğlencenin akışına bıraktı. Ay ışığında Shen'in profilini daha iyi görebiliyordu - güçlü çenesi ve gururlu kaşları, dudaklarının her zaman gülümsüyormuş gibi görünmesine neden olan yumuşak kıvrımı. Onun kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı, çünkü aniden döndü ve bakışlarıyla onu delip geçti. Koyu renk gözleri gece gökyüzünden düşen parçalara benziyordu. "Ne oldu?

Söyleyecek bir şeyler aradı. 'Tilda bana Ortanca'da bir seferde haftalarca kalmanın nadir olduğunu söyledi. Genelde her fırsatta çöle geri döndüğünü söylüyor.

Shen omuz silkti. 'Ortha benim evim ama çöl beni hala çağırıyor.

"Bu sefer bu kadar uzun süre kalmanızın özel bir nedeni var mı?

Dişlerini gösterdi. "Birinin seni hayatta tutması gerekiyor.

"Sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim. Rose sesindeki suçluluk duygusunu duymamasını umarak ayaklarına baktı.

"Bundan şüphem yok, Prens. Adam bir adım daha yaklaştı ve Prens'in nefesi boğazında düğümlendi. Yine de, Ortanca'da size iyi bir dost olabilirim.

Oh.

Bir arkadaş.

Rose kendi kendine onun hakkında ne düşündüğünün önemli olmadığını söyledi. Kararını çoktan vermişti. Bu gece gidiyordu. Nişanlı olduğundan

bahsetmiyorum bile! Yine de... nedense bu kelime - *arkadaş* - canını yakmıştı. Ne olursa olsun

Shen'le olan bu ilişki ona arkadaşlık gibi gelmemiştir. Daha fazlası varmış gibi hissediyordu. Mükün olabileceğini hiç hayal etmediği bir şey.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Yüzünde çok tuhaf bir ifade var.

Rose'un nefesi kesildi. "Ben... sadece zincirinizi merak ediyordum. Adamın boynundaki altın parıltısını işaret etti.

"Ah. Shen onu çekip çıkarırken kaşlarını çatı ve ucunda sallanan yüzüğü ortaya çıkardı. Rose yakından bakınca yüzüğün üzerinde bir güneş kabartması olduğunu ve ortasında küçük bir yakutun parladığını görebiliyordu.

'Sen... sen. . .' Beceriksizce kelimeleri aradı. "Sen nişanlandın mı?"

Ben mi? Hayır. Bu ... hayır.' Shen gülümsedi. "Hayır, ben nişanlı değilim, Prenses.

Rose rahatlamış görünmemeye çalıştı. "Sadece düşündüm ki... şey, bu muhteşem bir yüzük.

Şen yüzüğü elinde çevirdi. "Banba beni bulduğu gün bunu takıyordum. Yüzüğü tekrar gömleğinin altına sokarken sesi sakinleşti. "Bunun anneme ait olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor.

Rose daha fazla düşünmeden Shen'in elini kendi eline aldı ve sıkıca kavradı.

Bırakmadı.

Köyden ve kulübelerin ışıltısından uzaklaşmışlar, ayın kayalıkları gümüş bir ışıkla yıkadığı ve dalgaların kıyıya çılgınca çarptığı yere gelmişlerdi.

"Burası rom içmek için güzel bir yer gibi görünüyor. Rose isteksizce Shen'in elini bıraktı ve kumların üzerine çöktü. Şişeyi dudaklarına götürdü ve dikkatli bir yudum aldı. Yudum sonuna kadar yandı, sonra midesinin çukuruna bir kor gibi yerleşti. "Mmm...

"Sakin ol, korsan," dedi Shen, onun yanına çökerek. "Kendini hasta etmek istemezsin.

Rose şişeyi ona uzattı. "Bana nasıl yapıldığını göster o zaman. Uzun bir yudum alırken sırtıttı.

Onun içişini izlerken suçluluk duygusu Rose'un midesini bulandırdı. Ona yavaşlamasını söylemedi.

"Beklediğim gibi biri değilsin, biliyorsun," dedi Shen, şişeyi geri uzattığında. "Soğuk olacağını düşünmüştüm.

"Beni bir Gevran prensesiyle karıştırıyor olmalısınız. Sözler ağzından çıkar çıkmaz Rose pişman oldu. Bu konu hakkında düşünmek istemiyordu.

Gevra bu gece. Shen'e geri vermeden önce romdan küçük bir yudum daha aldı.

Bu kez daha derin için adamın boğazındaki elmanın sallanışını izledi.

'Wren ve ben yıllardır arkadaşız. Ben seni sadece birkaç haftadır tanıyorum ve yine de...' Shen sanki dalgaların arasında kelime arıyormuş gibi denize baktı. Ve yine de, şimdiden seni neredeyse onu tanıdığım kadar iyi tanıdığımı hissediyorum. Kaşları çatılmış bir halde Rose'a döndü. "Bu garip mi?

"Belki de onu çok iyi tanıdığın için beni tanıyormuş gibi hissediyorsundur.

Shen'den bir kahkaha yükseldi. 'İnan bana, siz ikiniz *çok* farklısınız. Yine de iyi anlaşacağınızı düşünüyorum. Yani, anlaşacaksınız. Eninde sonunda tanışmak zorunda kalacaksınız, değil mi?

"Sonunda. Rose romu ona geri itti. Sonra başını gökyüzüne doğru eğdi. "Anadawn'dayken yıldızlara hiç bakmazdım. Bu kadar çok olduğunu bilmiyordum.

"Sarayı özlüyor musun?

"Evet ve hayır. Rose onun dürüstlüğüne şaşırmıştı. Belki de rom onun üzerinde de işe yarıyordu. Ya da belki de inzivaya çekilmesinin yakınlığı onu daha cesur yapıyordu. "En iyi arkadaşımı, Celeste'i özlüyorum. Ve tabii ki yemekleri de. Biraz güldü. Ve banyoları. Gerçek banyoları. Köpük dağları ve kokulu sabunlarla...' Sesinin kesilmesine izin verdi ve Shen'in bakışlarıyla karşılaştığında dudaklarını ısırdı. Öksürdü ve sonra bunu cömert bir rom yudumuyla örtmeye çalıştı.

"Ama bazı açılardan, tüm bunlardan önceki hayatımın sadece bir rüya olduğunu hissediyorum," diye devam etti Rose. 'Ve şimdi uyandım, her şeyi her zamankinden daha net görüyorum. Kendim de dahil. Sanki... her şey daha keskin. Asla eski halime geri dönemeyeceğim. Ve bence bu iyi bir şey. Dudaklarını yakacak kadar bir yudum daha aldı. "Tabii ki gecenin bir yarısı kaçırılmamayı tercih ederdim.

Shen elinin tersiyle ağzını sildi. "Bunun için hiç doğru dürüst özür diledim mi?

"Görünüşe göre her zaman geçmiş için özür diliyor ya da gelecek için sözler veriyorsun," diye takıldı Rose. 'Banba'yla tanıştıktan sonra ne kadar baskı altında olduğunu anlıyorum.

Shen usulca kıkırdadı. 'Çok fazla korkum yok. Ama büyükannen kesinlikle onlardan biri.

"Ortak noktalarımızdan biri de bu. Rose da kendini gülerken buldu. Şişeyi kuma bıraktı. 'Böyle olduğu için memnun olduğumu söylersem garip mi olur? Çölün harikalarını görebildiğim için. Ana Ağaç'a baktım ve cadıların hikâyelerini öğrendim. Beni buraya, Ortha'ya getirdiğin için. Bu...'
Shen şimdi ona doğru eğiliyordu, siyah saçlarından bir tutam gözüne batıyordu. Rose onun sözlerinden mi yoksa romdan mı kaynaklandığını bilemiyordu ama artık o kadar yakındılar ki, burunları neredeyse birbirine değiyordu. Adam deniz havası gibi kokuyordu, taze, vahşi ve evcilleştirilemez bir şey. Kadın yutkundu. "Şu anda burada seninle olduğum için mutluyum.

Shen kalın, kara kirpiklerinin altından onu izliyordu ve Rose onun kalbinin coşkulu atışlarını dinlediğinden emindi. "Ben de memnun oldum, Prenses.

Yanakları karıncalanmaya başladı. "Bana Rose demeni tercih ederim. "Rose. Shen'in sesi alçaktı ve Rose bunu iliklerinde hissetti. Bakışları onun dudaklarına kaydı.

"Rose," diye tekrar fısıldadı.

Adam yaklaştıkça Rose'un nefesi kesildi.

Ne yapmak için geldiğinizi hatırlayın.

Neyin tehlikede olduğunu hatırla.

Şişeyi kaptı ve aralarında tuttu. "Biraz daha rom?" Shen gözlerini kırıştırdı. Şişeyi alırken omuzları çökmüştü. "Teşekkürler.

Rose dik oturdu. "Neyi özledim biliyor musun, ya da *kimi* özledim demeliyim, düşündüğümden daha fazla? Sesini hafif tutmaya çalıştı. "Storm. Onu burada, Ortha'da daha çok göreceğimi sanıyordum.

"Fırtına için endişelenme - kayalıkların tepesinde otlarken çok mutlu," dedi Shen, içkiler arasında. Ben de sabahları onu ziyarete gidiyorum.

"O atın senin tek gerçek aşkın olduğunu düşünüyorum.

"Ganyeve onu bana henüz bir tayken verdi. Bir gün, bir gölge gibi değişen kumların arasından çıktı ve bana doğru dörtnala koştu. İlk başta bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünmüştüm ama Fırtına çölden bir armağandı. Bundan eminim. Shen bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "O zamandan beri bana sadık bir dost oldu.

Rose sonraki sözcüklerini dikkatle seçti. 'Kesinlikle sana tapıyor gibi görünüyor. Bir atın bir erkeğe tapabileceği kadar. Ve sen de ona fazla yön vermiyor gibisin.

Şen dirseklerinin üzerine dayanarak kuma geri yerleşti. "Sadece onunla nasıl konuşacağımı biliyorum, hepsi bu.

"Atlarla ve kadınlarla tatlı dille konuşma yeteneğiniz olduğunu duydum. Bir kaşını kaldırdı. "Peki bunu sana kim söyledi?

"İkimizin de tanıdığı küçük, konuşkan bir arkadaş.

Şen başını salladı. "Tilda'nın sana tüm sırlarımı anlatacağını bilmeliydim. Durgun bir yudum daha aldı. "Bilmediği şey ise Fırtına'ya kur yapmanın sırrının küçük bir fısıltıda saklı olduğu.

"Ne oldu?

Şen şakacı bir parmağını dudaklarına bastırdı.

"Dene," dedi Rose. 'Belki benim üzerimde de işe yarar.

Shen'in kahkahası dişlerinin inci gibi parladığını gösterdi. "Pekâlâ Prens. Ona doğru eğildi, nefesi yanağını gıdıklıyordu. "*Sus, sus, acele et.*

Rose homurdandı. "*Sus, sus, acele et?* Bu bir tür aptalca büyü mü?"

"Eğer iyi biniciliğe büyü diyorsanız. Yıllar süren eğitimden başka bir şey değil. Storm bu sözleri duyduğunda gitme zamanının geldiğini bilir.

"Size çok güveniyor olmalı.

"Yapmaması için ona hiç sebep vermedim.

"O zaman Storm ile aramdaki farkı bulduk.

"Aklıma birkaç tane daha geliyor. Parmağını kızın yanağına götürdü.

"Ortha size çiller vermiş, Prens.

Rose kalın kalın yutkundu. "En son ne zaman aynaya baktığımı hatırlamıyorum.

"Çok güzeller," dedi nazikçe izlerini sürerek. "Bir takımyıldızı gibi.

Rose onun dokunuşu altında eriyecekmiş gibi hissediyordu. "Onlarda geleceğimi okuyabiliyor musun?

"Ben kahin değilim," dedi Shen, geri çekilerek. 'Ama umarım yakında burada kendini evinde hissedersin. Ve bilin ki siz...' Sesi kesildi.

Rose ona baktı. "Arkadaşlar arasında mı?

Biraz alaycı bir şekilde güldü. "Eğer istediğin buysa.

"Bu... bu bana arkadaşlık gibi gelmiyor," dedi Rose cesurca.

Shen bir elini saçlarının arasında gezdirdi. 'Hayır. Sanırım öyle değil... Sanırım daha önce söylemek istediğim şey, senin yanında olmak istediğimdi. Nasıl olmamı istersen.

Oh. Romla hiçbir ilgisi olmayan karıncalanmalar Rose'un vücudunda dans etti.

Sabah ondan ne kadar nefret edeceğini ya da geride bırakmak üzere olduğu şeyi düşünmemeye çalıştı. İşte her zaman hayalini kurduğu, maceranın aşkla iç içe geçtiği ve özgürlüğün - *gerçek özgürlüğün* - denizden gelip her sabah yanaklarını öptüğü bir hayat olasılığı vardı. Boğazını temizledi. "Sonunda sadık bir özne gibi konuştun.

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Shen ona yaklaştı. "Bana sonsuza kadar kızgın kalmamaya karar verdiğin için mutluyum. Sözcükleri artık geveliyordu, rom yavaş yavaş duyularını ele geçiriyordu.

Rose başını onunkine yasladı. Sadece bu gece ayrılacağı için kendisine bu anı yaşatmıştı. "Bugün sadece bir erteleme, Shen.

Adam yumuşak bir kahkaha attı ve kadın kahkahanın gürültüsünü iliklerinde hissetti. "Dün bir erteleme olduğunu söylediğini sanıyordum.

Ve öyle de oldu. "Sonsuzluk yarın yeniden başlıyor.

"O halde yarına kadar," dedi Shen, uzun bir yudum alarak. Ve ondan sonraki tüm günlere.

Rom içilip göz kapakları ağırlaştığında Rose pelerinini ona sardı ve kumun üzerine uzanmasına yardım etti. Uyuyana kadar onun yanında kaldı, sonra Wren'in mektubunu kıvrıp boş rom şişesinin tepesine, onun göremeyeceği bir yere sıkıştırdı.

Rose, Whisperwind Kayalıkları'na tırmanmaya başladığında bir daha asla arkasına bakmadı. Saatlerce pratik yaptıktan sonra ayakları nereye gideceğini biliyordu ve artık daha hızlı, daha cesurdu. Neredeyse Shen'in onu görmesini dileyecekti. Tepeye ulaştığında kendini çimlerin üzerine sürükledi ve onunla birlikte izlediği yıldızlara baktı. Kaderinin iplerinin onu çekiştirdiğini ve Anadawn'a geri götürdüğünü hissetti.

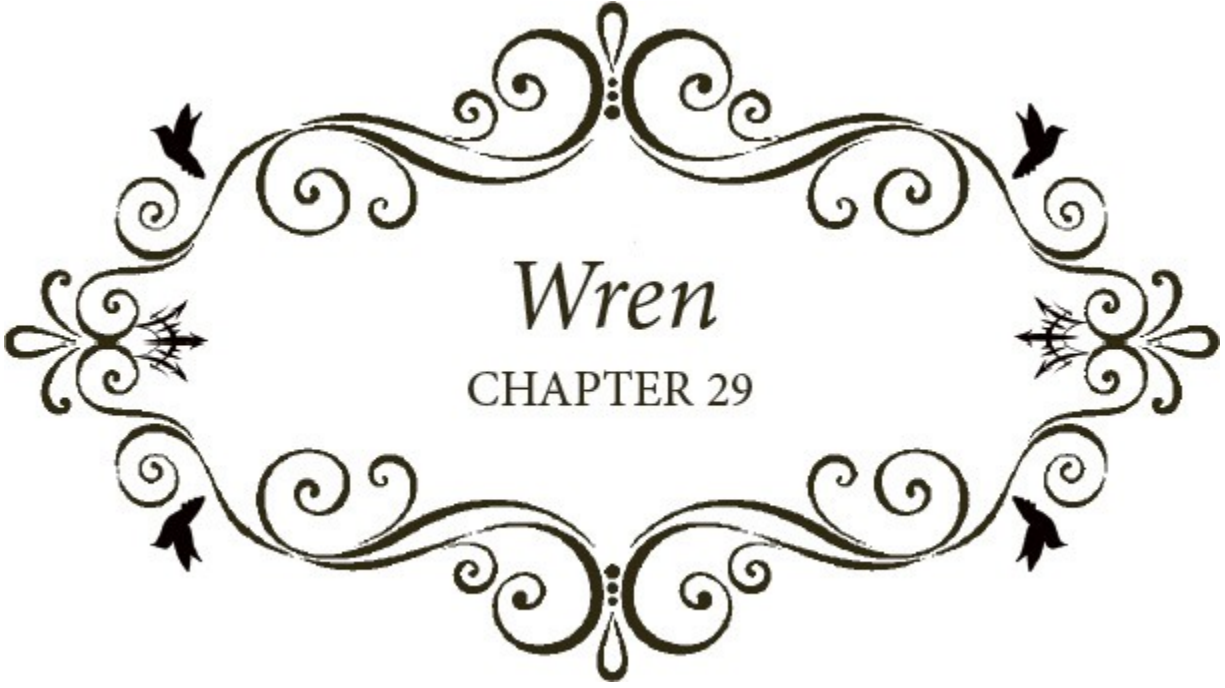
Wren'e.

Fazla zamanı olmadığını biliyordu. Ama kayalıkları fethetmişti ve önünde ne olursa olsun durdurulamayacaktı. *'Ben Eana'yım; Eana benim,' diye fısıldadı ayağa kalkmadan önce.*

Storm onu gördüğüne sevinmiş görünüyordu ve Rose onu ahırdan çıkarırken elini okşadı. Serin gece havasında atın terkisine tırmandı.

Geri. "Beni eve, Anadawn'a götür, Fırtına. Parmaklarını yelesine doladı,
'*Sus, sus, acele et*' diye fısıldarken can havliyle tutundu.

Fırtına, Rose'u gecenin içine taşıyarak gök gürültüsü gibi havalandı.

Eshlinn'de akşam havası doğal olmayan bir serinlikteydi. Sanki Gevranlılar buz gibi kışı Güneşsiz Deniz'den beraberlerinde getirmişlerdi. Gül bahçesindeki bir banka uzanan Wren'in yanaklarını ısııyor, gümüş rengi ay tepesinde parıldıyordu. Neredeyse yeniden dolunay olmuştu. Dün sabah Kral Alarik'in gelişi sarayı kaosa sürüklemiş, hizmetkârlar misafir kanadının koridorlarında bir ileri bir geri koşturmuş ve aşçılar gece boyunca çalışmıştı.

Chapman öylesine panik içindeydi ki Rose'un programını bir kenara bırakmıştı. Wren onu, kendisine nehir faresi deyip hızla kulesine geri gönderdiği dünden beri görmemişti. O da aynen söylediği gibi yapmıştı.

söylenmiş ve o zamandan beri yatak odasından çıkmayarak kendi paniğinin derinliklerine dalmıştı.

Willem Rathborne hâlâ hayata tutunmaya çalışıyordu ve şimdi Kral Alarik Anadawn Sarayı'ndaydı. Wren, Gevra'nın açgözlü bir buz ayısı gibi etrafını sardığını hissedebiliyordu. Bu baskı onu bahçelere doğru koşturmuş, bir parça temiz havanın dehşet kasırgası içinde başka bir plan bulmasına yardımcı olabileceğini ummuştı. Ama soğuk iliklerine kadar işlemişti ve kız kardeşinin gül çalılarının bitkin iskeletleri ve yakındaki bir kafesin tepesine tünemiş tek bir sığırcık kuşunun kederli bakışları altında Wren kendini her zamankinden daha umutsuz hissediyordu.

Gevranlılar buradaydı ve düğün üç gün içinde gerçekleşirse, askerleri cadıların izini sürecektir ve Wren'in onları yüzüstü bıraktığı için ne kadar üzgün olduğunu bilmeden çılgınlık atarak öleceklerdi. Banba ve Thea'nın rüzgârın kasıp kavurduğu o sahilde can vereceği düşüncesi dayanılacak gibi değildi. Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini sıkarak kapattı ama gözyaşlarının aniden hücum etmesine engel olamadı, korku ve hayal kırıklığı içinde bir gelgit dalgası gibi yükseliyordu.

"Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum Banba," diye fısıldadı hıçkırıklar arasında. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Uzun bir süre boyunca sadece nefesinin kesik kesik sesi ve gözyaşlarının tuzlu ıslaklığı vardı. Sonra rüzgâr hafifçe değişti ve Wren yumuşak ve sıcak bir şeyin bacaklarına süründüğünü hissetti. Ellerini bıraktığında Elske'nin ayaklarının dibinde oturduğunu ve başını endişeyle eğdiğini gördü.

"Merhaba tatlım," diye kokladı Wren. "Burada ne yapıyorsun?"

Elske cevap verircesine başını Wren'in kucağına koydu ve eteklerini kokladı. Wren kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı, kar beyazı kürkünün ve o geniş soluk gözlerinin güzelliğinde kendini kaybetti. Yavaşça, yavaşça gözyaşları kurudu. Dün sabah Gümüşdil'de süzülen o korkunç tekneleri gördüğünden beri Wren ilk kez yeniden nefes alabildiğini hissetti. "Keşke tüm Gevranlılar senin kadar güzel olsaydı," diye mırıldandı.

Sonra başını kaldırıp çalılar ve iğrenç mermer Koruyucu heykelinin yanından geçerek Tor'u gül bahçesinin kenarında dolanırken buldu. Ellerini arkasına koymuş, sanki cilalarında kendi yansımalarını görebiliyormuş gibi bakışlarını botlarına dikmişti. Gümüş ay ışığında bir askerden çok bir tanıya benziyordu; uzun, geniş ve kusursuz giyimli, çenesinin açılı mükemmele yakın bir şekilde yontulmuştu. Ve işte sevgili kurdu

Wren'in kucağına sokuluyor, ona kendisinin veremeyeceği rahatlığı sunuyordu. Sarayın dikkatli pencereleri altında olmazdı.

Wren'in kemiklerindeki soğukluk uçup gitti. "Erken bir düğün hediyesi mi?" diye seslendi. "Gerçekten Tor, bunu yapmamalıydın.

Asker kıkırdadı. "Cömertliğimi abartıyorsun.

Wren dikkatini Elske'ye verdi ve Gevran'ın onu en zayıf anında, gül bahçesinde tek başına ağlarken nasıl gördüğünü düşünmemeye çalıştı. "Ondan vazgeçmeye ikna edilemez misin?" dedi hafiflemeye çalışarak. 'Sana Eana'daki bütün bedava geyikleri vereceğim. Önümüzdeki on yıl boyunca krallar gibi yiyeceksin. Kafalarını tüm duvarlarına asabilir ve boynuzlarını dişlerini temizlemek için kullanabilirsin.

"Geyik leşleriyle dolu bir ev kulağa ne kadar çekici gelse de, korkarım Elske'den asla vazgeçemem," dedi Tor, yaklaştıkça gülümsemesi parlıyordu. "Bu kendi kalbimi söküp atmak gibi bir şey olurdu.

"Çok dramatik," dedi Wren ama o da gülümsüyordu.

Tor heykelin yanında durmuş, kadının yüzündeki gözyaşı izlerini incelerken ellerini ceplerine sokmuştu.

Wren utanarak ellerine baktı. Çocukluğundan beri kimsenin önünde ağlamamıştı, hatta geçen yaz Shen'le antrenman yaparken kayalık bir yarımadadan yuvarlanıp bileğini kırdığı zaman bile. Kıyıya geri dönerlerken acıya dayanamamış, Thea kemikleri metodik bir şekilde teker teker yerleştirirken bir yastığı ısırmıştı.

"Kral Alarik sadece düşmanları için bir dehşettir. Tor'un sesi onu anılarından uzaklaştırdı. Şimdi daha yakındaydı, vücudunun sıcaklığı aralarındaki havayı hafifçe ısıtıyordu. "Ondan korkmana gerek yok. Kral için aileden daha önemli bir şey yoktur ve sen de yakında aileden biri olacaksın.

Wren başını kaldırıp Gevran askerine baktı. Onun acısını yanlış anlamıştı ama bu konuda ona baskı yapmak yerine, bunu düzeltmeye karar vermişti. Önce kurtla, şimdi de sözleriyle.

"Kralınızdan korkmuyorum. Bunun tam olarak doğru olup olmadığını bilmiyordu, sadece içinde kabaran endişeyle pek bir ilgisi yoktu. Olaylar Tor'un tahmin edebileceğinden çok daha vahim, çok daha büyüktü. Ve ben onun ailesi *değilim*. Tor, Wren'in Alarik Felsing'e karşı mutlak bir tiksinti duymaktan başka bir şey hissedeceğini düşündüyse, onu hiç tanıımıyordu demektir.

Tor'un kaşları kalktı. "Bu yüzden olduğumu sanıyordum..." Kadının yüzünü buruşturduğunu görünce sözünü kesti. "Bağışlayın beni. Sadece içinizi rahatlatmak istedim.

Korkarım boşa giden bir çaba.'

"Kingsbreath için mi endişeleniyorsun?" dedi kararsızca. 'Artık burada Gevranlı şifacılar var. Eminim bir çeşit-'

"Lütfen dur," dedi Wren. Duymak istemediğı şey tam olarak buydu - Rathborne ölüme değil, yaşama yaklaşıyordu. Gevranlılar onun kaderini kurtarmak ve kendisinininkini mühürlemek için tam zamanında gelmişlerdi. Düşün hâlâ ona doğru savruluyordu ve onunla birlikte, yabancı bir ülkede tahtı olmadan yeni bir hayat. Halkı olmadan. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Yüzünü Elske'nin kürküne bastırdı ve onun muhteşem dağ kokusunu içine çekti. "Sadece kurdunu kucaklamak istiyorum.

Tor geriye doğru dikkatli bir adım attı. "Nasıl isterseniz," diye mırıldandı.

Sessizlik etraflarında bir balon gibi uzanıyordu, yalnız yıldızkuşu kulesine dönerken sert bir esinti gül alırlarını karıştırdı. Wren pelerinini daha sıkı sardı ama soğuk dişlerinin arasından şakırdıyordu.

"Gevra'da kışın dokunmadığı bir yer var," dedi Tor sessizce. Wren tekrar ona baktı. 'Kuzey tepelerine sıkışmış, medeniyetten tam bir günlük yürüyüş mesafesinde, ama her adımına değer. Turcah Vadisi nadir güzellikte bir yerdir. Oradaki topraklar gözleriniz kadar derin ve yeşil. Kalın kalın yutkundü. Bakışlarındaki fırtına ay ışığıyla aydınlanmış bir gümüşe dönüşmüştü ve Wren onun ışığında parlıyormuş gibi hissetti. Yanaklarında bir allık yükseldi. "Orayı seveceksin," dedi hatasız bir kesinlikle. "Ne zaman evini özlesen güneş üzerinde parlayacak.

Kız üzgün bir şekilde gülümsedi. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun. "Olabilir," dedi, sesinde bir yalvarma notası vardı.

Wren başını iki yana salladı. İçinde bulunduğu karmaşayı çözmek için bir vadiden daha fazlasına ihtiyacı vardı ama ne kadar çok istese de bunu ona söyleyemezdi. Bunun yerine, "Prens Ansel'le bir yaşam için areniz nedir?" diye sordu.

Tor burnundan nefes verdi, Ansel'e duygularıyla değil, göreviyle bağı olduğunu itiraf edince yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Prens Ansel sana iyi davranacaktır.

'Ya iyi bir şey istemiyorsam? Ya tutku istiyorsam? Ya özgürlük istiyorsam? Ya istersem...? Cümlesinin geri kalanının havada asılı kalmasına izin verdi.

Kalbinde, "Eana" dedi. "Eana" diye bağırdı. Wren sadece Eana'yı istemişti. Nefesi göğsünde daralırken kendi kendine bunu söyledi.

Aralarındaki hava sanki çatırdıyor gibiydi. Ellerine baktı ve dünyanın öbür ucundaki Banba'yı düşündü. Wren'in ona vaat ettiği hayatı bekliyordu. "Bu yeterli değil, Tor.

Ona uzanmak için hamle yaptı ama sonra durdu, elini yumruk yapıp yanına sıkıştırdı. "Elske Grinstad'da olacak," dedi kısık sesle. Wren onun ne demek istediğini anlamıştı. Elske'nin dolaştığı her yerde efendisi de dolaşıyordu. Ona bir can simidi, koridorda yürümesi ve kendini Ansel'e bağlaması için başka bir neden sunuyordu. Ama taç Wren'in kaderiydi.

Öyle olmamasını dilediği zamanlar olsa bile. Son birkaç haftanın sessiz karanlığında kendini daha güvenli bir yerde, daha sade bir hayatın özlemini çekerken bulsa bile,

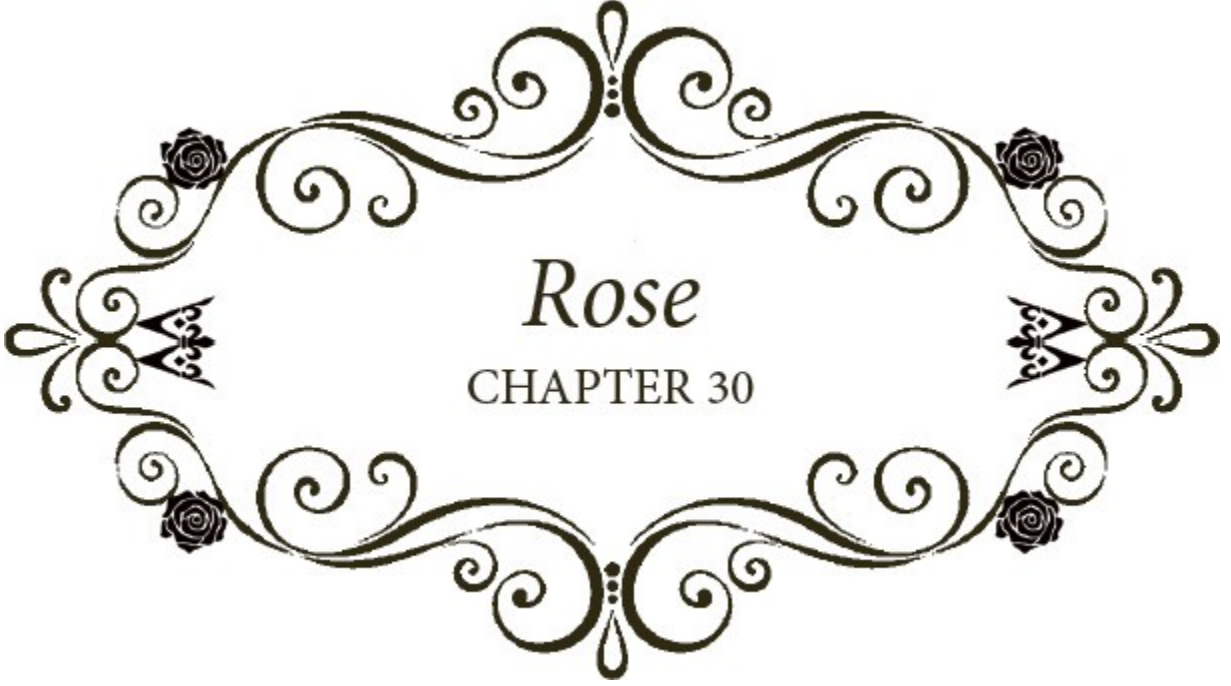
Büyükannesinin onu tahta doğru iten parmağı olmadan. "Bilinmeyenle yüzleşmek büyük cesaret ister," dedi Tor.

Cevap ver. Ve sizi tanıdığım kadarıyla, Ekselansları, bu konuda hiçbir sıkıntınız yok.

Cesaret. Bu kelime fırtınada bir cankurtaran salı gibiydi. Tor haklıydı. Wren Anadawn'a cadıların tüm cesaretiyle gelmişti. Tanıdığı en sert cadı olan Banba Greenrock'un torunuydu ve cadıların geleceğini ona -ve sadece ona- emanet etmişti. Wren'i ne ilk tehlike işaretinde sinecek ne de bir planın aniden değişmesiyle pes edecek şekilde yetiştirmişti.

Wren çenesini kaldırarak Tor'un gözlerindeki erimiş gümüşle buluştu ve ona şimdiye kadar söylediği en doğru şeyi söyledi. "Haklısın asker. Bir korkağın hayatını yaşamaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

İşte bu yüzden, yoluna kim ya da ne çıkarsa çıksın, uğruna buraya geldiği tacı alacaktı.

Fırtına Rose'un hatırladığından daha hızlıydı, toynakları yere neredeyse hiç değmiyordu. Eğer Rose gece boyunca yarışırken etraflarında çalkalanan toprak yığınlarını görmeseydi, uçtuklarını düşünebilirdi. Rose can havliyle ata sarıldı, rüzgâr yanlarında dörtnala giderken yelesinin telleri yüzünü kamçılıyordu.

Ağlayan Orman'a vardıklarında Storm yavaşladı ve başını saygıyla eğdi. Rose kalçalarını atın ortasına dolayarak onu ileriye doğru itti ama Storm'un hızı sanki sisin içinde bir şey onu durduruyormuş gibi dikkatli ve ağırdı.

Ya da, belki, birisi.

Parlayan tohumlar kısa süre sonra Rose'u ormanda buldu ve ilki yanağına düştü. Bu yeni bir anıydı ama diğerlerinden daha az şiddetli değildi. Kuzgun saçlı bir fırtına, Koruyucu'nun ilerleyen ordusuna rüzgâr fırlatarak onları atlarından indirip havaya savurdu. Cadı, iri yarı askerleri fırtınadaki bez bebekler gibi savururken gülüyordu. Ama sonra ölümcül bir hedefle fırlatılan bir hançer yukarıdan geldi ve boğazının çukurunu deldi. Yere yığılırken ağzından kan fışkırdı, son nefesini verirken parmak uçlarında şimşekler çakıyordu.

Rose o anıdan boğazını tutarak çıktı, hançerin ucunu teninde hissettiğinden emindi. Ama bu da ormanın bir başka hilesiydi; ruhlar yağmur damlaları gibi üzerine inerken hafıza ve gerçeklik bulanıklaşıyordu. Birdenbire, umutsuzca Shen'i ve onun arkasındaki sabit varlığını, belindeki ellerinin rahatlığını özledi. Artık sadece cesareti vardı, bu yüzden sesini yükseltti ve onu bir kalkan olarak kullandı.

"Ben de sizden biriyim," diye seslendi Rose ormana, dalgalanan ağaçlara ve uçuşan tohumlara, sisin içinde dolaşan cadı ruhlarına. 'Hikâyelerinizi gördüm ve acınızı kendi acım gibi hissettim. Cadılara zarar vermek istemiyorum. Ne bugün ne de başka bir gün. Lütfen geçmeme izin verin.

Orman sanki dinliyormuş gibi sustu. Fırtına yavaşça, sessizce ilerledi ve bu kez tohumlar ateşböcekleri gibi etraflarında uçtu. Rose rahat bir nefes aldı. Daha önce düşmanı olduğu bu lanetli yerde hayatta kalmıştı. Şimdi de bir dost olarak hayatta kalacaktı.

Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, Ana Ağaç'ın gökyüzüne doğru uzandığı, kudretli ve zamana boyun eğmemiş ormanın kenarına vardılar. Onun ötesinde, güneş Ganyeve Çölü'nün üzerinde yükseliyordu. Ulu ağacın yanından geçerlerken Rose aniden avucunu ağaca bastırma ve Eana'nın son cadı kraliçesi Ortha Starcrest'e saygılarını sunma dürtüsüne kapıldı. Ona yakında tahtına başka bir cadının oturacağını ve bu toprakları onun anısına yöneteceğini söylemek için.

Rose, Storm'u Ana Ağaç'a doğru itti ve elini gövdesine koyarken başını eğdi. Ağacın hareket ettiğini hissettiğine yemin edebilirdi, sanki nefes alıyor, onu içine çekiyordu. Hava ısındı ve hafif bir esinti kulak memelerini gıdıkladı. Rose ağacın dalları arasından yukarı baktı ve nefesi kesildi. O güne kadar gördüğü en büyük tohum, Ortha Starcrest'in ruhu, bir yıldız gibi parlak ve ışıltılı bir şekilde gölgelikten aşağı süzülüyordu.

Rose hiç düşünmeden elini uzattı ve avucunun içine aldı. Başka bir anının içine atılmayı bekleyerek gerildi ama hiçbir şey olmadı.

değişti. Hâlâ ormanın kenarında, Fırtına'nın tepesinde oturuyordu. Rüzgâr ağaçların arasından ısıık çalarak geçiyordu ve şafak kehribar ve pembenin güzel fırça darbeleriyle söküyordu.

Tam elini açıp ruhu serbest bırakacaktı ki bir çığlık havayı ikiye böldü. Gümüş zırhlı bir adam Ana Ağaç'ın diğeri tarafından çıktı ve ona doğru koşmaya başladı. Uzun boylu, iri çeneli ve kalın kaşlıydı; Rose onun gözlerindeki öfkeli parlaklığı daha önce hiç görmemiş olsa da, portrelerinden onu hemen tanımişti.

Büyük Koruyucu'ydu.

"ÖL, CADİ! Adam Rose'a doğru hamle yaparken ağzından tükürükler saçılıyordu. "SEN NEFRET DOLU, İĞRENÇ YARATIK!" Rose kılıcını ona doğru savurmadan önceki saniyede onun kılıcını tanıdı - Anadawn'da kilit altında yaşayan saygıdeğeri Sanguis Bellum, şüphelerini doğruluyordu. Geriye doğru savrulurken çığlık attı, attan düştü ve toprağı a çakıldı.

Rose, hayatı boyunca taptığı, yüzü öfke ve kana susamışlıkla çarpılmış, ona doğru yaklaşan adamdan kaçmaya çalıştı.

"Lütfen!" diye bağırdı ormandaki ruhlara. "Biri bana yardım etsin!"

Ama onu duyacak kimse yoktu. Fırtına bile ortadan kaybolmuştu ve Ana Ağaç'ı Koruyucu'nun beliren gölgesinin ötesinde göremiyordu. Şimdi onun üzerinde duruyordu, kılıcını kaldırırken sözlerinden nefret damlıyordu. 'Sonun geldi, Ortha Starcrest. Senin ruhun ve tüm cadıların ruhları seninle birlikte ölsün.

Adam kılıcını indirirken Rose irkildi. Kılıç havada süzöldü ve sol kulağının yanından geçti. Çeliğinin eti, kanı ve kemiğı yırtan mide bulandırıcı sesi geldi ve ardından Rose'un yanında yeni bir ses haykırdı.

Kafasını çevirdi. Rose'un yüzünü takınmış bir kadın, göğsüne saplanmış Sanguis Bellum ile yanında yere yapışmış yatıyordu. Vücudunun etrafında biriken kan, ondan aktığı kadar hızlı bir şekilde toprağı a sızıyordu.

Zümrüt bakışları Rose'un yanından geçip hâlâ başında duran adama kaydı. "Ruhlarımız asla ölmeyecek. Son sözleri hafif bir törpü gibiydi ama Rose o konuşurken yerin titrediğıine yemin etti. "Bir gün cadılar yeniden dirilecek ve Eana'nın nehirleri kanınızla kırmızıya boyanacak.

Koruyucu başını arkaya atıp güldü ve Rose daha iyi düşünemedi kendini ona doğru fırlattı, sesi boğazından koparmaya hazırdı. Elleri havadan başka bir şeyle karşılaşmadı ve yere indiğinde dizleri acıyla sızladı. Yukarı baktı, kötü bir adamın gözlerine değil, büyük ve ağlayan bir ağacın dalına. Koruyucu ortadan kaybolmuştu. Arkasını döndüğünde, Ortha Starcrest'in bedeni de gitmişti ve Rose yine yalnızdı.

Mide bulandırıcı bir rahatlamayla bunun bir anı olduğunu fark etti. Şimdiye kadarki en kötüsü. Ana Ağaç'ın dibine çöktü ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Ortha Starcrest ve annesi için; her şey daha farklı, daha adil olsaydı yaşayabilecek olan tüm cadılar için.

Başından beri yakınlarda gezinen Storm, Rose'un yanına döndü ve sanki "*Bitti*" der gibi hafifçe omzunu dürttü.

Rose ayağa kalkarken titredi. Alnını sandığa dayadı ve Ortha Starcrest'in ruhuna bir söz verdi. "Eve döndüğümde Eana'daki her şeyi değiştireceğim," diye fısıldadı. Ve Kraliçe olduğumda, senin mirasının bayrağı altında tüm cadılar adına hüküm süreceğim.

Titreyen uzuvlarıyla tekrar Storm'a tırmandı, kalbi kendisine tapması öğretilen adama duyduğu nefretle yanıyordu. O bir kahraman değildi. Asla sahip olamayacağı güç için durmaksızın ve acımasızca öldüren kötü, nefret dolu bir zavallıdan başka bir şey değildi.

Rose, Ganyeve Çölü'nün inişli çıkışlı kum tepelerini aşarken, Koruyucu'yla ilgili tüm düşüncelerini geride bırakmaya karar vermişti ama ne Ortha Starcrest'in yüzünü hatırlamaktan ne de kendisinininkine çok benzeyen o geniş zümrüt gözlerdeki korkudan kurtulabiliyordu.

Çöl çok sessizdi ve Rose bunun için minnettardı. Yolu göstermesi için Storm'a güveniyordu ama kavurucu güneşin altında saatlerce at sürdükten sonra, Shen'in onu dinlenmeye götürdüğü altın dağdan hâlâ bir iz yoktu.

"Mağaralara, Storm," diye ısrar etti, acıdan kavrulan ve panikten sıkışan boğazıyla toplayabildiği kadar otoriteyle. "Güneşten kaçmalıyız!

At onu duyduysa bile, hiçbir belirti göstermedi. Dört nala ilerledi, altın uçuşuma doğru. Rose'un sırtından ter damlıyor ve kollarının altında birikiyordu. Çok sıcaktı ve güneş hâlâ gökyüzünde yükseliyordu. Eğer yakında bir sığınağa ulaşamazlarsa, sıcaktan ölecekti.

Ve sonra onu gördü. Bir sonraki kumulun hemen ötesinde parıldayan bir ağaç korusu. Koyu yeşil kanopileriyle kuma karşı keskin bir kabartmayla göze çarpıyorlardı. Akan suyun sesini de duyduğuna yemin etti, yastıksız yapraklardan sarkan damlacıkları gördü.

"Fırtına! Bu taraftan!" diye homurdanarak atı ağaçlara doğru itti. "Çabuk ol!"

Storm başını savurdu ve ters yöne doğru ilerledi.

"*Sus, sus, acele et!*" diye tısladı Rose, ileriye göstererek. "Onları görmüyor musun? At toynaklarını kuma gömdü ve yürümeyi bıraktı.

Rose onun yan tarafını okşadı. 'Senin neyin var böyle? YÜRÜ!'

Ama at şimdi bir heykel gibi hareketsizdi, kahverengi gözleri Rose'ua izliyordu. "Peki," diye homurdandı. 'Sen burada kalabilirsin. Ben gölgede kestireceğim.

At sırtından kayarken alarmla kişnedi. Sonra yolunu kesmek istercesine Rose'un önüne geçti.

'Hayır, yapamazsın! Çok *sıcakladım* ve dinlenmeye ihtiyacım var. Senin de öyle! Rose atı iterek geçti. "Yemin ederim sen de efendin kadar inatçısın," diye mırıldanarak vahaya doğru yürümeye başladı. Ama attığı her adımda vaha biraz daha uzaklaşıyor gibiydi.

Garip.

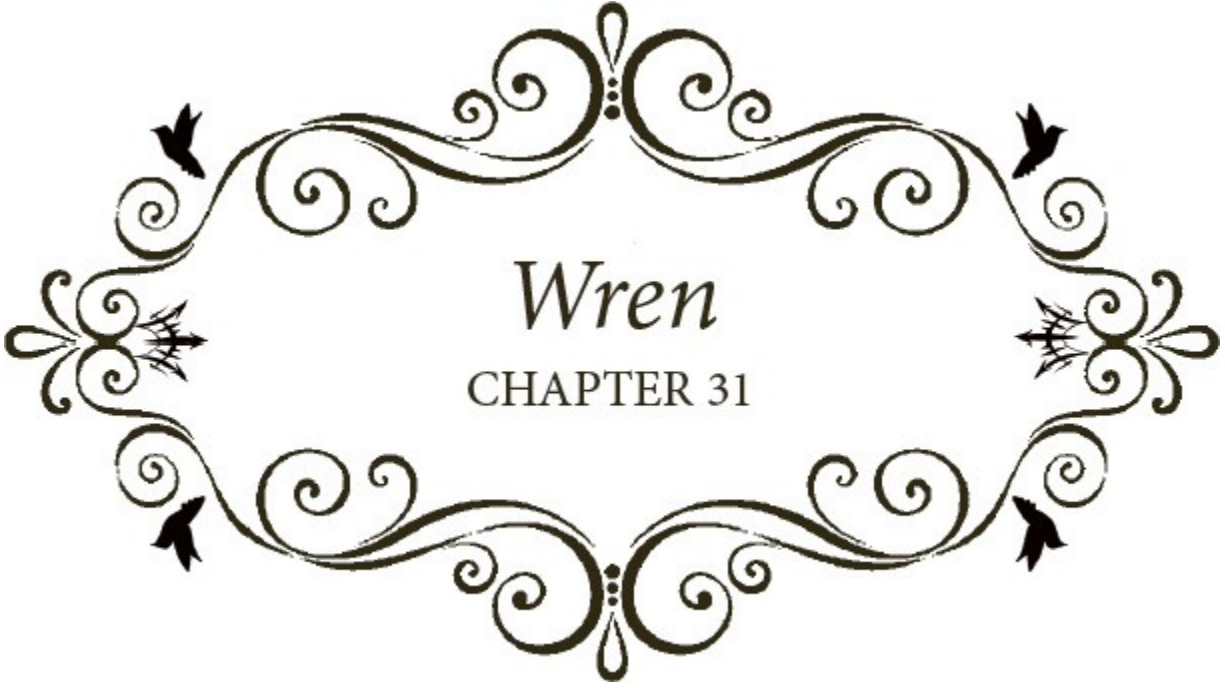
Rose çaresizlik içinde adımlarını hızlandırarak ilerledi. Ağaçlar sallanmaya başlamıştı, ki bu daha da garipti. Çölde rüzgâr yoktu, bu yavan sıcaktan kurtuluş yoktu.

"Olamaz. Farkına vardıkça kalbi sıkışmaya başladı. Bir serap tarafından kandırılmıştı. Kayalık falan yoktu, sadece kendi gözleri ona oyun oynuyordu. Ne kadar aptalmış! Rose kendini azarlamakla o kadar meşguldü ki ayaklarının dibindeki kumların titrediğini fark etmedi. Ayağını kaybetti ve boğuk bir çığlık atarak düştü. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında dengesini bulamadı. Kum tepeleri sadece kaymıyor, aynı zamanda *dönüyordu*. Etrafında dönüp duruyor, gittikçe hızlanıyor ve derinleşiyorlardı. Hiçbir uyarı olmadan onu aşağı, aşağı, aşağı çekmeye başladılar...

Rose çığlık atmak için ağzını açtı ve içine kum doldu. Kollarını çırparak su yüzeyine çıkmaya çalıştı ama çöl gelgitine yakalanmıştı ve kum tepesi artık onu yutmaya kararlı bir girdaptı.

Kum burnuna dolduğunda öğürdü, son enerjisi de hızla tükeniyordu. Umutsuzca elini uzattı ve tam çöl üzerine katlanırken, sert bir şeye sürtündü. Ona tutundu ve parmaklarını tanıdık siyah bir yeleye doladı.

Fırtına kararlı bir kişnemeyle onu Ganyeve Çölü'nün pençelerinden çekip aldı. Toynakları kıpır kıpır kumun üzerinde sertti, Rose'u güvenli bir yere sürüklerken yürüyüşü sabitti. Kum tepelerine geri döndüğünde, ciğerlerindeki kumu öksürerek temizledi ve enerjisinin son kırıntısını da atın sırtına tırmanmak için kullandı. Dörtnala, uzakta yükselen altın bir dağa doğru yola koyulduklarında, kollarını Fırtına'nın boynuna doladı ve az önce hayatını kurtaran çöl atı için minnettarlıkla ağladı.

Wren resmi Karşılama Balosu için altın renginde giyinmişti. Bu, Prens Ansel'le evlenmesiyle sonuçlanacak üç kutlamanın ilki olacaktı ve her ne kadar o törene -ya da ondan bir gece önce gerçekleşecek olan Gevran Ziyafeti'ne- katılmaya niyeti olmasa da, yine de bu gece en iyi şekilde görünmek istiyordu.

Ne de olsa Eana'nın veliaht prensesiydi. Aşağı yukarı.

O öğleden sonra, Agnes elbisesini hazırlamasına yardım etmek için gelmeden önce, burnunun kenarındaki çilleri ve saçındaki bal tellerini yok ederek büyüsunü dikkatle yenilemişti. Narin siyah ve altın rengi dantellerle işlenmiş dar korse, etekleri erimiş güneş ışığı gibi etrafına dökülen elbise gerçekten de çok güzeldi. Kısa süre sonra Wren'in her santimi

rahatsız edecek kadar sıkıydı, göğüsleri o kadar yüksekti ki neredeyse çenesini onlara dayayabilirdi. Agnes siyah saçlarını, sırtından aşağı ustaca dökülen gevşek bukleler halinde düzenlemişti. Yanaklarına dudaklarıyla uyumlu pembe bir tonda yumuşak bir allık sürmüş, göz kapaklarını ise gözlerinin yeşilini daha da parlatan ışıltılı bir bronzla gölgelendirmişti. Aynanın önünde durmuş, mükemmel bir şekilde hazırlanmış ve süslenmişken neredeyse kendini tanıyamayacaktı.

Kendini... yani, *büyüleyici* hissediyordu. Toprak kesesiyle birlikte kalçasına gizlice soktuğu hançeri ona ölümcül bir his veriyordu ve Wren'in yüzüne gülümsemeyi getiren de buydu. Dün gece gül bahçesinde Tor'la yaptığı konuşmadan sonra kaderinin kontrolünü geri almaya karar vermişti. Bu gece, Eana'nın asilzadeleri ve kadınları Gevranlılarla dans edip kaynaşırken, o sıvılaşacak ve Rathborne'un ölümünü hızlı ve sessiz bir şekilde gerçekleştirecekti.

Sevgili Kingsbreath'lerinin yasını tutan bir ulusun iki gün içinde bir kraliyet düğünü kutlaması mümkün değildi. Düğün yerine cenaze olacaktı ve Alarik Felsing'in en iyi planları suya düşerken, Wren kendisine borçlu olduğu taç giyme törenini yeniden düzenleyecek ve Eana'nın kontrolünü ele geçirecekti. Kraliçe olduğunda, kendisinin ve Eana'nın kaderi avucunun içindeyken, hiçbir ittifak olmayacaktı. Gevranlıları vahşi kralları ve korkutucu canavarlarıyla birlikte güneş görmeyen topraklarına geri gönderecekti.

Agnes geri çekilip ona baktı. "Ah Prenses Rose, siz gerçekten de ulusumuzun mücevherisiniz," diye böbürlendi. "Kral Alarik'in bu gece sizi gördüğünde kardeşini kıskanacağını söyleyebilirim.

"Onu neredeyse ben de kıskanıyorum. Wren eteklerini sağa sola salladı. 'Ben bir

vizyon.'

Alarik'in onu bir nehir faresi gibi titrerken ve sırılsıklam gördüğü geçen sabaha göre kesinlikle bir ilerlemeydi. Wren o berbat ilk izlenimi onarmak için Rose'un elbiselerinin en süslüsünü seçmişti. Chapman onu güneş gibi parlarken görünce rahatladığında ve buz gibi Gevran kralı akşamki şenliklerle meşgul olduğunda, sıvışıp Rathborne'un yatak odasının yolunu bulacaktı.

Her şey yolunda giderse, vals için zamanında geri dönecekti.

Anadawn Sarayı'ndaki balo salonu duyular için bir ziyafetti. Sarayın kalbinde geniş bir odaydı ve kemerli pencereleri tüm Eshlinn'in en güzel bahçelerine bakıyordu. Duvarlar güzel sanat eserleriyle doluydu, yaldızlı çerçeveler gece gökyüzünün tüm manzarasını karşılayan cam kubbeli bir tavana doğru tırmanıyordu. Bu gece yıldızlar zemin boyunca gümüş ışıktan fırıldaklar serpiştirirken, şamdanlar içeriden parlak bir şekilde yanarak odaya rüya gibi bir parıltı yayıyordu. Hizmetkârlar, ekmek ve peynir tabakları ile ince dilimlenmiş etler, baş döndürücü şarap sürahileri ve buz gibi köpüren kadehler taşıyarak, toplanan kalabalığın arasında dolaşıyordu.

Wren geldiğinde ozanlar balkonda çalmaya başlamıştı bile. En güzel ihtişamlı kıyafetlerini giymiş olan Anadawn sarayının üyeleri onu karşılamak için eğilirken, Celeste de safir bir elbiseyle sekerek yanlarından geçti. Kıvrık saçları narin altın tokalarla yüzünden uzakta tutturulmuştu ve dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

"Rose! İşte buradasın!" dedi nefes nefese. 'Benden saklanıyor muydun? Sanki seni uzun zamandır görmemiş gibiyim!'

Wren istemeden de olsa kaskatı kesildi. Onu göl kenarında büyülediği günden beri Celeste'e hiç bu kadar yakın olmamıştı. Şimdi yanlış bir kelimenin büyüü bozmaya yetecek kadar şüphe uyandırabileceğinden korkuyordu. Çabucak bir gülümseme yarattı. "Çok üzgünüm Celeste. Korkarım Ansel beni meşgul ediyor," dedi neşeyle. "Gerçek aşk *çok* zaman alıcı olabiliyor.

Celeste manikürlü kaşlarını kaldırdı. 'Kendini dinle! Şimdiden ona aşık olmuş sayılmazsın, değil mi? Sadece birkaç hafta oldu.'

"Ne diyebilirim ki? Bildiğiniz zaman, *bilirsiniz*.'

Celeste'in gülümsemesi durakladı. Wren'e biraz daha yakından baktı. "Bildiğin zaman bilirsin," diye tekrarladı, Wren'den çok kendi kendine.

Wren ondan dikkatli bir adım uzaklaştı. Celeste başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama neyse ki, özenle hazırlanmış yeşil bir frakla onlara doğru sıçrayarak gelen Chapman tarafından sözü kesildi. "Siz iki geveze tüccar burada tek başınıza ne yapıyorsunuz? Elindeki parşömen tomarını sallarken yüzü seğiriyordu. "Tanrı aşkına, gidin ve *kaynaşın*.

Celeste'i dans pistinin yanında şamatayla gülen Gevranlı soylu kadınlardan oluşan bir gruba doğru kışkırttı. "*Kaynaşın!*"

Sonra tekrar Wren'e döndü, tüy kaleminin ucu Wren'in burnunu gıdıklıyordu. 'Bu gece iyi bir izlenim bırakman şart,

Rose. Kingsbreath buna güveniyor olacak!"

Wren dişlerini gösterdi. "Unutulmayacak bir gece yapacağım.

Tam o sırada balo salonunun kapıları açıldı ve yeni yüzlerden oluşan bir geçit törenini karşıladı. Gevran askerleri hayvanlarıyla, gri kurtları, beyaz leoparları ve demir zincirlerle bağlanmış sinsi kar kaplanlarıyla geldiler. Dikkatli bakışlarını kalabalığın üzerine çevirdiler, köpek dişleri alev ışığında altın gibi parlıyordu. Eanan soyluları dehşet içinde soluk alıp geri çekilirken, bazı korkak saray mensupları kadehlerini yere bırakıp hızla odadan kaçtı.

Bıyıkları titremeye başlayan Chapman, "Büyük Koruyucu adına!" diye nefes aldı.

Wren ona yan gözle baktı. 'Sorun nedir Chapman? Hayvanları davet etmedin mi?'

Yüzü soldu. Boğuk bir sesle, "Yasaklarının olayın doğası gereği *ima* edildiğini sanıyordum," dedi.

Wren homurdandı. "O zaman Gevra hakkında çok az şey biliyor olmalısın. Ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Neşelen," dedi parlak bir sesle. "Belki hayvanlar dans edebilir.

Özel olarak, Wren dikkatinin dağılmasından memnundu. Bu gece herkes -özellikle de Celeste- ona ne kadar az dikkat ederse o kadar iyiydi. Ve eğer fark edilmeden uzaklaşması için bir kurdun tehditkâr hırıltısı ya da bir kar kaplanının gürleyen kükremesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Gevran askerleri neden oldukları telaşı fark etmemiş gibiydiler ya da belki de umursamıyorlardı. Birbirine karışan kalabalığın arasından kararlı bir şekilde ilerlerken, neşeli müziği ve gelip geçen yemek tabaklarını görmezden gelirken sert yüzlülerdi. Her biri bir elini hayvanının başına koymuş, diğer elini de kılıcının ışıltılı kabzasına dayamış bir şekilde duvar boyunca dizilmişlerdi.

Tor balo salonuna girdiğinde bakışları hemen Wren'inkileri buldu. Bakışlarını Wren'in elbisesinin üzerinde gezdirdi ve çenesi gerildi. Kısa bir an için açlıktan ölüyormuş gibi göründü. Wren ayak parmaklarından bir kızarıklığın yükseldiğini ve yanaklarına yerleştiğini hissetti. Birdenbire o da açlıktan ölüyordu.

"Müzik," diye mırıldandı Chapman, topuğunun üzerinde dönerek. 'Koruyucu bizi kurtar! Lanet müzik neden durdu? Chapman ozanlara doğru gitti ama Wren Gevranlı askere bakmakla meşgul olduğu için bunu umursamadı. Önce Tor gözlerini kaçırdı ve Wren onun bakışlarının yokluğunu sanki güneşin kendisi ona sırtını dönmüş gibi hissetti. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

İyi fikir.' Celeste elinde iki kadeh frostfizz ile onun yanında belirdi. 'Chapman da bunlardan birkaç tane içebilir. Sanki bu geceyi en iyi arkadaşım yerine rastgele Gevran dedikodularıyla geçirecekmişim gibi.

Wren bu kez göz teması kurmamaya dikkat ederek kadehine gülümsedi. İçkisini bir dikişte bitirdi ve Celeste'i de aynı şeyi yapması için sessizce cesaretlendirdi. Yanından geçen bir tepsideki ikinci kadehe uzanmak üzereydi ki balo salonunun kapıları bir kez daha açıldı.

Gevra'nın veliaht prensesi Anika Felsing, bir kar leoparının tüm kedi zarafetiyle vals yaparak odaya girdi. Celeste'in ağzı açık kaldı. "Rose, bu gece Büyük Koruyucu tarafından kutsandık.

Anika, sanki yıldızların kendisinden dikilmiş gibi görünen dalgalanan gümüş bir elbise giymişti. Elbise cömert kıvrımlarını sıkıca sarıyordu ve kıpkırmızı saçları çökmekte olan dalgalar halinde yüzünden uzaklaşırken, odadaki herkesin dikkatini çekiyordu. Omuzlarında beyaz bir şal vardı ve kucığında minik bir kar tilkisi bebek gibi uyuyordu.

Wren nefesinin altında ılık çaldı. "Ne kıyafet ama.

"Ne *giriş ama*," diye mırıldandı gözleri parlayan Celeste. İlk kez, bunun Wren'in büyüyle bir ilgisi yoktu.

Ağabeyi Ansel gibi Anika'nın da burnu zarif, gözleri buz gibiydi. Uzun, koyu renk kirpiklerle çevrili gözleri, gezgin bakışlarını daha da belirginleştiriyordu. Sanki Eana'nın misafirperverliğinin tüm gösterisi beklentilerinin çok altında kalmış gibi odayı süpürürken burnunu kırıştırdı ve Wren hiç tanımadığı bu yere karşı aniden beklenmedik bir savunmaya geçti.

'Ondan hoşlandığımı sanmıyorum,' dedi.

"Onu henüz *tanımıyorsun*. Celeste, ateşe çekilen bir pervane gibi Gevran prensesine doğru sürüklendi.

Wren onun kolunu tuttu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?

"Misafirperver olmak. Celeste sırtıttı. "Bu akşamın amacı da bu değil mi? Parmaklarını Wren'in omzunun üzerinden bir şeye doğru salladı. 'Nişanlın sana el sallıyor. Gidip ona bakmalısın. Sanırım onun da ağzının suyu akıyor olabilir.

Wren gülümsemenin kırıntılarını topladı ama Ansel'e bakmak için döndüğünde kendini Kral Alarik'in bakışlarının tuzağına yakalanmış buldu.

Tıslayan deniz yosunu.

Kar fırtınasına yakalanmış gibiydim.

Gevra'nın kralı balo salonuna gururlu bir geyik gibi girdi ve sanki soğuk bir rüzgâr tarafından uyarılmış gibi herkes dönüp ona baktı. Wren'e doğru kararlı adımlarla yürürken ozanlar müziklerini yavaşlattı. Yakın mesafeden bakıldığında, bozulmamış mermerden kesilmiş bir heykel gibi uzun boyluydu. Mükemmel bir şekilde taranmış saçları titrek ışıktaki altın renginde parlıyordu, ortasındaki şimşek çizgisi ince siyah paltosuyla aynı renkteydi.

Wren onun soluk mavi gözlerinde bir meydan okuma sezdi ve bununla başa çıkmaya karar verdi.

Gevran kralı insanlara korku salmaya alışkın olabilirdi ama o korkak değildi. Ne de olsa Banba Greenrock tarafından yetiştirilmiş, Ortha'nın acımasız kayalıklarında eğitilmiş ve uğuldayan rüzgârlar ve azgın denizler tarafından uyutulmuştu. Evet, Alarik bir kraldı ama yine de sadece bir insandı.

Kadın reverans yaparken ona en büyüleyici gülümsemesini sundu. 'Majesteleri, sizi ve hemşerilerinizi burada, Anadawn'da ağırlamak bir onurdur. Hoş geldiniz.

"Bu şeref bana ait Prenses Rose," diye mırıldandı Gevran Kralı. Eğilerek selam verdi ve arkasında beceriksizce duran Prens Ansel'in küçük figürünü ortaya çıkardı. Bir kez daha gölgede kalmadan önce Wren'e coşkuyla el salladı. "Küçük kardeşim gerçekten de şanslı bir adam.

Yanından geçen bir kar kaplanı kuyruğunu eteklerine sürttüğünde Wren irkilmemeye çalıştı. "Hayvanlarınızın iyi yerleştiğini görmek beni sevindirdi.

Alarik dişlerini gösterdi. 'Onlardan korkmana gerek yok. Bu gece onları zincirlerine bağlı tutacağız.

"Onlardan korkmuyorum," dedi Wren. "Aslında, beni büyülüyorlar. Kaşları kalktı. "Burada, Eana'da çok canavar var mı?" "Ah, şaşırsınız.

Alarik'in dudakları kıvrıldı. "Gerçekten de öyle mi?

Topuk sesleri, ağabeyinin önünde itişip *kakışan* Prenses Anika'nın gelişini haber veriyordu. "Demek Ansel'in yüzü kızaran gelini *bu*? Hiç utanmadan Wren'i tepeden tırnağa inceledi. "İlginç.

Wren ince bir şekilde gülümsedi. 'Anadawn'a hoş geldiniz, Prenses Anika. Umarım burayı istediğiniz gibi bulursunuz.

Anika mırıldandı. "Sarayınızın büyüklüğü kesinlikle etkileyici, ancak dekorun bir kısmı biraz... eskimiş. Wren'in elbisesine anlamlı anlamlı baktı.

"Evcil kar tilkini sevdim," dedi Wren tatlı tatlı. "Kardeşini omuzlarına mı takıyorsun?

Anika'nın gözleri parladı ve yüzünden vahşi bir şeyin hayaleti geçti.

Celeste, Gevran prensesi karşılık *veremedi*, "Tilkiniz gerçekten de çok tatlı," diye kibarca araya girdi. Anika'ya bir kadeh şarap sundu. "Her zaman böyle uslu mudur?"

Anika'nın gözleri parıldadı. "Pek sayılmaz. Çok öfkeli biri. "Kız kardeşim abartıyor," dedi Alarik. 'Onun tilkisi de hepimiz gibi evcilleştirildi.

hayvanlar. Efendilerine itaat etmeleri gerektiğini bilirler.

Wren'in gözleri odanın öbür ucundaki Tor'unkileri buldu. Çenesi sıkılmış, omuzları kaskatı kesilmişti. "Belki de bazı hayvanlar asla evcilleştirilmemeli.

'Kırılamayan bir canavar hiç tanımadım. Aslında aynı şey insanlar için de geçerli. Alarik'in kahkahası bir kış rüzgârı kadar soğuktu ve Wren bunun ürpertisini iliklerinde hissetti. "Cadılarınız bunu yakında öğrenecek.

'Ah, sen ve senin takıntıların, Alarik. Bir gece eğlenemez miyiz?' Anika suratını astı. "Dans etmek istiyorum! Kim beni şımartacak? Celeste'e baktı, gözlerinde ani bir parıltı vardı. "Kesinlikle dans pistini biliyormuşsun gibi giyinmişsin.

Celeste sıırıttı. "İyi tespit. Düşman hatlarını geçmediğinden emin olmak için Wren'e baktı. Wren ona göz kırptı ve dikkati dağılmış bir Anika Felsing'in az önce sohbetine dalan Anika Felsing'den çok daha tercih edilir olduğuna karar verdi. Ayrıca biraz dikkat dağıtmak Celeste için de iyi olacaktı.

Celeste kadehindeki şarabı boşalttı ve Gevran prensesine kolunu uzattı. Anika onu tuttu, iki kız da hınzırca kıkırdayarak uzaklaştılar.

Endişeli bir şekilde yakınlarda dolaşan Ansel, kardeşinin arkasından sıyrıldı. "Dans etmekten bahsetmişken, beni şımartmak ister misin, çiçeğim?"

"Memnuniyetle. Wren hiç düşünmeden onun elini kaptı ve dans edecek havada olmasa da Kral Alarik'ten ve onun cadılarla ilgili konuşmalarından uzaklaştığı için rahatlamıştı.

Anlaşıldığı üzere, Prens Ansel berbat bir dansçıydı. Thea'nın yıllar boyunca ona öğretmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen Wren de öyleydi. Dans pistinde beceriksizce dolaşıyor, birbirlerinin ayaklarına her bastıklarında çocuklar gibi kıkırdıyorlardı. Ansel mahcup bir ifadeyle, "Bunun biraz daha zarif olacağını hayal etmiştim," diye itiraf etti.

Wren soluk soluğa güldü. "Ama o zaman bunun yarısı kadar bile eğlenceli olmazdı!"

"Kesinlikle olmaz!" dedi Ansel, serçe parmağına üçüncü kez basarak. Wren, Ansel'in omzunun üzerinden Tor'un onları izlediğini görebiliyordu. Şimdi gülümsüyordu - sadece dudaklarının en nazik kıvrımıyla.

"Ah, Tor, benim sadık gölgem," dedi Ansel, onun bakışlarını takip ederek. Bunca yıldan sonra hayatımı onsuz hayal edebileceğimden emin değilim.

"Ona sahip olduğun için şanslısın," dedi Wren ve bunda ciddiydi. Ansel yerine bir askerle dans etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Kolları onu ne kadar güçlü hissedirdi, onu ne kadar sıkı tutardı, nefesi boynunda nasıl çırpınırdı, nasıl-

"Araya girebilir miyim? Alarik kardeşinin önüne geçti ve Wren'e elini uzattı. "Kendimi dışlanmış hissediyordum.

"Ah. Prens Ansel bir an için düş kırıklığına uğramış gibi göründü ama yolundan çekilmeden önce hayal kırıklığını ustaca bir gülümsemeyle örttü ve Wren, Alarik bunu bir rica olarak ifade etmiş olsa da aslında hiç de öyle olmadığını anladı.

Kralın elini tutarken tiksintisini yuttu. "Sizi uyarmalıyım, pek iyi bir dansçı değilim.

"Ben de şahit oldum. Alarik burnunun sütunundan Wren'e baktı. "Belki de sadece doğru ortağa ihtiyacın vardır.

Celeste'in kahkahaları Wren'in dikkatini dağıtmıştı. O ve Anika dans pistinde cilveleşiyor, frostfizz kadehlerini su gibi içiyorlardı.

"Dikkatinizi çekecek kadar ilginç değil miyim Prens Rose? Wren gözlerini kırıştırarak Alarik'e baktı. "Affedersiniz?

Kaşları çatıldı, yakışıklılığına vahşilik kattı. "Benden başka her yere bakıyorsun.

"Ben sadece sizin liderlik etmenizi bekliyorum.

Alarik'in parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı ve Wren irkilmemeye çalıştı. Alarik onu bir çemberin içine aldı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Wren'in ayakları neredeyse dans pistini terk edecekti. Tam nefesini toplarken, adam onu tekrar döndürdü. Oda bulanıklaşmadan önce Tor'un bir parıltısını yakaladı.

Başı dönmeye başladı. "Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Ben yönetiyorum. Alarik onu sertçe kendine doğru çekti, eli sırtına bastırdı. "İstediğin gibi.

Oda Wren'in etrafında döndü, tekrar, tekrar ve tekrar. Duvarın dibinde sırtüstü duran Tor'u, sonra da kahkahalar içinde başını geriye atmış Celeste'i gördü. Onun dikkatini çekmeye çalıştı ama Anika

Her damlasına hükmediyordu ve Wren kısa sürede kendini müzikal eşliğini çoktan aşmış bir dansın içinde mahsur kalmış buldu.

"Biraz başım dönüyor," dedi uzaklaşmaya çalışarak.

Alarik onu duymamış gibi davrandı. Onu bir topaç gibi döndürdü, Tor'un yüzü yerini Ansel'inkine bıraktı. Sonra Celeste ve Anika, mavi ve gümüş bulanıklığı içinde gülüyorlardı ve onlar pencerelere yaklaştıkça Wren bahçelerde bir şey gördüğünü sandı. Karanlıkta hareket eden bir figür.

Ama... *Hayır.*

Hayal gördüğünden emin bir şekilde dönüp gitti. Durmadan dönmek zihniyle oynuyordu. Başı inanılmaz derecede dönüyordu ve bu da halüsinasyon görmesine neden oluyordu.

Ama sonra onu tekrar gördü.

Wren gözlerini kırpıştırarak yüzü netleştirmeye çalıştı. Ona bakan kendi yansıması mıydı? Işıkların bir oyunu mu, yoksa zihniyle oynayan buz köpüğü mü? Dünya yeniden dönmeye başladığında midesi bulandı ve uzak bir panik boğazından yukarı tırmanmaya başladı.

"Dur," dedi, topuklarını yere vurarak. "Hasta olacağım. "Lütfen söyle.

Wren ayakkabısının topuğunu Alarik'in ayağına vurdu.

Kral onu serbest bırakırken küfretti.

"Oops. Adam onu yakalayamadan geriye doğru sıçradı. "Sana sakar olduğumu söylemiştim.

Wren hızla kalabalığın içinde kayboldu ve dans pistinden olabildiğince uzakta olan tatlı masasına doğru ilerledi. Bir cupcake kulesinin yanındaki sandalyeye yığıldı ve duyarlarının kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak şakaklarına masaj yaptı.

Dışarıdaki dünyanın tamamen hareketsiz olduğu pencerelere baktı. İçini bir hüznün kapladı. "Bir şeyler gördüğümü biliyordum. Kendi saçmalığına gülmeye başladı...

Ve sonra o yüzü tekrar gördü.

Wren'in eğlencesi boğazında hızlı ve boğuk bir şekilde söndü.

Bu sefer emindi - dışarıdaki çalılar arasında hareket eden bir figür vardı.

Wren ayağa kalkarak, "Hayır," dedi. "Bu mümkün değil.

Harekete geçti, etekleri yumruklarının arasında, sinsi leoparların ve hırlayan kurtların etrafından dolanarak balo salonundan aceleyle çıktı

arkana bakmadan.

Koridordaki saray muhafızları ona merakla baktı. "Her şey yolunda mı Prenses Rose?"

Wren kendini yelpazeleyerek, "Çok fazla vals yapıyorum," dedi. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Dışarıda, avluda, karanlığı taradı. "Burada olduğunu biliyorum!" diye tısladı. "İkimizi de öldürtmeden önce dışarı çık!

Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra hafif bir hışırtı.

Rose bir ortanca çalısının arkasından çıkarken Wren dehşet içinde bakakaldı.

Çenesini kaldırdı ve ay ışığının aydınlattığı karanlıkta kız kardeşine dik dik baktı. Wren de ona ters ters baktı, aynı zümrüt yeşili gözler birbirini delip geçiyordu. Rose neredeyse bir ay önceki prenesten dünyalar kadar uzaktaydı. Yırtık pırtık bir tunik giyyordu ve çizmeleri parçalanmıştı. Yüzü kir, kum ve güneşten kaynaklanan çillerle karmakarışık ve artık altın rengi olan saçları bir kuş yuvası kadar karışık.

Sessizliği bozan Wren oldu. "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

Rose yumruklarını sıktı, yüzü saf ve katıksız bir öfkeyle parladı. "Ben de *sana* aynı soruyu sorabilirim.

Sonra ona doğru atladı.

Rose, Wren'i balo salonunun pencerelerinin parıltısından uzakta, duvara yasladı. Uzun süredir kayıp olan ikizini inceledi. Sanki bir aynaya bakıyor ve sadece birkaç hafta önce hayatının nasıl olduğunun yansımasını görüyordu. Ama onu ürküten sadece benzerlik değildi. Rose, içindeki garip çekimden çok etkilenmişti. Sanki doğuştan gelen bir parçası Wren'i tanımış ve ona karşılık vermeye çalışıyordu. Kanı ısınmış, nabızı hızlanmıştı ve kısa bir an için kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Kız kardeşi sessizdi. Gözlerini kırpmadan.

Rose onun yüzünde en ufak bir farklılık aradı - belki bir ben, hatta bir kaş kılı - ama bulamadı. "*Tıpkı* bana benziyorsun.

Wren'in dudakları büküldü. Ve cehennem gibi görünüyorsun.'

Ve böylece sessizliğin büyü - bu garip saygı - bozuldu.

Rose kız kardeşinden uzaklaştı, eve dönüş yolculuğunun tüm stresi ve yorgunluğu öfkeyle kabarmıştı. "Cehennemden geçtim ve geri döndüm," diye tısladı. 'Önce o lanet uçurumlara tırmanmak zorunda kaldım. *Sonra* tüm o hayaletler beni pençelemeye çalışırken Ağlayan Orman'da yürümek zorunda kaldım, *yemin ederim* neredeyse kılıcıyla beni şişleyecek olan Koruyucu'nun kendi hayalleriyle beni lanetlediler! Ortha Starcrest'in ölümünü hatırlayınca ürperdi, sonra keçeleşmiş saçlarından bir dal koparıp kız kardeşine fırlattı.

Wren kolayca yakaladı.

Rose daha bitirmemişti. "*Sonra* Huzursuz Kumlar'dan geçmek zorunda kaldım, ki bu *arada her zaman* huzursuzdurlar. Ve tam en kötüsünü atlattığımı düşündüğüm anda çöl beni *yutmaya* çalıştı. Çünkü görünüşe göre bu yapabildiği bir şey!

Wren kaşlarını kaldırdı.

Rose tuniğindeki kumları silkeleyerek kız kardeşinin üzerine düşmesini sağladı. 'Bütün gece ve bütün gün bu... bu... *berbat* tunikten başka bir şey giymeden at sürdüm. Susadım. Ve açım. Ve kirliyim. Ve bitkinim. Wren'e suçlayıcı bir parmak salladı - sadece kıyafetlerini giyerek Rose olabileceğini düşünen bu sahtekâra. "*Bu* benim en iyi elbisem! Ve koluna buzlu köpük dökmüşsün!

Wren kolunu kaldırdı ve küçük lekeyi hafif bir ilgiyle fark etti. "Pekâlâ. Zar zor.'

Rose öylesine öfke doluydu ki sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. Ve daha da kötüsü, Wren'den hiçbir duygu gelmiyor gibiydi - sadece dudaklarının köşelerini sıkıştıran kaynayan bir sabırsızlık.

"Şu anda endişelenmen gereken daha önemli şeyler var Rose," dedi sertçe. Ve senin gülünç derecede geniş ve *açıkçası gereksiz olan* rahatsız elbiseler koleksiyonun bunlardan biri değil. Burada ne işin var senin? Ortha'da olman gerekiyordu.'

'Hayır. *Senin* Ortha'da olman gerekiyordu. *Ben* prensesim.' Wren'in gözleri parladı. "Her şeyi mahvedeceksin.

İkizler uzun bir süre birbirlerine baktılar, göğüsleri mükemmel bir uyum içinde kabarıyordu. Söylenecek çok şey vardı ve her nasılsa hepsi Rose'un dilinin arkasında bir araya geliyor, öfkesi

İnançsızlık, eski acı ve yeni özlem, hepsi kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı içinde birbirine karıştı.

Sonra yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Wren bir şey söylemek için ağzını açınca Rose eliyle ağzını kapatarak sözcükleri geri tıkadı. "Şşşt. Biri geliyor.

Kız kardeşini çekerek hızla avluya doğru ilerledi. 'Buradan çıkman gerek. *Hemen,*' diye tısladı Wren.

"Hayır, buradan çıkman gerek. Rose kız kardeşini kütüphaneye açılan yan kapıya doğru çekti. Kapı bir iniltiyle arkalarından kapandı ve sonra Rose Valhart ve Wren Greenrock'un binlerce deri ciltli kitabın dolambaçlı yığınları arasında birbirleriyle atışmalarından başka bir şey kalmadı. Pencerelerden süzülen ay ışığı mobilyaların üzerinde gümüş fırıldaklar oluşturuyordu. Rose, Wren'in boynundaki inci damlalı kolyeye dik dik baktı. *Onun* kolyesine. "Bu hayat sana ait değil, Eana'nın tahtı da öyle!

Wren kollarını kavuşturdu. 'Eğer taht senin için bu kadar önemliyse, neden onu vermek için bu kadar acele ediyorsun? Özgürlüğünü ve cadıların kaderini *Ansel'le* bir hayat için mi takas ettin? *Aklından* ne geçiyordu?

"Bu seni ilgilendirmez ama iyi bir eş olabileceğimizi düşünüyordum," dedi Rose ekşiyerek. Buraya kendini bu zavallı prenses müsveddesine karşı savunmak için gelmemişti. "Bu krallığı tek başıma yönetmek istemeyebileceğimi düşünüyordum.

Wren, "Artık hiç bir şeye hükmedemeyeceksin!" diye öfkeleni. Rose'un telaşlı bakışları karşısında başını salladı. "Düğün biter bitmez Gevra'ya gönderileceğini gerçekten bilmiyor muydun? Artık bir taç giyme töreni olmayacağını?

Rose kız kardeşinin sözleri karşısında irkildi. Bir yanıt ararken içinden şok geçti ama zihni allak bullak olmuştu. Zemin, sanki tüm dünya kendi ekseninde kaymış gibi, altında kararsız hissediyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi kısık sesle. Elbette bu sadece bir blöftü, Rose'un Anadawn'dan kaçmasını ve Wren'in onun hayatını çalmak için serbest kalmasını sağlamanın bir yoluydu.

Ama sonra kız kardeşi dudağını büktü ve Rose onun gözlerindeki öfkeli parıltıdan bunun doğru olduğunu anladı. "Rathborne'un tacını bir Gevran peçesiyle takas etmesine izin verdin," dedi küçümseyerek. "Kraliçe olmayı hak etmiyorsun.

Rose yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti. Kendi öfkesi -kısır ve ısıracı- yüzeye çıktı. Ya sen? Oh, lütfen! Sen uygun değilsin.

aptalca büyüler yapmaktan ve küçük, pis kokulu teknelerde balık avlamaktan başka bir şey için! Bir ulusu yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!

Wren parmağını Rose'a doğru uzattı. "Ellerini kana bulamak istemiyorsan kana susamış bir kralla müttefik olmayacağını biliyorum.

"Kingsbreath'in casusları cadıların Anadawn'a karşı komplo kurduğunu söyledi," diye bağırdı Rose. Hayatında hiç kimseyi bu kadar tokatlamak istememişti. "Ve *dahası*, sen de bana karşı komplo kuruyordun!

Sessizlik içinde öfkelenildiler, gerginlik o kadar yoğundu ki Rose neredeyse tadını alabiliyordu. Soğukkanlılığını toplamak için bir an durdu. Az önce Wren'in seviyesine inip sesini yükseltmemeliydi. Bu hiç de normal değildi. "Ama işe yaramadı," dedi sakince. 'Geri döndüm ve Kraliçe olacağım. Siz, cadılarınız ya da Willem Rathborne bana karşı nasıl komplo kurmaya çalışırsanız çalışın.

"Peki ya Gevra?" diye meydan okudu Wren. "Düğününü iptal etmediğin sürece hiçbir şeyin kraliçesi olamayacaksın. Dudakları büküldü. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay bu arada.

"Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim," dedi Rose kararlılıkla.

Wren homurdandı. 'Elbette, devam et Rose. Korkarım Rathborne bu akşam baloda olamayacak. Kendisini oldukça hasta hissetmesine neden olan küçük bir zehirlenme talihsizliği yaşadı,' dedi azımsanmayacak bir memnuniyetle. "Ama Kral Alarik'le kurduğunuz kötü niyetli ittifakın şartlarını yeniden müzakere etmede iyi şanslar. Wren kibarca gülümsedi. "O *gerçek* bir zevktir.

"Her şeyi bu akşam halledeceğim. Rose kız kardeşinin alaylarına boyun eğmeyi reddetti. "Gerçek bir prensesin işleri nasıl hallettiğini göreceksin. Elini beklenti içinde yuvarladı. "Elbisemi geri almam gerek.

"Neden sana bir tane yapmak için *aptal küçük büyülerimden* birini kullanmıyorum? Wren eğilip tuniğinin cebine uzanınca Rose irkildi. Bir avuç kum çıkardı ve taneleri parmaklarının arasında ovuşturdu. "Kıpırdama sevgili kardeşim.

Rose gergin bir şekilde kıpırdandı. "Sakın beni keçiye çevirmeye cüret etme.

"Şışt. Odaklanıyorum. Wren gözlerini kapadı ve bir büyü mırıldandı. Sonra Rose'un kafasına kum serpti. Taneler hiç yere düşmedi.

Kız kardeşinin kaşları arasındaki çukur derinleştikçe Rose'un derisi karıncalanmaya başladı. Tuniği değişti ve loşlukta kendine baktığında parladığını gördü. Yırtık pırtık kumaş yavaşça, kesintisiz bir şekilde, Wren'in giydiğinin tam ikizi olan görkemli bir altın elbiseye dönüştü. "Ah, yıldızlarım!

Elbise kıvrımlarına yerleşip belini sıkıca sarınca Rose'un yüzü karıncalanmaya başladı. Ve sonra saçları, sanki görünmez bir el fırçasını saçlarında gezdiriyormuş gibi. Garip parıltı hafif bir ışıltıya dönüştü ve sonra bitti.

Wren gözlerini açtı ve o kadar geniş gülümsedi ki Rose onun bütün dişlerini görebildi.

Birden Rose da gülümsemeye başladı.

Wren manikürlü bir bukleyi Rose'un kulağının arkasına sıkıştırdı. "*Vay canına*, çok iyiyim.

"Bunu kabul ediyorum. *Gerçekten harika* görünüyorum. Rose kendini zevkle inceledi. Ama önemli bir ayrıntıyı unutmuşsun. Kız kardeşinin boynundaki inci kolyeyi çekip aldı ve kendi boynuna taktı. "Şimdi burada kal ve daha fazla sorun çıkarma.

Wren dişlerini gösterdi. "En iyi şekilde davranacağım.

Rose kütüphaneden hızla çıktı ve Anadawn'ın avlusunu hızla geçti, en güzel elbisesini giydiği ve kendini bir kez daha güzel hissettiği için rahatlamıştı. Bunda bir doğruluk payı vardı, dünyanın tam da olması gerektiği gibi etrafına yerleştiği hissi. İleride, yüksek bir figür karanlığın içinden hızla ona doğru geliyordu, botlarının tokaları adımlarıyla birlikte şingirdiyordu.

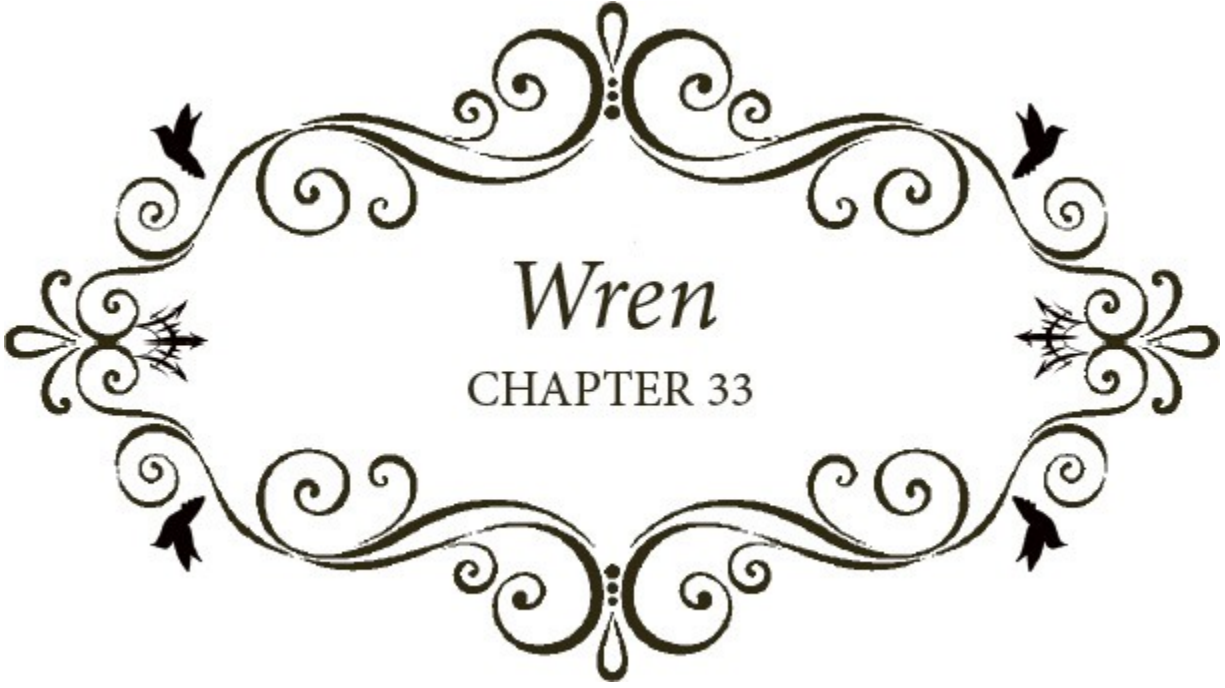
'İşte buradasın. Endişelenmeye başlamıştım. Ay ışığı değişti ve Ansel'in özel muhafızı Rose'un önünde belirdi. Onun eline uzandı, sonra aniden durdu. "Rose?" dedi kararsızca.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı. 'Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bana dokunmaya nasıl cüret edersin!'

Asker kaskatı kesildi. 'Bağışlayın beni, Majesteleri. Burası çok karanlık. Onu incelerken kaşları daha da çatıldı. "Belki de... Hayır, ne düşündüğümü bilmiyorum. Özür dilerim.

"Boş ver," dedi Rose, onun yanından geçip giderken. "Şanslısın ki, ilgilenmem gereken daha önemli meseleler var.

Ve böylece saraya girdi ve hayatına geri adım attı.

Wren kütüphanenin ortasında durmuş, kız kardeşinin kaybolan ayak seslerini dinliyordu. Rose güvenli bir şekilde balo salonuna girdiğinde oradan uzaklaşacaktı. Dik kafalılığı şimdiden Wren'in lehine işliyordu. Kız kardeşinin Kral Alarik'le olan çabaları kesinlikle sonuçsuz kalacak olsa da, Rose Karşılama Balosu'nda kendini göstererek farkında olmadan mükemmel bir mazeret sağlıyor, Wren'i Kral Nefesi'ni yatak odasında ziyaret etmekte özgür bırakıyordu.

Hâlâ titreyen parmaklarıyla kalçasına bağlı hançerin izini sürdürdü.

Büyüsü kanını ısıtıyor, kalbi yaptığı büyü'nün başarısıyla çarpıyordu. Büyücü olarak geçirdiği onca yıl boyunca Wren hiç böyle bir güç hissetmemişti. Rose'un elbisesi kadar güzel bir şey *yaratmamıştı*.

Hem de yırtık pırtık bir tunikten başka bir şey olmadan! Mükemmel bir şekilde ortaya çıkmıştı, her bir firfır Wren'in giydiğinin tam iki katıydı.

Rose, Wren'in büyüünün bu kadar iyi gitmesini beklemediğinden habersizdi. O sadece Wren'in büyüünün etkileyici olmasını bekliyordu. Bu Wren'in odada volta atarken kıkırdamasına neden oldu. Belki de büyüü güçlendiren Rose'un tuniğindeki Ortha kumu ile çöl kumunun birleşimiydi. Ne de olsa büyüü yerlerden alınan toprak büyülerde daha iyi sonuç verirdi. Ama bunu kesin olarak bilmenin tek bir yolu vardı. Pencerenin yanındaki masanın üzerinde solmakta olan güllerden bir vazoya buldu. Üzerlerinde durup dökülen yaprakları avucunda topladı. Çoktan yarı yarıya toz olmuşlardı.

Yaprakları güllerin üzerinde ezdi. *'Topraktan toza, bir zamanlar canlı olanın yeniden büyümesini ve gelişmesini sağla.'*

Vazoya patladı. Çiçekler ikiye katlanıp sonra tekrar ikiye katlanarak açgözlü sarmaşıklar gibi duvarlara dolanırken Wren'in nefesi kesildi. İki tanesi daha pencereye doğru koştu, ay ışığını odadan boğana kadar büyüdü ve kıvrıldı. Geriye doğru tökezledi, elbisesine takıldı ve yere düştü. 'Hayır, hayır, hayır. Büyümeyi durdur. *Lütfen.* Çılgınca bir büyü daha yaptı.

Güller sürünmeyi bıraktı ama bu, pencerenin inlemesi ve ardından bir cam yağmuru içinde paramparça olmasından önce olmadı. Kırıklar üzerine yağarken eğildi. Düşen camların pırtırtısı kısa sürede sessizliğe gömüldü ve Wren'in nefesi göğsünde gevşedi. Sonunda başını kaldırıp baktığında, Tor kapının girişinde duruyordu.

Yüzünü kapattı. "Lütfen bana bunu görmediğini söyle.

Kapı bir iniltiyle arkasından kapandı. Yere bir göz attı, parçalanmış camların arasında bükülmüş saplar ve şişmiş güller birbirine karışmıştı. "Sende bir tuhaflık olduğunu biliyordum," dedi nefesinin altında. "İçgüdülerimi dinlemeliydim.

Wren onun yüzündeki ihanet ifadesini görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktı. Aralarında filizlenmekte olan bağa tutunmaya çalıştı. "İyi bir küçük Gevran kurdu gibi kokumu aldın," dedi nazlı nazlı. "Belki de sana bir ödül vermeliyim.

Adam ona doğru gelirken döşeme tahtaları gıcırdadı. "Seninle bu oyunu oynamayacağım.

"Ama sen istiyorsun," dedi Wren cesurca. "Bu yüzden beni aramaya gelmedin mi?

Tor'un yüzü kapandı. Artık tam bir askerdı, sert ve boyun eğmezdi. Kadının yaptığı dağınıklığı işaret etti. "Bunu açıkla.

Panik boğazını tırmalarken Wren'in bakışları parçalanmış pencereye kaydı. Bu odadan çıkabilmeyi ve bu aptal ısıltılı elbiseyi yırtıp atabilmeyi diledi. Şimdi daha da sıkı hissediyordu, sanki vücudundaki tüm hava nefes nefes sıkılıyordu.

Tor alçak bir hırıltıyla, "Konuş," dedi. Kadın bir küfür savurdu.

"Düşünüyorum. "İyi bir yalan mı?

Bir masaya yaslandı. Söyleyecek bir şey yoktu. Bundan saklanamazdı ve ikisi de bunu biliyordu. "O patlamayı açıklayacak kadar iyi bir yalan olduğunu sanmıyorum. Olsa bile sen buna inanacak kadar aptal değilsin.

"Bir konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Tor ondan birkaç adım ötede durdu. Bana bir şeyler açıklarken, neden az önce avluda sana tıpatıp benzeyen birinin yanından geçip gittiğimi de anlatmıyorsun?

Çürüyen sazan. Rose'u da görmüştü.

"Bekle. Onun ben olmadığımı nasıl anladın?

Bakışlarıyla onu kıştırdı. "Çünkü sana dikkat ediyorum.

Wren sertçe başını çevirdi. Askerin yakınlığı onu korkutmuyordu ama karşısında dikilmiş, patlamayı bildirmek için içeri koşmak yerine yaptığı bu uğursuz karmaşadan kendisini kurtarmasını beklemesi -açıklanamayan ikiz kız kardeşten bahsetmiyorum bile- onu farklı bir şekilde tedirgin etti. Bu hak ettiğinden de fazlaydı.

Bir an için büyü yapmayı düşündü. Ama ya ona zarar verirse? Ya da daha kötüsü onu öldürürse. Zanaatı şu anda pek de istikrarlı sayılmazdı.

"Sanırım sana gerçeği borçluyum. Wren kirpiklerinin altından ona baktı. "Ama bu konuda sana güvenebilir miyim?

Onu izlerken yüzü okunmaz haldeydi. "Duruma göre değişir.

Kimseye söyleyemezsin. Ne Ansel'e. Ne korkunç kralına ne de sevgili kurduna. Eğer söylersen, kargalar gelip gözlerimi oysun diye Koruyucu'nun Mahzeni'nde asılı kalırım. Ve bunu isteyeceğini sanmıyorum...'

Çenesinde bir kas tüylendi. "Hayır.

Wren ona gerçeği söylediğinde geri dönüş olmayacağını biliyordu ama zaten yolu yarılamışlardı. Etraflarındaki saçma patlamaya bir açıklama getirebilirdi ama bunu açıklayamazdı.

kız kardeşi. Zaten çok fazla Şeye tanık olmuğu ve küçük, pervasız bir parçası onu tanımasını istiyordu - Rose olarak değil, kendisi olarak.

Bir nefes flledi. 'İşte sana gercek bir Şey, Tor. Benim adım Wren. Rose benim ikiz kardeşim ve Eana'nın prensesi. Ben değil. Ceketindeki gümüş düğmelere baktı, rahatlama ve korku karışımı bir duyguya kapıldı. İşte oldu. Olan olmuğu ve artık geri dönüşü yoktu.

"Wren. Tor bu ismi sanki tadına bakıyormuş gibi söyledi. "Kuş gibi. Ona bakmak iwin başını geriye doğru eğdi. "Hani şu uup giden.

"Kk yaratıklar, alıkışları," dedi, onu çok yakından izleyerek. 'Yine de oldukça yüksek sesleri var. Ve iyi hayatta kalma iawdleri.

Wren bir kahkaha attı. "Görünüşe göre yeterince iyi değil. "O halde Prens Ansel ile nişanlı değilsiniz.

Wren başını salladı. Adamın omuzlarındaki gerginliğin azaldığına, onun da biraz rahatlamış göründüğüne yemin edebilirdi. "Nereden geliyor sun, Wren?

"Uzak bir yer. Banba'nın yüzü gözünün önünden geawtı ve Wren irkildi. Eğer büyükannesi şu anda onu görebilseydi, tüm sırlarını bir Gevran'a anlatırken, onu saawlarından tutup Ortha'ya geri sürüklerdi. Kapı aralığına baktı ve sorularının geri kalanından kaawmaya karar verirse ne yapacağını merak etti.

Tor onun düşüncelerini sezmiş gibi eğildi ve bir kolunu onun iki yanına koydu. "Neden şimdi buradasın, Wren?

"Manzara değişikliği istedim.

"Yalan söyle," diye fısıldadı.

"Peki," dedi ellerini sıkarak. 'Willem Rathborne'la tanışmak istiyordum. Kingsbreath ailemi tanıyordu.

Tor gözlerini kıstı. "Bu yarı gercek.

Wren onun iawdlerinden etkilenmeden edemedi. "Çok iyisin. "Ve sen oyalanıyorsun.

Masadan kayarken onu itti. Adam onun kitap raflarına doğru gitmesine izin verdi ve kadın tozlu bir kitabın sırtını parmakladı.

"Prens Ansel'e zarar vermek niyetinde misiniz?

"Tabii ki hayır. Bu bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olurdu. Wren omzunun üzerinden ona baktı, böylece gözlerindeki gerceği okuyabildi.

"Peki ya kral?

"Kralınız zararlı biri. Wren danslarını hatırlayınca yüzünü buruşturdu, Alarik'in parmakları sırtının alt kısmına bastırıyordu, o rahat

cadılar hakkında konuşurkenki zalimliği. "Tüylerimi diken diken ediyor. Tor'un bakışları karardı ama hiçbir şey söylemedi.

Bir hayvandan farkın yok mu senin?" diye meydan okudu. "Efendine karşı konuşamaz mısın?

'Ben Gevran ordusunun bir askeriyim. Onur ve sadakatle bağlıyım,' dedi huysuzca. Belki de Wren'in hayal gücüydü ama üniformasının düğmeleri ay ışığında biraz daha parlıyor gibiydi. Bir elini kılıcının kabzasına dayadı. "Buraya ülkeme hizmet etmek için geldim. Prensini, kralımı ve Gevra'yı görünmeyen tehditlerden korumak için. *Senin* gibi sahtekârlardan.

Wren kollarını kavuşturdu. "O zaman işinizde pek de iyi değilsiniz.

"Beni kullandın. Tor başını salladı ve birden o kadar üzgün göründü ki Wren gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Bana bunu düşündürdün..." Sözü nü yarıda kesti ve nefesinin altında küfretti.

"Ansel'e ihanet etmek buna değer mi?" dedi Wren. 'Prensini gerçekten önemsiyor olsaydın, benden uzak dururdun.

"Yapmalıydım," dedi Tor, hayıflanarak. "Yalancıdan başka bir şey değilsin.

Wren bu kelimenin onu bu kadar acıtmasından nefret ediyordu. Ama daha çok nefret ettiği şeyler - ve insanlar - vardı.

"Yalancı olan sensin, Tor. Buraya sadece Ansel için gelmedin. Sen ve askerlerinin geri kalanı Eana'ya masum insanları katletmeye geldiniz,' diye çıkıştı. 'Ben Anadawn'a kana susamış bir ordu getirmedi. Buraya bir aile meselesini halletmek için tek *başıma geldim*. Burada tehlikeli olan kralınız. Ben değil.

"Ama sen bir cadısın," dedi Tor kesin bir ifadeyle. Wren ona ters ters baktı. "Bunun konuyla ilgisi yok.

Askerin kahkahasının içi boştu. "Wren. Dört kolay adımda odayı geçti. "Seninle ilgili en önemli şeyin bu olduğuna bahse girerim.

Wren kendi aptallığına lanet okudu. "Neden gidip o lanet büyüü yapmak zorundaydım ki?

"Bu geceden çok önce şüphelenmiştim.

"Yalancı," dedi yine. "Senin gibi bir Gevran cadılar hakkında ne *bilir* ki?

"Sihirden anlarım. Tor bu kez aralarındaki mesafeyi kapattığında Wren kıpırdamadı. Kitaplığa yaslandı ve burnunu Wren'in boynuna dayadı. "Üzerindeki kokuyu alabiliyorum.

Wren her yeri gerilirken gözlerini kapattı. "*Lütfen*," diye fısıldadı ama ne istediğini bilmiyordu.

"Alarik senin bir cadı olduğunu öğrenirse, seni yeni oyuncağı yapar," diye nefes aldı Tor.

Wren gözlerini kırpıştırarak açtı. 'Sana zarar verebilirim, biliyorsun...'

"Bununla mı demek istiyorsun?" Elini indirdi ve kızın eteklerinin altında saklı hançeri buldu. Hafifçe kalçasına bastırdı. "Dene bakalım.

Wren'in yanakları kızardı. "Cephaneliğimde başka silahlarım da var. Tor ondan uzaklaştı. "Senden korkmuyorum, cadı.

"Ve *senden* korkmuyorum, çoban. Onun bakışlarındaki fırtınayı karşılamak için çenesini eğdi. "Beni şansınla yakaladın, yeteneğinle değil.

"Dikkatimi dağıtmaya devam etmeseydin seni çok daha erken yakalayabilirdim. Wren onun yüzüne güldü. "Oh, lütfen. Hoşuna gitti.

Bunu sen *istedin*.

Şimdi bile istiyorsun.' Kendini ona doğru bastırdı. "Bunu

hissedebiliyorum. Tor söylemek üzere olduğu şeyi yuttu.

Wren kımıldamadı. Ondan gelmesi gerekiyordu. 'Eğer istiyorsan, al. Nasıl istediğimi açıkça belirttim-'

Tor, gürleyen bir hırıltıyla kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Bir fırtınanın içinde sürüklenmek gibiydi. Wren bir an için duyularını tamamen kaybetti. Gevran'ın onu yutmasına izin verdi, dili bir havai fişek patlamasıyla onunkini buldu. Onu kitaplığa doğru bastırırken kolları beline dolandı. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve kendini ona yaslariken alt dudağını hafifçe ısırıldı. Tor zevkle inledi ve o da bunu kana kana içti.

Ne hakkında tartıştıklarını unuttu - sadece *bunu* yapabilecekken birbirlerine laf sokarak değerli zamanlarını boşa harcadıklarını. Başından beri bunu yapıyor olmalıydılar. Öpüşme derinleşti, ikisi de nefes nefese kalana kadar hızlı ve acil bir şekilde büyüdü. Wren önce Tor'un ceketini, sonra da gömleğini yırttı ve ellerini Tor'un göğsünün sert düzlemlerinde gezdirdi. Tor onun boynunu öptü, elbisesinin bağlarını gevşetirken dilini ustalıkla kulağının kabuğunda gezdirdi.

Wren onun dudaklarının tenine her dokunuşuna açlık duyuyordu, aralarındaki sıcaklık gittikçe artıyordu, ta ki içinde yanacakmış gibi hissedene kadar.

Kitaplık arkasından titredi ama o bunu fark etmedi bile. Tor parmaklarını kızın saçlarına doladı, onu açlıkla öptü ama bu kez bedenini kızınkine doğru hareket ettirdiğinde kitaplık tamamen yerinden oynadı. Üzerlerine bir kitap yağmuru yağdı. İlki Wren'in omzuna sertçe çarptı ve Tor onun belini kavrayıp zarar görmemesi için döndürdü.

anta yere dūřtū. Kitaplar etrafa uçuřarak yere çarptıėında çıėlık attı.

Toz nihayet yatıştığında, nefes nefese bir tarih birikintisinin içinde durdular.

Wren bir elini şişmiş dudaklarına bastırdı.

"Oops. "Bu... beklenmedik bir şeydi," dedi Tor kısık sesle.

Wren onun çıplak gōėsūne baktı. "Hangi kısmına?

Bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. 'Az ōnceki sihir miydi? Bōyle mi hissettiriyor?

"Hayır," dedi. "Bu bir bōyū deėildi.

Tor'un yūzū kaskatı kesilmişti. Wren onun gōzlerindeki savaşın pişmanlık mı yoksa ōzlem mi olduğunu anlayamıyordu; tek bildiği, eėer ona bōyle bakmaya devam ederse, kendini ona doğru fırlatacağı ve buranın geri kalanını yerle bir edeceğiydi.

Onun yerine dağınıklığı inceledi. Her yerde kitaplar vardı, raflar kırılmış ve yere dūřtūkleri yerde parçalanmıştı. Her řey tamir edilemeyecek kadar tahrip olmuştu. Ona ne olmuştu bōyle?

Tor ona doğru dikkatli bir adım atarken deri omurga çatırdadı.

"Yapmalıyım

...baloya dōn. Prens Ansel beni arıyor olacak.'

Wren kendini biraz kaybolmuř hissederek etrafında dōndū. Akřamı etrafında ōzūlūyordu ve bunu durduracak gibi gōrūnmūyordu. Ve benim gitmem gereken bařka bir yer var...'

Tor bir adım daha attı. "Yardıma ihtiyaınız var mı...?"

"Elbisem mi? Wren gevşek bağlara baktı. "Sanırım bunu yapabilirim. Bir adım daha.

Sessizlikte onun nefesinin kesik kesik sesini duydu. Sanki bir şey sōylemek istiyormuş gibi dudakları aralandı.

"Ne oldu?" dedi yumuşak bir sesle.

Ama Tor kelimeleri bulamadı. Ona doğru uzandı ve o da ona doğru gitti.

Ve sonra tekrar ōpūřmeye

başladılar. Bu sefer durmadılar.

Rose balo salonuna doğru yürürken başını dik tutuyordu. Cesaretini toplamak için kapıda kısa bir süre durakladı. Sonra içeri daldı ve doğruca Kral Alarik'in karşısına dikildi.

Rose vahşi Gevran kralıyla henüz tanışmamış olsa da, başındaki tacı ve soluk mavi gözlerini tanıdı - Ansel'in gözleriydi bunlar, ama nedense kralın bakışları daha keskin görünüyordu. Daha acımasız. Bundan kaçınmak için reverans yaptı.

"Kral Alarik," dedi ağırbaşlı bir tavırla. "Affedersiniz, sizi görmedim.

Kral soğukkanlı bir parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve başını yukarı kaldırdı. "Terbiye yoksunluğunuz için özür dilemelisiniz," dedi.

tehlikeli bir şekilde alçak sesle. "Önce ayağıma bastığın için, sonra da dansımızın ortasında ortadan kaybolduğun için.

Rose gözlerini kırptırdı.

En azından kız kardeşi onu Gevran kralıyla dans ettiği ve onu çoktan ağır bir şekilde rencide etmeyi başardığı konusunda uyarabilirdi!

'Beni affetmelisin. Kendimi iyi hissetmiyordum,' diye mırıldandı Rose. 'Korse çok sıkıydı ama biraz temiz hava aldım ve şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Gerçekten.

"O halde bitirmemiz gereken bir dans var. Alarik kolunu Rose'un beline doladı ve onu dans pistine doğru sürükledi; Rose neredeyse bir Gevran askerinin ayaklarının dibinde uzanan kar kaplanına takılıp düşüyordu. Rose çılgınlığını yuttu.

Bir oda dolusu canavar dikkatini o kadar dağıtmıştı ki Alarik onu çok hızlı döndürdüğünde neredeyse ayağını kaybediyordu. Ama prenses tecrübeli bir dansçıydı ve kendi balo salonunda topaç gibi döndürülmeyi reddetti. Parmaklarını Alarik'in omzuna gömdü ve diğer elini onunkinin etrafında sıkıca kavuşturarak kendini sabitledi. Alarik onu tekrar döndürürken köpek dişlerini parlattı.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Odaklan*. İşleri yoluna koymak için bir dans, sonra da düğünü konuşacaklardı. Wren gizlilik ve büyülerde usta olabilirdi ama Rose'un bildiği bir şey varsa o da diplomasiydi. Ayak hareketlerini toparlarken yüz hatlarını hoş bir gülümsemeye dönüştürdü ve asık suratlı bir Gevran kralı tarafından dans pistinde bir bez bebek gibi çekiştirilmenin tam olarak onun mükemmel bir akşam fikriymiş gibi davrandı.

Balo salonunun ortasına geldiklerinde, ozanlar geleneksel bir Eana valsine başladılar. Rose'u rahatlatmak için Alarik adımlarını gevşetti ve birbirlerine ayak uydurdular. Rose onları izleyenlerin giderek daha fazla farkına varıyordu ama bakışlarını kraldan ayırmamaya dikkat ediyordu. Onun ilgisini paylaşmak istemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Alarik kaşlarını çatarak ona baktı. 'Yüzün neden bu kadar değişti? Ve adımların. Artık nasıl dans edileceğini biliyor musun?

"Dediğim gibi..." Rose zarif bir şekilde onun kollarından kurtuldu ve sonra tekrar kollarına girdi, omuzlarını sıkı tuttu ve boynunu dansın gerektirdiği şekilde uzattı. "Bu sadece korsemi gevşetme meselesiydi.

"Anlıyorum. Alarik onu tekrar döndürürken beline baktı, bu sefer daha nazikti.

Artık Rose kralın kollarındaydı ve kendini Gevran askerleri denizinde kaybolmuş buldu, canavarları giderek yaklaşıyordu. Tatlı masasının yanında Celeste'i gördü, en iyi arkadaşını görünce içi rahatladı. Ona her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ama onu bu kadar çok güldüren kadın kimdi? Rose onun Prenses Anika olduğunu şaşkınlıkla gördü, dalgalı kızıl saçları ve şehvetli vücudu onu Gevra'nın ünlü güzeli olarak diğerlerinden ayırıyordu.

Alarik onun bakışlarını takip etti. "Kız kardeşim hayvanları kadar vahşi diye Gevra'daki tüm kadınların aynı şeyi yapmasına izin verildiğini düşünme," dedi karanlık bir sesle. "Bizim saraylı kadınlarımız iradeli olabilir ama efendilerine itaat ederler. Rose, Wren'in kralın yanında nasıl olup da uzun süre onu ezmeden duramadığını bir anda anladı.

Alarik bir parmağını kaldırarak çenesini izledi. 'Narin bir yüz için narin bir isim. Bu kadar güzel bir gülün Gevran kışına dayanıp dayanamayacağını göreceğiz.

Rose uygun anı sezdi ve iki eliyle birden ona uzandı. "Bu bana seninle konuşmak istediğim bir şey olduğunu hatırlattı.

"Oh? Alarik'in sesi eğlenmiş gibiydi.

Sinirlerini çelikleştirdi. 'Korkarım bu anlamaya çok aceleyle girişmiş olabiliriz. Kardeşiniz gerçekten de harika bir adam - prenslerin prensi. Ama korkarım ki henüz uyumluluğumuzu tam olarak test edecek kadar birlikte zaman geçirmedik ve bu yüzden birlikteliğimizi sonlandırmak için taç giyme törenimin *sonrasını* beklemenin daha iyi olup olmayacağını merak ettim...' Rose, Alarik'in yüz ifadesini görünce sözlerini yarıda kesti. Sanki ağzını açıp onun kafasını koparacakmış gibi görünüyordu.

Dans etmeyi bıraktı. "Düğünü ertelemek mi istiyorsunuz?

Rose korktu. "Şey... evet.

Bunu izleyen sessizlik işkence gibiydi, Rose o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse nefes almayı unutacaktı.

Ve sonra Gevra Kralı başını geriye attı ve güldü. Ve g ü l d ü , ve güldü. Ve güldü.

Bu ses Rose'un tüylerini diken diken etti. Adamın kolları arasında sıkışıp kalmıştı ve yüzlerce bakış aniden ona yönelmişti.

Alarik sinir bozucu bir hızla gülmeyi bıraktı, son kahkahası boğazında düğümlendi. "Hayır.

Rose gözlerini kırptırdı. "Hayır mı?

"*Hayır*," diye hırladı. 'Bu birlikteliğin zevki için ayaklarımı öpmelisin.

"Saygısızlık etmek istemem Majesteleri," dedi Rose aceleyle. 'Ben sadece, kendisi de büyük bir ödöl olan Prens Ansel'in düşünmek için biraz daha zamanı tercih edebileceğini düşündüm-'

"Yeter. Alarik tırnaklarını kadının beline geçirdi. 'Ansel için en uygun kişinin kim olduğuna karar vermek bana düşer. Ve ben o kişinin *sen* olduğunu söylüyorum. Ayrıca, bu birliktelik olmadan koleksiyonuma cadı alamam...' Durakladı ve dişlerini yaladı. Ve ben onları *istiyorum*.

Rose'un zihninde Banba ve Thea'nın kükreyen bir şenlik ateşinin önünde el ele tutuştukları bir görüntü canlandı. Birden onlar ve tüm Ortha için duyduğu korku kulaklarında bir martının çığlığı gibi çınladı. "Korkarım cadılar artık anlaşmanın bir parçası değiller.

Alarik onun çenesini kavradı ve burun buruna gelene kadar kendine çekti. 'Yerinizde olsaydım Prenses Rose, sözümü geri alırdım. Bir Gevran'la yaptığınız anlaşmayı bozduğunuzda neler olduğunu görmek istemezsiniz. Elini indirdi. 'Bizim oralarda cadılar bir masaldan başka bir şey değildir. Gençlerimizi korkutmak için anlatılan bir masal ama yine de bu masallarda hangi gerçeklerin yattığını hep merak etmişimdir. Hangi *güç...*'

Vals sona erdi ve Alarik onu serbest bıraktı, serin dudaklarını eline değdirmeden önce belinden bir kez eğildi. "Dans ve eğlence için teşekkür ederim. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştım. Yarına kadar, Prenses.

Adam uzaklaştı ve Rose içinde yanan nefretle onun ardından baktı, yanakları pembeleşti.

Sonra Ansel ortaya çıktı. 'Çiçeğim! Çok uzun zamandır kardeşimle vals yapıyorsun. Sıra yine bana gelmiş olmalı. Ve söylemeliyim ki, dansın oldukça gelişmiş gibi görünüyor. Kral'ın geri çekilen figürüne gergin bir bakış attı. "Alarik bu konuda oldukça iyi. İlham verici bir gelişme.

Rose çenesine masaj yaparken, 'Kesinlikle sıkı bir tutuşu var,' diye mırıldandı. 'Çocukken sarayın buz ayısına binmeyi reddederdim çünkü Dişlerinden çok korkuyordum ama Alarik bütün bir öğleden sonra boyunca başımı açık ağzının içinde tutturduktan sonra artık o yaratıktan hiç korkmadığımı fark ettim! Ansel gergin bir şekilde kıkırdadı. 'Alarik iyi bir kral. Güçlü bir kral. Ve iyi de bir kardeş! Tabii ki Kral olmak iyi bir kardeş olmaktan daha önemli.

Rose gevezelik eden prence bakıyor, ona neden aşık olduğunu düşündüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Prens şimdi ona bir yabancı gibi geliyordu. Belki de

O her zaman bir yabancıydı ve kadın aşka - sıradışılığa - o kadar hevesliydi ki onun kenarlarını boyamış ve onu tamamen başka birine dönüştürmüştü. Sevebileceğini düşündüğü birine. Ama şimdi Shen'le birlikte çöl havasının tadına baktığına ve o kendisine bakarken gözlerinde dans eden yıldızları izlediğine göre, Ansel'i asla sevmediğini biliyordu. Ve kesinlikle onunla evlenemezdi. Bundan kesinlikle emindi.

Alarik gibi birinin gölgesinde büyüyen zavallı Ansel'e acıma duygusu kabardı. Onun elini kendi elinin içine aldı. Bu beklenmedik dokunuş, sessiz bir şaşkınlıkla ellerine bakan geveze prensi susturdu. Yanaklarında bir allık belirdi.

"Alarik senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı, Ansel.

Ansel altın sarısı saçlarını yüzünden süpürdü, mavi gözleri sevinçle parlıyordu. 'Şanslı olan benim. Alarik ne kadar iyi bir ağabey, benim Eana'nın en güzel ve eşsiz kadınıyla evlenmemi sağladı. Gevra'da çok sevineceksin Rose. Göreceksin. Halkımızın sevgisi uzun kış aylarında seni sıcak tutacak.

Rose hafifçe gülümsedi. Eğer Eana için en iyisinin bu olduğuna gerçekten inansaydı, evlenmeleri için kendini zorlayabilirdi. Krallığını korumak, halkının hak ettiği refah ve huzuru sağlamak için ne gerekiyorsa yapardı. Ama bu birliktelik çözüm değildi.

Şimdi hiç öyle olmadığını görebiliyordu.

Ansel onu dans pistine doğru çekti. "Dans edelim mi, güneş ışığım?"

"Korkarım şu anda yapamam. Rose tam balo salonunun kapıları açılırken ondan uzaklaştı. Willem Rathborne içeri girdiğinde, ona musallat olmaya gelmiş bir hayalet gibi görünerek nefes nefese kaldı. Olamaz! Birdenbire her şey ters gitmeye başladı.

Wren, Kingsbreath'in ölümüne ne kadar yakın olduğu konusunda yanıltılmış olsa da, Rose uzaktan bile onun iyi olmadığını anlayabiliyordu. Onun zayıf yüzünü ve solgun tenini görmek Rose'un kalbinde hiçbir şefkat uyandırmadı. Artık onun nasıl bir canavar olduğunu biliyordu. Her zaman olduğu canavarı. "Kingsbreath ile konuşmalıyım. Ansel'e en ısıltılı gülümsemesini gösterdi. "Döndüğümde sen ve ben kadehlerimizi iki büyük ülkenin geleceği için kaldıracağız.

Cesaretini toplayıp eteklerini kaldırarak Kingsbreath'e doğru yürürken kendi kendine, "*Ve asla birleşemeyecekler,*" diye düşündü.

Rose yaklaşırken Willem kaşlarını çattı ve onun hoşnutsuzluğunu görmek Rose'un kendini yeniden ocuk gibi hissetmesine neden oldu. İçgüdüsel olarak reverans yaptı. "Hastalığından kurtulduğuna çok sevindim Willem.

'Diline dikkat et,' diye tısladı. 'Gevranlıların hastalığım hakkında tek bir kelime daha duymasına izin vermeyeceğim. Gümüşdil'e varışlarını kaçırmış olmam yeterince kötü zaten. Chapman'a yokluğumda işlerin sorunsuz yürümesini sağlamasını söyledim, bu da şu soruyu akla getiriyor: *Neden* orada prensinle vals yapıyorsun?

Rose başını kaldırdı ve ailesinildren adamın bakışlarıyla karşılaştı. Onu büyüten, onu seviyormuş gibi yapan, hayatı boyunca Eana için değil ama kendisi için nasıl sineceğini ve eğilip bkleceğiniğreten adam.

Bir bıçağın onun kalbine saplanmasını diledi.

Dikkatli ol, diye hatırlattı kendine. Willem hakkındağrendiklerini ya da ikiz kardeşinin varlığını henüz açıklamanın bir anlamı yoktu. Wren'in ihanetine rağmen, ortak bir düşmanı paylaşıyorlardı. O kız kardeşinden daha fazlasıydı. Wren onun müttefikiydi.

Kral Alarik'in kahkahaları hl kafasının içinde yankılanırken ve Kral Nefesi karşısında dururken, Rose ona son bir kez hitap etmeye karar verdi. "Prens Ansel'le tekrar dans etmeye niyetim yok, ne de onunla bir hayat kuracağım," dedi kararlı bir şekilde. Dikkatle düşündükten sonra, Eana için en iyisinin bir Gevran ittifakı olduğuna artık inanmıyorum. Alarik aynı fikirde değil gibi görünüyordu ama belki ikimiz de onunla konuşursak-'

"Bunu seninle tekrar *konuşmayacağım* Rose. Willem'in gözleri uyarırcasına parladı. "Prens Ansel'le evleniyorsun ve bu son sözüm.

Rose kararından vazgeçmedi. 'Kraliçe olmak ve doğru zaman geldiğinde kendime uygun bir eş bulmak istiyorum. Benim için ve krallığım için iyi olan bir eş.

"Rose, sevgilim," dedi dişlerinin arasından. 'Sen sadece dğnncesi gerginliği yaşıyorsun. Çok güzel bir gelin olacaksın ve beni ve lkeni gururlandıracaksın. Ve bundan date, sevgili aileni gururlandıracaksın. şimdi. Bu konuyu bir daha konuşmayacağız. Anlaşıldı mı?'

Rose ellerini yumruk yaparak sıktı, tırnakları avuçlarında yarım ay şeklinde kesiliyordu. Kendini savunmuştu ama bu yeterli değildi. Daha ne yapabilirdi ki? Giderek artan bir umutsuzlukla, kendi hayatı üzerinde ne kadar az kontrolü olduğunu fark etti. O bir prenses değildi. O bir kuklaydı. Ve Willem Rathborne iplerini kesmektense onu Gevra'ya göndermeyi tercih ederdi.

"Rose? Anlaşıldım mı?'

Rose başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu.
'İşte benim güzel kızım. Şimdi nişanlının yanına koş. Seni dans pistinde bekliyor.'

Rose Ansel'e dönmedi. Bunun yerine Willem'in arkası dönük olana kadar bekledi ve sonra balo salonundan sıvıştı.

Avluya çıktığında, kütüphaneye ulaşana kadar gölgeler arasında koşturdu. Panik içinde içeri daldı. 'Wren! Hâlâ burada mısın? İşe yaramadı. Devasa bir- *Yanan yıldızlarımız var!*'

Ansel'in özel koruması kız kardeşini duvara yaslamıştı. Ve kız kardeşi bundan çok keyif alıyor gibi görünüyordu.

Avluda ona bu kadar yakın davranmasına şaşmamalı! Rose daha önce kimsenin böyle öpüştüğünü görmemişti - sanki birbirlerinin ağzına girmeye çalışıyorlardı. Ve adam *gömleksizdi*. Ve *her yerde* kitaplar vardı. Ve cam. Ve parçalanmış tahta. Ve dev, sürünen güller!

Rose kütüphane kapısını büyük bir gürültüyle çarptı.

Durmadılar.

Bir kitap aldı ve Gevran'a doğru fırlattı. "WREN! Asker arkasını döndü, gözleri irileşmiş ve fırlayacak gibiydi.

"Oh, *güzel*," dedi Wren, artık iyice kırışmış olan elbisesini düzelterek. "Sadece sen varsın.

"Ben olduğum için şanslısın!" diye öfkelenildi Rose. 'Ya buraya başka biri girseydi? Onlar... onlar benim sen olduğumu düşünürlerdi! *Onu* öptüğümü! Gevran'a bir parmak salladı. Adam gömleğini yerden almış, düğmelerini karıştırıyordu. "İtibarımı düşün! Rose'un yanakları parlıyor ve yanıyordu. "Hem onu öperek ne yapıyorsun ki?

Wren dudağını ısırdı. "Kendimi biraz fazla kaptırmış olabilirim.

Asker yerden frakını aldı ve omuz silkerek giydi. "Gitmeliyim. Rose'a başıyla selam verdi, bakışları Wren'in üzerindeydi, sonra kütüphaneden çıktı.

Rose kız kardeşine döndü. "Seni on dakikalığına bırakıyorum ve bir bakıyorum düşmanı soyuyorsun!

"Şey. Sadece üst yarısı," diye belirtti Wren. Ve Tor düşman değil.

'Bildiğimiz *kadarıyla* Tor, Alarik'e artık iki kişi olduğumuzu söylemek için içeri giriyor! Ve eğer o korkunç kral bizim cadı olduğumuzu öğrenirse, ikimiz de Gevra'ya dönen ilk gemide olacağız!

"Tor tek kelime etmeyecek," dedi Wren.

"Peki nereden biliyorsunuz? Rose durakladı. "Bekle. Onu büyüledin mi? Wren iç çekti. "Ona güveniyorum, Rose.

Rose ellerini havaya kaldırdı. "Oh, bu durumda endişelenecek bir şey yok.

"Gevran askerini bana bırak," dedi Wren sakince. "Şimdi. Düğünü iptal ettirmeyi başardın mı?

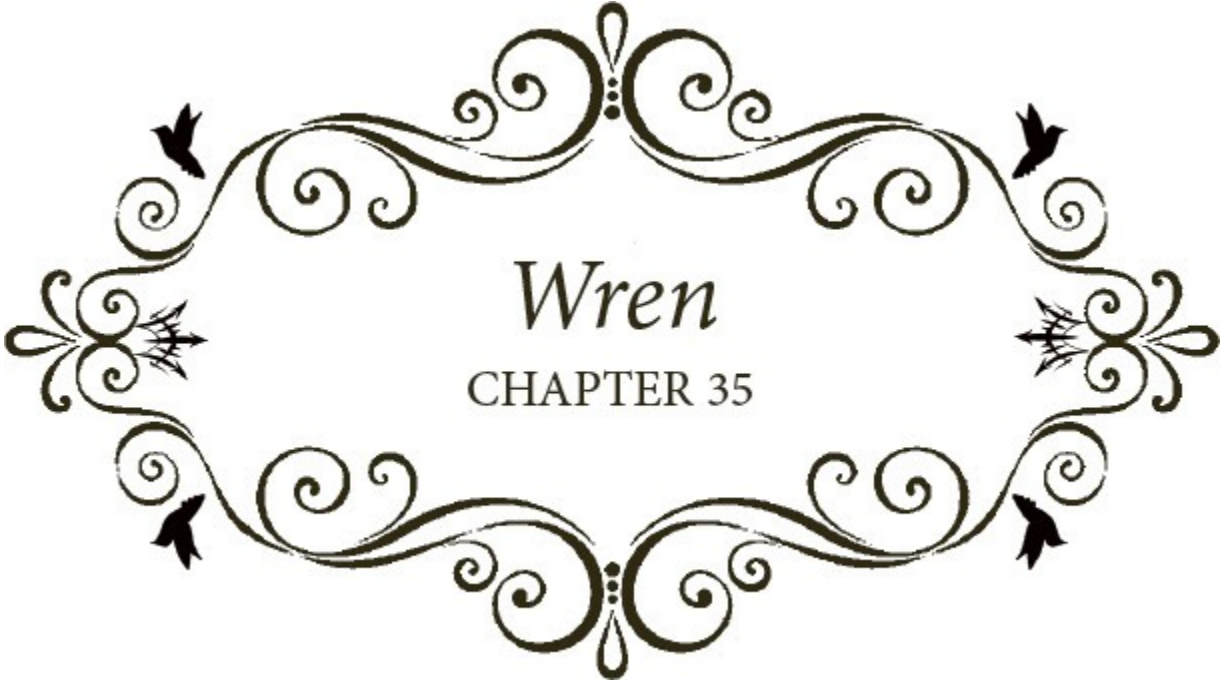
Rose boğazını temizledi. "Korkarım Alarik'in beni canavarlarından birine yem etme ihtimali, düğünü iptal etmeyi kabul etmekten daha yüksek.

Wren aşırı doldurulmuş bir koltuğa yığıldı. 'Yani, başarısız oldun. Yapacağını bildiğim gibi.

"Sen de öyle," dedi Rose, kendini tutamayarak. 'Willem Rathborne hayatta ve iyi durumda. Baloda.

Wren dehşet içinde ona baktı. "Ne?

Rose uygun bir sandalyeye otururken inledi. "Şimdi ne yapacağız? Wren yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Hiçbir fikrim yok.

Wren sefil bir karanlıkta durmuş, kafesinin parmaklıklarını tıkırdatıyordu. Çılgılık attı ama hiç ses çıkmadı. Gölgeler yer değiştirdi ve Rose onun önünde belirdi. Gülümsemesi geniş ve alaycıydı ama konuştuğunda Banba'nın sesiyle konuşuyordu. *"Başarısız oldun küçük kuş. Wren'in kafesinin parmaklıkları arasından uzandı ve tacı kafasından çekti. Tacı kendi başına yerleştirdi, altın rengi karanlıkta parlıyordu. "Her zaman başarısız olacaktın."*

Sonra Banba'nın sesi Alarik'in sesine dönüştü, kahkahası o kadar soğuktu ki Wren'in dişlerinin arasından şakırdadı. Karanlıkta, cadılar ayak bileklerini tırmalıyordu. Artık hayvanlar yoktu, sadece ölüm vardı. Aralarında, Banba'nın cesedi yan yatmış kıvrılıyordu.

Wren kız kardeşine doğru hamle yaptı ve onu parmaklıkların arasından yakaladı. İçinde bir şey sarsıldı ve aralarında bir büyü kıvılcımı patladı. Vahşi, kükreyen bir ateşe dönüştü, her şeyi yuttu - korkuyu ve karanlığı, Banba'nın cansız bedenini ve ayaklarının dibinde sürünen cadıları ve nihayet, merhametli bir şekilde, kâbusun geri kalanını.

Wren nefes nefese uyandı. Karanlığa gözlerini kırpıştırarak nerede olduğunu ve vücudunun neden ağrıdığını anlamaya çalıştı. Dün geceyle ilgili anıları aklına geldikçe yüzünü buruşturdu. Rose Anadawn'a dönmüştü ve her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı. Wren şimdi yerde yatıyordu, üstü başı toz içindeydi ve gıcırdayan tahta çıtalara gözlerini kırpıştırıyordu.

Burnu gıcıklandı ve hapşırdı.

"Şşşt," diye tısladı Rose yukarıdan. "Biri seni duyacak!"

Wren kız kardeşinin yatağının altından çıkınca tanıdık bir çift zümrüt yeşili gözün kendisine dik dik baktığını gördü. Sabah ışığında ikizlerin benzerlikleri daha da şaşırtıcıydı. Rose'un Ortha'da geçirdiği zaman burnunu çillerle kaplamış, çöl güneşi kestane rengi saçlarında bal rengi çizgiler oluşturmuştu.

Wren ayağa kalkarken homurdandı. Kingsbreath'te ortak, yaklaşan bir düşmana sahip olmaktan kaynaklanan huzursuz bir ateşkese vardıktan sonra, kızlar gecenin geç saatlerine kadar uyumamış, Rathborne artık ayaktayken onunla nasıl başa çıkacaklarını bulmaya çalışmışlardı. Rose, Anadawn Sarayı'nın kalbinde düpedüz cinayet işleme fikrinden ürkmüştü ve alternatif bir fikrin yokluğunda, Wren kız kardeşinin titizliği karşısında giderek daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı. Düğün yarındı, ikizlerin on sekizinci yaş günlerinden sadece bir gün önceydi ve Rathborne Rose'u o günden önce Gevra'ya uğurlamaya her zamankinden daha kararlıydı, tereddüt edecek zaman yoktu.

Konuşmaları sonunda bitkin bir didişmeye dönüştüğünde, Rose mutfaktan kendine papatya çayı almak için hışımla dışarı çıkmıştı. Wren, Gevran canavarlarının uzaktan gelen kükremeleriyle uykuya dalmış ve Rose'un yatağının altındaki karanlıkta, tekrar tekrar kendi başarısızlığını hayal etmişti.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. 'Bir dahaki sefere hizmetçilerinizden birini gördüğünüzde, arada bir yatağınızın altını temizlemelerini isteyin. Günlerce toz öksüreceğim.

Rose kız kardeşi için üzülseyse de bunu belli etmedi. "Tozla ilgili bir not alacağım," dedi ve tekrar yastıklarına gömüldü.

"Benim de sırtım ağrıyor. Wren kız kardeşinin eline uzandı. "İyileştirecek misin?"

Rose onu iterek uzaklaştırdı. "Ve dün gece yaptığım tüm iyi dinlenmeyi geri mi alayım?" diye fısıldadı. "Kesinlikle hayır.

"Sanırım bu seni kötü ikiz yapıyor. Rose'un iyileştirme yeteneği Wren için bir sürpriz olmuştu. Annelerinin büyüünün neden sadece kendisinde ortaya çıktığını merak ederek büyümüştü ama Rose'un aslında farklı türde bir cadı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Wren göz kamaştırıcı sabah ışığında kız kardeşini düşündü. Yüksek yakalı pembe geceliğinin içinde ve kaz tüyü yastıklarla çevrili halde oyuncak bir bebeğe benziyordu. Rose'da Wren'in sahip olmadığı -asla sahip olmadığı- bir incelik vardı. Rose, Valhartların asil nezaketini miras almıştı ama Eana'nın bir cadı kraliçeye ihtiyacı vardı - Anadawn Sarayı'nın karanlık kalbine girmekten ve içindeki zehri akıtmaktan korkmayan, çelik bakışlı ve korkusuz birine.

Wren'e ihtiyacı vardı.

"Neden kaşlarını öyle çatıyorsun? Rose kız kardeşinin düşüncelerini böldü. "Kendini kırıştıracaksın.

"Küçük bir büyüünün düzeltemeyeceği bir şey değil," dedi Wren havalı bir şekilde. Ve eğer bilmen gerekiyorsa, kaşlarımı çatıyorum çünkü senin bu dev yatağını neden paylaşamadığımızı anlamıyorum! Yatağın üzerine sıçradı ve aşağı yukarı zıplamaya başladı. "Bu yatak çok büyük ve her gece ziyaretçiniz de olmuyor.

'Sen ve Shen hariç demek istiyorsun. Lafi açılmışken, bu beni kaşırdığın için. Rose yastığıyla Wren'e vurarak bir avuç tüyü serbest bıraktı. "Ve Tanrı aşkına, sesini alçalt!

Wren yastığı kız kardeşinin elinden almaya çalıştı. "Saray muhafızlarının kendi kendine konuştuğunu sanmalarından mı korkuyorsun?

"İtibarım senin için önemsiz olabilir ama benim için önemli," dedi Rose, bırakmayı reddederek. 'Gerçekten, Wren. Bunca haftadır benmişim gibi davranıyorsun ve hâlâ en ufak bir terbiye öğrenemedin.

"Ve *sen* nasıl rahatlayacağını öğrenemedin. Wren yastığı çekip çıkardı ve kız kardeşine çok daha sert bir şekilde vurdu. Rose'un sersemlemiş ifadesini görünce içinden bir kahkaha yükseldi ve Wren bir anda eğlendiğini fark etti. Bu - şımarık, inatçı bir prenses bile olsa bir kız kardeşe sahip olmak... şey, oldukça güzeldi.

Rose karışmış saçlarını yüzünden üfledi. "Agnes kahvaltımı getirdiğinde saklanmak zorundasın.

'Neden saklanamıyorsun? Açlıktan ölüyorum.'

Rose ona ters ters baktı. "Çünkü *ben* prensesim. Ve teknik olarak konuşursak, *sen* bir suçlusun.

"Teknik olarak konuşursak, *ikimiz de* prensesiz," dedi Wren.

"Bunun şakasını bile yapma! Rose yataktan sıçrayıp şifonyerine geçti ve aynanın önüne oturup fırçasını kabaca saçlarında gezdirdi. "Benim adıma bir Gevran aşığını aldığına hâlâ *inanamıyorum*.

Dışarıda bir yerde bir kurt uludu.

Wren yatağın altından ipli kesesini kaptı ve tuvalet masasına doğru yürüdü. 'Aslında ben kendi adımı kullandım. Sen de önce Tor'u baştan çıkarmayı akıl edemediğın için kıskanıyorsun. Saç fırçasını kız kardeşinden çekip aldı ve bir kenara fırlattı. "Dur, seni düzelteyim.

İki büyüden sonra Wren ve Rose bir çift prenses gibi görünüyordı. Gül yapraklarının etkisinin azalmasına rağmen, Wren'in büyü çalışması her zamankinden daha iyiydi. Burnunun köprüsü boyunca tek bir çil izi bile yoktu ve saçları kız kardeşininkiyle aynı tonda ve uzunlukta, mükemmel gevşek bukleler halinde dökülmüştü.

Hah. Düşündüğümünden daha iyi bir büyücü olmalıyım, dedi Wren kendi kendine, omurgasından aşağı inen huzursuzluğu görmezden gelerek.

Rose aynada kendine hayranlıkla baktı. "Belki de burada benim özel hizmetçim olarak kalmanın bir yolunu bulabiliriz.

Wren kuru bir sesle, "Bana gücünüz yetmez," dedi.

Rose geniş bir gülümseme verdi. "Benim fahiş servetimi küçümsüyorsun.

"Servetimiz. Wren gardıroba doğru zıpladı. "Peki, bugün hangimiz Rose olacak?

Rose ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bu hiç komik *değil*.

Wren gardırobu açtı ve elbiseleri karıştırmaya başladı. "Unutma, hâlâ yapılacak işler var Rose," dedi, üçünü birden çıkarırken. Parıldayan menekşe rengi bir tanesini boynuna doğru tuttu. *İşten* kastım, hızlı ve acımasız bir şekilde ortadan kaldırılması-

Yatak odasının kapısı açıldığında Wren cümlesini yarıda bıraktı. Elbiselerini göğsüne bastırarak donakaldı. Celeste sabah güneşinin altında güzel ve öfkeli bir şekilde odaya girdi. Kapıyı arkasından çarptı, ikizlerin arasına bir kez baktı ve sonra Wren'in üzerine döndü. "Sen!" diye tısladı suçlarcasına. "Anılarımla oynadın!

Wren Rose'a baktı, şimdi sesini alçak tutmak için zorlanıyordu. 'Sen *söyledin*
O mu?"

Rose kollarını kavuşturdu. 'Elbette ona söyledim. O benim en iyi arkadaşım.

"Ne zaman?" diye düşündü Wren ama sonra Rose'un gece yarısı mutfağa yaptığı ziyareti hatırladı. Belli ki onun yerine Celeste'i görmeye gitmişti. Ve sen *benim* umursamaz olduğumu düşünüyorsun!

"Pervasısın!" dedi Celeste, Wren'e doğru gelirken.

Wren kendini cezalandırılmak üzere olan yaramaz bir çocuk gibi hissetti. "Şimdi Celeste, açıklayabilirim. Onu uzak tutmak için lavanta rengi bir elbise fırlattı. "Olay çıkarmayı göze alamayız.

Celeste onu bir kenara itti. 'Benden sadece bir tane var, Wren. Ne istersem yapabilirim. Ayakkabısını çıkardı ve ateşe karşılık verdi. Wren son anda eğildi, ayakkabısı duvara çarparken aceleyle bir elbise daha düşürdü.

"Şışt" dedi Rose, kollarını çılginca havalandırarak. "Yakalanacağız!

Celeste diğer ayakkabısını çıkardı. "Muhafızınız özel molasını veriyor.

Wren geri çekilirken, "Ses hâlâ geliyor!" dedi.

"Benim ayakkabım da öyle. Celeste ayakkabısını fırlattı ve bu kez ayakkabı Wren'in tam omzuna isabet etti.

Wren yatağa tırmanırken son elbiseyi Rose'a fırlattı. "En iyi arkadaşına beni kovalamayı bırakmasını söyle!

Rose elbiseyi eline alıp kırıksıklıkları düzeltirken, "En iyi arkadaşına beni kaçırmamasını söylersen," dedi. "Ah, bekle, çok geç.

Celeste yatağa tırmanırken güldü. Wren'i yakalamak istercesine kollarını açtı. "Yaptığın şey için özür dilediğinde seni kovalamayı bırakacağım.

'Çok zekiydın. Beni ihbar edecektin,' dedi Wren, savunmak için bir yastık kaldırarak. 'Ne yapmam gerekiyordu? Pes edip bu işi bitirecek miydin?

Celeste'in gözleri parladı. "Orada *özür* kelimesini duymadım.

Wren yataktan fırladı ve Rose'un arkasına saklandı. "Yapmam gerekeni yaptım," dedi kız kardeşinin omzunun üzerinden. "O anıları silmek *istemedim* ama gerçekten Celeste, seni öldürmemi tercih eder miydin?

Rose kendini Wren'in elinden kurtardı. "Aklını mı kaçırdın sen?" "En iyi arkadaşına büyü yaptın," dedi Wren.

"Evet! Hayatını kurtarmak için!" diye tersledi Rose. "Bir şey *değil*, bu arada.

Wren gururu kırılınca sustu. Yanlış olduğunu bildiği bir şeyi savunurken ilk kez kendini doğru dürüst duydu. Rose çölde Shen'in hayatını kurtarmıştı ve Wren de ormanda neredeyse Celeste'in hayatını elinden alıyordu. Shen şimdi burada olsaydı, ondan utanırdı.

Celeste yataktan Wren'in üzerine doğru yükseliyordu, güneş ışığı omuzlarının üzerinden süzülüyor ve elbisesindeki kehribar iplikleri seçiliyordu. Yüzündeki öfkenin altında, Wren incinmişlik ve kafa karışıklığı da görebiliyordu. Sebep olduğu acıyı.

Utanç içinde başını eğdi. "Özür dilerim Celeste," dedi ve bunda ciddiymi. "O gün ormanda çaresizdim ama bunu yapmamalıyım.

Celeste yerinde durdu. "Büyünü bir daha bana karşı kullanmayacağına söz ver.

"Söz veriyorum," dedi Wren ve bunda da ciddiymi.

Celeste yataktan indi. "Şimdi aynı sözü kız kardeşine de ver.

Wren ona göz kırptı. "Affedersiniz?

Celeste çenesini, bu istek karşısında en az Wren kadar şaşırmış görünen Rose'a doğru salladı. "Büyünü kardeşine karşı da kullanmayacağına söz ver.

Wren'in dudakları büküldü. Bu cesur bir istektir. Ne de olsa, Rathborne aradan çekilip Gevranlar gönderildikten sonra, Rose onun tahta giden yolundaki en büyük engel olacaktı. Celeste'in Wren'e bakışlarından onun da aynı sonuca vardığı anlaşılıyordu. Wren'in bunu hâlâ ne kadar çok istediğini, Rose'la -kendi kız kardeşiyle- tanışmasının nihai hedefini değiştirmedikini biliyordu.

Rose dönüp ona baktı. "Wren? Neden tereddüt ediyorsun?"

"Söz veriyorum," dedi Wren bir süre sonra. "Elbette söz veriyorum. Celeste bir nefes verdi, bakışlarındaki ateş söndü. Şimdilik. "Güzel. Şimdi bana her şeyi anlat.

Onlar da öyle yaptı. Ve üçü birlikte komplo kurmaya başladılar.

Rose'un başlığına yaslanan Wren, "Onu neden yatağında öldürüp bu işi bitiremediğimizi hâlâ anlamıyorum," dedi.

"Çünkü bu düşüncesizce bir hareket," dedi Rose sabırsızlıkla. "Willem sen onu zehirlemeye çalıştığından beri kişisel korumalarını iki katına çıkardı bile ve odasında kim bilir kaç tane daha var? Hepsini büyüleyemezsin ve eğer yakalanırsan her şey biter.

Wren gözlerini kapattı. Bunu itiraf etmek ona acı verse de, kız kardeşi haklıydı. "İyi. Yatak odası suikastı yok.

Celeste araya girerek, "Bana sorarsan, bence cinayet konusuna kendini fazla kaptırıyorsun," dedi.

Wren başını çevirip ona baktı. "Başka hangi yönler var Celeste?

Celeste, "Neden önce Kingsbreath'in ifşa edilmesini istemiyorsunuz?" diye önerdi. "Ülke onun gerçekte ne olduğunu, yani bir yalancı ve gaspçı olduğunu bir kez görsün, o zaman intikamınızı alabilirsiniz. İsterseniz onu Koruyucu'nun Kasası'na asın.

Wren dik oturdu. "Devam et.

Celeste'in gülümsemesi kıvrıldı. 'Bence bunu yarınki düğünde yap ki tüm Eanan soyluları ve yetkilileri onun tüm yalanlarını ortaya çıkardığın ana tanıklık edebilsin. Ve bunu yapmanın Willem Rathborne ve cemaatin geri kalanını seninle tanıştırmaktan daha iyi bir yolu var mı, Wren? Kaçan kraliyet ikizi.'

Rose başını sallamaya başladı. "Ortha cadılarının koruduğu kraliyet ikizi. Wren'e baktı, gözleri zaferle parlıyordu. "Eana'nın cadılar hakkındaki düşüncelerini değiştirebilir, on sekiz yıl önce Willem tarafından onlara da haksızlık yapıldığını gösterebiliriz.

Wren hâlâ bu fikir üzerinde kafa yoruyordu ama tadı kesinlikle hoşuna gitmişti. Willem Rathborne'u herkesin önünde ifşa etmek, cadıların başkentteki kötü itibarını yeniden inşa etmek ve kendi saltanatından önce değişimin tohumlarını ekmek için uzun bir yol kat edecekti. Ama bu Banba'yı tatmin etmeye yetecek miydi? Yoksa Lillith'in Savaşı'nın intikamını almak için Anadawn'ı yıkmakta ve Eana nehirlerini bir zamanlar onu destekleyen herkesin kanıyla doldurmakta hâlâ ısrarcı mı olacaktı?

Bir de endişelenmeleri gereken Gevranlılar vardı. Düğün olmadan ittifak da olmazdı ama Wren, Kral Alarik'in cadılar için bunca yolu geldikten sonra sessizce gideceğinden şüpheliydi.

Bu düşüncüyü çabucak aklından kovdu. Bunu düğün iptal edildikten sonra düşünebilirlerdi. Önce Rathborne'u halletmeleri gerekiyordu. *Sonra* da onu öldürebiliriz, değil mi?"

Celeste, "Rathborne bir kez açığa çıktı mı, onu istediğin şekilde cezalandırabilirsin," dedi. Ve bunu Eanan yasaları tarafından kutsanmış güneşin altında yapabilirsin. Gerçek bir adalet.

Wren yavaşça, "Hoşuma gitti," dedi. Aslında bayılmıştı.

"Bu *dahiyane bir fikir* Celeste," dedi Rose. 'Wren'in tek yapması gereken yarınki düğüne kadar saklanmak. Willem neyin geldiğini bilmeyecek. Çok geç olana kadar-'

TAP! TAP! TAP!

Dışarıdan gelen bir sesle dondu kaldı. Kızlar kafalarını çevirdiklerinde pencere pervazında oturan yalnız bir sığırcık kuşu gördüler. Gagasını cama vuruyor, parlak boncuk gözleriyle onları izliyordu.

Wren'in omurgasından aşağı bir huzursuzluk damlası süzüldü. Ayağa kalktı ve pencereye gitti. Yıldızkuşu havalandı ve Anadawn'ın batı kulesine doğru süzülmeden önce bir tur attı. Gidişini izledi ve bu kez penceredeki yüzü gördüğünde nefesi kesildi.

Rose bir anda ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Batı kulesinde bir kadın var. Wren pencereden dışarı eğilerek onu daha iyi görmeye çalıştı. Yüzü solgun ve cılızdı, bulut gibi beyaz saçlarıyla cüceleşmişti. Sonra tekrar kayboldu.

'*Beni uyarmıştı... alevler içimde... yanma... ah...*' Rathborne'un sözleri Wren'in kafasında yankılandı ve ona zehirlenmeden sonra acı içinde iki büküm olmuş halini hatırlattı.

"Onu uyarmış," diye mırıldandı Wren. İçinde yeni bir korku belirirken, onun saçmalıklarının geri kalanını hafızasından çıkardı. '*Düşmanın iki yüzü var. Onlar bizim için gelmeden önce biz cadılar için gelmeliyiz... Ve geliyorlar.*

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Rose giderek artan bir telaşla.

"Olamaz. Arkasında Celeste olayı çoktan çözmüştü. Pencereye gelerek Wren'in düşüncelerine ses verdi. "Willem'in bir kahini var.

Wren kendi aptallığına lanet ederek, "Asla sadece kuşlar değildi," dedi. Kingsbreath bir şekilde imkânsızı başarmış, lanet olası bir kâhini ele geçirmişti. "Biri ona gelecek hakkında bir şeyler fısıldıyor.

Wren öfkeyle, "*Onu uyarıyorum,*" diye düşündü. "Bu kadar ürkek olmasına şaşmamalı. Pencereden bir adım uzaklaştı. Bir kahinin görüşü zamanla keskinleşir.

Bir kehanet yaklaştıkça, her zaman bilinecek daha çok şey vardır. Görülecek daha çok şey vardır,' dedi onlara acilen. 'Eğer Rathborne'un Anadawn'da gerçekten bir cadısı varsa, ondan daha uzun süre saklanamayız. Artık buraya döndüğüne göre, Rose. Sesindeki suçlama imasına engel olamadı.

Rose, 'Kahin bizi ifşa etmeden önce onu buradan çıkarmalıyız,' dedi.

Celeste bir nefes verdi. 'Çok geç olabilir. Dün gece balodan sonra onu ziyaret etti. Batı kulesinin dışında korumalarını gördüm.

Üçü de aynı anda kapıya baktı, yarı yarıya Kingsbreath'in kapıdan içeri dalıp onları tutuklamasını bekliyorlardı. Sadece güne başlamak için kalkan hizmetkârların uzaktan gelen kıpırtıları ve avluyu arşınlayan Gevran hayvanlarının uzaklardan gelen hırıltıları duyuluyordu.

Wren düşünerek çenesini sıktı. "Dün gece değilse bile, bu gece.

Rose ve Celeste birbirlerine endişeli bir bakış attılar. Rose, "Onu daha önce serbest bırakabiliriz," dedi.

"Ve ne bildiğini öğren," diye ekledi Celeste. "Ona ne anlatıyormuş.

Rose başını salladı. 'Gevran Ziyafeti gün batımında başlıyor. Willem'in de katılması gerekecek. Bu bize biraz zaman kazandırır.

"Bu gece gözlerini senden ayırmayacak," diye uyardı Celeste. "Muhafızlar her hareketinizi izliyor olacak.

Wren'in gülümsemesi yavaş ve ürkütücüydü. Kaderin gelgitlerinin etrafında dalgalandığını hissetti ve dalgalarında yüzen bir plan gördü. "Ama kimse beni izlemiyor olacak. Büyüsünün yardımıyla batı kulesine kolayca ulaşabilirdi. Sadece şüphe uyandırmadan kulenin içine girmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. "Kulenin anahtarına ihtiyacım olacak. Boynunda taşıdığı anahtar.

"Ziyafette ondan çalabilirim," dedi Rose, cesaretini toplarken yumruklarını sıkarak.

Celeste Wren'e baktı. "Onu sana götürebilirim.

Wren başını salladı. "Kaybolduğunun farkına bile varmadan onu geri alacağım. Sonra Rose'a döndü. 'Sadece katılan her Gevran'la dans ettiğinden emin ol. Parlak ve neşeli ol. Kimse bir şeyden şüphelenemez.

"Neden hileye hemen şimdi başlamıyoruz?" dedi Celeste, zıplayarak odanın diğer ucuna geçerken. Makyaj masasının yanındaki tabureden menekşe rengi elbiseyi aldı ve Rose'a fırlattı. 'Hadi avluda bir sabah gezintisine çıkalım. Bugün normal davrandığını ne kadar çok kişi görürse o kadar iyi.

"Peki ya ben?" diye sordu Wren. "Ne yapmam gerekiyor? Celeste ince bir şekilde gülümsedi. "Bir süreliğine var olmama haline geri dönebilirsin.

Birkaç dakika içinde iki kız da gitmiş ve Wren yine yalnız kalmıştı. Pencereye döndü ve dirseklerini pervaza dayadı. Dışarıda, Eana bayrağı yaz esintisinde dalgalanıyordu.

Kraliçe olduşunda, onu yıkacak ve ilk cadı kraliçe olan Eana'yı armaya geri getirecekti. Bu topraklar onun soyundan gelenler tarafından yönetilecek ve Anadawn'ın salonları bir kez daha sihirle şarkı söyleyecekti. Özgürlük sonunda geliyordu ve bu özgürlük Ortha'nın kumlarında doğup büyümiş bir Greenrock cadısı tarafından verilecekti. Kendi sihrini bile zar zor kontrol edebilen şımarık bir Valhart değil. Rose'un dönüşüyle Wren'in planları ne kadar değişmiş olursa olsun, görevi değişmemişti.

"Artık çok yakınım Banba," diye fısıldadı rüzgâra. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Gözlerini kapadı ve kendini Eana'nın tahtında otururken, etrafı cadılarla çevrili olarak hayal etti. Gözlerini tekrar açtığında Wren batı kulesine baktı ve kahinin de aynı geleceğı görüp görmediğini merak etti.

"Ona güvenmiyorum," dedi Celeste, avluda kol kola yürürlerken. "Gardını yüksek tutmalısın.

"Wren için endişelenmene gerek yok. Rose kar leoparını gezdiren bir Gevran askerinin etrafından ustalıkla dolandı ve yakındaki bir çalılıkta hışırdayan gümüş bir tilkiye gülümsedi. "O bizim tarafımızda. Her birinde dört askerin konuşlandığı altın kapıları işaret etti, diğer altı asker ise yakındaki bahçelerde devriye geziyordu. "Sadece etrafına bak Celeste; bize *ihtiyacı var*.

Gül bahçesinde dolaşırlarken Celeste'in kaşları daha da çatıldı. "Şu anda bizim tarafımızda olabilir ama bu her zaman bizim tarafımızda olacağı anlamına gelmez.

Koruyucu'nun gösterişli heykelinin altından geçtiler. Rose onun mermer yüzüne kaşlarını çattı, Ortha Starcrest'i avladığı anı aklına geldi.

şiddetli bir ürperti gibi içinden geçiyordu. Celeste'i de yanına alarak aniden başka bir yola saptı. 'Wren bana ihanet etmeyecektir. Artık aynı şeyi istediğimize göre,' dedi içten içe kaynaklayan bir güvenle. 'Ne de olsa ben onun sadece kız kardeşi değilim. Ben de bir cadıyım. Wren, Kraliçe olduğumda onlar için en iyi olanı yapacağımı biliyor. Hepimiz için.

"Onunla bu konuşmayı yaptınız mı?" diye sordu Celeste.

"Aşağı yukarı. Rose elini rahat bir tavırla salladı. "İnce ayrıntıları bu geceden sonra hallederiz.

Celeste ona uzun süren bir güvensizlikle baktı. "Senin, Rose Valhart'ın bir cadı olduğuna hâlâ inanamıyorum.

"Hem de bir şifacı," dedi Rose gururla. 'Eğer bir şifacı olacaksan, kesinlikle olunabilecek en iyi tür bu. Gül çalılarının arasında son kez yürüdüğünden beri ne kadar değiştiğine inanamıyordu. Bir ay önce, içinde yaşayan sihir fikrine karşı çıkabilirdi ama şimdi gücüne değer veriyordu. İnsanlara yardım etmeyi, onları iyi hissettirmeyi seviyordu. Bu ona kendini kendinden daha büyük bir şeye aitmiş gibi hissettiriyordu. Bir krallığa değil ama bir amaca. 'İyileştirmek huzur ve mutluluk getirir. Benim sihrim Wren'inki gibi zor değil. Ya da büyükannemizinki gibi korkutucu değil. Her şeyi daha iyi hale getirir.

Celeste onaylarcasına hmm'ladı ve Rose döndüğünden beri ilk kez ona karşı bir sevgi patlaması yaşadı. Dün gece yarısı ziyareti sırasında Celeste'e her şeyi anlatmıştı ve Celeste tüm bunları olağanüstü bir sakinlikle karşılamıştı, sanki içten içe bir parçası bunu bekliyormuş, buna hazır bekliyormuş gibiydi. Rose onun açık sözlülüğüne minnettardı ve sihrinin ortaya çıkmasının Celeste'i zerre kadar korkutmamış olması onu rahatlatmıştı. Arkadaşının tepkisi onu gelecek için umutlandırmıştı. Rose şanslıysa, Eana halkı da onun zanaatını aynı şekilde kabul edecekti. Sonunda.

"Dün gece bana bahsettiğin yakışıklı hayduttan ne haber?" diye sordu Celeste. 'O bir savaşçı cadı. Savaşmak için doğmuş. Bu temelde bir şifacının tam tersi değil mi?

Rose kızardı. 'Shen zanaatını sadece iyilik için kullanır. İnsanları korumak için. Beni korumak için. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ah Celeste, bir de onun nasıl hareket ettiğini görebilseydin. Bir gölge gibi, rüzgar kadar hızlı ve sessiz. Çölde beni o korkunç kan böceğinden kurtardığı o ilk gün bile gözlerimi ondan alamamıştım.

Celeste homurdandı. 'Çölün seni değiştirmediyi gördüğüme sevindim. Hâlâ umutsuz bir romantiksin. Rose'un kaburgalarını hafifçe dürttü. 'Öyle değil miydi?

Daha geçen ay Prens Ansel hakkında şiirsel sözler söylüyordunuz. Bu arada, bir değil *iki* Gl onu reddettiğinde kalbi tamamen kırılabak.

"O farklıydı," dedi Rose, suçluluk duygusunun gelgitinde gerçeği bularak. "Shen'e karşı hissettiklerim Ansel'e karşı hissettiklerime hiç benzemiyor. Bahçenin derinliklerine doğru ilerlediler, koparılıp harap edilmiş kırmızı gllerin yanından geçtiler. Duyulmadıklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Ansel'e karşı hissettiklerim o zamanlar olabildiğince gerçekti. Ama bir tablo gibiydiler... ah, bilmiyorum, bir sepet meyve. Sahip olmak güzel ama asla tam anlamıyla *tatmin edici değil*. Ve Shen.' İstemedenden olsa gülümsedi. "Shen'e karşı hislerim *gerçek* meyve gibi. Koca bir dağ dolusu taze meyve! Elmalar ve meyveler ve armutlar ve muzlar..."

"Muz mu? Celeste bir kaını kaldırdı. "Erkeklerin muzları hakkında ne biliyorsun Rose?

Rose bir kıkırdama nöbetine tutuldu. "ok pis bir aklın var Celeste Pegasi!" dedi koluna vurarak. "Sadece Shen'e karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu söylüyorum. *Gerçekten gerçek*.

"Ve açıkça lezzetli.

"Keşke fırsatım varken onu pebilseydim. Rose parmaklarını dudaklarına bastırarak, hayatında ilk kez Shen tarafından, gece havası gibi hareket eden ve bir arkı gibi gülen bir adam tarafından plmenin nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştı.

"Belki bir gün fırsatın olur," dedi Celeste cesaretle.

'Ah evet, dğnm iptal etmek, Kingsbreath'i ifa etmek, cadıları Eana'ya yeniden entegre etmek ve Kraliçe olmak arasında, Shen'i öpmek için gizlice Ortha'ya gidecek zaman bulacağıma eminim. Rose onunla geçirdiği son anları düşünerek baını salladı. "Beni bir daha görmek isteyeceğinden pheliyim. Ona yaptıklarından sonra olmaz. Onun sevgili atını alması ve sonra da Eshlinn ormanlarında baıbo bırakması yeterince kötüydü. Fırtına'nın eve dönmeyi baarıp baaramadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Eminim Wren bir gün kaçıp gitmek ve... Özür dilemek istersen seve seve yine senmisin gibi davranacaktır. Celeste son kelimenin üzerinde durdu ve Rose sırtıından basit bir zrden çok daha fazlasını kastettiğini anladı. "Kurnaz kız kardeinden bahsetmiken, sen Kraliçe olduğunda ne yapmayı planlıyorsun?"

Rose bozulmamış bir çiçeğin taç yapraklarının izini sürdü. 'Nasıl isterse, sanırım. Ortha'ya geri dönebilir. Ya da ben ona sarayda yapacak bir şeyler bulabilirim. Büyüler konusunda oldukça becerikli,' dedi hafifçe. Aslında taç giyme töreninden sonra Wren'in ne yapacağını pek düşünmemişti. Muhtemelen somurtmak dışında.

"Rose. Celeste onun kolundan tutarak dikkatini çiçeklerden çekti. "Wren'in tahtı hâlâ kendisi için istediğini göremiyor musun?"

"O bunu alamaz. Rose kollarını kavuşturdu. 'Artık buradayım ve tahtın *gerçek* varisi olduğum çok açık. Yani, beni tekrar kaçırmayı planlamıyorsa-'

"Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Ona güvenmek zorundayız Celeste. Başka ne seçeneğimiz var ki? Rathborne'u ifşa etmesi için ona ihtiyacımız var. Bu düğünü durdurmanın tek yolu bu. Rose'un yüzü aydınlandı. 'Ve unutma, benim tarafımda sen varsın. Sen tanıdığım en zeki insansın.

"Görünüşe göre kendi iyiliğim için fazla zekiyim," diye mırıldandı Celeste. 'Zekamın neredeyse beni öldürttüğünü unutmuyorsun.

'Wren bunu gerçekten yapabilecek biri değil. Bunu tüm kalbimle biliyorum.'

"Tıpkı yarından sonra seni sırtından bıçaklamayacağını bildiğin gibi mi?"

Rose kolunu Celeste'in kolunun arasından geçirirken içini çekti. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, onunla konuşacağım.

Saat kulesindeki çanlar çalmaya başladı. Yeni bir gün doğmuştu ve yapılacak çok şey vardı. "Geri dönmeliyiz," dedi Celeste esnemeye çalışarak. 'Biraz kestirmeye fena halde ihtiyacım var. Dün gece çok geç yattık ve daha sonra vereceğimiz ziyafet için en iyi halimle görünmek istiyorum.

"Her zamanki gibi ıslıl ıslıl görüneceksin.

"Prenses Anika fark ettiği sürece," dedi Celeste, gözlerinde bir parıltıyla. "O gemiler ayrıldığında özleyeceğim tek Gevran o olacak.

"Şimdi umutsuz romantik kimmiş bakalım?" diye alay etti Rose.

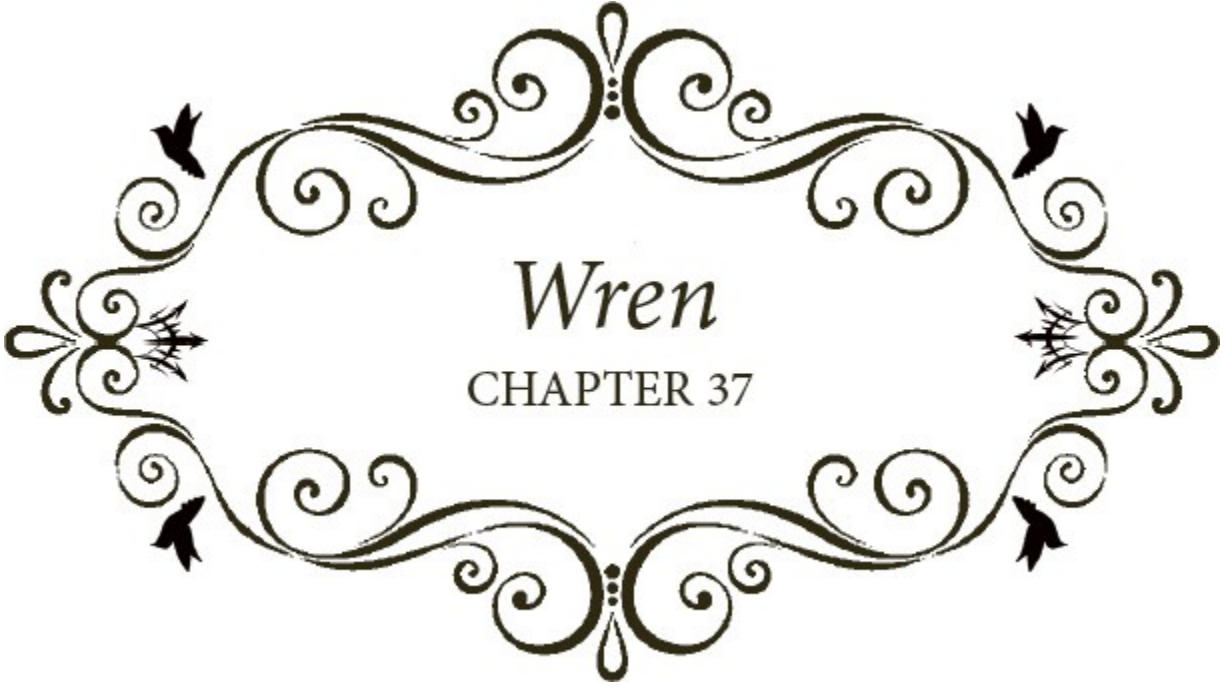
"Hâlâ sensin," dedi Celeste, saraya doğru giderlerken. "Her zaman sensin.

Koridorda ayrılırken gülüştüler, iki kız Gevran Ziyafeti'ne hazırlanmak için karşı kanatlara geçtiler.

Rose tekrar Wren'i düşünerek doğu kulesine doğru ilerledi. Kız kardeşinin hâlâ Kraliçe olabileceğini düşünmesi mantıksızdı. Hatta en başta buna *uygun olduğunu düşünmesi* bile. Wren çok küstahtı, bir denizci gibi küfrettiğinden ve korkunç tavırlarından bahsetmiyorum bile. Onun kraliçe olması fikri

Tacı giymek, onunla hükmetmeye çalışmak bir yana, Rose'un kendi kendine kıkırdamasına neden oldu.

Merdiven boşluğuna adım attığında hâlâ gülüyordu ve karanlıkta bekleyen bir figür tarafından ele geçirildi.

Wren kız kardeşini yakaladı ve gölgelerin içine çekti, çığlık atmasını engellemek için bir elini ağzına bastırdı. Rose ona karşı mücadele ederken, "Ben Wren," diye fısıldadı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Loşlukta Rose'un gözleri geniş ve korkmuştu. Wren'inkilere kaydılar ve içindeki mücadele dışarı sızdı. Omuzlarını gevşetti ve Wren elini onun ağzından çekti.

"Ölmek mi istiyorsun? Rose tısladı. 'Burada ne yapıyorsun? Yatak odamda saklanıyor olman gerekiyordu!

Wren savunmaya geçercesine, "Sıkıldım," dedi.

Rose ona ters ters baktı. "Az önce neredeyse çığlık atıyordum.

"İyi ki senden daha hızlıyım. Wren belindeki keseye dokunurken göz kırptı. Ve her neyse, kule muhafızları uyuyor. Kız kardeşinin dönüşünü sabırsızlıkla beklediği merdiven boşluğuna doğru ilerlemeden önce her ikisini de kolaylıkla hecelemişti.

Rose, "Beceriksizlikleri yüzünden onları kovmayı aklımdan geçiriyorum," diye mırıldandı.

Wren, 'Eğer gerçek bir koruma istiyorsan, bunu cadılardan istemelisin,' dedi. "Bunu Ortha'da öğrenmedin mi?

Rose'un dudakları büküldü. 'Cadı arkadaşlarından biri bana son kez büyü yaptığında, bu beni korumak için değildi. Beni öldürmek içindi. Rose bu anıyı hatırlayınca ürperdi ve Wren ani, şiddetli bir korumacılık duygusuna kapıldı.

Ellerini yumruk şeklinde kıvırdı. "Seni kim öldürmeye çalıştı?

"Rowena," dedi Rose kısık bir sesle. "Beni Whisperwind Kayalıkları'ndan aşağı attı.

"Bunu bana neden dün gece söylemedin? Rose omuz silkti. "Umursar mıydın?

Wren telaş içinde kız kardeşine baktı. Rose gerçekten de Wren için bu kadar önemsiz olduğunu mu düşünüyordu? Tek kız kardeşinin *ölmesini* umursamayacak kadar duygusuz olduğunu mu? "Tabii ki umurumda," dedi Rose, bir laneti ısırarak. 'Rowena'yı tekrar gördüğümde boynunu kıracağım. Sana zarar verilmemesi için *açık* talimatlar bırakmıştım.

Şimdi şaşırma sırası Rose'daydı.

"Benimle gel. Wren kız kardeşinin elini tuttu ve onu, gölgelerin dalgalar gibi yükselip onları ele geçirdiği sarmal basamakların geri kalanından aşağıya indirdi.

Rose, Wren'in parmaklarını sıktı. "Bu tozlu eski mahzende ne işimiz var?

"Göreceksin. Wren kız kardeşini eski süpürge dolabına gelene kadar mahzenin derinliklerine çekti. İçeride cadı işaretleri karanlıkta ikiz yıldızlar gibi parlıyordu. Rose nefes nefese kaldı ve içgüdüsel olarak Wren'in arkasına atladı. Onu tehlikeden uzaklaştırmak istercesine parmaklarını elbisesinin arkasına doladı.

Wren kız kardeşinin dehşete kapılmış yüzüne bakarak kıkırdadı. "Korkmana gerek yok," dedi ona. 'Burası gizli bir hediye. *Bizim gizli* hediye.

Elini taşa bastırdı ve avucunda tanıdık bir sıcaklığın vızıldadığını hissetti. Duvar bir iniltiyle yarıldı ve Rose geçit kendini gösterdiğinde inledi, içi boş karanlığı sonsuz ışıkların uzak parıltısıyla tüylendi.

"Eee?" dedi Wren omzunun üzerinden. "Geliyor musun? Rose'un yeşil gözleri merakla parıldadı. Omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı. "Burası *benim* sarayım," dedi Wren'in arkasından çıkarken. "Tabii ki geliyorum.

Korkusu bir anda yerini şaşkınlığa bırakan Rose, arkasına bile bakmadan açıklıktan içeri süzüldü. Wren kız kardeşini geçitte takip etti, adımlarını atarken ayak sesleri etraflarında yankılanıyordu.

Rose ilk ışığa doğru sürüklendi ve elini mor alevin üzerinde salladı. "Bunlar da ne?" dedi, tünel boyunca titreşen diğer alevlerin olduğu yere bakarak.

"Onlara everlight deniyor. Wren ona nasıl yapıldıklarını ve ne kadar zamandır yandıklarını anlattı. "Bunlar bir zamanlar burada yaşamış cadılardan kalan kalıntılar.

Rose uzun bir süre sessiz kaldı, sanki içinde geçmişin bir fısıltısını görebilecekmiş gibi mor aleve baktı. "Hâlâ buradalar," diye mırıldandı. "Bunca zaman sonra.

Wren ona yan gözle baktı. "Büyüyü yok edemezsin Rose. O her zaman eve dönüş yolunu bulacaktır.

Tıpkı benim gibi.

Rose başını kaldırdı ve Wren onun yüzündeki hüzne çarpıldı. Aynı melankoliyi kendi içinde de hissetti ve kollarını kız kardeşinin boynuna dolayıp bu hüznü yok etme isteğiyle dolup taşıtı. Rose çatlak bir sesle, "Onlardan ne aldığımızı hiç bilmiyordum," dedi. "Yemin ederim hiçbirinden haberim yoktu.

"Nasıl yapabildin?" dedi Wren yumuşak bir sesle. "Sen sadece Rathborne'un sana öğrettiklerini biliyordun. İstemedi de olsa kız kardeşinin elini tuttu ve kendi elinin içinde kıvırdı.

Rose'un alt dudağı titremeye başladı.

Wren onun parmaklarını nazikçe sıktı. "Bu senin hatan değil.

"Sorun o değil," dedi Rose, yüzü buruşarak. "Sadece... Wren, sen benim kız *kardeşimsin*.

Wren'in boğazı daraldı. "Sakın ağlamaya kalkma Rose.

Gözleri yaşlarla dolarken Rose titreyerek nefes aldı. "Ben ağlamıyorum.

"Kes şunu," dedi Wren, kendi gözleri de karıncalanmaya başlamıştı. "Ciddiyim Rose.

Sıcak gözyaşları Rose'un yanaklarından aşağı süzüldü. 'Bunca yıldır beni bildiğin halde nasıl olur da beni burada bırakırsın? Beni *onunla bıraktın*. Sesi tekrar kırıldı. "Benimle tanışmak istemedin mi? Beni *tanımak*?

"Elbette seninle tanışmak istedim," dedi Wren ve kendi gözyaşları döküldüğünde, onlarla birlikte gelen nahoş duyguları silebilmeyi dileyerek onları sildi. Suçluluk ve kayıp ve eğer her şey farklı olsaydı birlikte yaşayabilecekleri hayata duyduğu bu yeni özlem. *Keşke her şey farklı olsaydı*. "Hayatımın her günü seni düşündüm Rose. Sen benim kız kardeşimsin. Ben sadece...'

"Önce tahtımı mı çalmak istedin?" dedi Rose burnunu silerken. Wren ona sulu bir gülümseme sundu. "Kişisel bir şey değil.

Rose yine burnunu çekti ve tam Wren kız kardeşinin onu azarlayacağını düşünürken, Rose kollarını onun boynuna doladı ve yüzünü onun omzuna gömdü. "Benim bir kız *kardeşim* var!

Wren irkildi ve sonra yavaşça Rose'a sarıldı. Güzel hissettirdi. *Doğru* hissettirdi. Göğsü ısındı, gözyaşları kurudu ve birbirlerinden ayrıldıklarında her iki kız da aynı gülümsemeyi takınmıştı, nazik bir umuttan doğan bir gülümseme.

Alevlerin yanından geçerek ilerlediler.

Bir süre sonra Wren, "Burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir," dedi. 'Küçükken Thea'nın en sevdiği masa örtüsünü bir elbise gibi üzerime geçirir ve Shen'e kayalıkların üzerinde benimle ikinci çayı içmesini söylerdim. Serçe parmaklarımızı uzatarak kırık fincanlardan soğuk soğuk içerdik ve Anadawn'ın avlusundaymışız, krallığımıza bakıyormuşuz gibi davranırdık.

"Bunu çok iyi hayal edebiliyorum," dedi Rose kıkırdayarak. "Küçükken okyanusun üzerinde sallanan uzak kayalıkların hayalini kurar, saçlarımda esen rüzgârla kayalıklarda parmak uçlarında yürümenin nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim. Agnes, rüyamda macera gördüğümü her zaman anlayabildiğini söylerdi çünkü yüzümde bir gülümsemeyle uyanırdım.

Wren kız kardeşinin itirafı karşısında sırtıttı. "Şimdi o kayalıkları gördüğüne göre, hayallerini gerçekleştirdiler mi?

Rose dudağını ısırıldı. 'Doğruyu söylemek gerekirse, ödümü kopardılar. Korkmuş bir sincap gibi Shen'e sarıldım. Wren kız kardeşinin yüzünün kızardığına yemin edebilirdi ama belki de bu ışıkların bir oyunuydu.

Güldü, küstahça. "O kayalıklara tek başıma tırmanabilmem on yılımı aldı.

"Hepsini tek başıma tırmandım," dedi Rose gururla.

Wren Rose'dan etkilenmeden edemiyordu. Anadawn'a olan yolculuğunu tek başına, uluyan ormandan ve huzursuz çölden geçerek, kendisine cevap vermeyen bir atın üzerinde Eana'nın inişli çıkışlı ovalarında durmaksızın dört nala koşarak, henüz kendisine ait olmayan ülkeyi kurtarmak için yapmıştı. Asla ait olmayacak bir ülkeyi.

Ama Wren bu gerçeği bir kenara itti. Neden mükemmel güzellikteki bir sabahı yarının ötesinden konuşarak mahvedecekti ki? Şimdilik tüm ihanet düşüncelerini Rathborne'a saklayacaktı.

Geçidin sonuna geldiler, her iki kız da eski yağmur giderinden gökyüzünü görebilmek için boyunlarını büktiler.

Rose parmak uçlarına kalkarak, "Bu tünelin bunca yıldır burnumun dibinde olduğuna inanamıyorum," dedi. Ve daha da kötüsü. Buraya geldikten birkaç gün sonra keşfetmiş *olman*.

Wren omuz silkerek, "Meraklı olmak işe yarar," dedi. Ve unutma, ben her zaman büyüün kokusunu nasıl alacağımı bilirim. Muhtemelen Anadawn'da bunu yapabilen tek kişi benim. Kısa bir süre Celeste'in esrarengiz içgüdülerini düşündü ama şüphelerinden bahsetmemeye karar verdi. O kızın Wren'e karşı yeterince sorunu vardı zaten. Parmaklarını ızgaranın etrafında kıvrarak gevşetti ve sonra bir tarafa kaydırıldı. "Bir şeyler ters giderse diye bu geceden önce sana burayı göstermek istedim. Artık burada iki kişi olduğumuza göre, gerçekten tehlikedeyiz. Eğer Rathborne'un kahini bir koku bile alırsa-"

"Wren. Rose onun koluna nazik bir el koydu. "Her şey yoluna girecek. "Bunu bilemezsin.

"Bir planımız var.

Wren sinirli bir şekilde içini çekti. "Planlar bir anda değişebilir Rose. Anadawn'a geldiğinden beri bunu yeterince iyi öğrenmişti. Bir yanlış hesap daha yapmayı göze alamazdı. 'Bu gece ziyafette olmayacağım. O yüzden lütfen, bir şeyler ters giderse -Rathborne bir şeylerden şüphelenmeye başlarsa ya da ben kulede kapana kısılırsam- kaçacağına dair bana söz ver. Kendini kurtaracaksın.

"Pekâlâ," dedi Rose sakince. "Sen de aynı şeyi söyleyebildiğin sürece. Wren başını salladı. 'Burası bizim sırrımız, Rose. Sadece sen ve ben.

"Sadece sen ve ben," diye söz verdi Rose. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Wren rögarı bıraktı ve omuzları rahatlayarak çöktü. Kız kardeşinin başına kötü bir şey gelmesi düşüncesi son derece tedirgin ediciydi. Bu geceden sonra ne olursa olsun, onun güvende olmasını istiyordu. Her

zaman.

Bu kez kanaldan döndüklerinde Rose önden giderek Wren'i dolambaçlı geçitten geçirdi ve bir kez daha Anadawn Sarayı'nın göbeğine götürdü. Onlar geçerken ışıklar daha da parlaklaştı, mor alevler artık taşı yalayacak kadar yükselmişti. Wren büyüünün yakınlığının kan dolaşımında vızıldadığını hissetti ve Rose'un da bunu hissedip hissetmediğini merak etti.

Duvara ulaştıklarında ve cadı işaretleri önlerinde parlarken, Rose Wren'e döndü. 'Birbirimizle tanıştığımıza çok sevindim. Aile özlemiyle geçen onca yıldan sonra dileğimin gerçekleşmiş olması harika. Bir kız kardeş buldum. *Seni* buldum' Gülümsemesi güneş kadar parlaktı. 'Bu gece, yarın ya da ondan sonraki haftalarda ve yıllarda ne olursa olsun, sen her zaman benim kız kardeşim olacaksın. Benim kanımdan olacaksın. Şu andan itibaren cadılar için savaşağımı bilmeni istiyorum. Onları tekrar eve getireceğim. Sonra gülümsemesi durakladı ve sesi sertleşti. "Ama şunu da bilmeni istiyorum ki iptal edilen düğünün ertesi günü, on sekiz yaşına girdiğimizde, Eana Kraliçesi tacını sen değil ben giyeceğim. Bu konuda herhangi bir karışıklık olmamalı.

Wren kız kardeşine baktı, sadece cesareti değil sesindeki kendinden eminlik de onu şaşırtmıştı. Wren bir yanıt vermeyi düşünmeden Rose avucunu cadı işaretlerine bastırdı ve duvarı açtı. Duvarın içinden fırladı ve Wren kız kardeşinin yüzünü göremese de sesindeki memnuniyeti duydu. "Bu konuşmayı yaptığımıza *çok* sevindim, Wren. Şimdi her şey hakkında çok daha iyi hissediyorum.

O öğleden sonra, her iki kız da Rose'un yatak odasında güven içinde Gevran Ziyafeti için olası elbiseleri karıştırırken, kapının çalınmasıyla ikisi de irkildi.

"Saklan!" diye tısladı Rose ama Wren çoktan yatağın altını karıştırmaya başlamıştı.

Agnes elinde çay tepsisiyle telaşla odaya girdi. 'İyi günler Prenses. Ziyafet öncesinde mutfaktan çorba ve sandviçler geldi. Anladığımız kadarıyla dans için enerjiye ihtiyacınız olacak!

'Sen bir hazinesin Agnes. Bu gece için gerçekten sabırsızlanıyorum,' diye bağırdı Rose ve kız kardeşinin yatağının altındaki tozun içinde yatan Wren kendi kendine sırıttı.

'Evet, Gevranlar buraya kesinlikle çok heyecan kattı. Ama şu korkunç kar kaplanları olmadan da yapabilirdim! Bir tanesi az önce koridordaki tepsinize doğru gitti. Tepsiyi bir gümbürtüyle yere bıraktı. Gevranlardan bahsetmişken, bu öğleden sonra size geldi. Kral Alarik'in izniyle.

"*Bu da ne?* Wren kız kardeşinin dediğini duydu.

Agnes boğazını temizledi. "Sanırım Grinstad'da bu tür kıyafetler moda.

'Ama bu bir kürk parçasından daha fazlası değil! Aslında... *o* bir kürk parçası!'

"Bunlar da var Prenses," dedi Agnes endişeyle. 'Ne kadar... ilginç bir çift saç tokası. Ve şuna bakın. Oooh! İşte bu çok hoş bir gümüş broş.

"Üzerinde hırlayan bir buz ayısı olan!" diye bağırdı Rose. "O iğrenç Gevran armasını takmak istemiyorum.

"Korkarım bu elbiseyi bir arada tutmak için bir şeye ihtiyacınız olacak.

Wren, kız kardeşinin yatağının altına saklanırken meraktan ölebileceğini düşündü. Hayatında hiç bir elbiseyle bu kadar ilgilenmemişti. Daha iyi görebilmek için halının üzerinde kaykıldı ama tek görebildiği bir kurdun kuyruğuna benzeyen bir şeyin arka ucuydu.

Rose ona yaslandığında tuvalet masası inledi. "Bunu giyemem!

Sonraki birkaç dakika sonsuzluk gibi geldi ama Agnes nihayet izin istediğinde, Wren yatağın altından öyle bir hızla çıktı ki kendine halı yanığı verdi.

"Nerede o?" dedi ayağa fırlayarak. "Bana kıyafeti göster!

Rose elbiseyi yatağın üzerine fırlatmıştı. Gerçekten de aşırı büyümüş bir kurt kuyruğuna benziyordu. Sıcak ve pelüştü, siyah, gri ve gümüş iplikçikler öğleden sonra güneşinin ışığında birbirine karışıyordu. Wren'in şimdiye kadar gördüğü en küçük elbiseydi - iç çamaşırları bile bundan daha fazlasını örtüyordu - ve hafifçe kan kokuyordu.

Onu kaptı ve odanın içinde hoplayıp zıplarken bir eşarp gibi boynuna doladı. 'Gerçekten Rose. Çok yönlü bir şey! Sadece çok güçlü hareket etmemeye dikkat et.

Rose'un beti benzi atmıştı. "Oh, Wren, hayatım boyunca kendim yerine *senin yerinde* olmayı dilediğim tek an bu olabilir.

Wren hınzırca kıkırdadı. 'Ve sanırım bu *benim hayatımda* tüm hayatım boyunca sen olmadığım için gerçekten ve tamamen rahatlamış hissediyorum. Fırlattı

Rose'a kurtlu elbiseyi gösterdi. 'Bu tamamen senin. Gerçekten de sadece senin gibi bir prensese yakışır.

Anadawn Sarayı'nın avlusu Gevran Bayramı için dönüştürülmüştü.

Girişte devasa buz heykeller sıralanıyor, misafirlerin üzerinde yükseliyordu ve ortada, soluk taş çeşmenin üzerinde, hepsinden daha etkileyici olanı duruyordu: parıldayan dişleri olan güçlü bir buz ayısı. Ayı, kendisine donmuş bir huşu içinde bakan bir kadın ve bir erkek figürünün üzerinde yükseliyordu. Uzun Gevran kışlarına bir selam olarak her köşeden kafesli ateşler kükrüyordu.

Alevler kafeste olsa da, canavarlar kafeste değildi. Bu gece tasmalı bile değillerdi. Beyaz kurtlar Gevran askerlerinin yanında sinsice dolaşırken, üç muhteşem kar kaplanı yükseltilmiş bir kürsünün üzerine yayılmış, şenlikleri izliyordu. Kış tilkileri yaramazca masadan masaya sıçradı,

Şarap kadehlerini devirmekle tehdit ediyor ve Anadawn sarayının birkaç üyesini ürkütüyordu. Alarik'in buz ayısı bile serbestçe dolaşıyor, boynunu yakuttan bir tasma süslüyordu. Kürk giymiş bir rahibe onun yanında dolaşıyor, yatıştırıcı elini ayının kocaman pençesine koyuyordu.

Masalar akşamın şerefine taze kesilmiş et ve kümes hayvanlarıyla doluydu. Kocaman Eanan geyiği levhaları, derisi yüzülmüş tavşanlar, kuzu budu ve bütün sülünler ateş ışığında parlıyordu. Ve kendine ait bir masanın üzerinde, Gevran lezzeti: dokunaçları yanlardan taşacak kadar büyük bir kalamar. Gevran filosu tarafından Güneşsiz Deniz'deki yolculukları sırasında yakalanmış ve bütün öğleden sonra açık ateşte kızartılmıştı.

Rose avlunun kenarında durmuş, Gevran davullarının gürültüsünü dinliyordu. Ayaklarına vurduklarını ve içeri girmesini istediklerini hissedebiliyordu. Çaresizce kendini örtecek bir pelerini olmasını diledi.

Giydiği bu şeye her kim 'elbise' dediyse ilginç bir espri anlayışı vardı. Saatlerce süslenip püslendikten sonra hâlâ doğru giydiğinden emin değildi. İki parça gümüş kürk, göğüslerini zar zor kapatarak göğsünden geçiyor ve ensesinde bir düğümle birleşiyordu. Daha koyu renkli bir başka parça belini çevreledikten sonra kalçalarına dökülüyor, Gevran broşu da bu değersiz malzemeyi birbirine tutturuyordu. Elbise dizlerinin birkaç santim üzerinde duruyordu.

Rose, o meşhur dramatik Gevran danslarından birine kalkışmak şöyle dursun, o şey düşecek diye korkmadan zar zor yürüyebiliyordu. Ama onu giymeyi reddedemez ve kırılma riskini göze alamazdı. Hayır, bu gece her şey mükemmel gitmeliydi. Bu da mükemmel görünmesi gerektiği anlamına geliyordu. Saçlarını uzun ve gevşek tutmuş, sırtından aşağıya doğru sarkıtmış ve sinir bozucu bir şekilde sivri dişlere benzeyen kemik tokalarla yüzünden uzaklaştırmıştı.

Bir gece daha mızımız prensesi oynadıktan sonra her şey değişecekti. Sonsuza kadar. Kendi kaderine karar verebilme, kendi seçimlerini yapabilme düşüncesi Rose'u birden cesur hissettirdi. Omurgasında bir ürperti dans etti ve bunun yarı çıplak vücuduna değen rüzgârın soğğundan mı yoksa geleceğin getireceklerinin heyecanından mı kaynaklandığından emin değildi ama bu onu ileriye, şölenin ağzına doğru itmeye yetti.

'Yoo-hoo! Kış gülümü
görüyorum!' Rose'un çenesi
düştü. "Oh, Ansel.

Prens avlunun ortasında durmuş, derisi yüzülmüş bir buz ayısını pelerin gibi giymişti. Ayının çeneleri açılmıştı, bu yüzden gözleri ve burnu Ansel'in kafasının üzerinde duruyordu, sanki

onu yuttu. Ona el sallarken ağırlığının altında biraz sallandı. "Sevgilim! Buraya gel! Buz ayısı prensini tanımadın mı?" Ellerin pençe gibi havaya kaldırdı ve kükrete çalıştı.

Rose kız kardeşinin burada olup bunu görmesini diledi. Vahşi ve korkusuz Wren'in her zaman yanında olduğu bir hayat nasıl olurdu? Rathborne bunu ondan almıştı. Anne babasını ve onlarla birlikte asla bilemeyeceği koca bir hayatı da almıştı. Öfke içinde alevlendi, kafeslerinde çatırdayan alevler kadar sıcaktı.

Sanki onu çağırması gibi, Kingsbreath onun yanında belirdi. Onun aksine, geleneksel Eanan kıyafetlerini giymişti - altınla süslenmiş, orman yeşili, dar bir takım.

'Prensiniz sizi çağırıyor. Onu bekletmek olmaz. Onu sırtından dürtükledi. "Senden mükemmel davranışlar bekliyorum Rose. Dün geceki gibi değilsin.

Rose tiksintisini yutarak ona en sıcak gülümsemesini sundu. 'Dün bana ne oldu bilmiyorum. Ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Umarım yersiz konuştuğum için beni affedebilirsiniz.

'Sana söyleneni yaptığın sürece her şey affedilir. Her zaman senin iyiliğini istediğimi biliyorsun.

Rose alt dudağını titretti. "Bana bu kadar iyi baktığın için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Willem. Sonra, cesaretini kaybetmeden önce, kollarını onun boynuna doladı.

Kingsbreath kaskatı kesildi. Rose ondan uzaklaştığında, anahtar avucunun içinde güvenle kıvrılmıştı. Wren tırnaklarını büyülediği için adamın boynundaki ipi kolayca kesebiliyorlardı ve Rose bir an için onları adamın yüzündeki deriyi pençelemek için de kullanabilmeyi diledi.

"Prensimi bulmalıyım," diye mırıldandı koşar adım uzaklaşırken. Avluda ilerlerken Alarik ve Anika'nın yanından geçti. Rose gibi Anika da göz kamaştıracak kadar açık bir kıyafet giymişti ama elbisesinin kürkü simsiyahtı ve kızıl saçlarını daha da ön plana çıkarıyordu.

Kral da neredeyse kız kardeşi kadar çıplaktı. Rose'un önünde solgun ve gömleksiz duruyordu, üzerinde deri bir pantolon ve parıldayan gümüş tacı vardı.

Yanan yıldızlar! Gevranların gömleklerle ne alıp veremediği var?

Rose gözlerini kaçırdı ve hafif bir reverans yaptı.

Alarik bakışlarını kızın vücudunda gezdirirken sırtışı vahşileşti. 'Belki de düşündüğümde daha iyi uyum sağlarsın. Kürklerimiz sana yakışıyor.

Anika başını geriye attı ve güldü. Alarik, seni kötü kalpli canavar, Ansel'in geliniyle oynama. Zavallı şey açıkça taş kesilmiş.'

Gevran prensesinin arkasından bir kar leoparı fırladı ve Rose'un eteğinin kenarını dişlerinin arasına aldı.

"Olamaz! Rose değersiz malzemeyi sıkıca kavradı ve umutsuzca bir arada tutmaya çalıştı.

'Voldsom! Sen de Alarik kadar yaramazsın!' Anika dilini şaklattı.

"Bırak!"

Kar leoparı hemen itaat etti ve yanakları yanan Rose aceleyle uzaklaştı.

Alarik'in kahkahası avlu boyunca onu takip etti.

Rose, özenle yapılmış buzdan heykele yaklaşırken Celeste'in kalabalığın arasında ilerlediğini gördü. Kalın beyaz kürkle süslenmiş muhteşem mor bir elbise giymişti ve elinde bir bardak frostfizz tutuyordu. En iyi arkadaşı hızla yanından geçerken Rose anahtarı Celeste'in bekleyen eline tutuşturdu. Celeste omzunun üzerinden Rose'a göz kırptı ve sonra başıyla buzdan heykeli işaret etti. 'Benzerlik çok esrarengiz. Bazıları bunun senin *ikizin* olduğunu bile söyleyebilir.

Sonra içki masasına doğru süzüldü, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kendisine bakan herkese gülümsedi. Rose, arkadaşının kalabalığın içinde eriyip gitmesini izlerken, Celeste'in büyüye ihtiyacı yok, diye düşündü; herkesi büyülemeye yetecek kadar cazibesi vardı.

Artık yalnız olduğuna göre, Rose heykeli daha yakından incelemek için başını arkaya eğdi. Oh, *yıldızlar*. Bu *o muydu*? Ve erkek figürü... o-

"İşte buradasın, benim soğuk küçük çiçeğim! Ansel, Rose'un kürkünün içinde hissettiği gibi buz ayısı kıyafetinin altında kararsız görünerek ona doğru ilerledi. 'Görüyorum ki özel sürprizimi fark etmişsin! Bu biziz Rose. Gevran tanrımız Büyük Ayı Bernhard'ın emriyle buza oyulduk. Bu, birlikte geleceğimiz için bir lütuf.

Rose, "Bu... gerçekten... bir şey," demeyi başardı.

'Ve bir düşünün, gelecek yıl bu zamanlar etrafta pıtır pıtır öten kendi yavrularımız olabilir. Ansel neşeyle güldü. *Yavru* derken elbette *bebeği* kastediyorum. Ronsel ismi hakkında ne düşünüyorsun? İkimizin onuruna.'

Beklentiyle ona baktı.

"Ronsel?" dedi zayıf bir sesle.

Ansel başını salladı, gözleri o kadar büyüktü ki deniz suyu havuzlarına benziyorlardı. Rose yarın nişanlılıklarını nasıl sona erdireceği konusunda korkunç bir suçluluk hissetti ama prenze şimdi söylemek Rathborne'u adalete teslim etme şanslarını ortadan kaldıracaktı. Onu ifşa etmek için bir düğün olması gerekiyordu. Sadece bir gün Ansel'in bunu mahvettiği için kendisini affedeceğini umabilirdi.

Koluna nazikçe bir el koydu, tam o sırada avlunun karşısındaki bir şey gözüne çarptı. 'Sevgilim, kızarmış kalamarı kesmek üzereler gibi görünüyor. Bu senin işin değil mi?'

Ansel'in nefesi kesildi. "Çok haklısın! Törende ilk kalamar dilimini kesmek damadın görevidir! Hemen topuklarının üzerinde dönerek masaya doğru ilerledi.

Rose nefes verdi. Islak kürk ve çiğ et kokusuna karışan kızarmış kalamarın keskin kokusu bir anda dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ve kafatasına vuran davul sesleri Rose'un başını ağrıtmaya başlamıştı. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakarak, yalnız bir an çalmak için avludan dışarı süzüldü.

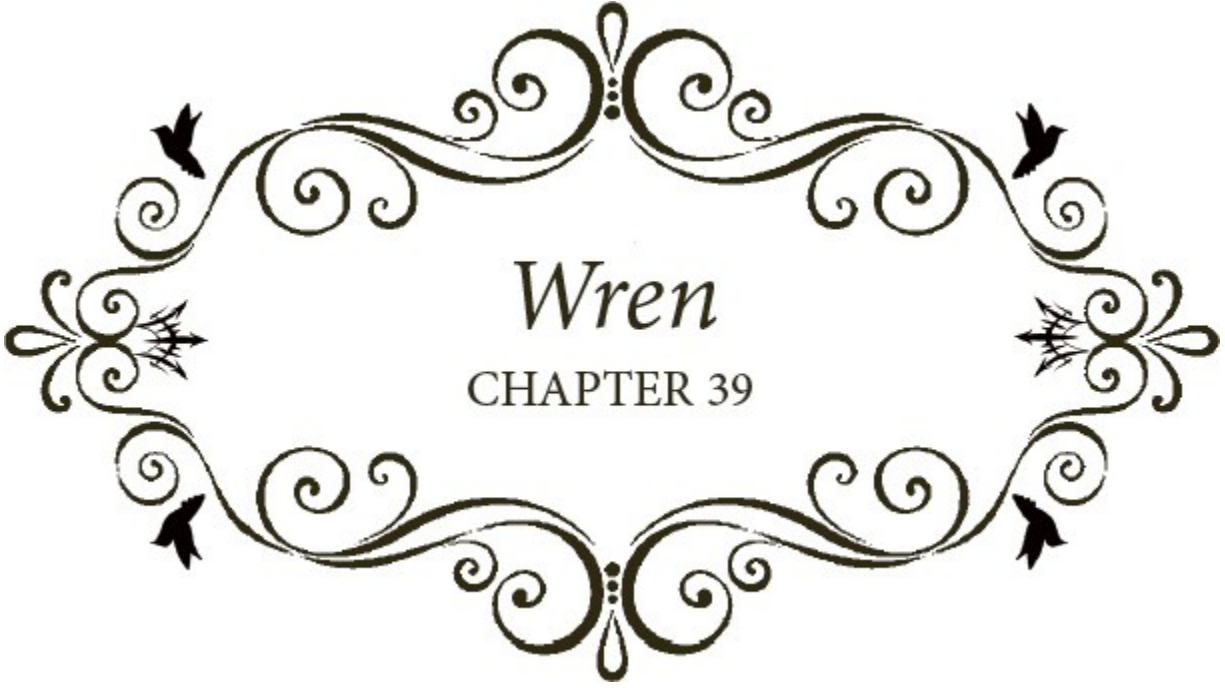
Gül bahçesi bereket versin ki bomboştı. Rose bahçenin kalbine doğru sürüklendi ve en sevdiği banka uzandı. Lüks bir an için her şey sessizdi. Ve hareketsiz.

Sonra başının üzerinde bir yerden ani bir *vınlama sesi* geldi, ardından da dalgalanan bir esinti. Güller titredi.

Bank yeni bir ağırlığın altında inledi.

Rose kafasını çevirdi.

Ve kendini Shen Lo'nun gece karanlığındaki gözlerine bakarken buldu. 'Merhaba, Prenses. Beni özlediniz mi?'

Wren meyve bahçesindeki bir ağacın altında oturmuş, kucağındaki anahtara kaşlarını çatarak bakarken arkasından gelen ayak seslerini duydu. Anahtarı Celeste'den sadece birkaç dakika önce almış, gezinen Gevranlar ya da hayvanları tarafından görülmemek için gölgeli bahçelerden geçip doğu duvarının etrafından dolanmıştı. Bu hariç.

Sadece kendisi için değil, şölende rolünü ustalıkla oynayan Rose için de tehlikeli olsa da, Wren gizliden gizliye Tor'un bu gece onu bulabileceğini umuyordu. Pervasız yanı hâlâ onun arkadaşlığını arzuluyor, dokunuşu için yanıp tutuşuyordu. Onun yaklaşma sesini duyunca başını geriye eğdi, örgüsünün ucu çimenleri sıyırdı. 'Koklayacağını hissetmiştim

er ya da geç beni dışarı çıkaracak. Yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. Ama asker dikkatliydi. Ondan çok daha dikkatliydi.

Tor, bir elini kılıcının kristal kabzasına dayamış, taş girişten Wren'i izliyordu. Bu gece tam bir Gevran kıyafeti giymiş, lacivert frakının yakası kadifemsi gri krkle kaplanmıştı. Elske onun yanındaydı. Gece yarısı ay, ceketinin beyazını yumuşak, parıldayan bir gümüşe çevirmişti. "Burada tek başına ne yapıyorsun?" dedi alçak bir sesle.

"Nerede olmalıyım?" dedi Wren, aynı yumuşak sesle. İki de Anadawn'da onun için bir yer olmadığını biliyordu. En azından şimdilik. "Kız kardeşim ve ben aynı anda Ansel'le dans edemeyiz," dedi bir başka ağaç kabuğu parçasını sıyırırken. Kucağındaki Rathborne'un altın anahtarının yanında, gl ağacından bir şerit bükülerek mükemmele yakın bir taklit haline getirilmışti - yakındı ama yeterince yakın değildi. "Sanırım bu oyunu ele verebilir.

"Bu gece farklı görünüyorsun," dedi Tor, bakışlarını gezdirerek. Wren, Anadawn'daki ilk gecesinde Rose'un odasında sakladığı eski gömleğini ve dar pantolonunu giymişti. Yüzü çıplaktı ve saçları basit bir örgü şeklinde toplanmıştı. Bu gece güzellik onun için önemli değildi. Hızlı ve özgürce hareket etmesi gerekiyordu.

"İşte şimdi gerçek beni keşfettin. zbilincinin istenmeyen titreşimini görmezden gelerek örgüsünü fiskeledi. "Grdklerin hoşuna gitti mi?

"Her zaman," dedi Tor.

Wren gülümsemesini bastırdı.

"Yine sihir yapıyorsun. Meyve bahçesine doğru sürüklenirken sesinde bir ihtiya notası vardı, kurdu yanında usulca ilerliyordu. "Göster bana.

"Lütfen deyin.

Wren'in yanına çömeldi ve Wren onun dağ kokusunun tazeliğinden ve çağrıştırdığı anılardan etkilendi. Onun kütüphanede gömleksiz bir halde dudaklarını dudaklarına bastırdığını düşünmemeye çalıştı. "Lütfen," dedi adam alçak bir sesle.

Bu kelime Wren'in omurgasını dalgalandırdı. Elske'ye yan gözle baktı. "Kurdunun beni yemesini istemiyorum.

Tor kurdun başını okşadı. "Sadece meraklı.

"Efendisi gibi.

"Evet.

"Peki," dedi Wren. 'Ama sadece gösteriş yapmak istediğim için.

Tor'un dudakları titredi. "Kendini iyi hissetmene sevindim. "Sus. Gülümsememeye çalışarak gözlerini kapattı. "Odaklanmam gerek.

O kadar çabuk hareketsiz kaldı ki Wren, Elske'nin onun yanında kokladığını duyana kadar buharlaşıp yok olduğunu düşündü. Elinde ağaç kabuğu şeridini, diğer elinde de altın anahtarı tutuyordu. Bir büyü karşılığında toprak sunmak bir şeydi ama topraktan bir şey şekillendirmek bambaşka bir şeydi. Bu daha karmaşık bir büyü türüydü.

Fısıldamaya başladı, büyüünün dallarının avucunda toplandığını hissediyordu. Büyü işe koyuldu, anahtarın şeklini alana kadar ağaç kabuğunu büktü ve eğdi.

Wren gözlerini açtı. Ve kaşlarını çattı. "*Tıslayan deniz yosunu*."

Tor onun elinden gül ağacından anahtarı aldı. Başparmağının ucuyla olukların izini sürdü. 'Girinti zayıf. Olması gerek-'

"Biliyorum," diye inledi Wren. "Büyü mükemmel. Nedense gücüm hiç olmadığı kadar kuvvetli ama aptal tahta büyüü tutmuyor. Altın anahtarı avucu ağrıyana kadar yumruğunun içinde kıvırdı. "Neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.

"Aslında çok yumuşak." Tor kılıcını düzelterip çimlerin üzerine oturdu ve bacaklarını kalçası Elske'nin dizine değene kadar açtı. Elske başını onun kucağına bırakmadan önce bir daire çizdi. 'Kaç kere denediğinin bir önemi yok. Tahta şeklini korumayacak.

Wren kaşlarını çattı. 'Bu Eana'daki en güçlü ağaçtır. Evet, öyle olacak. Tor bir bileğini diğerinin üzerinden geçirdi.

"Yapmaz.

"Her neyse," diye mırıldandı. "Sen ne bilirsin ki?

"Ahşap ve metal arasındaki farkı bilirim. Altın anahtarı kızın elinden aldı. "Bu anahtarın batı kulesini açtığını biliyorum. Ve bunun Kingsbreath'e ait olduğunu da biliyorum. Onu boynunda taşıyor.

Wren şaşkınlığını kabul etmek zorunda kaldı. "Gerçekten de çoban.

Ona sırtı ve bunun beklenmedikliği - dişlerinin inci gibi parıltısı ve gülümsemesinin genişliği - neredeyse onu yana savuracaktı.

Bir rüzgâr yaprakları salladı ve bir parça ay ışığının içeri süzülmesine izin verdi. Bir su birikintisinin içinde oturup birbirlerini ölçüp biçtiler.

"Demek sadece beni izlemiyormuşsun," dedi Wren. "Şimdi kendimi o kadar da özel hissetmiyorum.

Tor bakışlarını Anadawn'ın beyaz duvarlarına çevirdi. Alarik beni buraya Ansel'e göz kulak olmam için gönderdi ama onun en çok dikkat ettiği Kingsbreath'ti.

. Yazışmalarında onu telaşlı ve çaresiz bulmuş. Ve kendini tam olarak kontrol edemeyen bir adama güvenilemez.'

"Kralınız şaşırtıcı derecede gözlemci. "Bir Gevran özelliği.

Wren, "Tamamen ve tamamen aşağılık biriye," diye ekledi. "İçeride tamamen gömleksiz dolaştığını biliyor musun?

"Belki de bu başka bir Gevran özelliğidir. Tor'un kahkahası soluk soluğaydı... tehlikeliydi ve Wren yine öpüşmelerinin anısına kapıldı, elleri onun çıplak göğsünde kayıyor, dudakları onun adını inletirken... *Kes şunu.* Çabucak kendini toparladı ama asker sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi sırtıyordu. Burada onunla birlikte olması bile yeterince riskliydi - bu gecenin bundan daha ileri gitmesine izin veremezdi.

Boğazını temizledi. "Yani, Eana'ya Rathborne'u izlemeye geldin ve bir şekilde onun yerine *benim* peşime düştün.

"Yeni bir meslek buldum. "Beni takip mi ediyorsun?

"Seni istiyorum.

Wren'in yanakları alevlendi. *Lanet olsun.* Gözlerini sertçe başka tarafa çevirdi. "Bu gece bunu düşünemem. Aceleyle ağaç kabuğundan bir şerit daha soydu. Sessizlik, Wren sanki parmağıyla patlatabilecekmiş gibi hissedene kadar büyüdü. "*Dur,*" diye tısladı. "Bunu düşündüğünü *hissedebiliyorum.*

"Wren, duramıyorum.

Saçlarını yüzüne doğru çekti. Kendini tam olarak kontrol edemeyen bir adama güvenilmez, Tor.

Dişlerinin arasından nefes aldı. "Pekâlâ o zaman. Bakışları altın anahtarın üzerine düştü ve sonra tamamen farklı bir sesle, "Demek peşinde olduğun Kingsbreath," dedi.

Wren elindeki ağaç kabuğu parçasını çevirdi, konuşacak başka bir şey bulduğu için rahatlamıştı. "Önce kafesteki kuşunu serbest bırakacağım," dedi kulenin penceresindeki o yüzü düşünerek. 'Kahininin kaçmasına yardım ettiğimde Rathborne gelecekle olan bağlantısını ve başına gelebileceklerle dair tüm öngörülerini kaybedecek. Sonra da onun değerli itibarını elinden alacağım. Anahtarı avucunun içindeki oluklar acıyana kadar sıktı. "Ve ondan sonra onu doğruca cehenneme göndereceğim.

"Ortha cadılarına karşı komplo kurduğunuz için mi?

"Bu. Wren tereddüt etti. Ve on sekiz yıl önce ailemi öldürdüğüm için. Sesini sertleştirdi, askerin keskin bakışlarının farkındaydı.

dikkatini çekti, çenesini aniden sıktı. 'Eana'nın gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi. Bu ülkeyi onun açgözlü ellerinden kurtarmanın zamanı geldi. Avlunun içinde, o gülünç kürk şeridini giymiş, hayatı için dans eden kız kardeşini düşündü. "Ve Rose'u da özgür bırakmanın zamanı geldi.

"Aileni öldürdüğünü bilmiyordum. Tor'un sesi dikkatle kontrol ediliyordu ama gözleri sessiz bir öfkeyle parlıyordu, gümüş çizgiler gök gürültüsü bulutlarını kesen şimşekler gibiydi. Elske onun tavırlarındaki değişikliği sezmiş, içinde kopan fırtınayı hissetmiş gibi başını kucağından kaldırdı.

"Yarın tüm Eana öğrenecek. Wren kendi acısının yakınlığını görmezden gelmeye çalışarak ağaçlara baktı. Sallanan gölgeliklerin arasından, Anadawn'ın yıldızlara doğru kıvrılan batı kulesini gördü. "Ama önce o kuleye girmem gerek.

Tor tahta anahtarı havaya kaldırdı. "Bununla yapamazsın.

Wren sabırsızca, "*Senin* asker, *benim de* büyücü olduğumu hatırlatmama gerek var mı?" dedi.

Bükülmüş anahtarı ağaçların arasına fırlattı. "O zaman büyünü yap, cadı. Wren de öyle yaptı.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Tor onun çalışmasını izliyordu, o kadar sessiz ve hareketsizdi ki, vücudundan yayılan sıcaklık olmasa onu hiç fark etmeyecekti. Altı başarısız denemeden sonra tekrar çimlere uzandı. Gevran davullarının, zamanı tükenen bir saat gibi toprağı dövdüğünü hissedebiliyordu.

Tor onun üzerinden baktı. "Yardı mı istiyor musun?

"Hayır. Wren doğrulup oturdu. Saçlarını yüzüne doğru savurdu.

"Güzel. Evet. Sırıttı. "Lütfen de.

O sırıtışı öpmek mi yoksa suratından tokatlamak mı istediğini bilmiyordu.

"*Lütfen.*

Tor frakının en üst düğmesini kopardı. Wren'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama asker artık tamamen iş başındaydı. 'Bu Gevran demiri. Çelik kadar güçlüdür ve doğrudan topraktan çıkarılır. Avucunun içine katladı ve Wren parmaklarının onunkilerin altında nasıl karıncalandığını fark etmemiş gibi yaptı. "Bu sefer Kral Nefesi'ni düşünme. Nefretin odağını bulandıracak.

"Rathborne'un aptal, alaycı yüzünü düşündüğümü nereden bildin?

"Çünkü seni bir kitap gibi
okuyabiliyorum. *"Okuyabiliyor
musun?"*

Ona sert bir bakış attı. "Hep konuşuyorsun, cadı.

"Öyle mi? Bunu izle. Wren düğmeyi avucunun içinde tuttu. Rathborne'un altın anahtarı diğer avucunda duruyordu. Bir nefes gevşetti ve şimdi nabzının ritmine odaklandı. Nabzının Tor'un düğmesinde çırpındığını hissetti. Derisi karıncalanmaya başladı. Büyü içinden akıyor, bir elinden çıkıp diğerinde toplanıyordu. Tor onun nefesini kendi nefesiyle yönlendirdi ve bu kez Wren daha gözlerini açmadan büyüün işe yaradığını anladı.

Her iki anahtarı da ay ışığına tutarken sırttı: biri gümüş diğeri altın. 'Şuna bakın. İkizler.

"Rica ederim," dedi Tor.

Wren ona göz kırptı. "Benim büyüüm;
benim zaferim. Gevran kıkırdadı.

"Bu sesi seviyorum," dedi ayağa kalkarken. "Bunu daha sık yapmalısın.

Tor da ayağa kalktı. Arızalı anahtarları tekmeleyerek uzaklaştırdı ve meyve bahçesine saçtı. "Gölünecek bir şeyler bulmaya çalışacağım. Ellerini ceplerine soktu ve frakının üst düğmesi olmadığı için üstü başı dağınık görünüyordu. Onun yanından kuleye doğru baktı. "Görevinde başarılı olup olmadığını nasıl anlayacağım?

"Bu gece meraktan uyuyamayacak mısınız?" diye takıldı

Wren. "Evet," dedi, bir parça bile espri yapmadan.

"Sadece koridorlarda neşeyle zıplarken çıkardığım sesi dinleyin.

Bakışları karardı. "Ciddi ol, Wren.

"Güzel. Eğer beni yarın Prens Ansel'in düğününde göremezsen, başarısız olduğumu ve muhtemelen bir merdiven boşluğunda öldüğümü bileceksin. Göğsünü dürttü. 'Ve bu beklenmedik durumda, kış günlerinin geri kalanını kız kardeşimi hayatın pahasına koruyarak geçirmelisin.

Tor, kız geri çekilmeden önce onu belinden yakaladı.

Wren'in vücudu alev alev yanmaya başladı. Bakışlarını Elske'ye çevirdi. 'Seni kurdunun önünde öpmeyeceğim. Korkarım çizgiyi çektiğim yer orası.

"Demek bir çizgi var.

"Ben de sizin kadar şaşırdım.

Ama Tor'un yüzü ciddileşmişti. "Bu konuda konuşmayacak mıyız?" "Ne hakkında konuşacağız?

'Bu. Biz.'

"Yapma bunu," dedi ihtiyatla. "Sanki-" "Sana karşı bir şeyler hissediyormuşum gibi davranma?" dedi adam, gözünü kırpmadan.

Wren keskin bir nefes aldı. Asker şimdi, onu büyüyle yakaladığı dün geceden daha tehlikeli hissediyordu. Ona bakma şekli... bu onun iç dünyasına neler yapıyordu. *Hayır*. Hayır. Sonu ailesi gibi olmayacaktı. O güçlü ikizdi. Banba onu güçlü yapmıştı. Ve şimdi hayatının geri kalanına çok yakındı. Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, bu kadar geçici ve anlamsız bir şey için bunu riske atamazdı. Gevran düşüncelerine ne kadar musallat olursa olsun. "Aşkla ilgilenmediğimi bilmelisin.

Tor kaşlarını kaldırdı.

"Ben buna inanmıyorum bile," dedi kararlı bir şekilde.

Parmaklarını kadının bileğinde gezdirdi ve başparmağını yavaşça kadının nabzına bastırdı. 'Aramızda bir şey olduğunu düşündüğüm için beni affet, Wren. İniltilerini yanlış okumuş olmalıyım.

Kalın kalın yutkundu. "Öyle olmalı.

"Yalancı," diye fısıldadı.

Wren ona kaşlarını çattı. 'Eğer duyguların hakkında konuşmak istiyorsan, git ve karanlık bir köşede şiir yaz. Şu anda bunların hiçbirini düşünemem. Tepelerinde bir bulut ayın önüne geçerek onları gölgede bıraktı. Saat geç olmuştu ve batı kulesi çağırıyordu. Rose'un, Rathborne'un anahtarının kaybolduğunu fark etmeden önce onu iade etmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. "Gitmem gereken başka bir yer var.

Tor'un eli kızın bileğinde kaldı. 'O zaman yarın burada buluşalım. Gün doğarken.

Wren onun gözlerindeki umuda dayanamadı. 'Tor, sen bir Gevran askerisin. Ben de bir Ortha cadısıyım. Sen bizi yok etmek isteyen krala sadıksın ve Rathborne yarınki düğünde ifşa edilip değerli ittifakı iptal edildiğinde, ateşkesimiz sona erecek. Kimin tarafını seçeceğini sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Wren gözlerindeki yaşları kırıştırarak onun kucağından indi. "Bu geceden sonra bizim için bir gelecek yok.

Uzun bir süre ona baktı. Yüzü parçalanmıştı, arzu ve görev o fırtınalı bakışlarda savaşıyordu. Gözlerini kaçırdığında, Wren her şeyin bittiğini anladı. Ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirdi ama onun için savaşmayacaktı. Kendi halkına karşı değil.

Wren de bunu beklemiyordu. Sonuçta ciddi bir şey değildi - sadece kütüphanede çalınmış bir akşam ve başka bir hayatta olabilecek bir şeyin fısıltısı. Bırak duyguları onda kalsın. Onları istemiyordu. Onu isteyemezdi. Kalbi acıyla sıkışırken bile ondan uzaklaşırken kendi kendine umursamadığını söyledi.

Tor'un veda sözleri rüzgârda peşinden süzüldü. "Dikkatli ol, cadı. Wren saraya geri dönerken, "Ben her zaman öyleyim," diye mırıldandı.

"Çünkü dikkatsiz bir cadı ölü bir cadıdır," dedi Banba'nın kafasının içindeki sesi.

Rose banktan sıçradı ve Shen'in elinden tutarak onu kendisiyle birlikte çekti. 'Bu taraftan! Kimse sizi görmeden!

"Son karşılaşmamızdan bu yana kesinlikle çok daha ileri gitmişsin," dedi Rose'u takip ederken nefesinin altından. Rose onu bahçenin derinliklerine götürdü, çocukluğunda en sevdiği saklanma yerine doğru bir patikada ilerledi. Güllerle bezenmiş bir kafesin ardında bahçe taş duvarla buluşuyor gibiydi. Sarkan sarmaşıkları bir kenara itti ve Shen'i gizli bir oyuga çekti. Dar ve yapraklıydı, güller sanki yıldızlara ulaşmak için büyümeye çalışıyormuş gibi üstlerinde kıvrılıyordu.

Rose karanlığın içinde Shen'e baktı. Tamamen siyah giyinmişti ve yüzü bir pelerinin altında gizlenmişti. Titreyen parmaklarıyla pelerini itti.

geri döndü. Etraflarında zaman durdu ve çok değerli bir an için Gevran Ziyafeti'ni ve bu geceye bağlı olan her şeyi unuttu. Sadece Shen ve onun gece karası gözleri, kıvrık dudakları ve teninin kokusu vardı-

"Atımı çaldın. O an paramparça oldu.

Rose yüzünü buruşturdu. "Aslında daha çok bir ödünç almaydı.

"Beni sahilde horlayarak ve rom kokarak bıraktıktan *sonra*," diye ekledi.

"Ah, o konuda... sadece bir önlemdi.

"Atımı çalabileceğini garanti etmek için. Shen parmağını uyarırcasına salladı. "Altın Mağaralar'da Fırtına'ya rastlayana kadar çok daha az etkileyici *başka bir* ata binmek zorunda kaldım.

Rose rahatlayarak iç çekti. "Güvenli bir yere dönmenin yolunu bulacağını biliyordum. 'Elbette bulacaktı. O benim atım. Çok iyi eğitilmiştir. Durakladı.

"Düşündüğüm kadar sadık olmasa da. Onu seninle gelmeye nasıl ikna ettin?"

Kendini cesur hisseden Rose parmak uçlarına doğru eğildi ve Shen'in kulağına fısıldadı. "*Sus, sus, acele et.*

Gözlerini ona dikti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana söylemiştin. Sahilde. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sarhoştun.

Başını iki yana salladı. "Prenses, hiç utanmanız yok mu? Sana asla güvenmemeliydim. Ses tonu sert sözlerini yalanlıyordu ve Rose onun kara gözlerinde dans eden bir yaramazlık gördüğüne yemin etti.

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun.

Bu doğru Rose. Perişan haldeyim. Gözyaşlarımı görmüyor musun?" "Hayır."

"Karanlık olduğu için öyle.

Rose elini yanağına götürdüğünde kuru olduğunu gördü. Shen onu kendi eliyle yakaladı ve dudakları avucuyla buluşana kadar elini hareket ettirdi. Yavaşça oraya bir öpücük kondurdu.

"Ah. Rose'dan küçük bir nefes kaçtı. Avucunun bu kadar hisli olduğunu hiç bilmiyordu. Shen ona gülümsedi ve göğsüne koymadan önce tekrar öptü. Kalbi parmaklarının altında gümbürdüyordu. Kendi kalp atışlarının isyanını göğsünde hissetti, başı aniden arzudan döndü.

"Size kızgın kalabileceğimi hiç sanmıyorum Prenses. Gülümsemesi yavaştı ve gamzesinin izini ortaya çıkarıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bunları başarabilmenizden etkilendim.

Rose boğazını temizledi, sözcükleri niyet ettiğinden daha soluk soluğaydı. "O zaman beni hafife almak senin hatan.

"Güven bana, bu hatayı bir daha yapmayacağım. Bakışlarını indirdi, onun kıyafetini içine çekti. "Hah. İnsanların ısınmak için kürk giydiğini sanırdım. Bunun içinde donuyor olmalısın... giydiğin şey her neyse. Rose onun boğazının nasıl titrediğini fark etmemiştir. "Beni yanlış anlama, hoşuma gitti...

Kollarını kendi etrafında sardı. "Bunun bir Gevran tören elbisesi olduğunu bilmenizi isterim.

"Ne tören ama," diye mırıldandı Shen. "Ben de geceliğinin en sevdiğim kıyafetin olduğunu sanıyordum.

"Bu gece Gevran Ziyafeti var. Rose onun dudaklarını tekrar teninde hissetmek için can atarken bile konuşma girişimini sürdürdü. "Her şey düğün gününe kadar sürecek şenliklerin bir parçası.

Shen bir kaşını kaldırdı. "Yani... düğün gününüzü kastediyorsunuz. Bu arada sevgili nişanlınız nasıl?

Rose içini çekti. "Ansel'e aşık olmadığım konusunda haklı olduğunu kabul edersem, sonsuza dek bana efendilik mi taslayacaksın?

"Tabii ki.

"Pekala. O zaman tek söyleyeceğim şey... çeşitli nedenlerden dolayı, Wren ve ben düğünün gerçekleşmemesini sağlayacağız. Ansel artık benim nişanlım değil."

Shen gülümsemesini gizlemeye bile çalışmadı. "Bunu biliyor *mu*? Rose suçluluk duygusuyla dudağını ısırıldı.

"Henüz bilmiyor.

"Güzel kız kardeşinle tanışmışsın demek," dedi Shen, o daha fazla üzerinde durmadan konuyu değiştirerek. "Keşke o buluşmayı görebilseydim.

"Neyse ki ikimiz de karşılaşmadan sağ kurtulduk. Ortha'da işler nasıl?"

"Banba kaçıp gitmeden hiç memnun değil.

Rose irkilmemeye çalıştı. "Büyükanneimin değişken ruh halinden daha önemli endişelerim var.

"Baştan çıkarıcı bir kurt gibi giyinip Gevran frostfizz içmek gibi mi?

Rose kızardı. "Ben baştan çıkarıcı bir kurt gibi giyinmedim!

Shen kıyafetine tekrar baktı. "Dediğim gibi, beğendim. "Oh, benimle dalga geçmeyi bırak!

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Prenses, yalan söylemiyorum. Çok güzel görünüyorsunuz. Gerçekten. Uzandı ve asi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı.

Rose kıpırdamadan durdu. "Ama iki gün boyunca Huzursuz Kumlar'da seyahat ettikten sonra çok güzel görüldüğünü düşünmüştüm.

Rose'un ağzı kurudu. "Öyle mi?" Başını salladı. "O zaman kız kardeşimin de güzel olduğunu düşünüyor olmalısın.

Shen'in kaşları çatıldı. "Bu farklı. *Sen* farklısın.

"Nasıl?" dedi ihtiyatla.

"Wren benim en yakın arkadaşım. Onu her zaman kollayacağım ve onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum ama aramızda bir kıvılcım yok. Hiçbir zaman da olmadı. Ama sen Rose...' Durakladı, çenesini yukarı kaldırarak doğrudan gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Beni ateşe verdin.

Shen'in sözleri Rose'un içini öylesine yakıp kavurdu ki, odanın içinde yanıp kül olacağını sandı.

Akıllı ol, diye hatırlattı kendine. *Dikkatli ol*.

Ne de olsa geleceğin kraliçesi güzel sözlerle ve pohpohlamalara kanmazdı.

Ama *ah*, keşke müstakbel kralı da onu böyle ateşe verebilseydi. Ansel kesinlikle yapmadı.

Ansel. Ziyafet. Anahtar. Kuledeki kahin. Hepsi geri geldi. Burada kalamazdı, Shen'le birlikte gül bahçesinde saklanamazdı. Geri adım atarak temaslarını kesti. "Neden Anadawn'a geldin, Shen?

"Atımı çaldığın için seni azarlamak

için. "Gerçek sebep.

Yüzü ciddileşti. "Rose, ne yaptığını fark ettiğimde ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?

'Storm'a daha fazla güvenmeliydin. O her zaman iyi olacaktı.

'Atım için endişelenmiyordum. Senin için endişeleniyordum. Alnını ovuşturdu, belli ki sinirlenmişti. 'Bir kan böceğinin sana saldıracağından ve asla geri dönemeyeceğinden korkuyordum. Çölde kendini milyonlarca başka şekilde öldürtmenden. Ya da bir şekilde zamanında dönüp Gevran prensinle evlenmenden ve seni bir daha asla görememekten. Onu kendine doğru çekti. "Buraya seni görmeye geldim Rose.

"Sana hâlâ kızgınım," diye hatırlattı ona, ama sesi yumuşaktı ve onun kollarında kendisi de öyle. "Sonsuza kadar.

'Böyle acımasız bir cezayı nasıl kısaltabilirim?

Cesur ol, dedi kendi kendine. *Cesur ol*. Ne de olsa geleceğin kraliçesi böyle bir anı bir daha asla yaşayamayabilirdi.

Uzandı ve kollarını onun boynuna doladı. "Bana çok ama çok iyi davranarak.

Shen'in elleri beline geldi ve çıplak tenindeki dokunuş hissi Rose'un damarlarında şimşekler çaktırdı.

"Nasıl öpüşüleceğini bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı, sonra da yüzünü buruşturdu. Söylemek istediği şey hiç de bu değildi.

"Senin doğuştan yetenekli olduğundan şüpheleniyorum. Shen dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı ve sonra durakladı. Rose nefesini tuttu. "İznin olmadan seni öpemem. Sen prensessin, unuttun mu?"

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "O zaman beni öpmeni emrediyorum, Shen.

Shen'in ağzı kıvrıldı. "Zevkle, Prenses Rose. Ve sonra Shen'in dudakları Rose'un dudaklarındaydı ve kolları Rose'un beline dolanmıştı ve *bu* öpüşmeydi. Rose Shen'in ağzına doğru iç çekti ve aniden dudakları açıldı, Shen'in dili yumuşakça onunkine sürtündü ve ah, daha önce yanılmıştı çünkü *bu* öpüşmeydi. Sanki eriyormuş gibi hissediyordu, sanki onu bir arada tutan tek şey Shen'in kollarıydı.

Zaman yavaşladı ve Rose bunun her lezzetli saniyesinin tadını çıkardı.

Mükemmel bir sonsuzluktan sonra Shen kıpırdamadan durdu. Onu kendine doğru çekti. "Biri geliyor," diye fısıldadı. Kulağının altına bir öpücük kondurdu. 'Bu arada haklıymışım. Sen doğuştan yeteneklisin.

"Şşşt," dedi Rose, yanakları alev alev yanarken.

Shen çalılarının arasından dışarı baktı, vücudu gerginlikle sarılmıştı. Bir süre sonra Rose onun rahatladığını hissetti. Tıpkı bir baykuşun ötüşüne benzeyen alçak bir ısıklık sesi çıkardı. Bir duraklama oldu ve sonra aynı ısıklık yankılandı.

Bir dakika sonra Wren'in kafası yeşilliklerin arasından çıktı. "Burada ne haltlar dönüyor böyle?

Rose kız kardeşini yakaladı. "Biri seni görmeden buraya gel!

"Neden lanet olası ziyafette değilsin Rose? Anahtarı Celeste'e geri verdim ve *senin de* ona yardım etmen gerekiyordu! Wren, Rose'un kızarmış yanaklarını ve dağılmış saçlarını görünce gözlerini kıstı. Shen'e döndü ve dişlerinin arasından onun adını söyledi. "*Shen*. Yemin ederim kız kardeşime zarar verirsen seni bir balık gibi deşerim. Gül hançerine uzandı ama Shen hançeri ucundan yakalamadan önce elinden düşürdü.

Burnunun önünde sallandırdı. "Bununla mı demek istiyorsun?

Wren onu geri alırken kaşlarını çattı. 'Sana *açıkça* ne söyledim?

Kız kardeşimi kaybetme *ya da* baştan çıkarma.'

Shen garip bir şekilde boğazını temizledi. "Bunu size söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama o beni baştan çıkardı.

Wren kaşlarını kaldırdı. "Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum.

"Kimse kimseyi baştan çıkarmadı," dedi Rose, kürklü eteğini hızla düzelterek. Ve tabii ki bana zarar vermeyecek. Aksi takdirde onu zindana atarım.

"Harika," dedi Shen alaycı bir tavırla. İkinizin de beni tehdit etmesi bitti mi? Aslında birbirinizi öldürmediğinizden emin olmak için geri geldim' dedi. Aralarına baktı. "Bu gece tam olarak ne planlıyorsunuz?

Wren ona kuledeki kahinden ve onun kaçıışı için yaptıkları planlardan çabucak bahsetti. "Beni köprünün orada bekle," dedi. 'Anadawn'dan çıkmayı başardığımızda, onu Eshlinn'den geçirmek için yardımına ihtiyacım olacak. Bu iş bittiğinde, başarıma içebiliriz.

Shen, 'Yalnızca satın alıyorsanız,' dedi, anlamaya varmak için.

"Gidelim, kardeşim. Wren, Rose'u da yanına alarak oyuktan dışarı çıktı. 'Ziyafette seni özleyecekler. Ne de olsa asıl olay sensin.

"Rose," dedi Shen, onun elini tutarak. "Dikkatli ol.

"Sen de Shen. Rose onun elini sıktı ve ardından kız kardeşini çalıların arasından takip etti.

Wren karanlığın içinde batı kulesine doğru kıvrıla kıvrıla ilerlerken Gevran davulları havada gürledi. Avluda dans çoktan başlamıştı ve Rose, Ansel'in onu arayacağını biliyordu. Dudaklarında Shen'in öpücüğünün gölgesiyle çenesini kaldırdı ve şölene geri döndü.

Prences Anika avlunun ortasında tek başına dans ediyor, kalçalarını davulun ritmine göre sallıyordu. Etrafında on iki beyaz kurt zıplayarak müzikle birlikte uluyordu.

Rose ağzı açık bir şekilde kalabalığın kenarında duruyordu. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti ve korkması mı yoksa etkilenmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Gevranlılar *bunu yapmasını* beklemiyordu herhalde, değil mi?

Şimdi bunu boş ver, dedi kendi kendine. Gerekirse on iki kurtla dans edebilirdi ama önce Celeste'i bulması gerekiyordu. Rathborne dans pistinin kenarında, yarı ölmüş kalamarın yanında duruyordu. Sabırsızca ona el salladı ve Rose da kalabalığı tarayarak ona doğru ilerledi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu bir ağız dolusu kalamarın arasından. "Prens Ansel her yerde seni arıyordu.

Rose cevap vermek için ağzını açmıştı ki Celeste kalabalığın arasından sıyrılıp doğruca Rathborne'a çarptı. Rathborne tökezleyerek masaya çarparken altın anahtarı hafif bir *çınlamayla* yere düşürdü. Pantolonundaki kalamar parçalarını fırçalayarak kendini düzeltirken küfretti.

"Ah, affet beni Willem! Celeste boş kadehini ona doğru sallayarak mırıldandı. "Ayaklarım bu akşam kendi aklını geliştirdi! Sanki nasıl yürüyeceğini tam olarak hatırlayamıyormuş gibi bir sağa bir sola sekerek uzaklaşırken kıkırdadı.

Rathborne kızın başının arkasından öfkeyle baktı. 'Sinir bozucu, *küstah* kız. Eğer babası olmasaydı, onu çoktan Anadawn'dan kovmuştum.

Rose eğildi ve altın anahtarı aldı. "Sanırım bunu düşürdün Willem.

Rathborne elindeki kâğıdı ondan kaptı ve avucunun içinde kıvırdı. 'Git ve prensini bul. Sana bir daha söylemeyeceğim.

Rose daha iki adım atmıştı ki Chapman korkmuş, ter içinde kalmış bir fare gibi ona doğru koşmaya başladı.

"Buradasın!" dedi, onu omuzlarından tutup sallayarak. "Biliyordum! *Biliyordum*.

Rathborne onu üzerinden çekti. "Chapman! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Efendim, bir *sahtekâr* var!" diye bağırdı Chapman. "Sarayda bir sahtekar var!

Rose paniğe kapıldı. "Ne?

Rathborne onu yakasından yakaladı. "Sesini alçalt," diye tısladı. "Olay çıkarmaya mı çalışıyorsun?

Chapman başını şiddetle salladı. 'Prenses! Tıpkı prensese benziyordu ama kaçıyordu. Nefes nefese kalırken bıyıkları seğirdi. "Batı kulesine doğru koşuyordu! Onu görür görmez buraya geldim!

Rathborne çenesini kaldırarak Rose'u kısık bakışları arasına aldı.

Yüzünü kontrol etmeye dikkat ediyordu. "Sanırım birileri bu gece biraz fazla soğuk içmiş," dedi yumuşak bir sesle. 'Belki de Chapman bahçede bir tur atmalı ve biraz temiz hava almalı.

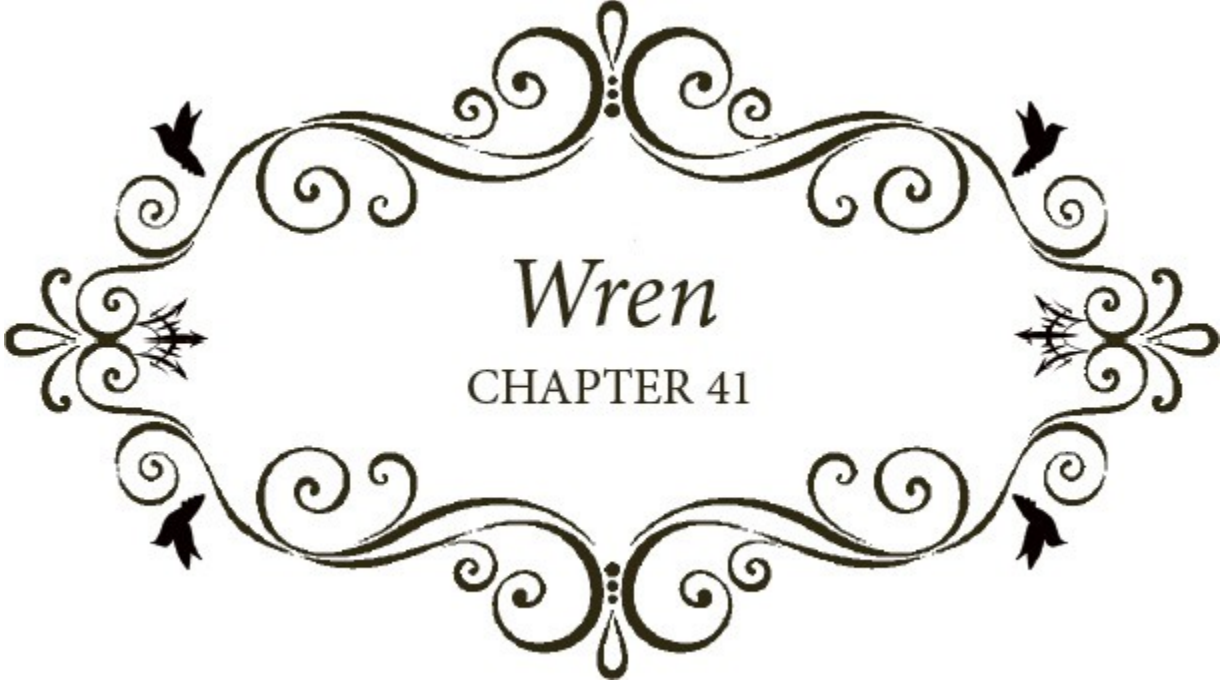
Ama Rathborne onu dinlemeyi bırakmıştı. Elindeki anahtara bakıyordu. 'Rose, git ve Ansel ile dansını yap. Chapman, polise haber ver.

Muhafızlar ve kapılarda bir gedik olup olmadığını kontrol edin,' dedi başını kaldırmadan. "Ve Tanrı aşkına, *tedbirli olun*."

Kingsbreath ikisine de başka bir şey söylemeden topuğunun üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Chapman şüphe uyandırmamak için aceleyle küçük adımlar atarak ters yöne doğru döndü.

İçindeki panikle Rose tedbiri elden bırakarak Rathborne'un peşinden koşmaya başladı. Batı kulesinin dolambaçlı merdivenlerine ulaştığında, bir silah alması gerektiği aklına geldi.

Wren Anadawn'ın batı kulesine girdi ve merdivenlerden yukarı süzüldü. Her şey planlandığı gibi giderse, birkaç dakika içinde Rathborne'un kahiniyle ve onunla birlikte geleceği kavramış olarak bu yoldan geri dönecekti. Ve bir cadıyı onun pençelerinden kurtarmış olacaktı. Tepede durdu ve kulağını kapıya dayayarak kafeslerindeki yıldız ağaçlarının belli belirsiz hışırtısını dinledi. Demir anahtarı tekrar kullandı, kilit hafif bir *tıkırtıyla açıldı*.

Üzerini çirkin bir koku kaplayınca öğürdü - talaş ve tüy döküntüleri sidik ve kuş dışkısıyla ıslanmıştı. Her yerde kuş kafesleri vardı, tavana kadar istiflenmiş ve taş duvarlar boyunca dizilmişlerdi. Sığırcıklar içeriden ona bakıyordu, boncuk gibi gözleri parlıyordu.

loşluk. Şimdi ürkütücü bir şekilde hareketsizdiler ve Wren onun bilmediği bir şeyi bildikleri düşüncesinden kurtulamıyordu.

Odaya doğru temkinli bir adım attı. Burası Rose'un doğu kulesindeki yatak odasının ikiziydi ama bu oda bakımsızlıktan dökülüyordu. Dondurucu soğuktaydı ve umutsuzca dağınıktı, yumruğu kalınlığındaki toz zerrecikleri havada spiraller çiziyordu. Hırpalanmış mobilyalar, güve yeniği yağlı boya tablolar ve kırık sandalyeler arasında sıkışıp kalmıştı. Odanın ortasında, çürümeye yüz tutmuş bir gardırop karaya vurmuş bir balina gibi yan çevrilmiş, eski kombinezonlar ve yırtık pırtık elbiseler etrafa saçılmıştı. İki büyük kuş kafesinin arasına dar bir yatak yerleştirilmişti. Wren ona baktı.

Bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Topuklarının üzerinde dönerek gölgeleri araştırdı. "Sana zarar vermek için burada değilim.

...'

Bir kuş kafesinde kanat çırparak onu ürküttü. Wren tekrar döndü, bu sefer daha yavaştı.

Kan donduran bir çığlıkla, beyaz bir şekil karanlığın içinden fırladı. Wren geriye doğru savruldu, başı acı veren bir gümbürtüyle yere çarptı. Bir çift el boynuna dolandı ve karanlığın içinde, kendisinden sadece bir santim uzakta bir yüz belirdi.

Kahinin yüzü zayıf ve çatlaktı, dudaklarının etrafında ve gözlerinin altındaki gölgelerde morumsu bir renk vardı. Bir kurdunki gibi çıplak olan dişleri seyrek ve uzun beyaz saçları keçeleşmiş ve yabaniydi. Kemikli parmakları Wren'in nefes borusunu sıkarken şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Wren tek bir kelime çıkarmayı başardı. "*Lütfen*."

Kahin parmaklarını şıklattı. Sanki Wren'i ilk kez görüyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. "Lillith'in kızı," diye mırıldandı. "Prenses değil. Çiçek değil. *Kuş*. Uçup giden kuş. Wren'den uzaklaşmaya çalıştı. "Seni çağırıyordum. Yıldız armalarımı seni bulmaları için yolluyorum. Dudakları titremeye başladı. "Anadawn'a ölümün gölgesini getirdin.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Wren, Anadawn'a geldiğinden beri onu takip eden yıldız armalarını düşündü. "Kimsin sen? Ne zamandır burada kilitlisin?

'Sayılamayacak kadar çok yıl. Hatırlanamayacak kadar çok. Kahin sendeleyerek ayağa kalktı, beyaz geceliği ayak bileklerinin etrafında toplanmıştı, öyle ki ay ışığında insandan çok hayalet gibi görünüyordu. "Ama kim olduğumu hatırlıyorum. Benim adım Glenna.

Wren'in kanı dondu. *Glenna*. Bu ismi uzun yıllardır duymamıştı, burada, Anadawn'da duyacağını asla hayal edemezdi. "Sen Banba'nın kız kardeşisin," diye nefes aldı. "*Yaşıyorsun*."

Kahin ürperdi. "Lillith'in Savaşı sırasında, Kingsbreath beni kaçırdı ve Anadawn'a geri getirdi. Kuşlarım peşimden uçtu ama beni koruyamadılar, beni kaderimden kurtaramadılar. Beni öldüreceğini sanmıştım ama benim için daha kötü bir şey hazırlamıştı. Beni bir hayvan gibi kafese kapattı, yeteneklerimi kendi halkıma karşı kullanmaya zorladı."

Wren'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Oh, Glenna. Bunca zamandır burada tutsak mıydın?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Kararlarını yönlendirmek için benim imgelemlerimi kullanıyor. Bazılarını ondan saklamaya çalıştım ama diğerleri..." Kadın ürpererek sözlerini tamamladı. "Beni konuşturmanın yollarını buldu."

Wren'in yumrukları sıkılaştı. Rathborne'dan daha fazla nefret etmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu ama yine de içinde taze bir nefret filizlenmişti. "Artık buradayım Glenna. Kahini ürkütmemek için yavaşça ayağa kalktı. "Ve seni özgür bırakacağım."

Glenna'nın yüzü karardı. "Benim için bu kulenin ötesinde bir gelecek yok. Kollarını iki yana açtı, mavi damarlar ay ışığında parlıyordu. "Yıldız armaları döne döne uçuyor, gökyüzümde kaderini çiziyor. Seni buraya yıldızlarında gördüğüm lanete karşı uyarmak için çağırdım. Wren'e doğru ilerledi. "Dünya eğiliyor. Bunu hissetmiyor musun küçük kuş?"

Wren ondan bir adım uzaklaştı.

"*Bak,*" dedi Glenna, bakışları Wren'in yüzünde değil ayaklarındaydı. Wren yere bakınca kendini kırık bir portreye bakarken buldu. Tozla kaplıydı ve Glenna'nın çıplak ayağı portrenin yarısını kapatıyordu ama Wren portrenin ne gördüğünü anladı. Tıpkı kendisine benzeyen bir kız - aynı zümrüt yeşili gözler ve kalp şeklinde bir yüz. Başında Eana'nın yaldızlı tacı vardı.

"Bu Ortha Starcrest," dedi Glenna, şüphesini doğrulayarak. "Eana'nın son cadı kraliçesi."

"Tıpkı bana benziyor," diye fısıldadı Wren. İlk cadı Eana'nın bilinen son gerçek torunu olan Ortha, Wren ile aynı yüzü taşıyordu. Glenna'ya baktı, sesi titriyordu. "Anlamıyorum. Bu bir şekilde kaderimin bir parçası mı?"

"Tekrar bak. Glenna ayağını kaldırdı ve resmin diğer yarısını ortaya çıkardı. Wren'in nefesi boğazında düğümlendi. Yanında oturan bir kız vardı."

Ortha. Sadece yüzü daha inceydi ve dudakları sanki onaylamıyormuş gibi büzülmüştü. O da bir taç takıyordu.

"İkiz kraliçeler," diye mırıldandı kahin. Tıpkı Wren ve Rose'a benzeyen kraliçeler. "İkizlerin laneti.

Wren'in omurgasından aşağı korkunç bir soğukluk süzüldü. "Neden bahsediyorsun sen?

'Cadılar batıda yükseliyor, Wren Greenrock. Anadawn nehirleri kanla kızıla boyanacak ve eski bir lanet dünyanın kalbindeki bir yara gibi derin ve çirkin bir şekilde çiçek açacak. Bakışları süt rengine döndü ve sesi aniden çok uzaklardan geliyordu. 'Kayıp cadı kraliçe Oonagh Starcrest'in lanetinden sakının. Lanet yeni kanla akar. Yeni kemiklerde yaşar.

Wren gerildi. "Anlamıyorum Glenna. Bana Oonagh'a ne olduğunu anlat.'

"İyi dinle," dedi kahin. "Sana musallat olan laneti anlatacağım.

Böylece Glenna konuştu ve Wren her bir kelimeyi dinledi.

Her şey bittiğinde ve Oonagh Starcrest'in hikâyesi tüm gerçekliğiyle anlatıldığında, Wren sessiz kaldı. Hikâyenin kanına ve kemiklerine işlemesine izin verdi, bir şekilde bir parçasının zaten içinde olduğunu biliyordu. Sonra korkusunu bir kenara itti ve yaşlı kadının elini tuttu. "Lanet hakkında sonra endişeleniriz. Seni buradan çıkaracağım. Onu kapıya doğru çekti. 'Bizi doğruca nehre götürecek gizli bir tünel var. Değirmenin orada bizi bekleyen biri var.'

Ama Glenna onu başından savdı. Solgun dudakları kıvrıldı ve gülümsemesinin sessizliğinde Wren Banba'nın ipuçlarını gördü. Wren onu durduramadan, kuş kafeslerini teker teker açmaya başladı.

"Dur! Wren onları kapatmak için acele etti ama yıldız armaları başının üzerinde yükselirken çığlık attılar, daha yüksek, daha yüksek, daha tiz ve daha tiz. "Rathborne burada olduğumu bilmemeli!

Glenna bir kafes daha açtı. 'Kingsbreath burada olduğunu zaten biliyor, Wren Greenrock. Seni bulmaya geliyor. Başka bir kafes, Wren'in etrafında kanat çırpın başka bir telaş. "Bu gece bu kuleye ölüm getirdin.

Wren'in kapattığı her kafes için Glenna üç tane daha açtı. Birkaç dakika içinde, yıldız kuşlarının hepsi serbest kaldı ve çığlık atmaya başladı.

'Sonunda özgürce uç! Git ve evinin yolunu bul! Glenna pencereye doğru koştu ve pencereyi açtı. Kuşlar başının üzerinden uçarak

kendilerini aya doğru bıraktılar. Son yıldız tepesi de geceye doğru yükseldiğinde, kahin yüzünü yıldızlara çevirdi. Gözleri buğulandı ve tamamen hareketsiz kaldı.

"Pencereden uzaklaş," diye tısladı Wren. "Saklanmamız gerek.

Glenna bakışlarını gökyüzünde tuttu. "Çok uzun zamandır saklanıyordum.

Wren dışarıda, merdiven boşluğundaki ayak seslerinin yankısını duydu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Şimdiye kadar gelmiş olamazdı. Ziyafet hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Çok erkendi ...

Glenna omzunun üzerinden ona baktı. "*Kaç*.

Kulenin kapısı açıldı ve Willem Rathborne kapıdan içeri adım attı. Rose onun avuçlarında inledi. Onu kendisiyle birlikte odaya sürükledi, bir eli kabaca saçlarına dolanmıştı, diğeri ise gümüş bir hançeri boğazına dayamıştı.

Wren dondu kaldı.

'Görünüşe göre yaşlı cadı haklıymış,' dedi alçak bir sesle. 'Düşman gerçekten de iki yüzlü. Ama bana inandırdığından çok daha yakınlar.

Rose'un gözleri yaşlarla doldu. "Chapman seni gördü," diye hıçkırdı. "Seni uyarmak istedim ama Willem beni merdiven boşluğunda yakaladı.

"Bu kadarı yeter," diye homurdandı Rathborne, kız irkilinceye kadar saçlarını karıştırdı.

Wren hançerini avuçladı. "Ortha Starcrest'in mezarı üzerine yemin ederim, eğer onu bir kez daha incitirsen, seni lime lime ederim, seni sümüklü orospu çocuğu.

-'

"Demek *sen* bir cadısın," diye araya girdi Rathborne. "Bunun Rose olduğundan şüphelenmiştim ama bunu bu kadar açık bir şekilde ortaya koyduğun için teşekkür ederim. Wren'e karanlık bir bakış fırlattı. "Asıl soru, sen nereden geldin?

"Kabusların," dedi Wren ona doğru dönerken. "Görünüşe göre ailemizi öldürdüğün gece sandığın kadar titiz değilmişsin.

Rathborne'un burun delikleri, ikizleri anlamlandırırken alevlendi. Yaptığı hatayı. "O işbirlikçi ebenin peşine düşüp onu öldürmeliydim.

"Zamanın doldu Rathborne," dedi Wren. 'Anadawn'daki hoş karşılanma süreni çoktan aştın.

"Yine de bu kuleden canlı çıkacağı garanti olan tek kişi benim. Pencereden onu izlemek için dönmüş olan Glenna'ya ters ters baktı.

'Kehanetler sürekli değişir, değil mi cadı? Sanırım bunu tersine çevirmekten büyük keyif alacağım.

Bir kaçış planı ararken Wren'in aklı karıştı. Üçünü de kurtarmanın bir yolunu. Ama Rose'un acı içindeki görüntüsü - ve boynundan aşağı kaymaya başlayan kan damlası - onu doğru düşünmeyi imkânsız kılan, zonklayan bir panikle doldurdu.

'Rose'u öldüremezsin. O senin Alarik'in gözüne girmenin tek yolu,' dedi hızla. Ve görünüşe bakılırsa zaten küçük pis tırnaklarıyla tutunmaya çalışıyorsun.

Rathborne'un dudağı kıvrıldı. "İyi oynamak için sadece birinize ihtiyacım olduğunu unutuyorsun. "Ve o kişinin *ben* olmamı mı istiyorsun? şimdi gülümseme sırası Wren'deydi. "Oh, sen zavallı, bahtsız aptal.'

Rose'un gözleri uyarırcasına parladı.

Rathborne'un alnında bir damar şişkinleşti. "Beni manipüle edemezsin, cadı. Hançeri Rose'un çenesinin altından geçirdi ve ucuyla başını geriye yatırdı.

"HAYIR!" Wren'in paniği içinde patladı, bembeyaz ve kör edici. Aynı anda Rose'un nefesi kesildi.

"*Ah!* Rathborne ellerini ondan çekerken küfretti. 'Beni yaktın! Nasıl yaptın-'

Rose dirseğini adamın karnına çarptı ve ulaşamayacağı bir yere sıçradı.

Kahin parmağını ileri geri sallayarak odayı geçti. 'Ortha ve Oonagh! Oonagh ve Ortha! Starcrest kardeşler bu kuleye dadanmış!

"Glenna, geri çekil. Wren kadını tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştı ama Rathborne daha hızlıydı. Onu bir kuş kafesinin içine fırlattı, yere yığılırken kemikleri çatırdıyordu. "Gevezeliklerinden bıktım artık, *cadı*. Bir hamlede hançerini yaşlı kadının boğazına indirdi.

Rose çığlık atarak Glenna'ya uzandı ama kahin ölmek üzereydi, boynundaki yaradan kan fişkırıyordu. Rose ellerini yaraya bastırarak umutsuzca akışı durdurmaya çalıştı. 'Onu kurtarabileceğimi sanmıyorum! Çok fazla kan var!

Rathborne bıçağını tekrar kaldırdı ama Wren bir anda üzerine atladı ve onu yere yatırırken hançeri elinden aldı. Adam bağırmak için ağzını açtı ama kadın yumruğunu adamın çenesine indirdi. Adam alnını onunkine çarptı ve Wren yıldızları görerek geriye doğru savruldu.

Rathborne onun bileklerini kavradı ve göğsüne bastırdı. "*Yeter*, onu hareketsiz tutarak hırladı. "Kavga etmeyi bırak. Wren onun yüzüne tükürdü.

Glenna'nın son sözleri kan şeritleri halinde döküldü. 'Laneti serbest bırakmak için buzu kır. Diğerini kurtarmak için bir ikizi öldür.'

Son bir hırıltıyla yere yığıldı, süt rengi gözleri uzaktaki aya bakıyordu.

Rose yırtık pırtık elbisesiyle, kan, kir, toz ve kendi akan gözyaşları arasında Rathborne'a doğru sürünerek ilerledi. "Seni *canavar*.

"Dikkatli ol Rose, sevgilim," diye tehdit etti ama elleri Wren'i zapt etmekle meşguldü. "Bu gece başını daha fazla belaya soktuğunu görmek istemem.

Rose hançeri düştüğü yerden kaptı. Kapı açılıp iki saray muhafızı içeri daldığı sırada, gözlerinde öfke ve şiddet parlayarak sendeleyerek ayağa kalktı.

Wren ve Rose'a baktılar ve gözleri büyüdü. "Ee, Prenses?

'Muhafızlar! Bu sahtekârı hemen tutuklayın! Rathborne Wren'i onlara doğru itti. 'Bu cadı prensesin suretini çaldı ve onu iğrenç bir cinayet işlemek için kullandı. Rose ve ben sadece Koruyucu'nun lütfu sayesinde hayatta kaldık.

Rose mücadele ederek Wren'e doğru ilerlemeye çalıştı ama Rathborne onu kollarının arasına aldı ve başını göğsüne bastırdı.

Muhafızlar Wren'e yaklaşarak ellerini arkadan kabaca bağladılar. İtiraz ettiğinde ağzını paçavralarla doldurdular ve çırpınırken onu aralarında tuttular.

"Hey, Gilly, bu çok canlı bir cadı.

'Hep kaygan olduklarını duymuştum. Yılan balığı gibi. "Durun! Beni dinleyin!" diye bağırdı Rose.

'Sus artık Rose, sevgilim. Her şey bitti. Güvendesin. Elini kanlı saçlarında gezdirerek onu bir köpek gibi okşadı. 'Bu *cadı* hızla zindanlara götürülecek ve orada yargılanmayı bekleyecek. *Elbette* ben istersem onu hemen şimdi öldürebiliriz. Muhafızlara anlamlı anlamlı baktı ve onlar da kılıçlarına uzandılar. Rose onun kollarında şiddetle debelenerek haykırdı.

"*Ancak*," diye devam etti Rathborne, onu susturarak, "sanırım onu düğününüzden sonraya kadar hayatta tutmamız en iyisi olur. Sesi kesmek için durakladı.

sözlerinin anlamını kavradı. 'Eğer yarın her şey yolunda giderse, ki *eminim* öyle olacak, o zaman belki de bu geminin kaderi konusunda hayırseverlik hissedebiliriz.

...suçlu. Merhamet için yer bile olabilir.'

Rose'u serbest bıraktı ama elini onun omzundan çekmedi. "Düğünden sonra belki onu hizmetkârın olarak Gevra'ya götürebilirsin. Ne de olsa Kral Alarik onun türünü daha çok *kabul ediyor*.

Wren sessizlik içinde sızlandı. Pazarlık çok açıktı: Gevran ittifakı ve bunun Ortha için getireceği tüm katliam karşılığında onun hayatı. Daha fazla itiraz ederse Rathborne Wren'in boğazını kulede kestirecekti. Ve Eana'da hiç kimse gerçeği öğrenemeyecekti.

Rose'un bakışları Wren'inkilerle buluştu ve o kısacık bakışta -hayal kırıklığı ve pişmanlıkla dolu- aralarında söylenmemiş bir karar geçti.

Rose bir nefes verdi. Sonra omuzlarını geriye attı. 'Zindanda ona zarar verilmeyecek. Ona yiyecek, temiz su ve ısınması için bir battaniye getirin.

Rathborne, "Ama dışarıdan gelen hiçbir şey yok," diye uyardı. Ve topraktan saf olarak yetişmiş hiçbir şey yok. Bu cadının iğrenç bir büyücü olduğundan şüpheleniyorum.

Muhafızlar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. "Ya *bizi* büyülerse? Wren gözlerini devirdi.

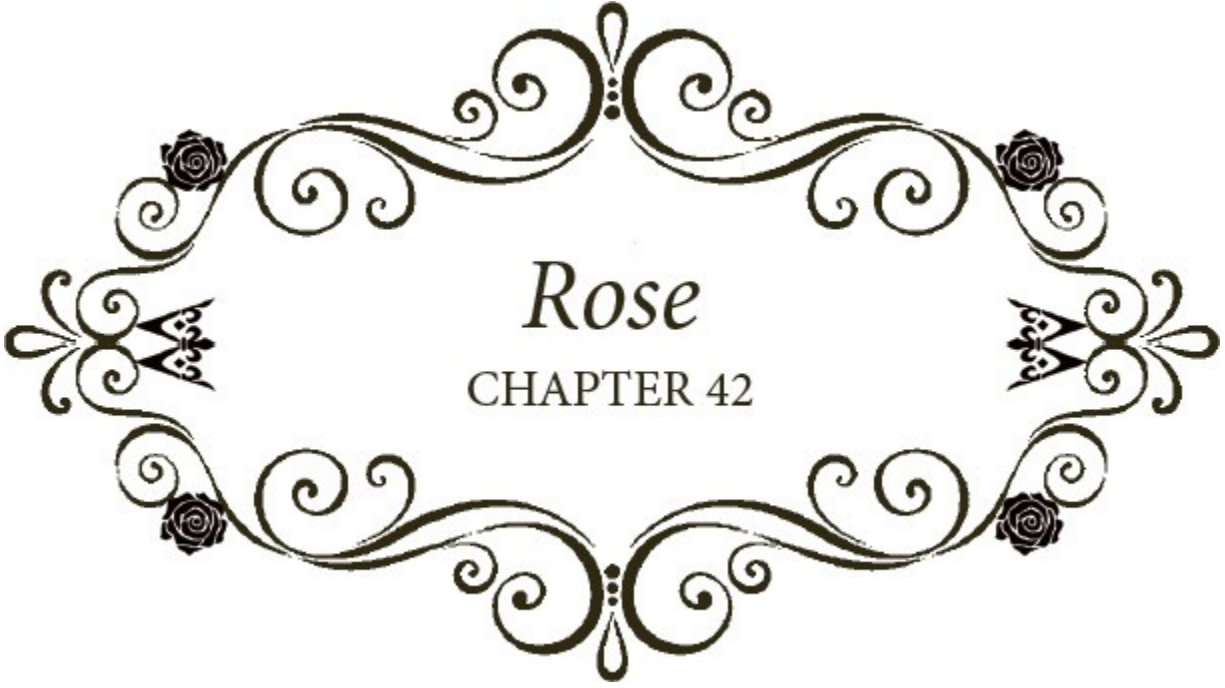
Rathborne sabırsızlıkla, "Kafese koymadan önce üstünü arayın," dedi. Ve ısırmaya kalkarsa ağzını bağlayın.

"Sakın ona zarar vermeye cüret etme. Wren kız kardeşinin sesini sakın tutmak için mücadele ettiğini anlayabiliyordu ama Rose'un yanaklarından yaşlar süzülüyor ve kanlı elleri titriyordu. 'Bu meseleyi Prens Ansel'le evlendikten sonra *özel olarak* ele alacağım. Anlaşıldı mı?"

Muhafızlar birbirlerine şüpheli bir bakış attılar. "Pekâlâ Prens.

Rathborne askerleri uzaklaştırdı. "Gidin ve bu iğrenç şeyi zindana kapatın. Ölü kahine baktı, burnu tiksintiyle kırıştı. 'Ve sonra bu cesetten kurtulun. İsterseniz Gevran canavarlarına yedin ama gün ışıyana kadar yok edilmesini istiyorum. Kan kokusu beni hasta ediyor.

Wren karanlık merdiven boşluğuna çekildi. Kız kardeşini bir kan gölünün içinde, gözlerinde onu tanımakta güçlük çektiği bir şiddet ifadesiyle bıraktı.

Düğün gününün sabahında Rose şafak vakti uyandı. Gecenin büyük bir bölümünü yastığına kapanıp hıçkırarak geçirdikten sonra sadece bir saat uyuduğuna emindi. Wren zindanda kapana kısılmıştı ve Rose'un artık Prens Ansel'le evlenmekten başka seçeneği yoktu. Eğer çizgiyi bir adım bile aşarsa, Rathborne kız kardeşini öldürmekte tereddüt etmeyecekti. Bu yeni, korkunç kader dörtlüye ona doğru geliyordu ve onu durdurmanın hiçbir yolu yok gibiydi.

Rose pencereye gitti, ellerini ağzına götürdü ve ıslık çaldı. Hiçbir şey çıkmadı. Tekrar denedi, bu kez başparmağını parmaklarının arasına sıkıştırdı. Düzensiz bir ses çıkardı ama yine de baykuş sesine benzemiyordu. Hayal kırıklığı içinde yatak masasını tekmeledi ve hemen ardından pişman oldu. Ne düşünüyordu ki? Shen onu duysa bile, ne yapabilirdi ki?

Şimdi ne yapacaktı? Güçlü bir savaşçı cadı olabilirdi ama Rathborne'un dün gece avluya yerleştirdiği fazladan muhafızlardan bahsetmiyorum bile, kuledeki tüm muhafızlarla başa çıkmazdı.

Rose elini bıraktı ve aklına korkunç bir düşünce daha geldi. Ya Shen de yakalansaydı? Hayır. Böyle bir şeyi düşünmesine izin veremezdi. Bugün zaten yeterince kötüydü.

Pencereden döndü ve iç çekerek aynanın karşısına geçti. Gözlerinin altında koyu halkalar birikmişti ve cildi umutsuzca solgundu. Bugün gelin olmak zorundaydı, en azından en iyi şekilde görünmek istiyordu. Rose güzelliğinin başka bir tür güç olduğunu ve daha sonra pazarlık yapmak için buna ihtiyacı olacağını biliyordu. Bu yüzden gözlerini aydınlatmak için yüzünü soğuk suyla yıkadı ve saçlarını parlayana kadar taradı. Yüzünü kremledi ve kızarmış bir gelin görünümü vermek için biraz allık sürdü. Kırpiklerini koyulaştırdı ve dudaklarını şafak ışığında parlayana kadar boyadı.

Kapı çalındı ve Agnes telaşla içeri girdi.

"Düğün gününüz kutlu olsun Prenses! Rose'a gülümsedi. 'Yüce Koruyucu adına! Ne kadar güzel görünüyorsun.

"Teşekkür ederim, Agnes. Kapı kapanırken Rose boynunu büktü. "Bu sabah Celeste'i gördün mü?

Adının anılmasıyla çağrılmış gibi, yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Celeste içeri daldı, mor saten bir gecelik giymişti, saçları hala ipek bir uyku şalındaydı. 'Dün gece sana ne oldu? Chapman erken emekli olduğunu söyledi ama seni kontrol etmeye geldiğimde gardiyanlar beni geri çevirdi.

Rose, "Davul çalmaktan başım ağrıyor," dedi. Agnes aralarında dururken - ve kulaktan kulağa gülümserken - arkadaşına gerçeği söyleyemedi, sadece gözlerindeki gergin ifadeyi gösterdi. "Akşam... elimden kaçtı.

Celeste anlayışla başını salladı. "Anlıyorum.

Agnes ellerini hızlıca çırpı. "Tamam o zaman. Hadi sana gelinliğini giydirelim. Bizi meşgul etmeye yetecek kadar çok dantel ve düğme var. Rose'a baktı ve neşeli yüzü kırıldı. Gözleri yaşlarla doldu. "Keşke sevgili annen de burada olup seni evlenirken görebilseydi. Onun düğün gününü dün gibi hatırlıyorum. O kadar mutluydu ki, dünyanın ışığıyla doluydu. Neredeyse yüzünde parlıyordu.

Rose gözlerini kırptırdı. "Annemin düğününde miydin?

'Elbette öyleydin! Onu kim hazırladı sanıyorsun?' Agnes gözyaşlarını yanaklarından silerken burnunu çekti. 'Ve şimdi buradayız, bunca yıl sonra. Umarım bugün de sizin için aynı şekilde mutlu bir gün olur.

Celeste yatak odasında dolaşırken Agnes'e, "Lillith evlendikten sonra kendi ülkesinde yaşamaya başladı," diye hatırlattı. Yatak odasının her köşesinde boş boş Wren'i aradığı Rose'un gözünden kaçmamıştı. "Rose o kadar şanslı olmayacak.

Agnes içini çekti. 'Birbirinizi çok özleyeceğinizi biliyorum ama ziyaret edebileceksiniz. Ve eminim zamanla Gevra'da yolunu bulacaksınız, aşkım. İkimiz de bulacağız.

Ah, hiçbir şey bilmiyorsun, diye düşündü Rose üzüntüyle. Ama yine de Agnes'in elini kavradı ve sıkıca sıktı. "Sana çok minnettarım, Agnes.

'Seninle her yere gideceğimi biliyorsun Prenses. Gevra'nın buzlu dağlarına bile. Yolculuk için yanıma birkaç sıcak şal ve biraz da sıcak çörek almam gerekecek. *Oh!*' Ellerini havaya kaldırdı. 'Aman Tanrım, Cam'in senin için özel olarak hazırladığı kahvaltı böreklerini unutmuşum! Hemen getireyim onları,' dedi aceleyle odanın diğer ucuna geçerken. "Sonra da seni o güzel elbisene sokarız!

Agnes gider gitmez Celeste aramayı bıraktı. 'Ne oldu böyle? Wren nerede?'

Rose hızlı ve sessiz bir şekilde en yakın arkadaşına her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini anlattı. Bitirdiğinde neredeyse yeniden gözyaşlarına boğulacaktı.

Celeste onu kucağına çekerken, "Ne karmaşa," diye mırıldandı. 'Ağlama. Bunu düzeltmek için hâlâ zaman var. Sen sadece Rathborne'u mutlu etmeye odaklan, ben de Wren'i bulmaya çalışayım. En azından kilit altında tutulmuyorum.

Rose'un bakışları kapıya kaydı. "Henüz," dedi endişeyle.

Agnes elinde kalp şeklinde reçelli hamur işlerinden oluşan bir tepsiyle dönüp hizmetçiye ve kuledaki tüm muhafızlara kendisinin de hazırlanmaya gittiğini duyurduğunda Celeste sıvıştı. Agnes gelinliğini yatağın üzerine sererken Rose kendini bir pasta yemeye zorladı. Terzinin gönderdiği üç gelinlikten biriydi, her biri bir öncekinden daha özenli ve karmaşıktı.

Elbise çok güzeldi, en yumuşak fildişi satenden yapılmış, ince dantellerle süslenmiş ve narin altın boncuklarla işlenmişti. Elbisenin üst kısmı Rose'un omuzlarına doğru hafifçe eğiliyor, göğüs çizgisi altın telkari ile süsleniyordu,

Belinde bir noktaya kadar daralmadan önce. Fırfırlar, en küçük bir harekette bile muhteşem bir şekilde akan fildişi ve soluk altın rengi dantel katmanları halinde eteklerin üzerine dökülüyordu. Arkada, Rose'un omurgasının çıkıntısı boyunca uzanan korse yüzlerce inci düğmeyle astarlanmıştı ve bu düğmeler yerini kabarık bir trene bırakıyordu.

"Sen bir hayal gibisin, aşkım," dedi Agnes, sonunda geri çekilerek. "Sanırım Kingsbreath seni almaya geldiğinde gözyaşlarına boğulacak.

Rose da ağlayacak gibi oldu. Aynada kendine baktığında tek görebildiği, gösterişli bir elbisenin içinde korkmuş bir kuklaydı.

Agnes kısa bir süre sonra ayrıldı, kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve prensesi gelinliği içinde yapayalnız bıraktı.

Rose pencereye doğru sürüklendi ve avluya doğru baktı. Anadawn'ın altın kapılarının hemen ötesinde, kambur bir tepenin üzerinde, güneş ışığında bir mücevher gibi parlayan Koruyucu'nun Mahzeni yer alıyordu. Bu sabah itibariyle kendi düğünü de dahil olmak üzere tüm önemli Eanan törenlerine ev sahipliği yapıyordu. İçeride, Koruyucu'nun Ebedi Ateşi tören kaidesi üzerinde yanıyor ve Percival Reeve adında sert yüzlü, yaşlı bir adam olan ve onu canı pahasına koruyan saygıdeğer bekçi tarafından bakılıyordu.

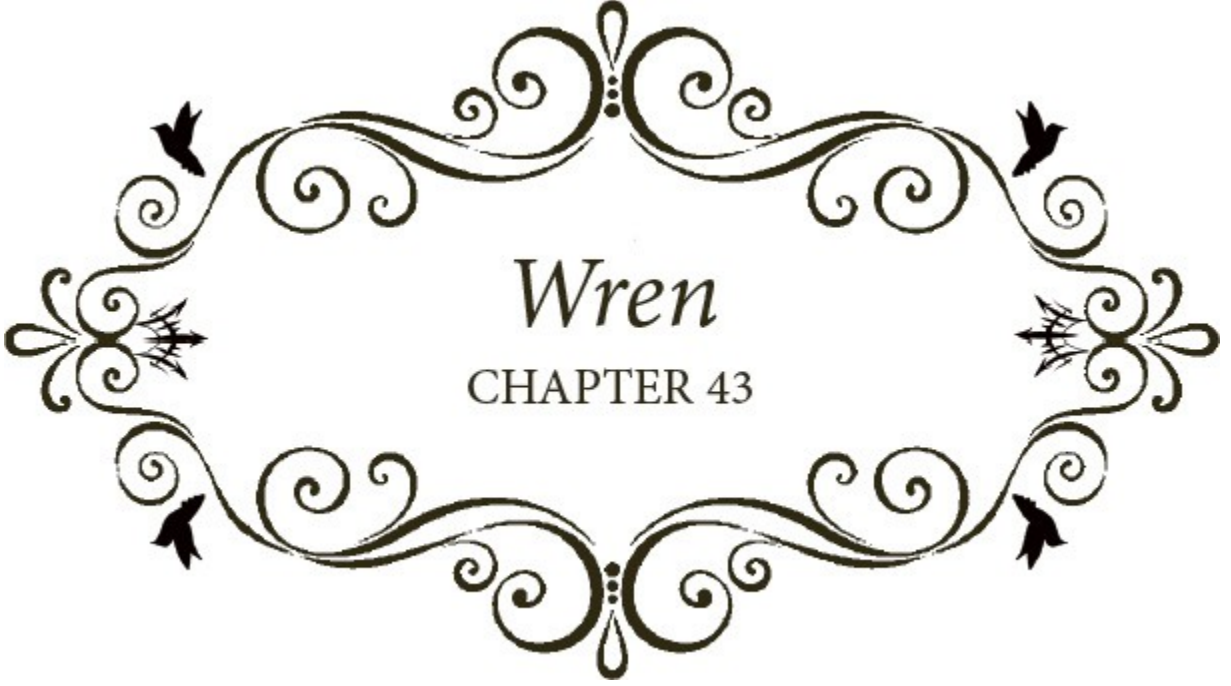
Rose şimdi düşününce bunların hepsi çok saçmaydı ama Eana'da gelenek her şey demektir. İnsanlar bunu bir teselli olarak görüyorlardı - alevini yanık tuttukları sürece Koruyucu'nun onları zarardan koruyacağına dair bir söz. Böylece karanlıkta onları her zaman bulabilirdi. Rose artık onun karanlık *olduğunu* biliyordu. Başından beri öyleydi.

Kapının sertçe çalınması Kingsbreath'in gelişini haber verdi. Siyahla süslenmiş bordo bir takım giymişti, kılıcının cilalı kabzası kalçasında parlıyordu.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğini görmekten memnunum," dedi onaylayarak.

Rose ona ters ters baktı. "Kız kardeşim hayatta mı?"

"Şimdilik," dedi karanlık bir sesle. "Bu şekilde kalmasını istiyorsan sana söyleneni yapmanı öneririm. Kolunu uzattı. "Şimdi gel. Kendi düğününe geç kalmak iyi olmaz.

Wren Anadawn Sarayı'nın zindanlarında oturmuş, boynundaki sızıları ovmaya çalışıyordu. Nemli taş zeminde dönüp durduğu bir gecenin ardından - kendisine söz verilen battaniye olmadan ve yanında sadece saray fareleri varken - nihayet sabah olmuştu. Bunu gördüğüne şaşırmıştı ama şansının daha uzun süre devam edeceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Tepesinde, prensesin düğünü için hazırlık yapan hizmetkârların koşuşturmalarını duyabiliyordu. Gevranlı konuklar akın akın saraydan ayrılıp tepeye, Koruyucu'nun Kasası'na doğru kısa bir yolculuğa çıkarken, avluda şeref kıtası toplanıyordu. Her an Rose evlenebilir ve kısa bir süre sonra da Grinstad'a giden ilk gemiye binebilirdi.

Yıldızlar. Her şey nasıl bu kadar çabuk çözülmüştü? Wren buradan çıkmak zorundaydı.

Ve hızlı.

Güneş ışığı Wren'in hücreesindeki pencereden içeri süzülüyordu. Pencere yerden yüksekti ve kaçıışı imkânsız kılan kalın demir parmaklıklarla korunuyordu. Yine de bütün gece bunun hayalini kurmuştu.

Şimdi hücresinin kapısında oyalanıyor ve bir sıçanın sıçrayarak geçişini izliyordu. Nemli taş geçidin sonunda zindancıbaşı görevinin başında uyukluyordu. *Nihayet.* Sürünerek pencereye geri döndü ve alçak bir ısıklık çaldı. Kafesinin parmaklıkları arasından süzüldü, yumuşak ve bir baykuşun çağırısı gibi yükseliyordu.

Wren beklerken hücresinde volta atıyordu. Ve bekledi. Ve bekledi.

Ve sonra-

Shen'in yüzü pencerede belirdi. "Dün gece iyi geçti demek. "Şşşt. Wren parmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Misafirimiz var.

"Bana zafer içkisi sözü vermiştin Greenrock," diye fısıldadı. "Şafağa kadar o lanet değirmende bekledim.

Wren sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. "Biraz yardım alabilir miyim lütfen?

Shen parmaklıkların arasından kırmızı bir gül uzattı. 'Kız kardeşine benim ne kadar cesur bir kahraman olduğumu söylediğinden emin ol. Onun gözüne daha yeni girdim ve orada kalmak istiyorum.

"Onu kaçırdıktan sonra bunu nasıl başardığını asla bilemeyeceğim. Wren gülün başını kopardı ve yapraklarını avucunun içinde ezdi. Çenesini parmaklıklara doğru eğdi, dilinde çoktan bir büyü birikmeye başlamıştı. "Büyülerim son zamanlarda pek uslu durmuyor, bu yüzden geri çekilmenizi tavsiye ederim. Bu korkunç bir şekilde yanlış gidebilir.

Shen serin bir rüzgârda kayboldu.

Wren yaprakları pencereye fırlattı ve parmaklıkların titremeye başlamasını memnuniyetle izledi. Demir gevşedi ve Shen tekrar görüş alanına girdiğinde, parmaklıkları aralarında orta büyüklükte bir delik açılana kadar kolayca büktü. "Ben biraz daha gösterişli bir şey umuyordum.

"O zaman şunu izle. Wren koşarak duvara doğru atladı. Kollarını dışarı savururken ayakları taşa sürtündü, Shen onu bileklerinden yakaladı. Onu kendine doğru çekti, Wren parmaklıkların arasından kendini sıkıştırırken irkildi ve küfretti.

Yarısında takıldı.

Shen kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Cam'ın bademli kurabiyeleri oldu! Sabah esintisi sanki onunla alay ediyormuş gibi yüzünü yalayıp geçti. "Kalçalarım sıkıştı.

Shen kahkahalarını tutma konusunda kötü bir iş çıkardı.

Wren ona ters ters baktı. 'Haydi savaşçı. Sırtını bu işe ver.

Shen onun üst kollarını tutarken Wren yan tarafına kaydı, arkasından bir ses gelene kadar yüzü gerildi ve *gerildi*.

'Hey, oradaki! Ne yaptığını sanıyorsun sen? On iki saray muhafızı hızla Shen'e yaklaşırken omzuna ağır bir el indi ve ardından bir başkası. Wren'e yardım etmeye o kadar odaklanmıştı ki onları fark etmemişti ve artık çok geçti. Bir lanetle onu bıraktı ve Wren bir gümbürtüyle yere düştü. Başını kaldırıp baktığında Shen çoktan götürülmüş, elleri arkadan bağlanmıştı.

Tıslayan deniz yosunu.

Birkaç dakika sonra Shen onunkinin karşısındaki hücrede oturuyordu. Wren kuru bir sesle, "İyi gitti," dedi. "Şimdi ne olacak?"

Alnını parmaklıklara dayadı. 'Şimdi bir mucize bekliyoruz. Ya da zamansız ölümümüzü. Hangisi önce gelirse.

Rose, Koruyucu'nun Kasası'ndan her zaman nefret etmişti. Kavisli metal kirişleri ve sarkan avizeleriyle ona yaldızlı bir kafesi hatırlatırdı. Bugün mermer zemin o kadar cilalıydı ki, yansımalarını görebiliyordu. Her birinde Büyük Koruyucu'nun atının üzerinde cesurca ilerleyişinin resmedildiği vitray pencerelerden içeri renkli ışık huzmeleri süzülüyordu. Rose başörtüsünü kendi başörtüsünün üzerine örterken kaşlarını çatarak onun sert yüzüne baktı.

Arpçı çalmaya başladı ve hafif bir melodi kasayı doldurdu.

Sunağın üzerinde Ebedi Alev görkemli bir şekilde titriyordu. Ebedi Alev'in koruyucusu ve töreni yöneten Percival Reeve, yanında metanetle ağlayan Ansel'in yanında duruyordu.

Oh, Ansel.

"Boyun dik, çene yukarıda," diye tısladı Chapman'ın sesi kulağında. Onu sırtından dürtükledi. Aaaaa ve *yürü.*'

Rose, Willem Rathborne ile kol kola koridordan aşağıya doğru yolculuğuna sert bir omurgayla başladı. Arpın hafifçe tıngırdaması ve çıplak omuzlarını ısıtan sabah güneşinin ışığıyla sakinleşerek nefes alışverişine odaklandı.

Ansel'le hiçbir şey için evlenmeyeceğine dair kendine söz vermişti ama şimdi kız kardeşi için yapmayacağı şey olmadığını biliyordu. Wren'i kurtaracaktı ve sonra bir şekilde birlikte cadıları kurtarmanın bir yolunu bulacaklardı. Rose umudunu yitiremezdi, henüz değil. Aksi takdirde yere düşecek ve bir daha asla kalkamayacaktı. Bir sıranın kenarında uykulayan bir kar kaplanına baktı. Belki de Gevran canavarlarından biri onun işini bitirecekti.

Koruyucu'nun Kasası şansölyeler ve saray mensuplarıyla doluydu; Eana'nın soyluları ve soylu kadınları tek bir yerde toplanmıştı. Rose'un sadece Kingsbreath aracılığıyla bildiği isimler ve tanımakta güçlük çektiği yüzler. Willem Rathborne doğduğu andan itibaren hayatının her bir unsurunu kontrol etmişti. Gerçekten onun tarafında olan o kadar az insan vardı ki, bunun farkında bile değildi. Tam bir aptaldı.

Kral Alarik ve Prenses Anika ön sırada oturuyordu. Alarik tamamen siyah giyinmişti, Anika ise saçları kadar kırmızı bir elbise giymişti ve tilkisi kucağında kıvrılmıştı. Tor, Ansel'in sağında duruyordu, çenesi o kadar gergindi ki sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Bu ikimiz için de geçerli.

Rose kalabalığın içinde en iyi arkadaşını aradı ama Celeste'den hiçbir iz yoktu. Wren'i bulmaya giderken yakalanmış mıydı? Celeste'in babası Hector Pegasi kasanın ortasında oturmuş, Rose yanından geçerken ona gülümsüyordu. Rose buna karşılık veremedi, korku boğazını sıkıp hasta olacağını düşünmesine neden oldu. Bir adım, sonra bir adım daha. Rose santim santim geleceğine doğru ilerliyor, kendini her zamankinden daha başıboş hissediyordu.

Sunağa vardıklarında Rathborne ellerini Ansel'in ellerinin arasına koydu; Ansel'in elleri kendisinininkilerden bile daha yumuşaktı. Prens bakışları onun duvağı boyunca gezindi. "Beklemekten patlayabilirim, çiçeğim," diye fısıldadı. "Yüzün olmasa bile, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin.

Rathborne Rose'a doğru eğildi ve tüm konuklara sanki yanağına babacan bir öpücük konduruyormuş gibi göründü.

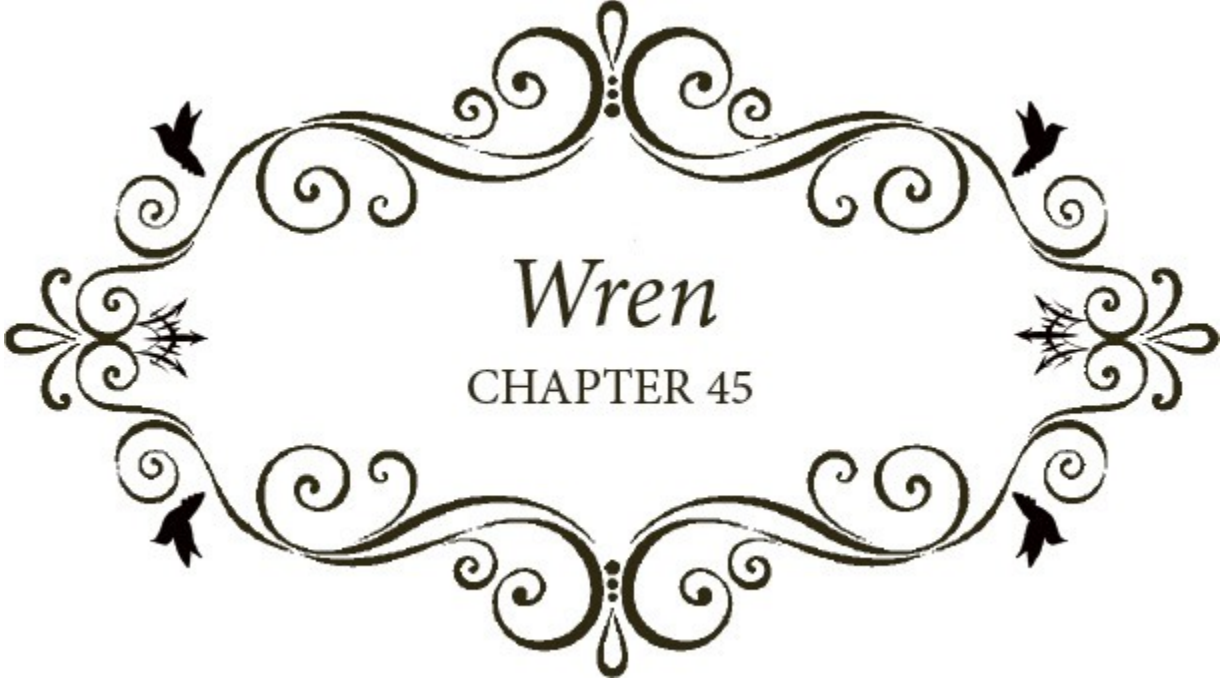
"Kendine gel," diye tısladı kızın kulağına. Sonra Mahzen'in girişine kadar yürüdü ve orada bir nöbetçi gibi durarak tek giriş yolunu kapattı.

Çıkış yolu.

Arpist parmaklarını tellerden kaldırdı ve müzik eriyip gitti.

Bekçi sivri bir gıcırtyla boğazını temizledi. 'Bugün özel bir gün. Sadece iki insanı değil, ülkeyi ve ülkeyi de birleştiriyoruz. Ve bunu Büyük Koruyucu'nun lütfuyla yapıyoruz. Tüm Eanan misafirleriyle birlikte o da başını eğdi. Gevranlılar eğilmedi. Rose da öyle. Onun yerine yukarı baktı. Ve bunu yaparken, en üstteki pencerede uçuşan garip bir gölge fark etti.

Bekçi tören kaidesinin arkasına geçti. Ve böylece, Ebedi Alev'in ilahisiyle başlıyoruz. Çünkü hiçbir gerçek evlilik kutsanamaz, ta ki-' Sözü kırılan camların sesiyle kesildi. Ve ardından Wren'in sesi bir çan gibi net ve çınlıyordu. "İTİRAZ EDİYORUM!"

Wren, Koruyucu Kasası'nın en üst penceresinden sıçradı ve havada süzülerek avizeye tutundu.

Altındaki düğün konukları telaşla başlarını geriye eğdiler. Biri çığlık attı. Chapman bayıldı. Muhafızlar -hem Gevran hem de Eanan- kılıçlarının kabzalarını kavrarken, Kral Alarik sanki bu ikinci prenses gelinin tavandan beyaz bir kurdele gibi sarktığını hayal ediyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. Belki de gelinlik giymek biraz hoşgörölü bir davranıştı ama Wren'in itirazına dramatik bir hava kattığı kesindi.

Vücudunu ileri geri salladı ve momentumunun gücünü kullanarak onu mihraba doğru itti. Avizeyi bıraktı, elbisesinin kıvrımları etrafında dalgalanırken, çömelmiş bir şekilde tam orta koridora indi.

Wren ayağa kalkıp eteklerini düzeltirken toplu bir nefes alış veriş ve ardından şok olmuş bir sessizlik dalgası yaşandı. Gelinlik Rose'un boncuklu elbisesi kadar güzel değildi ama yine de yedek bir gelinlikti. Celeste'in on birinci saatte ortaya çıkıp babasının adını kullanarak zindana girmesi ve zindancıbaşını bir aplikle bayıltıp ikisini de zindandan çıkarmasından sonra Wren'in elbiseyi giymek için sadece saniyeleri vardı.

Beş yüz şaşkın düğün davetlisinin ve çok sayıda askerin bakışları altında Wren eteklerini topladı ve sunağa doğru kararlı bir şekilde yürüdü.

"Bu düğünün iptal edildiğini ilan ediyorum!" diye anons etti, belki ilk seferinde itirazını kaçırın olmuştur diye.

Gevranlılar oturdukları yerde kaskatı kesildiler. Rose, tüm Kasa'da Wren'i gördüğüne sevinmiş görünen tek kişiydi; ona dehşet ve rahatlama karışımı bir duyguyla bakan Tor hariç.

Ansel sözcükleri bulmakta zorlanırken ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Kim... Nerede... Nasıl... Anlamıyorum. Kızların arasına baktı, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. "Rose mu?" dedi kararsızca.

Wren dilini şaklattı. 'Eğer gelinin ile onun esrarengiz kız kardeşi arasındaki farkı anlayamıyorsan, korkarım ikimizle de evlenmeyi hak etmiyorsun, Ansel.

"YETER! Rathborne koridorda yürürken kılıcını çekti. 'Derhal prenesten uzaklaşın!

Wren Ansel'in kılıcına hamle yaptı ve prens daha ne olduğunu anlayamadan kılıcı kınından çekip çıkardı. Kılıcı önüne doğru kaldırırken döndü ve ağırlığın altında biraz sendeledi. "Yoksa ne olur? Seni saçmalayan, trol suratlı çakal.

Rathborne homurdandı. "Zayıf kılıç ustalığınla gözümü korkutmak istiyorsan, çoktan başarısız oldun.

Tor öne doğru adım atarken Wren arkasından gelen çelik fısıltısını duydu. Bir sonraki kalp atışında kılıcı belirdi, gözünün köşesinde bir gümüş parıltısı. Kılıcı Rathborne'a doğrulttu.

Kingsbreath kayarak durdu. 'Silahını bırak, Gevran. Burada düşman ben değilim.'

Tor hareket etmedi.

Rathborne Alarik'e döndü. "Majesteleri, askerinize derhal geri çekilmesini söyleyin.

Alarik başını eğdi, sahneyi ışıltılı bir hayranlıkla izliyordu. "Hayır." Gelinlerin arasında eliyle işaret etti. "Sen *bunu* açıklayana kadar olmaz.

Rathborne'un gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Açıklanacak ne var? Bu kız açıkça bir *cadı*! Ona bir bakın! Konukların geri kalanıyla yüzleşmek için döndü. "Prensesin yüzünü çalmış. Bugün buraya bize zarar vermek için geldi! Konuklar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Bazı saray mensupları telaşla bağırdı.

Gevran askerleri kılıçlarını çekmiş, talimat beklerken, hayvanları ayaklarının dibinde hırıliyordu. Rose konuşmak için bir adım öne çıktı ama Wren kolunu uzatarak onu geri çekti. Durumun kontrolünü ele geçirmek için dakikaları -belki de saniyeleri- vardı. Kılıcını ileri geri salladı. 'Aslında Rathborne, ben sadece *sana* zarar vermeye geldim. Diğer herkes gitmekte özgür. Ya da isterseniz izleyebilirsiniz. Ama öyle ya da böyle, bu maskaralığa bir son vereceğim.

Anika ellerini birbirine vurdu. "Ne tiyatro ama," diye mırıldandı. Ben de tam sıkılmaya başlamıştım.

Onun yanında, Alarik'in elleri ağzının önünde kenetlenmiş, bakışları göz kırpmadan duruyordu.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Rathborne. "Bu sahtekârı hemen öldürün! Mahzenin arka tarafında altı saray muhafızı harekete geçti. Koridorda ilerlerken kılıçlarını çektiler, dört tanesi de yan geçitlerde ilerledi.

Tor gözünü bile kırpmadı.

"Kafasını omuzlarından ayırdığınızdan emin olun!" diye hırladı Rathborne. 'Bu cadı düşüncelerimizi çarpıtmak için gönderilmiş kötü bir büyücüden başka bir şey değil.

!

"Yalancı! Rose yüzündeki örtüyü yırttı ve Wren'in yanına yürüdü. 'Hayatım boyunca bana yalan söyledin! On sekiz yıldır Eana'ya yalan söylüyorsun ve bugün burada, değerli Koruyucunun gözleri önünde durup yine yalan söylemeye cüret ediyorsun!"

Kalabalık sessizliğe gömülmüş, bütün gözler ikizlerin üzerinde toplanmıştı. Saray muhafızları ne yapacaklarını bilemez bir halde durakladılar. Wren kız kardeşinin elini tutarak Rose'u sabitledi ve Willem Rathborne'un üzerine alev alev yanan bir cehennem hiddetiyle yürüdü. 'On sekiz yıl önce ailemizi öldürdün. Babamı yatağında zehirledin ve annemin boğazını kestin! Cadıları suçladın ve hepimizi savaşa gönderdin! Senin sapkın oyunlarına alet olmaktan bıktım. Her hareketimi, her düşüncemi kontrol etmenize izin vermekten bıktım! Kız kardeşim bir cadı olabilir ama yalancı değil. O da benim kadar gerçek ve onun varlığı *senin* yalan söylediğinin *kanıtı*! Buradaki tek sahtekar sensin!'

Kasa boyunca mırıltılar yükseldi. Gerçekler önlerine serilince korku şaşkınlığa dönüştü.

Kral Alarik'in gülümsemesi yavaş ve tehditkârdı. "Belki de prenses yerine cadıyı almalıyız.

"Belki de ikisini de almalıyız, kardeşim," dedi Anika.

"Seni aptal, kafayı yemiş çocuk! Rathborne, Rose'un sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak istercesine kılıcını havada savurdu. Rose'a değil, tüm cemaate seslendi ve umutsuzca onların güvenini kazanmaya çalıştı. 'O kız entrikacı bir cadıdan başka bir şey değil! Açıkça kafanızın içine girmiş ve düşüncelerinizi çarpıtmış.

"*Hayır!*" diye tısladı Rose, ona doğru bir adım atarak. Yavaşça, belli belirsiz, Tor da ileri atıldı. Eğer umursamaz bir çekişmenin ortasında olmasalardı, Wren kılıcını bırakıp herkesin önünde onu öpebilirdi.

Saray muhafızları, silahlarını nereye doğrultacaklarından artık emin olamadıkları için garip bir şekilde havada asılı kaldılar.

"Yakalayın onu, sizi aptallar!" diye bağırdı Rathborne. "Kingsbreath'e hesap vereceksiniz!

"*Ben* sizin prensesinizim ve önce benim konuşmama izin vereceksiniz! Rose yüzünü kalabalığa döndü, Eana'nın tüm saray mensuplarına ve soylularına hitap ederken sesi yükseliyordu. Taç giyme törenim henüz gerçekleşmemiş olsa da, bugün ortaya çıkan gerçekler ışığında Eana Kraliçesi olarak bu ilk eylemime izin vereceğinizi umuyorum. Willem Rathborne, Kingsbreath rolünde en kötü şekilde başarısız olmuştur. Sadece ailemi öldürerek ve bunca yıl gerçeği benden saklayarak bana ihanet etmekle kalmadı, aynı zamanda bu ülkeye de ihanet etti. Bu nedenle halk olarak onu bir an önce görevinden almalıyız.

Cemaat oturduğu yerde kaskatı kesilmiş, temkinli bakışlar ikizler arasında gidip geliyordu ve Wren sonunda rüzgârın Rathborne'un aleyhine döndüğünü hissetti.

Rose ona küçümseyerek baktı. "Willem Rathborne, Kral Keir ve Eana Kraliçesi Lillith'i öldürmekten tutuklanmanızı emrediyorum. Wren'in elini sıktı ama Mahzen'deki başka hiç kimse onun titrediğini anlayamadı. Yüzü sakın ve sesi güçlüydü - Wren ani bir şaşkınlıkla bunun bir kraliçenin sesi olduğunu fark etti. "Kendi yarattığınız anlamsız bir savaşta binlerce cadıyı öldürdüğünüz için tutuklanmanızı emrediyorum.

Rose parmağını kaldırdı ve elinde öfkesinden başka bir silah olmamasına rağmen Mahzen'in içine ölümcül bir sessizlik çöktü. "Şu anda bile Ortha cadılarının yok edilmesini planladığınız ve *kendi* hükümdarınızı iradesi dışında kana susamış bir ulusla takas ettiğiniz için tutuklanmanızı emrediyorum. Rose'un gözleri parladı, yeşil ve öfkeliydi. "İktidardaki zamanınız sona erdi.

Derin, ürpertici bir nefesle, içinden son bir gerçeği çağırdı. 'Bu son birkaç hafta bana kendim hakkında senin öğrettiğinden çok daha fazlasını öğretti. Artık bir şifacı cadı olduğumu biliyorum ve bu ülkeyi *açtığınız* yaralardan ve bölünmüşlükten iyileştirmeye yemin ediyorum.

Sonra sessizlik. Sıra sıra dizilmiş şaşkın yüzler sanki Rose'u ilk kez görüyorlarmış gibi ona bakıyorlardı. Wren bile ne diyeceğini şaşırmıştı. Kız kardeşi cesaretini bulmuştu ve bugün burada bir taç giyme töreni yapılmamış ve başına böyle bir taç takmamış olsa da, onların gözleri önünde bir kraliçe olmuştu.

Rathborne yavaşça ve tantana yapmadan kılıcını indirdi. Bitirdin mi Rose, sevgilim?"

Rose ona ters ters baktı.

"Bırak. Bırak onu. Kılıç bir takırtıyla yere düştü.

Wren kılıcını kaldırdı, gülümsemesi tamamen kötüydü. 'Bu kasadan asılmanı izlemek için sabırsızlanıyorum. Adaletimiz senin hızlı ve acı infazın olacak.

Rathborne gülerek onu şaşırttı. İçinden hıçkırarak çıkan vahşi, manik bir sesteki bu. Bileğini hafifçe salladı ve avucuna bir hançer kayd.

"Önden buyur, cadı.

Doğrudan Wren'e fırlattı.

Bıçak ona doğru savrulurken Wren dondu kaldı. Zaman yavaşlıyor gibiydi, Rose'un dehşet içindeki çılgılığı kulaklarında çınliyordu. Sonra Tor onu belinden kavrayıp yana doğru savururken, sert ve hızlı bir şeyin ağırlığının üzerine doğru geldiğini hissetti. Yere çakıldılar, kılıç başlarının üzerinden temiz bir şekilde geçti.

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra hançer Prens Ansel'in kalbine saplanırken kan donduran bir çılgık havayı ikiye böldü.

Gevran prensi dizlerinin üzerine çöktü, elleri hiçbir şeyi kavrayamıyordu, fildişi rengi ceketinin üzerinde kıpkırmızı kan çiçek açmıştı.

Yankılanan bir *gümbürtüyle* yana doğru düştü.

Ve sonra, bir anda, ölmüştü.

Rose dehşet içinde Prens Ansel'in cesedine baktı. Elleri şiddetle titriyor, gelinliği Prens'in kanına bulanıyordu. Etrafında bir kaos patlak vermişti ama Rose kendini tüm bunlardan uzak hissediyordu. Sadece ayaklarının dibinde yatan Ansel ve içinde canlanan büyü vardı. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini onun yanağına koydu. "Ben buradayım, Ansel. Sana yardım edeceğim.

Ansel cansız gözlerle onun arkasından baktı.

"Her şey yoluna girecek. Rose'un paniği büyüünün vızıltısına katıldı. Avuçlarını Ansel'in göğsüne bastırdı, parmakları bıçağın etrafında birleşirken nabzını hissetti. Ansel'in kanı parmaklarının arasından sızarken saçları bir perde gibi etraflarına düştü.

"Bize geri dön," diye mırıldandı Rose, bir ilahi gibi tekrar tekrar. Parmakları büyüünün sıcaklığıyla titriyordu. Enerjisinin her zerresini prensin bedenine akıtıyor, uyuyan kalbini uyandırmaya çalışıyordu ama işe yarayıp yaramadığını anlayamıyordu. "*Lütfen*, Ansel. Lütfen geri dön.

Gözlerini sıkıca kapatıp odaklanmaya çalıştı ama bağırışlar giderek artıyordu. Gevran askerleri mihraba hücum ederken ani bir postal gümbürtüsü duyuldu. Rose zihninin sessizliğinde Ansel'in hayatının ipliğine uzandı. Onu karanlığın içinde buldu - hızla yıpranan ince bir altın çizgi. Eğer bıçağı göğsünden çıkarabilir ve kan akışını durdurabilirse-

Bir el koluna dolandı. "Bırak kardeşimi," diye hırıltılı bir ses geldi yukarıdan. Kral Alarik parlak, vahşi gözlerle onun üzerinde duruyordu.

Rose onu silkelemeye çalıştı. 'Bırakın beni. Ona yardım edebilirim! Onu iyileştirebilirim!

Alarik onu ölü prensin yanından sürükleyerek uzaklaştırdı, askerleri arkasına doluşmuştu.

Tor yolunu zorladı. 'Bırak ona gitsin Alarik! Bırak denesin.

Kral bir kar fırtınasının buz gibi öfkesiyle askerine döndü. "Yeterince şey yaptın, Tor. Dışlerini tehditkâr bir şekilde gösterdi ama sesi kederinden çatlıyordu. Ansel senin yüzünden *öldü*.

"Çekilin, hepiniz! ÇEKILIN YOLUMDAN! Prenses Anika toplanan askerlerin arasından sıyrılarak ilerledi ve kardeşinin cesedini görünce feryat etti. Bıçağı göğsünden çekip başının üzerine kaldırırken mermer zemine kan sıçradı.

"Sahtekâr prenses nerede?" diye bağırdı. "Kan istiyorum. Ve *şimdi* istiyorum. Tor'a doğru ilerledi. "Nerede o? Kendi prensin yerine kurtardığın prenses? Bıçağı vahşice sallıyordu. "Onun için tasarlanan hançeri kalbine saplayacağım!

"Hayır!" diye bağırdı Rose. 'Bu Wren'in suçu değil! Biz bunu hiç istemedik!

Anika bıçağı onun boğazına doğrulttu. 'Kardeşimizi öldürerek, Eana büyük Gevra ulusuna savaş ilan etti. Sözlerime kulak verin Prenses, sizi dize getireceğiz!

Rathborne'du! Nereye gitti? Onu bulmamız gerek-'

"*Sessiz ol*, seni yılan! Alarik Rose'u askerlerinden birine doğru itti. 'Bunu gemime götürün ve kollarını bağlayın. Akıl oyunlarından ve zehirli büyüden bıktım artık. Tor'u geri çekti. "Kardeşimin bedenini taşıyabilirsin. Onu hayattayken olduğundan daha iyi koruduğundan emin ol. Alarik sunaktan döndü ve kalan konuklara dik dik baktı, sesi

Ciddi. "Düğün iptal edildi. Dramatik bir nefes aldı. "Şimdi savaştayız.

Askerler birbirlerine doğru ilerlerken son konuklar da panik içinde dağıldı. Birkaç Gevran Rose'un üzerine çullandı ve onu kollarından tutarak sunaktan uzaklaştırdı. 'Muhafızlar! Bana yardım edin! Bir şeyler yapın! Rose tekmeledi ve çığlık attı ama işe yaramadı - askerlerin tutuşu demir gibiydi ve kendi askerleri umutsuzca sayıca azdı, kar kaplanları homurdanıyor ve bacaklarına saldırıyordu.

Wren neredeydi? Ve bu kaosun içinde Rathborne'a ne olmuştu?

Celeste'in adını haykırdığını duyabiliyordu ama Rose, Gevran omuzları denizinde kaybolmuştu. Kendisini esir alanların üzerinde hiçbir şey göremiyordu. Hep birlikte hareket ediyor, etrafında canlı bir kafes oluşturuyorlardı. İçinden kaçmayı umamayacağı bir hapishane.

Hafif bir esinti geldi ve ardından Shen, Koruyucu'nun Kasası'nın kırılganlığından düşüp bir Gevran'ın kılıcını burnunun dibinden çalarken çeliğin ışıltısı duyuldu. Dirseğini geri çekti ve kabzayı askerin çenesine saplarken, diğerinin bacaklarını altından tekmeledi. İkisi de takırdayarak yere düşerken, Shen dönüşünün ortasında ikinci bir kılıç kaptı. Kılıcı düzleştirdi ve diğerinin dizlerinin arkasına sapladı, Shen yere yığılan askerin burnuna alnını çarptı.

Başka bir asker Shen'e doğru koştu ama Shen havada dönerek askerin suratına hızlıca bir tekme attı ve bıçağının ucuyla diğerinin ayağını şişledi. Aynı vuruşta bıçağı çıkardı, asker geriye doğru sendelerken inliyordu.

Shen iki eline birer silah aldı ve Rose'un kalan iki tutsağına doğru salladı.

"Ellerini prenesten çek. Bıçakları birbirlerine karşı bilebilir. "Yoksa onları kendim çıkarmak zorunda kalacağım.

Kral Alarik koridorda kararlı adımlarla ilerlerken Gevranlılar panik içinde birbirlerine baktılar. "Peki *sen* kim oluyorsun?" diye sordu.

"Karanlık bir gecede tek başına karşılaşmak istemeyeceğin biri. Shen tekrar döndü ve Rose'un sağ dirseğini tutan askerin çenesine sert bir tekme attı. Asker kralın ayaklarının dibine yığıldı. "Ya da tam burada ve şimdi, ortaya çıktığı gibi.

Diğer asker Rose'u bıraktı ve dikkatli bir adım geri çekildi. Kendi muhafızları nihayet içeri girdiğinde Rose Shen'in göğsüne yığıldı.

"Gevranlılar! Teslim olmayın!" diye kükredi Alarik. "O sadece bir adam!

Shen kayıtsızca gülümsedi. "Aslında ben bir cadıyım. Sonra kılıçlardan birini doğrudan Alarik'in kafasına fırlattı. Tacındaki bir dalı koparıp saçlarından ayırdı ve sunağın karşısına taşıyarak tören kaidesine sapladı.

Alarik'in beti benzi attı. Başının üstünü hafifçe okşayarak geri çekildi. "Tor! TOR!"

"Lütfen gösteriş yapmayı bırakın," dedi Rose telaşla. 'Bir savaş başlatacaksın.

"Sanırım bu konuda endişelenmek için biraz geç. Shen bir kolunu onun beline doladı. "Bu arada çok güzel görünüyorsun. Gelini öpmek kötü şans getirir mi? Onun bakışlarını kırmadan boştaki elini kullanarak ilerleyen bir başka Gevran'ı yumrukladı. "Bir daha düşündüm de, umurumda değil. Sonra Rose'a eğildi ve onu öptü.

Bir an için zaman durmuş gibi hissetti. Sonra bir Gevran askerinin üzerlerine doğru gelmesiyle dünya tekrar içine çöktü. Shen, Rose'u zarar görmemesi için döndürdü ve askerin ayak bileklerini tekmeleyerek altından çekti. Askerler sıralar boyunca ve koridorlarda birbirleriyle dövüşürken, çeliğin çarpışması ve gürültüsü Mahzen boyunca yankılandı.

Shen yukarıdan girişini yaparken ön kapıdan içeri dalmayı başaran Celeste sonunda arbedeyi yarmayı başardı. Daha yeni sendeleyerek ayağa kalkmış olan şaşkın bakışlı Chapman'a dirsek attı. "Tanrıya şükür iyisin! Rose'u tutup kendine çekti ve kısa bir süre Shen'e doğru baktı. "Çok yakışıklı ama bilmelisin ki tüm savaşçı yeteneklerine rağmen onu ve Wren'i zindandan çıkaran *bendim*. Celeste geri çekilerek yeşil ve mavinin gelgitini taradı. "Bekle. Wren nerede?"

Kalabalığı taramak için bir sıranın üzerine çıkan Shen, "Başım belada," dedi. "Haydi!"

Shen'in önderliğinde Rose ve Celeste eteklerini toplayıp her şeye rağmen Ebedi Alev'in hâlâ kaidesinde yanmakta olduğu Mahzen'in arka tarafına doğru aceleyle ilerlediler. Shen üç Gevran askerini daha savuştururken Celeste bir kılıç kapıp gümüş dişli bir kurda çılgınca savurdu ve Rose'un sunağın etrafından dolanması için yolu açtı.

Kayarak durdu. "Oh!"

Wren, Percival Reeve ile karşı karşıyaydı. Bekçi ona alevli bir demir çubuk saplıyordu. "Defol git, seni sefil cadı!" diye bağırdı, saldırırken. "Koruyucumuz bizi güvende tutacak!"

"Rathborne'un orada olduğunu biliyorum! Wren, Ansel'in hantal Gevran kılıcını havada tutmak için mücadele ediyordu. 'Bırakın onu vurayım! Yaptıklarının bedelini ödemeli!

Rose kasanın arka tarafındaki küçük odayı fark etmemişti, ta ki bekçi önüne atlayıp ağzından kuduz bir canavar gibi köpükler saçana kadar. Tekrar savurdu ve Wren'i omzundan yaraladı. "Lanetlerin burada işe yaramayacak, cadı!

Rose ayakkabısını çıkardı ve bekçiye doğru fırlattı. "Al bakalım, seni buruşuk yaşlı soytarı!

Wren kız kardeşini fark ettiğinde, gözünden kaçan bir saç telini üfledi. "Bana bir silah lazım Rose. Gerçekten kullanabileceğim bir şey!

Güçlü bir kükremeyle bir Gevran askeri sunağın arkasından gürleyerek geldi.

Bir kez nefesi kesildi, sonra devrilmiş bir ağaç gibi yere yığıldı.

Shen onun arkasında belirdi, ellerinin tozunu alıyordu. Hançerini askerin sırtından aldı ve Wren'e fırlatmadan önce pelerininin üzerinde temizledi. "Buna ne dersin?

Wren onu yakaladığında gülümsedi. "İşte bu yüzden benim en iyi arkadaşısın.

Shen çoktan gitmişti; şimdi sunağı yarılamış, dört iri yarı Gevran'la kavgaya tutuşmuştu.

Bekçi sopasını savurarak Wren'in üzerine bir kıvılcım yağmuru gönderdi. 'Geri! Geri! Geri! Geri!'

Wren onun etrafında döndü. "Koru beni, Rose!

Nasıl?" diye bağırdı Rose. Aman *Tanrım*. Kendine ait bir silah aramak için etrafında döndü, ancak kendini Kral Alarik ile yüz yüze buldu.

'Benim gemimde olman gerekiyordu,' diye homurdandı.

Adam kollarından yakaladığı Rose çığlık attı. Sunağın karşısındaki Shen onun acı dolu sesini duyunca arkasını döndü. "Rose!

Gevranlar onun dikkatinin dağıldığını fark edip saldırdı ve onu belinden yakalayıp yere düşürdü.

Willem Rathborne, Muhafız'ın kadim kılıcı Sanguis Bellum'u kasasından çıkardığı Mahzen'in arka tarafındaki odadan çıktığı sırada Alarik, Rose'u tekmeleyerek ve bağırarak sürükledi. Rose onun kılıcı havaya kaldırdığını gördü, yüzündeki vahşi ifade kılıcın parlayan çeliğine yansımıştı. Kingsbreath ve bekçi, Wren kaçacak hiçbir yeri ve ona yardım edecek hiç kimsesi olmadan alev alev yanan tören kaidesine doğru bastırılana kadar kız kardeşine yaklaştı.

Rose kız kardeşini çağırmak için bağırdı ama o çoktan koridorun yarısına gelmişti, çığlıkları Alarik'in eliyle bastırılıyordu.

Bir şimşek çaktı ve ardından Mahzen'in kapıları açılıp uluyan bir fırtına içeri girerken gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu.

Sunak paramparça olmuş, Rose geriye doğru savrulup Celeste'e çarpmıştı. Banba'nın Ortha cadılarını Koruyucu'nun Kasası'na götürdüğünü görmek için tam zamanında sersemlemiş bir halde ayağa kalktı.

Şiddetli ve yükselen rüzgâr da onlarla birlikte geldi.

"Cadılar Anadawn'a geri döndü ve bu sefer gitmiyoruz!" diye haykırdı Banba ve Eana'nın tüm rüzgârları da onunla birlikte haykırdı. "Silahlarınızı bırakın ve kenara çekilin ya da bir sonraki yaşamınızda değerli Koruyucunuzla buluşmaya hazırlanın. Yaşlı cadının kıkırdaması yükseldi, rüzgâr onu Mahzenin her köşesine taşıdı.

"Ne giriş ama," dedi Celeste baş dönmesiyle. "Kim o?"

"Bu benim büyükanmem," dedi Rose, azımsanmayacak bir korkuyla. Banba Anadawn'a gözlerinde ateş ve dişlerinin arasında intikamla gelmişti. Eğer bir an önce bir şeyler yapmazlarsa, Anadawn halkı da dahil olmak üzere etrafındaki herkesi kılıçtan geçirecek ve Gümüşdil Nehri onların kanıyla kıpkırmızı akacaktı.

Kral Alarik ters dönmüş bir sıranın arkasından çıktı ve koridorda sendeleyerek ilerledi. "Nihayet. Gerçekten ilgime layık bir cadı.

Banba ona doğru bakmadı bile.

"Göster kendini Willem Rathborne! Bir çatal yıldırım daha yarattı ve büyük bir gürültüyle bir sırayı ortadan ikiye böldü. Rowena ve Grady onun arkasında durup kendi uğultularını eklerken, Rose arkada kalan Bryony ve Thea'nın endişeyle katliamı incelediklerini gördü. 'Eğer bizimle savaşmak istiyorsanız, kılıcınızı çekin ve bizimle burada ve şimdi savaşın. Sizin pusu kurmanızı beklemeyeceğiz. Savaşa hazır olarak geldik!

"Ve bu siz Gevranlılar için de geçerli!" diye bağırdı Rowena. 'Kralınızdan ya da canavarlarınızdan korkmuyoruz!

Alarik'in ışıltılı bakışları hâlâ Banba'nın üzerindeydi. Eğer onun gösterisinden korktuysa bile bunu belli etmedi. Aksine, olumlu anlamda heyecanlanmış görünüyordu. "Böyle bir güç neden kendinden başka bir şeyden korksun ki? Etrafında dönerek çatışmanın içinde askerlerini aradı. "Diğerlerini unutun! YAKALAYIN ONU!

Banba ona doğru bakmadan bileğine bir fiske vurdu ve Gevran kralını bir duvara çarptı. "Torunlarım nerede? Ahşap bir kiriş ikiye çatladı, avize tehlikeli bir şekilde yukarıda sallanıyordu.

Başını. Ve fırtına hâlâ devam ediyordu. Kalenin arka tarafında Chapman ayağa kalkmaya çalıştı ama bir asker tarafından hızla yere serildi. "Eğer ikisinden birine zarar gelirse, tüm Anadawn bunun bedelini ödeyecek!"

Son saray askerleri de cadıları görünce panik içinde kaçışırken, Gevranlılar fırtınaya karşı koyarak onlara doğru ilerlediler. Cadılar onları geri püskürttü ve Mahzen'in içine doğru ilerlerken Gevran canavarlarını bir kenara attı.

WREN! ROSE!"

Wren'i aramak için sunak boyunca sürünürken rüzgâr Rose'un aleyhine döndü. Shen'in baygın bedeninin yanından geçti, ilerlerken gözyaşları yüzünden akıyordu. Sonunda tören kaidesinin altına sıkışmış kız kardeşini gördü. Fırtınada devrilmiş, bekçinin kafatasını düzleştirmiş ve bacaklarını hapsedmişti. Wren'in gözleri kapalıydı ve hareket etmiyordu. Devrilen Ebedi Alev onun etrafında bir daire şeklinde yanıyordu.

Rathborne patlamada Sanguis Bellum'u kaybetmişti ama çoktan ayağa kalkmış, Wren'e doğru ilerliyordu. Rose kız kardeşini bulmak için çabaladı. "Wren!"

Rathborne, Shen'in kaideye sapladığı kılıcı kaptı. "Bakın Koruyucu beni nasıl kayırıyor! Kılıcı çekip çıkarırken çılgınca güldü. "Tüm cadıların ölümünü istediği gibi senin ölümünü de istiyor!"

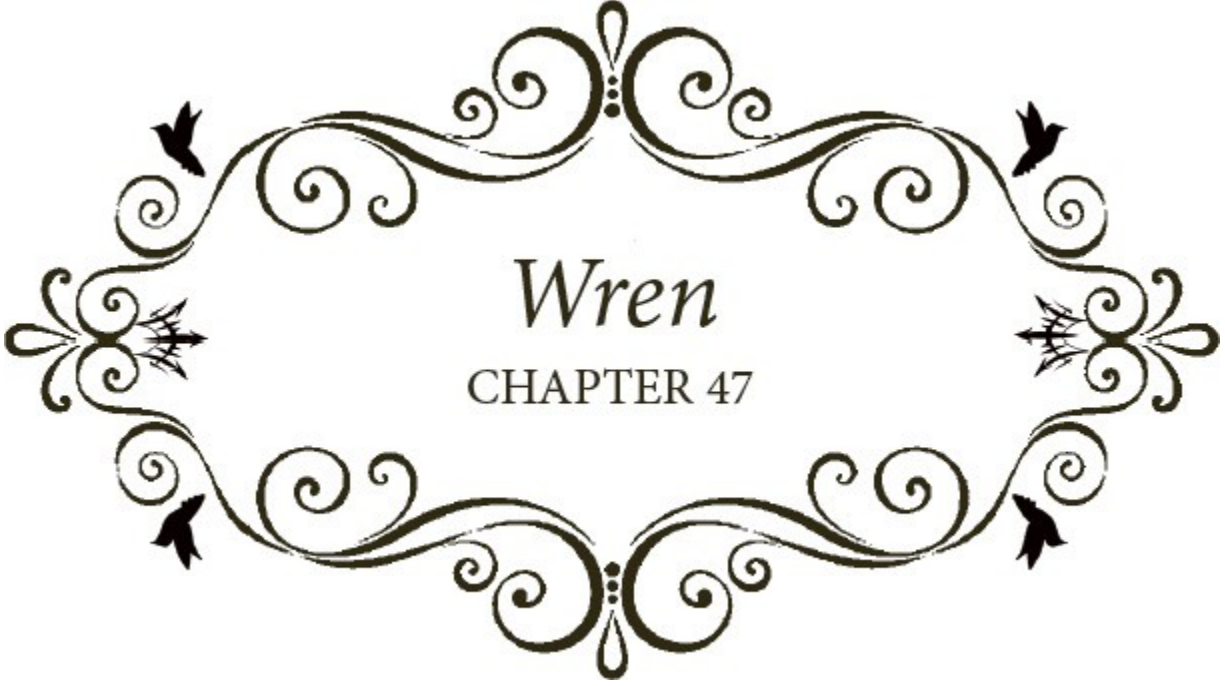
"HAYIR!" Rose vücudunu Wren ve Rathborne'un arasına atıp darbeye karşı kendini hazırlarken ateş Rose'u yaladı.

Kılıç havada ıslık çalarak ilerlerken Rose'un içinde bir şey sarsıldı. Korkunç bir kalp atışı için bunun sırtına saplanan kılıç olduğunu düşündü. Ama kıvılcım yanan bir alev haline geldi ve aniden büyüsünün içinde bir yıldız gibi patladığını hissetti.

Altında, Wren nefes nefese uyandı, zümrüt gözlerinde ikiz bir ateş parlıyordu.

Zamanın büküldüğü ve karanlığın onları güçlü yumruğunda kıvrandırdığı bir hiçlik ritmi vardı.

Sonra dünya etraflarında patladı ve Kasa bir ateş ve cam yağmuru içinde aşağı indi.

Wren bir duman bulutunun içinden Rathborne'un saçlarından çizmelerine kadar yanmış bir halde ölü yattığını gördü.

Kaide paramparça olmuştu ve bacaklarını tekrar hareket ettirebildiğini görünce rahatladı.

Rose onun üzerinden yuvarlandı. "Az önce ne oldu?"

"Sanırım ... *başımıza geldi*. Wren daha birkaç dakika önce Koruyucu'nun Kasası olan dumanı tüten harabeyi inceledi. Her şey parlak ve yanıyordu ve sunağın üzerine cesetler saçılmıştı. Tavan tamamen havaya uçmuştu ve camlar hâlâ yağmur damlaları gibi düşüyordu. Duvarlardan biri yerinden sökülmüştü ve uzakta, tepenin dibindeydi,

Wren, Gümüşdil'in akan sularını ve Gevran gemilerinin gri yelkenlerini gördü.

Alarik, Gevranlıların panik içinde geri çekilmesine önderlik etti; askerler ve soylular tepeden aşağıya doğru topallayarak iniyor, büyü, zehir ve lanetler hakkında bağıryorlardı.

Koridorlarda ve sıraların arasında, cadılar bilinçleri yerine geldikçe inliyordu. Rose, Shen ve Celeste'e yardım etmeye giderken, Wren sendeleyerek ayağa kalktı ve Banba'yı aradı. Onu mahzenin kenarında yan yatarken gördü.

"Banba! Büyükannesine doğru topallayarak yürüdü. "Uyan, Banba!

Yaşlı cadı inledi. "Benim küçük kuşum..." diye hırıldadı. "Benim küçük ... Başını bir kez daha öne eğerek sözlerini tamamladı.

'Buradayım, Banba! Geliyorum! Wren'in bacaklarının altı kurşun gibiydi, göğsü her adımda ağrıyordu. Önünde, inleyen bedenlerin arasından bir Gevran askeri çıktı ve Banba'ya doğru ilerledi. Wren'den önce ona ulaştı ve baygın cadıyı kolayca kollarının arasına aldı.

"HAYIR!" Wren hamle yaptı ama ayağı kırık bir basamağa takıldı. Dizlerinin üzerine çöktü. Kendini ayağa sürüklediğinde, asker çoktan tepeden aşağı doğru yürümeye başlamıştı.

"Dur! Wren tökezleyerek çimlerin üzerine çıktı. Başı hâlâ deli gibi dönüyordu ve doğru düzgün göremiyordu. 'Onu alamazsınız! O bizim!

Asker yürümeye devam etti ve yanan kasayı çok gerilerde bıraktı.

"Lütfen! Wren kendini aşağı atarken sesi titreyerek çığlık attı. ivme onu nehre doğru hızlı ve sert bir şekilde itiyordu.

Banba'yla birlikte gitmelerine izin veremezdi. Wren'in tanıdığı tek aile oydu, gelecek için, uğruna çok mücadele ettikleri taht için bir planı olan tek kişi oydu. Büyükannesi olmadan kaybolurdu. Banba da cadılar olmadan kaybolurdu.

Onu almalarına izin veremezdi. *Vermeyecekti.*

Wren tepenin dibine ulaştığında bacakları titriyor ve ciğerleri yanıyordu. Banba'yı gözden kaybetmişti - asker onu gemilerden birine götürmüş olmalıydı ve Gevranlıların sonuncusu da merdivenlerden yukarı tırmanıyor, yelken açmaya hazırlanıyordu.

Ve sonra Wren, Tor'u gördü - sırtı dimdik ve vakurdu - ölü prensin cesedini kralın gemisine taşıyordu. Elske onun yanında bitkin bir şekilde yürüyordu. Kuyruğu yanmış ve kürkü isle lekelenmişti.

"Tor! Bekle, lütfen!"

Tor durdu. Omzunun üzerinden Wren'e baktı, gözlerinde öyle bir ıstırap vardı ki Wren'in kalbinde bir yarık açtı.

Lütfen. Büyükannemi aldılar.' Gemiye doğru tökezlerken gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen onu benden almalarına izin verme.

Tor'un yüzü buruştu. Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, Prenses Anika hâlâ kardeşinin kanına bulanmış bir halde güvertede belirdi. Çenesi sertleşti ve tavrı bir anda değişti. Sanki Wren'i tanıımıyormuş gibi, "Git buradan, cadı," dedi. "Bu gemide işin yok senin.

Gözleri parladı ama Wren onun uyarısını görmezden geldi. Onun korumasını değil, büyükannesini geri istiyordu. Sendeleyerek ilerledi. "Lütfen! Onun yerine beni al.'

"Peki biz seninle ne yapacağız?" dedi Anika, sesi acımasız ve alaycıydı.

"Benim de sihrim var!" dedi Wren umutsuzca. 'Kralınızın istediği de bu, değil mi? Kendine ait bir cadı?

Anika'nın dudağı kıvrıldı. "Zaten yeterince katliama neden oldun. Tor'a baktı. "Sence de ektiğini biçme zamanı gelmedi mi asker?

"Bence bu kıyılarda zamanımızı ve kaynaklarımızı boşa harcamayı bırakmanın zamanı geldi. Tor arkasına bakmadan merdiveni geçmeye devam etti. "Belli ki lanetlenmişler.

Anika geminin parmaklıklarına doğru eğildi. "Onlara bir veda hediyesi bırakalım derim.

Tor sertleşti. "Sanmıyorum-

Anika parmaklarını şıklattı. "Voldsom, *saldır*.

Güçlü bir kar leoparı gemiden atlayıp nehir kıyısına indiğinde Wren çığlık attı. Ona şöyle bir baktı, sonra da saldırdı.

Wren ancak iki adım atabilmişti ki leoparın pençeleri omzunu deldi ve onu çimlerin üzerine çekti. Pençesiyle onu yuvarladı, kükrerken ağzı köpürüyordu. Anika da onunla birlikte kükredi, canavar dişlerini Wren'in böğrüne geçirirken ses manik bir kahkahaya dönüştü.

İçinden kan donduran bir çığlık koptu. Derisi yırtılıp açılırken gökyüzü bulanıklaştı, leoparın dişleri kas ve kemiklere battı. Canavar onu aynı hızla serbest bıraktı ve Wren dışarı fişkıran kanının sıcaklığını hissetti. Leopar ona doğru dönerek boynunu kokladı. Güçlü dişlerini açtı.

... sonra inledi, çünkü beyaz bir bulanıklık birdenbire belirdi ve ona çarptı.

Elske kar leoparının boğazını parçalamadan önce tehditkâr bir şekilde hırladı. Leopar son nefesini verirken iniltili bir çığlık attı ve Wren çimlere uzanırken aynı zayıflığı hissetti. Kralın gemisi Banba'yla birlikte uzaklaşıyordu ve artık güvertede sadece bir kişi vardı.

Wren, Tor'un kendisinden uzaklaşmasını izledi ve buna dayanamayacağını anladı. Ayrılamazlardı. Bu şekilde olmazdı. Bir elini böğründeki yaraya bastırarak kendini otların arasında sürükledi ve büyükannesi için çığlık attı. Dünya kenarlarından karardı ama o itti ve *itti*, içinden geçen acıyı görmezden geldi.

Uzun bir süre boyunca sadece Gevran yelkenleri uzaklarda dalgalandı, dünya gittikçe karanlıklaştı ve sessizleşti. Sonra tanıdık bir çift kol Wren'in etrafını sararak onu geri çekti. Elske gelip yanına oturdu ve son gemi de sisin içinde kaybolduğunda kurt başını geriye atıp uludu.

Son Gevran gemisi gözden kaybolurken Rose hıçkırarak ağlayan Wren'i kollarına aldı.

"Bırak beni. Kız kardeşi ona karşı güçsüzce mücadele etti ama Wren'in kolları gittikçe zayıflıyordu. "Yapamam... onu almalarına izin veremem... Lütfen.

.. Yapamam.

Rose onu sadece daha sıkı tuttu, bakışları Wren'in yan tarafındaki yaradaydı. Yaranın ciddiyetini anlamak için büyüüne ihtiyacı yoktu. Şu anda bile yırtık gelinliğin içinden sızan kan etraflarındaki çimenleri ıslatıyordu. "Sakin ol Wren. Yaralanmışsın.

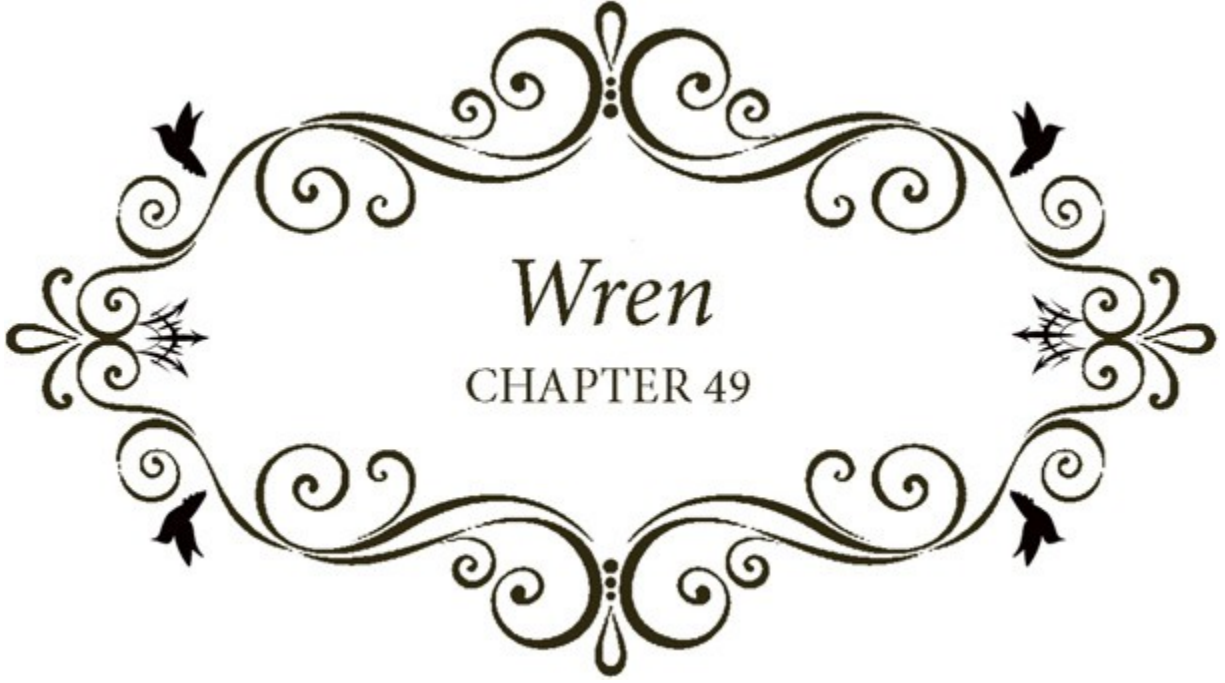
Wren, enerjisinin son damlası da onu terk ederken bile mücadele etti. Rose'un kollarında gevşeyerek, "Lütfen," dedi.

"Banba'yı kurtaracağız," dedi Rose yumuşak bir sesle. "Söz veriyorum kurtaracağız. Kız kardeşini çimlerin üzerine yatırdı. Elleri titriyordu ama onu hâlâ Kasa'da olan Thea'ya götürecek zamanı yoktu; kendini sorgulayacak zamanı da yoktu. Kız kardeşini kurtarmak, Ansel için yapamadığını Wren için yapmak Rose'a kalmıştı. Birbirlerini yeniden bulmak için yaşadıkları onca şeyden sonra onu kaybedemezdi.

Ellerini Wren'in yan tarafındaki yaraya bastırdı, büyüsü parmaklarında dalgalanıyordu. Bir şekilde daha güçlü, daha emin hissetti. Wren'in hayatının ipliğine uzandı ve onu buldu, karanlıkta loş bir şekilde parlıyordu. Yaranın kapanmasını isterken, parçalanmış kemiği ve harap olmuş kası tekrar bir araya getirirken düşüncelerini onun üzerinde tuttu. "İyi olacaksın," diye mırıldandı. "Seni tekrar iyi yapacağım.

Çalışırken Rose'un omurgasından ter damlıyor, büyüsü kendini Wren'e bağlarken midesinde endişe çalkalanıyordu. Bir süre kendisinin nerede bittiğini ve kız kardeşinin nerede başladığını anlayamadı. Sadece aralarında bir akım olduğunu ve iyileşmenin yavaşça, yavaşça işe yaradığını biliyordu. Onu da tüketiyordu. Kısa süre sonra Rose'un nefes alış veriş i zorlaşt ı ve göz kapakları düşmeye başladı. Wren'in yanaklarına renk geri döndüğünde, yorgunluğuna teslim oldu.

Gümü ş dil'in kıyısında, Rose kız kardeşinin yanına kıvrıldı. Uykuya dalarken, "Bundan kurtulacağız," diye mırıldandı.

Wren batı kulesinin kapısında durmuş, taşların üzerindeki kana bakıyordu. Glenna'nın cesedi gitmişti. Geriye paslı bir leke ve bir tutam beyaz saçtan başka bir şey kalmamıştı. Kuşlar da gitmişti, kafesleri devrilmiş ve kırılmıştı.

'Onu gömmeliydik. En azından bunu hak ediyordu.

Rose odaya girerken elini Wren'in omzuna koydu. "Anadawn'da geçirdiğim onca yıl boyunca onun burada olduğunu bile bilmiyordum. Onu benden *sakladı*. Onu dünyadan sakladı. Güneşin akşam gökyüzünde erimeye başladığı pencereye doğru sürüklenirken sesi titriyordu. "Ah, Glenna, çok üzgünüm," diye fısıldadı. 'Bunu düzelteceğiz. Söz veriyorum.

Wren eşikte oyalandı, bir eli böğründeki hayali yaraya bastırdı. Daha bu sabah nehir kıyısında ölmek üzere yatmıştı ve şimdi buradaydı. Ve Banba yoktu. Yıkık dökük gelinliklerini değiştirmişler, saçlarındaki kanı temizlemek için saatler harcamışlardı ama Wren yine de kendini kirli hissediyordu. Suçlu hissediyordu. Büyükannesini hayal kırıklığına uğratmıştı. Banba'yı ölümden daha kötü bir kaderle lanetlemişti ve şimdi cadılar lidersiz kalmıştı.

Rose altındaki tabloyu almak için bir kuş kafesini iterek yoldan çekti. Glenna'nın dün gece Wren'e gösterdiği portreydi bu. Onu ışığa doğru tuttu.

"Bu Ortha Starcrest," dedi, fısıltının ötesine geçmeyen bir sesle. 'Onu daha önce bir kez görmüştüm. Ana Ağaç'taki bir imgelemde. Yanında oturan kızı görünce kaşlarını çattı. "Ama bu da kim?

Wren pencerenin yanında kız kardeşine katıldı. Bakışları diğer kız kardeşinin üzerindeydi. Bir yanı onun adını yüksek sesle söylemek istemiyordu, sanki kadim, kötücül bir gücü varmış gibi. "Bu Ortha'nın ikiz kardeşi, Oonagh.

Rose'un nefesi kesildi. "*İkizler*," dedi. "Tıpkı Banba'nın dediği gibi.

Wren kız kardeşine yan gözle baktı ve içinde garip bir burkulma hissetti. Hayatı boyunca Banba ona Oonagh Starcrest'in varlığından hiç söz etmemişti. O ana kadar Wren, Glenna'nın kayıp ikizden haberdar olan tek yaşayan cadı olduğuna inanıyordu.

"Banba sana ne söyledi?" diye sordu kız kardeşine.

"Hiçbir şey söylemedi. Sanki bir şey söylemekten korkuyormuş gibi. Rose portreye kaşlarını çatarak baktı. "Anlamıyorum. Neden iki taç var?

Wren kahinin dün gece tam da bu kulede ona söylediği sözleri, karanlıkta Oonagh Starcrest'i anlatırken çözdüğü hikayeyi hatırladı. Wren bunu duyunca kıvranmıştı ama bunun kız kardeşine borçlu olduğu bir gerçek olduğunu biliyordu. Ne de olsa Starcrest kardeşler onların mirasıydı.

"Çünkü ikisi de kraliçeydi," dedi Wren. "En azından her şey cehenneme dönmeden önce.

Rose tabloyu göğsüne bastırdı, gözleri büyüyordu. "Bana neler olduğunu anlat.

Wren de öyle yaptı.

"Bin yıl önce, cadı kraliçe Moira ikiz kızlar doğurdu. Ortha ve Oonagh. El ele tutuşarak doğdular, o kadar yakınlardı ki tek bir zihne sahip oldukları söylenirdi. Tek ruh. İkizler de güçlüymüş. Ve birlikte olduklarında güçleri en üst seviyedeydi.

Rose'un kaşları çatıldı ve Wren onun Mahzen'deki o garip patlamayı, birbirlerine sarıldıklarında onlardan fişkıran kör edici gücü düşündüğünü anladı. Wren olanların iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu, sadece onu tedirgin etmişti.

Bunun Rose'u da tedirgin ettiğini söyleyebilirdi.

'Ortha yumuşak huylu ve son derece zekiydi. Yumuşak bir kalbi ve araştırmacı bir zihni vardı,' diye devam etti. 'Oonagh isyankârdı ve patlamaya meyilliydi. Sivri bir dili ve daha keskin bir öfkesi vardı. Wren benzerlikleri üzerinde durmamaya çalıştı, özellikle de sonrasında olacakları bildiği için. "Ama kızlar birbirlerini sevdiler ve birlikte yönetebileceklerine inandılar.

Rose yüzünü buruşturdu. "Yani *ikisi de* Kraliçe mi oldu?

Wren omuz silkerek, "Bu Moira'nın Yasasıydı," dedi. "Onları ayırmak istemedi ve krallığın kurallarını yeniden yazdı. Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Bu bir hataydı.

'Ama Ortha iyi bir kraliçeydi. Değil mi?'

'Sahip olduklarımızın en iyisiydi.

Sessizlik uzadı.

Rose rahatsız bir şekilde kıpırdandı. 'Ve . . . Oonagh?'

"Oonagh her şeyi mahvetti. Wren pencereye döndü. Kasa, tepenin üzerinde kararmış bir kabuk gibi duruyordu. Muhafızlar hâlâ cesetleri almak için ileri geri gidip geliyorlardı. "Krallığın kız kardeşine olan sevgisi arttıkça, Oonagh kıskançlaştı. Ve saplantılı. Wren dirseklerini pencere pervazına dayadı ve ağaçlara baktı. "Bir gün atını ormanda sürerken bir geyik yavrusunu ezdi. Bu bir kazaydı. Ama hayvanın kanı Oonagh'ın parmaklarına sızdığında her şey değişti. Güçlü olmanın yeni bir yolunu buldu. Kız kardeşinden daha iyi olmak için. Omzunun üzerinden Rose'a baktı. "Kan büyüsüne yöneldi.

Rose kollarını kavradı. '*Kan* büyüsü mü? Böyle bir şeyi hiç duymadım.'

'Cadılar yokmuş gibi davranmayı severler. Bu gençlerin fikir edinmesini engeller...' Wren ona yarım bir gülümseme sundu. "Ve sanırım daha yaşlı olanları da.

Rose burnunu kırıştırdı. "Yani Oonagh güç için hayvanları mı öldürdü?

Wren başını salladı, hâlâ bu zor gerçeği anlamaya çalışıyordu. İlk başta. Ama kan büyüsü çarpık ve zordur ve size ait olmayan bir şeyi aldığınızda, kendinizden bir parça kaybedersiniz. Oonagh canlılardan ne kadar çok şey alırsa, o kadar az insan oluyordu. Büyüsü bozuldu. Ve böylece

onun ruhu yaptı. Kahinin sözlerini hatırlayınca Wren'in içinden bir ürperti geçti, bu sözleri ona söylediğinde ne kadar perişan görünmüştü.

"Ve işte o zaman Oonagh insan kurban etmeye başladı. Rose yutkundu. "*Yıldızlar*. Ona ne oldu?

"Onu Ortha öldürdü.

Rose kendini buruşuk yatağa bıraktı ve Wren'in her sözüne asıldı. "Kendi kız kardeşini mi *öldürdü*?

Wren'in sesi sertleşti. "Bilerek değil. Ama Oonagh bir canavardı Rose. Başka ne yapmış olabilir ki? Koruyucu ve adamları Eana'da büyüyen huzursuzluğu kendi çıkarları için kullanarak yaklaşıyorlardı. Kız kardeşiyle Gümüşdil kıyısındaki kavgayı başlatan da Oonagh'tı. Ortha sadece şans eseri kendini koruyabilmişti. Kendini savunmak için kız kardeşine vurdu ve Oonagh suya düşüp boğuldu. Eğer o olmasaydı kim bilir bu ülke nasıl bir yer olurdu?

Rose, "Oonagh'ın Koruyucu'ya karşı daha başarılı olacağından şüpheliyim," dedi. "Banba Valhartların Ortha'yı lanetlediğini ve onun gücünü yok ettiğini söyledi.

Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Glenna gerçeğin daha karanlık olduğunu söyledi. Daha yakın. Wren ikizlerin portresini eline aldı ve Oonagh'ın yüzündeki çatık kaşın izini sürdü. "Kız kardeşini lanetleyen Oonagh'dı. Onlar dövüşürken, tahmin bile edemeyeceğimiz kadar güçlü bir kan büyüğü kullandı. O gün Gümüşdil'de boğulduğunda, onların büyüğü - ve Eana'daki tüm cadıların büyüğü - beş farklı parçaya ayrıldı. Bundan sonra Koruyucu'nun tahtı ele geçirmesi çok kolay oldu. Ortha sadece bir büyücüydü ve tek bir büyücü ayaklanan bir isyanın gücü karşısında ne yapabilirdi ki? Wren tabloyu bir kenara fırlattı. 'Ve gerisini biliyoruz. Oonagh ve Ortha'dan sonra Eana'da hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

"*Kayıp cadı kraliçe Oonagh Starcrest'in lanetinden sakının,*" kahinin sözleri Wren'in kafasında yankılandı. '*Lanet yeni kanda akıyor. Yeni kemiklerde yaşıyor.* '

Bunu şimdilik kendine sakladı. Olanlardan sonra Rose'u endişelendirmenin bir anlamı yoktu. Ama uyarıyı yutarken bile ona bunu yaptıranın korku olduğunu biliyordu; lanetin yeni bir neslin yeni ikizinde kök salmış olması korkunç bir ihtimaldi. Karanlık bir gün onun içinde de çiçek açabilirdi.

Rose ayağa kalktı. "Glenna'nın öldüğünde lanetle ilgili bir şeyler söylediğine yemin edebilirim. Buzları kırmakla ilgili bir şey. Başını iki yana salladı. "Hatırlayamıyorum.

"Boş ver," dedi Wren. 'Düşüncelerinizi yarınki taç giyme töreninize yöneltmelisiniz.

Rose şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Bunun için benimle kavga etmeyecek misin?"

'Artık istemiyorum. Banba olmadan olmaz. Wren o gün ilk kez Güneşsiz Deniz'in ötesinde neler olduğunu düşünmüyordu. Gevranlıların Grinstad'a ulaşması ne kadar sürerdi ve kötü kalpli kralları eve döndüğünde büyükannesine ne yapacaktı?

Banba bir savaşçıydı. Lillith'in Savaşı'ndan ve ardından gelen uğultulu yalnızlıktan sağ çıkmıştı, onu unutmaya kararlı bir ülkenin kıyısında yaşıyordu ama Wren'in büyükannesine duyduğu tüm inanca rağmen, Alarik Felsing'den sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Tabii herhangi bir cadı hayatta kalabilirse.

Yatağa uzandı, ellerini saçlarında gezdirirken yaylar gıcırıyordu. Yorgun, kızgın ve kalbi kırık ve şu anda herhangi bir şeye, hatta kendi duygularına bile hükmetme fikri birdenbire çok fazla iş gibi göründü. 'Tacını alabilirsin Rose. Tahtın. Hepsi senin olsun. Artık benim için bir anlamı yok.

Rose uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra Wren'in zar zor duyabileceği kadar sessiz bir sesle, "Farklı olabiliriz, Wren," dedi.

Wren ona baktı. "Ne?"

Rose'un yüzünde daha önce hiç görmediği, hiç öğrenmediği bir gülümseme vardı ve bunun ardında bir planın hayaletini hissediyordu. 'Ya bu toprakları birlikte yönetirsek? Sen ve ben. Yan yana.

Wren kaşlarını çatı. 'Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? En son iki kız kardeş birlikte hükmetmeye çalıştığında ne olduğunu?

Rose portreye vurarak çerçeveyi kırdı. 'Biz onlar değiliz, Wren. Biz lanetli değiliz. Sesi her geçen an daha emin çıkıyordu, gözleri Errinwilde kadar parlak ve yeşildi. "Bunu daha önce fark etmeliydim. Bunu birlikte yapabileceğimizi. Hayatımız boyunca ayrı kaldık ama şimdi bu fedakârlığın bir anlamı olabilir. Nereden geldiğimize bir bakın, yol boyunca öğrendiğimiz her şeye bir bakın. İkimiz de Valhart ve cadıyız ve birlikte yeni bir çağın başlangıcına işaret edebiliriz-'

"Rose, öylece-

'Evet, yapabiliriz, Wren! Artık aynı vizyona sahibiz.

'İşte bu yüzden bunu gerçekleştirmek için sadece birimize ihtiyacımız var.

Rose başını salladı. 'Her zaman bu toprakları yanımda bir kocayla yöneteceğimi düşünmüştüm. Zeki, güçlü ve korkusuz bir kralla. Neden

Onun yerine bir kız kardeş olamaz mı? Neden sen olamıyorsun? Daha önce yapıldıysa, yine yapılabilir. Ama bu sefer farklı olacak. Daha iyi olacak.'

Wren yavaşça ayağa kalktı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

'Bugün Vault'ta neler olduğunu hissettiniz. Birlikte daha fazlasıyız. Birlikte gerçek güce sahibiz. Wren'i omuzlarından tuttu. 'Savaş yaklaşıyor. Gevranlar geri dönecek ve döndüklerinde sen ve ben onlarla birlikte yüzleşeceğiz. Ben diyorum ki yan yana duralım ve buzlarını ateşle karşılayalım.

Rose, Glenna'nın kanının gölgesinde duruyordu ve Wren'in onu daha önce hiç görmediği kadar güçlü görünüyordu. Kız kardeşinin haklı olduğunu fark etti. Banba gitmişti. Dünya dönüyordu ve Wren bu toprakları biriyle yönetecekse, bunun Rose olmasını istiyordu.

Birdenbire, sanki cevap başından beri buymuş gibi göründü.

"Biz bir lanet olmayacağız," dedi, kız kardeşinden çok kendine. "Biz bir lütuf olacağız.

Rose elini uzattı ve Wren elini tutmak için Ortha ve Oonagh'ın portresinin üzerinden geçti. Kemiklerinin derinliklerinde bir yerde büyüünün parladığını hissetti.

Rose'a gülümsedi ve Rose da ona gülümsedi. Wren onun da bunu hissedebildiğini biliyordu.

Rose taç giyme gününü ne kadar hayal etmiş olursa olsun, hiç bu şekilde hayal etmemişti.

Anadawn'ın doğu kulesinin tepesinde, aynadaki yansımalarına bakarken kızı kardeşiyle yan yana duruyordu. Rose'un saçları, mücevherli tokalarla yüzünden uzakta tutturulmuş, çökmekte olan bukleler halinde yığılmıştı. Narin telkari işlemelerle süslenmiş ve cömert bir trenle tamamlanmış muhteşem, soluk altın rengi bir balo elbisesi giymişti. Wren saçlarını uzun ve gevşek bırakmış ve zümrüt yeşili ince saten bir elbise seçmişti.

Birlikte, Eana'nın renkleri olan yeşil ve altın renginde parlıyorlardı.

Wren yanaklarına allık sürerken, "Neden pantolonumu giymediğimi h l  anlamıyorum," dedi. "Herhangi bir elbiseden çok daha rahatlar.

Rose eteklerini düzeltirken burnunu kırıştırdı. 'Çünkü bu bizim *taç giyme törenimiz*, Wren. Eana halkına görevlerimizi ciddiye alacağımızı ve onları yönetmek için bize güvenebileceklerini gösterme şansımız var. Ve pantolonunuz neredeyse kalıp gibi olduğu için hiç de uygun olmayan bir izlenim veriyor.

Wren suratını astı. "En azından bir tören kılıcım olamaz mı?"

Rose ona, 'Tacınızı yaparken kuyumcunun başını çoktan ağrıttık,' diye hatırlattı. 'Zavallı adam bütün gece ayaktaydı. Korkarım yeni silahınız beklemek zorunda kalacak.

Wren dilini çıkardı.

Rose başını sallarken içini çekti. Wren nasıl olmuştu da *birilerini* Rose olduğuna inandırabilmişti? Kız kardeşinin görgü kuralları çok kötüydü ve en sert saray muhafızının bile yüzünü kızartmaya yetecek şakalar yapardı. Şimdi bile, öfkesi ve kederiyle, Wren aynada Rose'a gülümsüyordu. Sanki onun sinirlerini hissedebiliyormuş gibi onu rahatlatıyordu.

Elske, aynada kendine bakarak yüzünü onların arasına iterken sızlandı.

Wren kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Belki de bu kuledeki en kibirli kişi sen değilsindir, Rose.

Rose kurda ihtiyatla baktı. "Onu neden *her yere yanında* götürmek zorunda olduğunu hâlâ anlamıyorum.

"Çünkü o da bir prenses," dedi Wren sevgiyle. "Ve ona iyi bakmak zorundayım, ta ki ... Sözünü yarıda kesti ama Rose onun zihninde o gri yelkenli gemileri, güvertede duran yalnız askeri canlandırıldığını biliyordu. Kurdu olmadan. Onsuz. Wren şimdiden yarının ötesinde, Güneşsiz Deniz'in ötesinde neler olduğunu düşünüyordu.

Kapı çalındı.

Shen sol ayağının üzerinde biraz topallayarak içeri adım attı. Rose patlamadan bu yana iki kez ayak bileğini iyileştirmeyi teklif etmişti ama savaşçı her ikisinde de onu reddetmiş, doğal bir iyileşmenin gururu için daha iyi olacağına ısrar etmişti. Rose, Wren'in yaraları için harcadığı enerjiden sonra onun daha çok kendi enerjisi konusunda endişelendiğinden şüphelenmişti ama Rose bu konuda ısrar etmemişti.

Bakışları aynada onunkileri buldu. Gözlerini kaçırıldı. Sinir bozucu duygularının bugün görevinin önüne geçmesine izin veremezdi. Ortha'nın cadıları Anadawn sarayının en yüksek rütbeli üyeleriyle aynı törene katılırken, dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Hatta eğer

Haydut, kabarık beyaz gömleği, temiz çizmeleri ve koyu renk pantolonu içinde özellikle yakışıklı görünüyordu.

"Güzel kıyafet Shen," dedi Wren, kız kardeşinin düşüncelerini okuyarak. "Değıştirmek ister misin?"

"Yeşilin benim rengim olduğundan emin değilim," dedi Shen ama hâlâ Rose'a bakıyordu. "Çok güzel görünüyorsun.

'Teşekkür ederim,' dedi Wren.

"Kız kardeşinle konuşuyordum. "Yüzümüz aynı.

"Yine de daha farklı olamazdınız.

Rose elleriyle yapacak bir şey bulmak için aynada bir kıvrımı düzeltti. Onun düşünceleri.

Wren homurdandı. 'Ona öyle bakmayı kes, Shen. Biraz daha kızarırsa alevler içinde kalacak.

Boğazını temizledi. 'Siz ikiniz neredeyse hazır mısınız? İki kraliçeye taç giyme törenlerinde eşlik edeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir süre durakladıktan sonra devam etti: "Ya da herhangi bir kraliçeye, düşününce.

"Umarım şimdi bana biraz saygılı davranırsın," dedi Rose, kibarca.

Shen gamzesini gösterdi. "Ne kadar isterseniz, Majesteleri.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve kendini bunun tadını çıkarmaya bıraktı.

Bir an sonra kapı tekrar açıldı ve Celeste içeri girdi, yüksek yakalı ve geniş etekli, deniz mavisi bir elbiseyle göz kamaştırıcı görünüyordu. 'Tüm Anadawn soyluları burada,' dedi nefes nefese. 'Ve sanki her şehir bir temsilci göndermiş gibi görünüyor. Errinwilde bile!

Shen sessizce, "Her kasaba değil," dedi ve Rose onun pencereden dışarı, Huzursuz Kumlar'a doğru nasıl baktığını gözden kaçırmadı.

Wren, 'Açıkçası, taht odası ağzına kadar dolu olmasaydı hakarete uğrardım,' dedi. 'Bugünün ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar mı? Tarih yazıyoruz. Durakladı. "Yine. Bir duraklama daha. "Ama daha iyisi.

"Her girişte nöbetçi var mı?" dedi Rose endişeyle. 'Chapman'dan onları iki katına çıkarmasını istedim ama o her zamanki patronluk taslayan hali değil. Mahzende olanlardan dolayı hâlâ sersemlemiş durumda.

"Bir an önce kendine gelse iyi olur," diye mırıldandı Wren. "Tabii değerli tüy kaleminin hızla kafasına sokulmasını istemiyorsa-

"Wren!" diye azarladı Rose. Kız kardeşi tüm bu olanları sakince karşılıyor olabilirdi ama Rose bazı misafirlerin bugün kötü niyetle gelmiş olabileceğinden korkuyordu.

niyetler. Ne de olsa Kingsbreath tüm Eana'da saygı görüyordu ve aldatıldığına -ve öldüğüne- dair haberler hâlâ yayılıyordu. Gevra'yla kötüleşen ilişkilerinin yanı sıra Eana'nın uzun süredir kayıp olan prensesi Wren'le ilgili soruların da sorulacağını biliyordu.

Ve şimdi bu - ikiz kraliçeler.

Cadı kraliçeler.

Hâlâ açıklanması gereken çok şey vardı. Kanıtlanacak çok şey.

Rose onlara adil bir şans verileceğini umuyordu.

"Bugün güvenliğin için endişelenme," dedi Shen, sessizce onun yanına ilerlemişti. "Şu anda üzerimde sekiz farklı silah var.

Rose ona bakakaldı. ' *Nereye?* '

Burnunun kenarına vurdu. "Savaşçının sırrı.

'Ve sizin de cadılarınız var,' diye ekledi Celeste. 'Oldukça azı ortaya çıktı. Ve şu ana kadar uslu duruyorlar gibi görünüyor. Yine de atmosfere kesinlikle gergin diyebilirsiniz. . *gergin diyebilirsiniz.* '

Wren, "Gevran kaplanlarından sonra Eshlinn halkının o kadar kolay ürkmediğini sanıyorum," dedi.

Rose aynadan uzaklaşırken ellerini ovuşturdu. "Umalım da bugün huzurlu geçsin.

'Oh, neşelen biraz. Bugün bizim doğum günümüz,' dedi Wren ve Rose neredeyse unutmuş olduğunu fark ederek şaşırdı. "Kimse doğum gününde mutsuz olmamalı.

Dışarıda, saat kulesindeki çanlar çalmaya başladı.

Shen'in gülümsemesi geniş ve ışıltılıydı. "Sanırım bu senin işaretin.

Rose kolunu Wren'inkinin içinden geçirdi. Son birkaç haftadır dünyasını alt üst eden her şeye rağmen, kız kardeşi yanındayken ve önlerinde bir gelecek varken mutluydu. Belki de daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu.

Yanlarında Celeste ve Shen olduğu halde Rose ve Wren doğu kulesinden çıkıp Anadawn'ın taht odasına doğru yola koyuldular. Meşe ağacından yapılmış ağır kapıların önünde bir an durakladılar, taç giyme töreni ekibi nefeslerini toplarken saray muhafızları hazır olda bekliyordu.

Rose kız kardeşinin tereddüt ettiğini hissetti ve Wren'in gözlerinin arkasında bir gölgenin uçtuğunu gördü. Onun Banba'yı düşündüğünü ve peşinden gitmek için can attığını biliyordu.

Rose istese bile Wren'i asla durduramayacağını biliyordu. Ama önce bu anı yaşayabilirlerdi.

Her şeyi değiştirecek olan an.

"Hazır mısın?" dedi kız kardeşinin elini tutarak.

Wren çenesini sertleştirdi. "Ben hazırım Rose. Şimdi gözleri çelik gibiydi, bakışları odaklanmıştı. "Bunun için. Ve sonrasında gelecek her şey için.

"O halde ben de öyleyim," dedi Rose.

"Majesteleri," diye anons etti muhafızlar kapıları iterek açarken.

"Tahtınız sizi bekliyor.

Ve ikizler birlikte onu almak için harekete geçtiler.

Teşekkür

Twin Crowns'u yazmayı çok sevdik ve okuyucular Eana'nın dünyasını keşfedecekleri için çok mutluyuz. Kitabı hayata geçirmek gerçek bir ekip çalışmasıydı, sadece ikimiz arasında değil, Atlantik'in her iki yakasında da inanılmaz bir destek vardı.

Öncelikle, RCW'deki temsilcimiz Claire Wilson'a, nam-ı diğer Prenses Claire'e, bir yazarın isteyebileceği en iyi şampiyon ve temsilci olduğu için teşekkür etmek istiyoruz. Yanımızda olduğun için çok şanslıyız. Ayrıca RCW'den Sam Coates'a *Twin Crowns'u dünyaya taşıdığı* için teşekkür etmek istiyoruz - şerefimize Sir Sam!

Park&Fine Edebiyat Ajansı'ndan Pete Knapp'a *Twin Crowns* için ABD'de öncülük ettiği için teşekkür ederiz. Ekibimizde olduğun için çok mutluyuz ve bizim için her zaman Prens Pete olarak kalacaksın.

Twin Crowns'u beyazperdeye taşımak için çalışan film ajanslarımıza da minnettarız - CAA'den Berni Barta ve Michelle Kroes ile Artist Partnership'ten Emily Hayward-Whitlock'a teşekkür ederiz.

Daha hevesli ve harika editörler isteyemezdik. Birleşik Krallık'taki Farshore'dan Lindsey Heaven ve Liz Bankes ile ABD'deki Balzer&Bray'den Kristin Daly Rens'e çok teşekkür ederiz. Bildiğim kadarıyla

Herkesin kitabı bizim kadar sevmesi çok güzel bir duygu ve kitabı olabilecek en iyi hale getirmemize yardımcı olduğunuz için çok mutluyuz.

Farshore'daki tüm ekip kitap üzerindeki inanılmaz çalışmaları için taçları hak ediyor - ve özellikle pazarlama ekibindeki Olivia Carson, Jasveen Bansal ve Bethan Chaplin Dewey'in yanı sıra PR ekibindeki Hannah Penny ve Pippa Poole'a teşekkür etmek istiyoruz. Ayrıca mükemmel redaksiyon becerileri için Catherine Coe'ya ve düzeltmeleri için Susila Baybars'a teşekkür ederiz.

Farshore'dan Ryan Hammond tasarımın kralı. Kitabımız üzerinde çalıştığınız ve onu bu kadar güzel yaptığınız için çok şanslıyız! Güzel kapak illüstrasyonunuz için Charlie Bowater'a da teşekkür ederiz.

Şimdiden seriyi desteklemeye başlayan tüm kitapçılara, kütüphanecilere, öğretmenlere ve kitap blog yazarlarına teşekkür ederiz.

Stephanie Garber, Roshani Chokshi, Louise O'Neill, Kiran Millwood Hargrave, Kendare Blake ve Sarah J Maas'a muhteşem ve cömert alıntılarınız için teşekkür ederiz - büyük hayranlık duyduğumuz yazar arkadaşlarımızın desteğini almak bizim için çok önemli. Alwyn Hamilton, Kate Rundell ve Anna James'e de teşekkür ederiz.

Dostlarımıza ve ailelerimize bize olan destekleri ve inançları için teşekkür ederiz. Cat'in ebeveynleri Grace ve Ciaran Doyle ile kardeşleri Colm ve Conor Doyle'a teşekkür ederiz. Webber tarafına, Katie'nin ebeveynleri Rob ve Virginia Webber ile kitabın ithaf edildiği Jane'e de teşekkür ederiz. Katie ayrıca ailesinin Tsang tarafına, ilk okuyuculardan biri olan kayınvalidesi Louisa Tsang'a özel olarak teşekkür etmek istiyor.

Jack Webber ve Kevin Tsang'a teşekkür ederim, her ikisi de tüm yayın süreci boyunca, köpek yavrusu ve yürümeye başlayan çocukla boğuşmaktan ve olay örgüsü noktalarını konuşmaktan, bizi besleyerek hayatta tutmaya ve desteğe ihtiyacımız olduğunda yanımızda olmaya kadar son derece destekleyici oldular. Ve yazım işine hiç yardımcı olmayan ama çok fazla neşe getiren ve moralimizi yükseltmekte asla başarısız olmayan Evie'ye de teşekkür ederiz!

Birbirimize teşekkür etmek istiyoruz. *Twin Crowns* her şeyden önce kardeşliğin büyüyle ilgilidir. Bu sihri birbirimizi tanıyarak ve birlikte çalışarak bulduğumuz için çok şanslıyız ve bunu herkesle paylaşacağımız için çok heyecanlıyız.

Ve son olarak, bu macerada bizimle birlikte olduğunuz için siz okuyucularımıza teşekkür ederiz. Umarız beğenirsiniz.

COMING SOON . . .

TWIN
CROWNS
2

CATHERINE DOYLE & KATHERINE WEBBER, YA ve çocuk kitaplarının çok satan ve ödüllü yazarlarıdır. *İkiz Taçlar'ı* birlikte yazmalarının yanı sıra, yakında kayınbirader olacaklar.

Catherine, okuma aşkının büyük İrlanda mitleri ve efsaneleriyle başladığı Atlantik Okyanusu kıyısında büyüdü. YA *Blood for Blood* üçlemesinin ve ödüllü *Storm Keeper* üçlemesi de dahil olmak üzere birçok büyülü orta sınıf kitabının yazarıdır. Nişanlısı Jack ve köpekleri Cali ile birlikte İrlanda'nın batısında yaşamaktadır.

Güney Kaliforniyalı olan Katherine, çocukluğunun büyük bir bölümünü Palm Springs çölünde geçirmiştir. *Only Love Can Break Your Heart* ve *The Revelry* kitaplarının yazarıdır. Genç okurlar için *Sam Wu Korkmuyor*, *Uzay Patlatıcıları* ve *Ejderha Diyarı* serilerini kocası Kevin Tsang ile birlikte yazmaktadır. Şu anda kocası ve küçük kızlarıyla birlikte Londra'da yaşamaktadır.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

